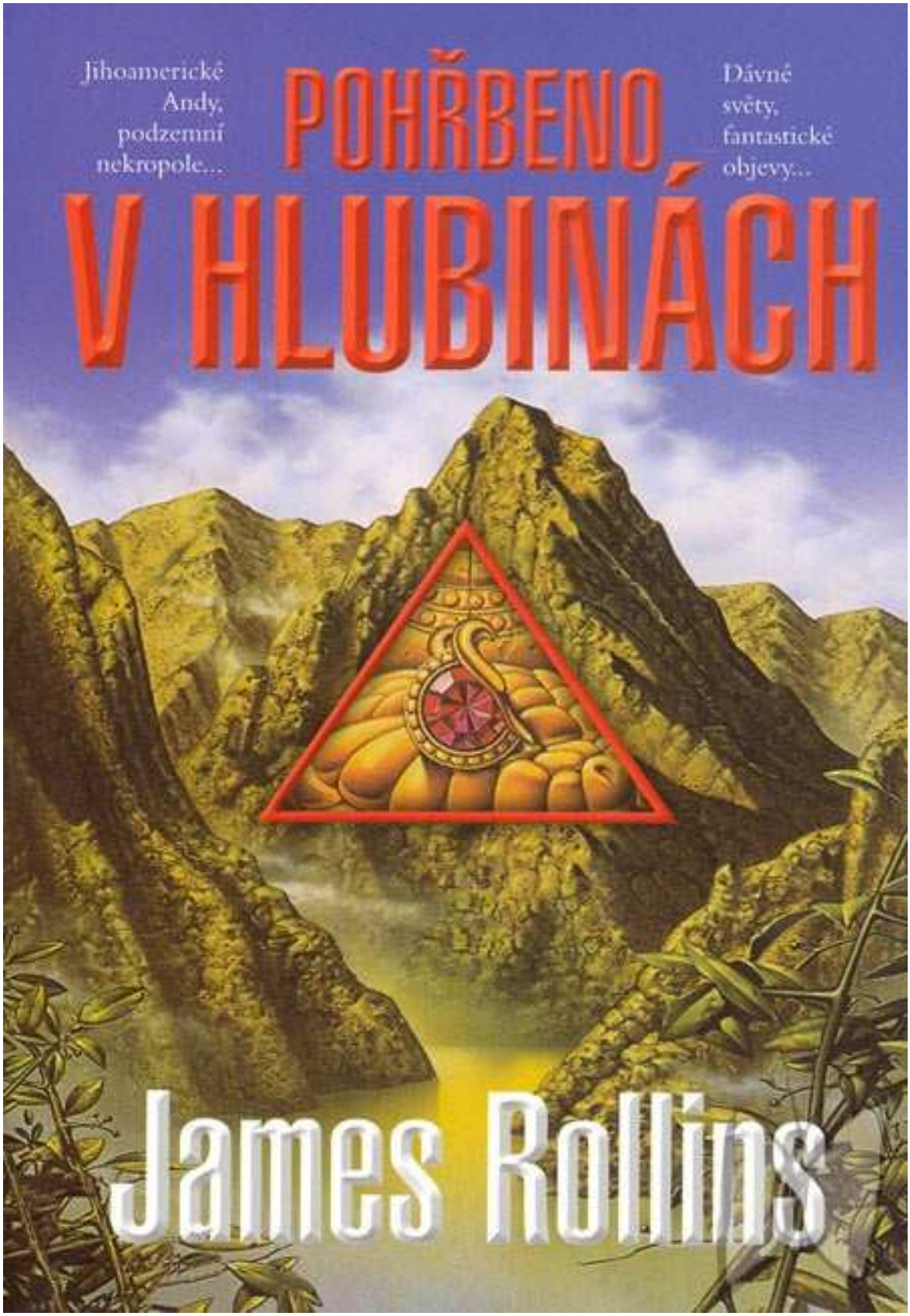
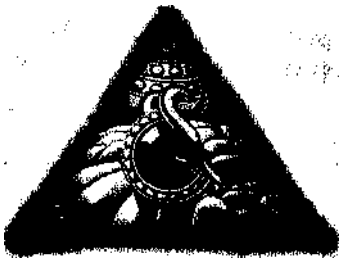

Jihoamerické Andy, podzemní nekropole...
POHŘBENO
V HLUBINÁCH
Dávné světy, fantastické objevy...
James Rollins

POHŘBENO,
V HLUBINÁCH

JAMES ROLLINS

Přeložila Blanka Brabcová

Celý děj tohoto románu je smyšlený. Jména, postavy, místa a příhody jsou výplody autorovy představivosti a nesmějí být chápány jako skutečnost. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, lokalitami, organizacemi nebo osobami, ať živými či mrtvými, je čistě náhodná.

Tuto knihu věnuji studentskému ročníku veterinární fakulty University of Missouri, který promoval v roce 1985, a zejména svým spolubydlícím na koleji Davu Schmittovi, Scottu Wellsovi, Stevu Brunnertovi a Bradu Gengenbachovi.

Poděkování

Tento román by nikdy nespatřil světlo světa bez neocenitelné pomoci mých přátel a kolegů. Zaprvé bych rád projevil vděčnost redaktorce Lysse Keischové a své literární agentce Pesche Rubinsteinové, neboť především díky jejich předsevzetí, znalosti řemesla a tvrdé práci dostal tento příběh konečnou podobu. Neodpustil bych si, kdybych nevyslovil uznání a díky rovněž kruhu přátel, kteří mi pomohli vyšperkovat a vybrousit prvotní hrubou verzi: Ingeru Aasenovi, Chrisu Croweovi, Michaelu Galowglassovi, Lee Garrettovi, Dennisu Graysonovi, Debře Nelsonové, Davu Meekovi, Chrisu Smithovi, Jane O´Rivaové, Judy a Steveu Preyovým a Caroline Williamsové. Co nejsrdečněji děkuji také Carolyn McCrayové a Johnu Clemensovi, neboť při mně stáli v dobrém i zlém po celý minulý rok.

Můj vřelý dík za odbornou pomoc náleží skvělému znalci peruánských dějin Franku Malaretovi, Andie Arthurovi, jenž je doma v latině, a dr. Eriku Drexlerovi, jehož kniha *Engines of Creation* mi poskytla inspiraci po vědecké a technické stránce.

I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem. A Hospodin Bůh vysadil zahradu v Edenu na východě a postavil tam člověka, kterého vytvořil.
— Genesis 2:7

PŘEDMLUVA

Východ slunce Andy,
Peru 1538

NEBYLO ÚNIKU

FRANCISCO DE ALMAGRO se dál zoufale prodíral džunglí zahalenou mlžným oparem. Už před delší dobou zanechal modlení. Modlitby stejně nepomáhaly setřást nohsledy, kteří se mu drželi v patách jako honicí psi. Jak klopýtal po úzké stezce, zakopl a málem upadl. Raději se na okamžik zastavil, aby nabral dech. Rukávem setřel pot z čela a obočí. Ještě stále měl na sobě dominikánský šat z černého vlněného sukna a hedvábí, jenže teď už notně potrhaný a špinavý. Poté, co Inkové Franciska zajali, mu vzali všechny osobní věci. Jenom šat a kříž mu nechali. To šaman bojovníky kmene varoval. Prý ať se ani nedotknou talismanů pocházejících od „nedomácího“ boha. Bál se, aby cizincovo božstvo nějak neurazil.

Přestože dlouhý těžký háv ztěžoval běh hustým porostem na svazích And, jejichž vrcholky se snoubily s oblaky, mladý kazatel tvrdošíjně odmítal zbavit se břemene. S tím šatem by se nikdy nerozloučil, neboť ho poprvé oblékl v den vysvěcení, kdy dostal požehnání od samého papeže Klementa. Nicméně to neznamenalo, že by nesměl oděv trochu upravit a ulehčit si od nesnází.

Tak uchopil lem a roztrhl šat až ke stehnům.

Konečně s uvolněnýma nohama se Francisco zaposlouchal. Zvuky pronásledování na sebe nenechaly čekat. Docela jasně pochytil halekání inckých lovců. Znělo teď hlasitěji a ozvěnou se neslo horskou soutěskou, kterou měl naštěstí už za zády. Ani skřehotavý vřískot vyrušených opic, snášející se dolů z baldachýnu mocných stromů, nemohl zastřít vzrůstající hluk. Nebylo pochyb, že ho brzy dostihnou.

Mladému kazateli zbývala jediná naděje zázrak spasení. Neprosil o spasení pro sebe, nýbrž pro svět. Sklonil se, políbil rozervaný lem šatu a nechal ho volně sklouznout mezi prsty. Musí si pospíšit.

Ve chvíli, kdy se příliš rychle napřímil, se mu zatmělo před očima. Trvalo to krátce. Jeden úder srdce. Francisco zatápal rukou a rychle se chytl kmene nízkého stromku. Bojoval, aby nepadl. Sípavě lapal po dechu. Před očima mu tančily jiskřičky. Řídký vysokohorský vzduch mu stačil jen chabě plnit plíce. Potíže s dýcháním ho už předtím nutily častěji odpočívat, ale nedal se zastavit.

Odstrčil stromek a znovu vykročil po pěšině. Klopýtal, klátil sebou ze strany na stranu a vzdáleně tušil, že tu nejistou chůzi nemá na svědomí pouze nadmořská výška. Před vlastní popravou, která se měla konat za úsvitu, se musel podrobit očistnému rituálu. Věznitelé mu nejprve pustili žilou a pak ho donutili vypít kalich nápoje, kterému říkali *chicha*. Chutnal hořce a působil jako pořádně silná pálenka. Kvůli němu Francisco sotva cítil půdu pod nohama a pohyboval se jako mátoha. Vypětí spojené se šíleným úprkem jen zvýšilo účinek omamného lektvaru.

Jak utíkal, zdálo se, že stezka se vlní a kolébá jednou doprava a vzápětí doleva a džungle natahuje všechny údy ve snaze lapit ho do pasti. Srdce Franciskovi tlouklo až v hrdle. V uších mu hučel sílící řev, v němž zanikal i pokřik pronásledovatelů. Jakmile se Francisco vypotácel na kraj pralesa, málem se zřítil z útesu. Hluboko pod sebou spatřil zdroj onoho ohlušujícího hromového rachotu. Valily se tam bíle pěnící vody, které se tříštily o černé balvany.

Hlavou mu blesklo, že bystřina musí být jedním z řady přítoků napájejících mocnou řeku Urabamba, avšak teď si nemohl dovolit zaobírat se místopisem. Zoufalství zalilo Franciskovi hrud a sevřelo srdce. Mezi ním a cílem ležela propast. Aby se trochu vydýchal, předklo-

nil se a ruce opřel o odřená kolena. Teprve pak si všiml provazového mostu, který vybíhal kousek napravo a mělkým obloukem se klenul na druhý břeh. *„Obrigado, meu Deus!“* poděkoval Bohu a v duchu se podivil, jak bezděčně sklouzl do portugalštiny. Rodným jazykem nemluvil od doby, kdy ve Španělsku složil řádový slib. Až nyní, kdy mu po tvářích stékaly slzy marnosti a strachu, se uchýlil k řeči svého dětství.

Silou vůle se donutil dojít k mostu. Rukou přejel provaz spletený z trávy *ichu*. Lávku tvořilo jedno tlusté lano. Podél se táhla dvě tenčí lana, která rádoby tvořila zábradlí a pomáhala udržet rovnováhu. Kdyby se nenacházel v tak bezvýchodné situaci, nejspíš by hned začal přemýšlet, jak by se tady dal zbudovat řádný most. Ale teď se v myšlenkách cele soustředil na únik. Klást chodidlo před chodidlo a rukama se pevně držet... Jinak to nepůjde.

Veškeré naděje spočívaly v dosažení oltáře na vrcholu protější hory. Inkové uctívali řadu míst v této oblasti a za posvátný považovali i štít lemovaný kolem dokola džunglí. Jenže dojít k cíli znamenalo nejprve se dostat přes propast a potom vyšplhat po lesnaté stráni a výš po holém kamenitém srázu až nahoru.

Bude na to mít dost času?

Francisco se otočil a znovu naslouchal. Neslyšel však nic jiného než řvoucí vody. Neměl ani ponětí, jak daleko zůstali pronásledovatelé, ale dokázal si představit, že se rychle blíží. Nesměl váhat nebo se krčit bázní před hlubinou, která se pod ním otvírala.

Zpocenou dlaní přejel strnisko na vyholeném temenu hlavy. Potom napřáhl ruku a uchopil jedno z provazových zábradlí. Na okamžik zavřel oči, aby se vzmužil. Pak sevřel druhé lano. S modlitbou k Bohu na rtech vstoupil na most a vydal se přes propast. Zakázal si byť jen letmo pohlédnout dolů. Tak s očima upřenýma na konec krkolomné cesty krůček za krůčkem postupoval dál.

Trvalo celou věčnost, než levé chodidlo došláplo na ostrý kámen. S pocitem úlevy a štěstí, že hrůzostrašnou překážku zdolal, se zhroutil. Padl na kolena hotov líbat pevnou zem a žehnat jí, ale za zády zaslechl výkřik, znějící jako vzteklé vyštěknutí. Vzápětí se do pukliny těsně vedle Franciskovy paty zabodl oštěp, jehož násada se prudkým nárazem rozdrnčela.

Francisco strnul jako vyplašený králík. Poté se ozval druhý výkřik. Francisco se ohlédl. Spatřil jediného muže, stojícího na vzdáleném protějším břehu. Jejich zraky se na zlomek vteřiny zkřížily.

Lovec a kořist.

Lovec se zašklebil. Na hlavě měl čelenku z azurově modrých a červených ptačích per a na krku několik masivních zlatých řetězů. Alespoň Francisco by přísahal, že jsou ze zlata. Zachvěl se.

Bez váhání vklouzl rukou pod šat a vytáhl stříbrnou dýku. Zbraň, kterou ukradl šamanovi, mu pomohla při útěku. Teď musí posloužit znovu. Uchopil jedno provazové zábradlí mostu. Dobře věděl, že na rozpižlání hlavního lana, tlustého jako kláda, nemá čas. Ale kdyby se mu podařilo přeřezat postranice, ztížil by pronásledovatelům přechod. Byl si jist, že odradit se nenechají, ale získal by náskok.

Franciskova ramena se vzpírala, zatímco usilovně piloval. Zdálo se, že místo ze suché trávy jsou ty provazy ze železa. Muž odnaproti nejprve cosi zavolal a posléze začal mluvit. Páter nerozuměl jedinému slovu, nicméně v lovcově chladné řeči zaznívala jasná hrozba a příslib strašlivých muk.

Nový příval strachu rozpálil Franciskovi svaly. Zatímco v jedné ruce svíral dýku, jejíž ostří se zanořovalo stále hlouběji, a druhou rukou, sevřenou v pěst, bušil do provazu, jeho zablácené tváře omývaly horké slzy. Náhle poslední vlákna povolila a lano se se zapraštěním přetrhlo. V okamžiku, kdy se před pádem vymrštilo, roztřepeným koncem šlehlo Franciska do obličeje. Instinktivně si ohmatal zranění. Když se vzápětí podíval na prsty, byly zbrocené krví, ale jinak nic necítil.

Nasucho polkl a rychle přešel k druhému opěrnému provazu. Vtom zasvištěl vzduchem

další oštěp, který se odrazil od skalnatého okraje útesu a zmizel ve vodním chřtánu. Téměř okamžitě následoval třetí oštěp. Francisco vzhlédl. Na protějším břehu stáli v řadě čtyři lovci. Ten, co přiběhl jako poslední, se právě chystal k hodu. Ten první hbitě napjal luk. Čas neúprosně běžel. Francisco se podíval na nedotčené lano. Zdržovat se tady znamenalo smrt. Musel doufat, že jedno zničené zábradlí pronásledovatele dostatečně zpomalí.

Bleskově se otočil a nanovo se ponořil do džungle. Stezka na této straně prudce stoupala, což byl nápor na nohy a na hruď, která jako by se už už chtěla roztrhnout. Zdejší porost nebyl tak bujný a korunami stromů pronikalo více světla. Francisco se prodíral výš a výš a s každou těžce vydobytou mílí prales řídl. Neklamné znamení, že se volné nebe nad hlavou blíží, plnilo Franciska radostnou vděčností, ale zároveň si uvědomoval, že spolu s děravějící zelenou oponou se stává snazším terčem. Při každém kroku očekával, že se mu do zad zabodne opeřený šíp.

Tak blízko... Bože, neopouštěj mě... teď mě neopouštěj!

Veden pevným předsevzetím ani jedenkrát nepohlédnout za sebe se soustředil na zrádný terén. Bojoval, aby vůbec zvedl jednu nohu, a druhou, a pokročil o píď... Znenadání se kolem rozlil jas, jako kdyby sám Bůh rozhrnul stromy a osvítil mu cestu božskou svatozáří. Francisco se sípavě nadechl a zvedl hlavu k obloze. Dokonce i tak nepatrný pohyb ho stál značné vypětí. Jeden krok stačil, aby vyšel ven z džungle. Paprsky zapadajícího slunce zlatily červenočernou stěnu skalního štítu.

Strastiplná cesta však Franciska vysílila natolik, že ani nebyl schopen vzdát Bohu dík. Škrábal se nahoru, rukama se zachytával posledních křovin a nohama nalézal kamenitou oporu. Muselo se to stát zde, na jejich svatém oltáři.

S pláčem, leč hluchý k vlastním vzlykům, se několik zbývajících metrů po rovince plazil k žulovému stolci. Jakmile se vysoukal na oltář, snažil se postavit, avšak nohy se mu podlomily. Klesl na kolena, sedl si na paty a obličej obrátil k nebi. Vykřikl nikoli v modlitbě, nýbrž jednoduše v poznání, že dosud žije, a protože chtěl, aby jeho hlas slyšeli všichni.

Brzy se dočkal odpovědi. Zdola od stezky k němu ozvěnou dolehlo ječení lovců, jimž se přece jen podařilo přejít po mostě, a tak pokračovali ve štvanici.

Francisco se odpoutal od modré oblohy a rozhlédl se. Kolem se všemi směry až k obzoru prostíraly nespočetné vrcholy And. Některé měly sněhové čepice, ale většina byla stejně holá jako ten, na němž klečel. V chvilkovém vytržení Francisco téměř pochopil, proč Inkové zbožně uctívají tyto horské velikány. Tady, mezi oblaky a skoro v nebi, si připadal blíž Bohu. Z naprostého ticha, vznášejícího se nad prstencem hor, dýchal pocit nadčasovosti a nekonečna, provázený příslibem věčnosti. Dokonce i lovci ztichli možná v úctě k posvátnému místu nebo v touze nedat o sobě vědět a proklouznout ke kořisti jako hadi.

Francisco byl příliš unavený na to, aby se staral, co přijde.

Jeho pohled upoutal neobvyklý útvar, ležící ve směru na západ. Tyčily se tam dvě nižší hory s tupými vrcholky, uprostřed nichž zely doutnající krátery. Jak na sopky padal ranní stín, shůry vypadaly jako dvě kouřící pekelné oči.

Francisco tím směrem odplivl a na znamení, že zahání ďábla, zvedl pěst s palcem vystrčeným mezi dvěma prsty.

Věděl, co se nachází v údolí mezi dvěma žhavými chřtány. Nyní ze svého horského oltáře sopečná dvojčata pokřtil. *„Ojos el de Diablo,“* zašeptal... *Ďáblovy oči.*

Ten obraz způsobil, že se roztřásl, a proto se vrátil k libějšímu výhledu. Vůbec nevnímal, co se dělo, zatímco jako očarovaný civěl na ty oči. Když otočil hlavu k východu, hleděl do tváře vycházejícímu slunci.

Kleče před září slávy Boží sáhl pod šat a vytáhl kříž, který měl zavěšený kolem krku. Přitiskl teplý kov na čelo. Zlato. Zde je důvod, kvůli němuž se Španělé plavili přes moře a probíjeli pralesy. Sen o nezměrném bohatství... Za chtíč a chamtivost budou teď všichni zatraceni.

Francisco otočil kříž a políbil zlatou postavu Krista. To je to, proč sem přišel on. Přišel do těchto pustin šířit Boží slovo a teď je jeho kříž jedinou nadějí pro celý svět. Znovu otočil kříž a prstem otřel zadní stěnu, kam do měkkého zlata pečlivě vyryl nápis.

Kéž nás všechny spasí, zaprosil v duchu a tiše se pomodlil. Potom vložil kříž opět pod šat, aby ho měl co nejblíže srdci.

Znovu se zadíval na úsvit. Musí zajistit, aby Inkové ten kříž nikdy nedostali. Přestože došel na jejich posvátné místo, okolností vyžadují, aby vykonal poslední skutek a ukryl kříž do bezpečí.

Vytáhl tedy zpod šatu šamanovu stříbrnou dýku.

S kajícnou modlitbou na rtech prosil o odpuštění hříchu, jenž se chystal spáchat. Možná bude proklet, možná svou duši navěky zatratí ale neměl na výběr. Se slzami v očích pozvedl dýku a ostří přiložil na krk. Pak vší silou řízl. Prudká bolest mu projela až do konečku prstů. Upustil dýku a oběma dlaněmi se opřel o zem, kterou brzy zbarvila krev prýštící mu z hrdla.

V ranním světle dostala ta rudá krev na černých kamenech zvláštní lesk. Poslední, co viděl, když umíral, byla krev jeho života stékající po inckém oltáři a třpytící se jako zlato.

PRVNÍ DEN
MRAČNÉ TROSKY

Pondělí, 20. srpna, čas 11:52 Univerzita Johna Hopkinse
Baltimore, Maryland

PROFESORU HENRYMU CONKLINOVI se trochu třásly prsty, když snímal poslední vrstvu obalů, které chránily zmrazený poklad. Zatajil dech. Jak asi mumie přečkala pět tisíc kilometrů dlouhý převoz z And? V Peru zmrzlé pozůstatky pečlivě zabalil do bedny a obložil suchým ledem, než je odeslal do Baltimoru, jenže během tak dlouhé cesty se může stát cokoli.

Henry si prohrábl husté vlasy, kdysi tmavé, ale nyní již značně prokvetlé šedinami, jichž od jeho šedesátých narozenin, které oslavil vloni, notně přibylo. V duchu prosil, aby se uplynulá tři desetiletí výzkumů a terénních vykopávek konečně vyplatila. Druhou šanci už mít nebude. Nákladná přeprava mumie z Jižní Ameriky téměř vyčerpala zbytek peněz z grantu, který obdržel. Za současných poměrů se nová stipendia a granty udělovaly badatelům podstatně mladším, než byl on. Pomalu se stával dinosaurem texaských archeologických kruhů. Přestože se stále ještě těšil úctě, spíš ho chovali ve vatičce, než aby ho brali vážně.

Nejčerstvější nález, který objevil ve zříceninách incké vesničky vysoko v Andách, však může všechno změnit. Obzvlášť kdyby doložil Henryho vlastní teorii, všeobecně považovanou za velmi spornou.

Opatrným škubnutím uvolnil poslední lněný obvaz. Výhled mu v mžiku zastřel mléčný opar, stoupající ze suchého ledu. Ve snaze mlhu odehnat začal máchat rukama. Potom se ten zázrak představil v celé kráse. Skrčenec s koleny přitisknutými k hrudi, pažemi objímajícími nohy, téměř v plodové poloze. Přesně tak mumii našli v malé jeskyni poblíž vrcholu hory Arapa, pokrytého ledem a sněhem. Henry se na nález zkoumavě zadíval. Z lebky, na níž se zachovalo několik zplihlých pramenů černých vlasů, na něj hleděly prázdné oční jamky. Rty se seschnutím scvrkly směrem k nosu a čelisti, čímž odhalily zažloutlé zuby. Na pergamenové kůži ulpěly místy roztřepené cáry pohřebního šálu. Všechno bylo tak dobře konzervované, že v ostrém světle chirurgických lamp výzkumné laboratoře jasně vynikla i černá barva roztrhaného dlouhého hávu.

„Ach bože!“ ozvalo se těsně u Henryho ramene. „To je paráda!“ Henry leknutím až povyskočil. Ponořený do vlastních myšlenek dočista zapomněl na ostatní svědky velkolepé události. Sotva se otočil, oslepil ho blesk fotoaparátu. Reportérka *Baltimore Heraldu* se hbitě přesunula stranou, aby jí profesorské rameno nezaclánělo, a aniž by sklonila nikon, udělala další snímek. Blonďaté vlasy měla přísně stažené dozadu a sepnuté do bohatého ohonu. S obličejem stále zakrytým fotoaparátem pilně cvakala spouští a přitom se ještě stačila zeptat: „Jak je podle vašeho odhadu starý, profesore?“

V záři slávy Henry ustoupil, aby také dalším dopřál pokochat se pozůstatky. Dva vědci s nástroji v rukou popošli blíž.

„Já osobně... bych vzhledem k mumifikaci datoval nález do šestnáctého století tedy stáří přibližně čtyři sta až pět set let.“

Reportérka spustila ruce držící fotoaparát, avšak neodtrhla oči od těla stočeného do kozelce, které teď leželo na rentgenovém stole. Kapku znechuceně našpulila horní ret. „Ne, tak jsem to nemyslela. Zajímalo by mě, jak byl starý, když zemřel.“

„Uf...“ Henry si posunul brýle v tenkých kovových obroučkách výš na nose. „Snad kolem dvaceti... Provedli jsme jenom hrubé ohledání, což k přesnému určení nestačí.“

Drobná, asi padesátiletá žena s tmavými vlasy, které jí v hedvábných pramenech spadaly na útlá ramena, na pár vteřin odpoutala pozornost od stolu a ohlédla se směrem k nim. Právě za pomoci stlačovače jazyka zkoumala hlavu mumie. „Bylo mu třicet dva let, když zemřel,“ pronesla věcně. Tím, kdo se ujal role mluvčího dvoučlenného lékařského týmu, byla

doktorka Joan Engelová, přednostka soudní patologie Hopkinsovy univerzity a Henryho dlouholetá přítelkyně. Její postavení zde bylo jedním z důvodů, proč se Henry rozhodl svěřit mumii právě baltimorské univerzitě. Joan své kusé prohlášení ihned rozvedla: „Třetí stoličky má prořezané jen zčásti, avšak ze stupně opotřebování druhých stoliček a mizivých stop opotřebování již zmíněných osmiček soudím, že jsem se strefila řekněme plus minus tři roky. Výsledky tomografie nám dají přesnější data."

V rozporu s chladným vystupováním doktorčiny jantarové oči zářily a živě se přivíraly v koutcích. Její obličej nenesl ani známku odporu, když mumii prohlížela a prsty chráněnými rukavicemi šetrně prohmatávala vysušené tělo. Henry vycítil její vzrušení, zřetelně odrážející jeho vnitřní rozpoložení. Bylo báječné potvrdit si, že od dob, kdy se poznali ve studentských lavicích, Joanina vášeň pro vědecké záhady nevyprchala. Vrátila se ke zkoumání mumie, ale ještě předtím vyslala k Henrymu omluvný pohled za to, že opravila jeho odhad věku zemřelého.

Henrymu zahořely tváře, ne proto, že by se urazil, ale spíš z rozpaků. Joan byla tak schopná a ostrá jako vždycky.

Ve snaze nabýt opět vyrovnanosti nasucho polkl a obrátil se k reportérce. „Doufám, že brzy prokážu, že tento skrčenec nalezený na inckém sídlišti ve skutečnosti není Inka, nýbrž příslušník jiného kmene peruánských indiánů."

„Co tím míníte?"

„Je již dlouho známo, že Inkové náleželi mezi bojovné národy a často přepadali sousední kmeny, aby je doslova pohltili. Dobytou půdu zabrali a na základech původního osídlení vystavěli vlastní města. Z výzkumů, které jsem osobně prováděl na Machu Picchu a dalších zříceninách daleko v Andách, jsem si utvořil teorii, že Inkové pocházející z nížin ta města v oblacích nevybudovali, ale převzali od obyvatelstva, které zde žilo dávno před jejich příchodem. Tak prostě oloupili své předchůdce o právoplatné místo v dějinách, neboť si hrubě přivlastnili titul nejskvělejších vysokohorských architektů." Henry kývl hlavou k mumii. „Doufám, že tenhle chlapík opraví chybu v dějepisu."

Reportérka pořídila další snímek, ale dvojice lékařů ji jemně donutila odstoupit dál, aby mohla nerušené pokračovat v prohlídce mumie. „Proč si myslíte, že právě tento nález podepře vaši teorii?" zeptala se.

„Hrob, v němž jsme pozůstatky odkryli, je přinejmenším o sto let mladší než okolní incké osídlení, což naznačuje, že ten muž je možná jedním z pravých stavitelů horských pevností. Odlišnost vidíme rovněž v tělesné výšce, neboť musel být o dobrou hlavu vyšší než průměrný Inka v dané oblasti... dokonce i obličejové rysy má jiné. Tu mumii jsem sem přivezl proto, abych dokázal, že se nejedná o Inku, nýbrž o pozůstalého z kmene, který považuji za skutečného tvůrce těchto výjimečných architektonických děl. A jelikož tady mají jak skvělé vybavení, tak opravdové mistry na genetické mapování, troufám si..."

„Profesore Conkline," přerušila ho Joan. „Tohle byste si neměl nechat ujít."

Reportérka ustoupila, aby Henrymu uvolnila cestu, a hbitě zvedla nikon, takže jí opět zakryl polovinu obličeje. Henry se vtlačil mezi dva badatele, kteří prsty ohmatávali hruď a břicho. Asistent Engelové, mladík s velkýma očima a pískově žlutými vlasy, se skláněl nad mumii a ze záhybu kůže na krku opatrně vyprošťoval jakousi šňůrku.

Joan ukázala prstem a poznamenala: „Má podříznutý krk." Pak co nejšetrněji odhrnula pergamenovou kůži, aby odhalila obratle. „Potřebovala bych mikroskop, abych se ujistila, ale řekla bych, že se jedná o zranění *ante mortem*." Po očku mrkla na Henryho a reportérku. „Předsmrtné," objasnila a dodala, „a s největší pravděpodobností o příčinu smrti."

Henry přikývl. „Inkové si libovali v krvavých obřadech. Řada rituálů zahrnovala stínání hlav a lidské oběti."

Doktorčin asistent se nenechal vyrušovat z práce a postupně z rány vytahoval šňůrku, až volně vyklouzla. Zarazil se a pohlédl na vrchní patoložku. „Mám dojem, že je to nějaký druh

náhrdelníku,“ zamumlal. Jakmile znovu zatáhl, pod oděvem se cosi pohnulo. Joan zvedla oči k Henrymu, jako by němě žádala o svolení pokračovat.

Beze slova přikývl.

Asistent se tedy dál pomalu pokoušel uvolnit přívěsek, který se tvrdošíjně vzpíral. Ta věc se důkladně zašmodrchala do potrhané látky a nechtěla povolit, jako by se pod oděvem chtěla skrývat navěky. Ztrouchnivělá látka se však náhle roztrhla a předmět visící na šňůrce se ukázal zrakům všech přítomných.

Ze čtyř hrdel vyšel vzdech vyjadřující úžas a ohromení. Pod halogenovými lampami laboratoře se zablyštělo zlato. V mžiku následoval téměř jednolitý řetěz oslňujících záblesků, které vycházely z reportérčina fotoaparátu.

„To je kříž,“ oznámila Joan to, co bylo nad slunce jasné.

Henry se zamračil a sehnul se, aby si přívěsek prohlédl zblízka. „A ne jen nějaký kříž. Je to dominikánský krucifix.“

Reportérka, s fotoaparátem stále doslova přilepeným k obličeji, se zeptala: „A co to znamená?“

Henry se vzpřímil, mávl rukou a ukázal na latinský nápis. „Na dobyvačných taženích Střední a Jižní Amerikou doprovázeli španělské vojáky misionáři, především členové dominikánského řádu. Aby domorodé indiány obrátili na pravou víru, víte.“

Reportérka sklonila fotoaparát. „Neboli tahle mumie je jeden ze španělských kněží?“

„Ano.“

„Fantastické!“

Joan na kříž významně poklepala stlačovačem jazyka. „Jenže není známo, že by Inkové nějakého španělského conquistadora mumifikovali.“

„Až doteď,“ hořce pronesl Henry. „Soudím, že když nic jiného, pak ten nález stojí za zmínku v nějakém časopiseckém článku.“ Jeho sen o doložení vlastní teorie se rozplynul v záři zlatého krucifixu.

Joan se prstem v gumové rukavici dotkla profesorovy ruky. „Nepropadejte beznaději. Aspoň teď ještě ne. Co když ten kříž jednomu ze Španělů prostě ukradli? Nejdřív si tady přítele zrentgenujme a uvidíme, co nám o sobě prozradí.“

Henry přikývl, avšak v srdci nechoval žádnou naději. Podíval se na patologžku. Její oči zářily nefalšovaným zájmem. Vyloudil na rtech úsměv, který mu kupodivu oplatila. Ten kouzelný úsměv si pamatoval, třebaže z let dávno minulých. Párkrát se spolu vyspali. Oba byli příliš oddaní studiu a nechtěli se vázat, takže dávali přednost nahodilým známostem. Promovali každý v jiném roce. Henry skončil dřív a hned zahájil kariéru. Tak se jejich cesty rozdělily. S výjimkou občasné výměny vánočních přání zkrátka ztratili kontakt. Ale na ten úsměv Henry nikdy nezapomněl.

Joan mu poklepala na ruku a mile vyzvala asistenta: „Brente, mohl byste říct doktoru Reynoldsovi, že jsme připraveni na snímkování?“

Poté se obrátila na Henryho a reportérku. „Musím vás požádat, abyste s námi odešli vedle do bezpečí. Neobávejte se. Všechno budete moct sledovat za bytelným olovnatým sklem.“

Před odchodem si Henry ještě jednou ověřil, jestli je mumie na stole řádně zajištěná. Potom jí z krku sňal šňůrku s křížem, který odnesl s sebou, když jako poslední v řadě opouštěl místnost.

Sousední komora byla doslova obložena hradbami počítačů a řadami obrazovek. Výzkumný tým se chystal použít počítačovou tomografii, známou pod zkratkou CT, aby s pomocí rentgenových paprsků získali řezy, z nichž posléze počítač sestaví trojrozměrný obraz útrob mumie, čímž umožní provést pitvu virtuálně, aniž by skalpel poškodil tělesné pozůstatky. Vedle spolehlivých pracovních styků byl toto další důvod, proč Henry rozhodl, aby se mumie trmácela přes půl zeměkoule. Hopkinsova univerzita již v minulosti provedla řadu rozborů

peruánských „ledových mumií“, v čemž s podporou společnosti *National Geographic Life* úspěšně pokračovala. Navíc se mohla pochlubit skvělou genetickou laboratoří, která dokázala zmapovat původ včetně rodopisu. S pevnými daty v rukávu by Henry mohl svou teorii hravě doložit. S dominikánským křížem v dlani však choval jen malou naději na úspěch.

Jakmile vešli do ovládací místnosti, těžké dveře kryté olověným štítem za nimi nepropustně zapadly.

Joan představila hosty dr. Robertu Reynoldsovi, který ležérně pokynul k židlím: „Urvěte si místa, lidi.“ Jeho technik začal mezitím zapínat a vylaďovat síť.

Zatímco ostatní se s židlemi stěsnali před nahlížecí okno, Henry zůstal stát, aby měl dobrý výhled jak na obrazovky počítačů, tak na rentgen s neobvyklým pacientem. To mohutné zařízení zaplňovalo celou zadní polovinu vedlejšího sálu. Stůl, na němž spočívala mumie, vyčníval z tunelu vedoucího do srdce přístroje.

„Tak jedeme,“ řekl dr. Reynolds a stiskl tlačítko na svém terminálu.

Henry sebou trhl a málem upustil kříž, když se z reproduktorů přenášejících zvukovou kulisu dění v sousední místnosti ozvalo ostré klapání. Oknem sledoval, jak se deska se schoulenou postavou centimetr za centimetrem sune k otáčejícímu se bubnu. V okamžiku, kdy do tunelu vstoupilo temeno hlavy, se k pravidelnému klapání sborem přidalo hlasité předení, jak přístroj začal pořizovat snímky.

Joan se napjatě soustředila na počítače. „Bobe, vyneste nejdřív plošně záběr obličejových kostí. Ať se podíváme, odkud náš chlapík pochází.“

„Vy to můžete určit jenom z lebky?“ podivila se reportérka.

Joan přikývla, aniž by se odvrátila od obrazovky. „Stavba jařmového oblouku, obočí a nosní kosti jsou vynikající znaky rodového původu a rasy.“

„Už nám to leze,“ oznámil dr. Reynolds.

Henry se odpoutal od okna a podíval se Joan přes rameno. Na obrazovce se objevilo černobílé zobrazení příčného průřezu lebky. Joan si rychle nasadila brýle na čtení a posunula židli blíž k pultu. Naklonila se dopředu a pozorně studovala obraz. „Bobe, mohl byste to pootočit o třicet stupňů?“

Radiolog přikývl. Ani se nanamáhal vyndat z úst tužku, jejíž konec s chutí žužlal. Ťukl na několik kláves a lebka se pomalu pootočila. Na další pokyn pokračovala a zastavila se až v čelním pohledu. Joan se chopila malého pravítka, provedla několik měření a strnula. Nehtem poklepala na obrazovku. „Ten stín nad pravým očním důlkem. Potřebovala bych to líp vidět.“

Ťuknutí na tři klávesy obraz zvětšilo, přiblížilo a zaostřilo. Radiolog vytáhl tužku ze zubů a uznale hvízdl.

„Co je to?“ zeptal se Henry.

Joan se ohlédla, nechala brýle sklouznout na špičku nosu a přes obroučky koukla na Henryho. „Díra.“ Pak položila prst na sklo obrazovky v místě, kde se teď jasně skvěl trojúhelníkový stín. „Tohle není přirozené. Někdo mu provrtal lebku. A jelikož kolem otvoru nevidím ani náznak utváření hojivého pletiva, soudím, že zákrok provedli krátce po smrti.“

„Trepanace...?“ spíš jen vydechl Henry. „Viděl jsem to už dřív na starých lebkách z celého světa, ale nejrozšířenější to bylo v incké říši. Oni byli považováni za vynikající chirurgy, na poli lebečních operací přímo nedostižné.“ V Henrym vzplanula jiskřička naděje. Je-li ta lebka opravdu provrtaná, možná má svého vysněného peruánského indiána!

Joan mu četla myšlenky. „Strašně nerada vám kazím radost, ale trepanace netrepanace, ta mumie stoprocentně není náš dávný jihoamerický předek. Je to zcela jasně Evropan.“

Henry jako by ztratil hlas. Když se párkrát nadechl, vykoktal: „Jste... jste si... jistá?“

Sňala brýle, dala si je do kapsy a předtím, než vyslovila krutou diagnózu, pohladila Henryho něžným pohledem. „Ano. Řekla bych, že pocházel ze západní Evropy. Vše ukazuje na Portugalsko. Kdybych měla víc času na prostudování, patrně bych vám na puntík přesně

zjistila i provincii.“ Potřásla hlavou. „Je mi líto, Henry.“

Vyčetl v jejích očích porozumění. Se srdcem sevřeným beznadějí bojoval, aby na sobě nedal nic znát. Upřeně se zahleděl na dominikánský kříž, který držel v ruce. „Vsadil bych se, že Inkové ho zajali,“ řekl konečně. „Potom ho na vrcholu Arapy obětovali svým bohům. A jelikož prolili krev na tak posvátném místě, bez ohledu na to, zda byla evropská, či nikoli, kvůli vlastnímu vykoupení museli tělo mumifikovat. Zřejmě proto mu nechali i kříž. Ti, kdo zemřeli na svaté půdě, si podle jejich obyčejů zasloužili úctu a okrást mrtvého o jakoukoli cennost bylo zkrátka tabu.“

Reportérka si horlivě zapisovala poznámky, přestože celý rozhovor natáčela rovněž na magnetofon. „Z toho se dá udělat přímo strhující příběh.“

„Příběh, snad... jeden dva hlavní články...“ Henry pokrčil rameny a pokusil se o mdlý úsměv.

„Jenže v to jste nedoufal,“ dodala Joan.

„Překvapivá zápletka, nic víc. Netušený objev, který na Inky nevrhne nové světlo.“

„Třeba vykopávky v Peru přinesou víc netušených překvapení,“ řekla patoložka povzbudivě.

„V to doufám. Zatímco my tady klábosíme, můj synovec a další graduovaní studenti se pachtí ve zříceninách chrámu. Snad pro mě budou mít lepší zprávy.“

„A dáte mi vědět?“ zeptala se Joan s úsměvem. „Víte, sledovala jsem všechny vaše výzkumy v časopisech *National Geographic* a *Archaeology*.“

„Vážně?“ Henry jako by povyrostl pýchou.

„Fakt! Je to velmi vzrušující.“

Henryho úsměv se roztáhl od ucha k uchu. „Pak tedy slibuji, že vás budu udržovat v obraze.“ A mínil to vážně. Ta žena v sobě měla zvláštní kouzlo, které nepřestal shledávat odzbrojujícím. A navíc se mohla pochlubit výstavní postavou, kterou tak úplně neschoval ani sterilní lékařský plášť. Henry pocítil, že se červená.

„Joan, raději byste se měla mrknout na tohle,“ spěšně je přerušil radiolog. „CT nějak zlobí.“

Joan se rychle otočila k pultu. „Co se děje?“

„Jenom jsem si trochu hrál s předozadními pohledy, abychom posoudili hustotu kosti. Jenže zevnitř dostávám samou prázdnotu.“ Také Henry zpozorněl, když dr. Reynolds znovu procházel sekvenci záběrů. Každý zachycoval hlubší řez vnitřkem lebky a všechny vycházely nastejno: bílá skvrna ohraničená obrysem.

Joan se dotkla skla obrazovky, jako by její prsty mohly dát slepým obrazům smysl. „Tomu nerozumím. Vypněme to a zkusme to znovu.“

Radiolog stiskl tlačítko a plynulé klapání přístroje odumřelo. Nicméně ozval se ostřejší zvuk, který zjevně dosud zanikal v rytmickém cvakání rotačních magnetů rentgenu. Linul se z reproduktorů: vysoký pronikavý tón, asi jako když vzduch uniká přiškrceným krčkem nahuštěného balónku.

Všechny oči se upnuly k reproduktorům.

„Co je to ksakru za kvílení?“ vybuchl radiolog a ťukl na několik kláves. „Skener se odpoklonkoval, přátelé.“

Reportérka *Heraldu*, která neopustila své místo u okna, nahlédla do sousedního sálu. Vzápětí vyskočila na nohy tak prudce, že porazila židli. „Můj bože!“

„Co je?“ Joan vstala a přiskočila k reportérce.

Také Henry se bleskově připojil ve strachu o svůj křehký poklad. A vyděsil se. „Co...?“ Mumie ležela na stole opět plně vystavena zrakům skupiny pozorovatelů. Hlava a krk se křečovitě zmítaly a v třesu chřestivě bušily na kovový povrch. Ústa se otevřela dokořán a z vyschlého hrdla vycházelo písklavé vytí. Henrymu se podlomila kolena.

„Proboha! Ono to je živé!“ vyhrkla reportérka zcela ochromena hrůzou.

„Nemožné,“ vyrazil ze sebe Henry.

Třesoucí se tělo se zmítalo stále divočeji. Zplihlé černé vlasy vstaly a svíjely se kolem hlavy jako tisíc hadů. Henry očekával, že se hlava každým okamžikem odlomí od krku, ale stalo se něco horšího. Daleko horšího. Temeno se roztrhlo, jako když vybouchne shnilý meloun. Zevnitř lebky vychrstl žlutý mok, který postříkal stěny, rentgen a okno.

Reportérka uskočila od potřísněného skla, ale nohy jí vypověděly službu, takže bezvládně dosedla na podlahu. Sotva pohybujíc rty jako robot pořád dokola opakovala: „Ach můj bože, ach můj bože, ach můj bože...“

Joan zachovala profesionální klid. Obrátila se na ohromeného radiologa: „Bobe, potřebujeme pro ten sál druhý stupeň karantény. Fofrem!“

Radiolog dál seděl jako socha a bez mrknutí zíral, jak se mumie uklidňuje, až zůstala ležet bez hnutí. „Proklatě,“ konečně zašeptal k oknu pocákanému zažloutlými kaňkami. „Co se stalo?“

Joan, stále klidná, pokrčila rameny. Nasadila si brýle a jala se pátravě prohlížet sousední místnost. „Možná výbuch plynu, který se utvořil ve vzduchové kapse,“ zamumlala. „Jelikož mumie zmrzla ve vysoké nadmořské výšce, rychlou změnou tlaku a roztátím se mohl uvolnit metan stlačený uvnitř.“ Otřásla se.

Reportérka se mezitím trochu vzpamatovala a pokusila se udělat snímek, ale Joan dlaní zakryla objektiv fotoaparátu a rozhodně zakroutila hlavou. Už žádné fotografie.

Henry se od výbuchu nepohnul. Stál tam s jednou dlaní přitisknutou na sklo a hypnotizované hleděl na zbytky mumie a spoušť na přístroji, stěnách a podlaze. Ty kapky se ve světle halogenů třpytily a zářily sytou narudlou žlutí.

Reportérka mávla rukou k oknu a stále ještě trochu rozklepaně se zeptala: „Co je to k čertu za látku?“

Henry sevřel v pravé dlani krucifix a dutým hlasem, poznamenaným šokem, odpověděl: „Zlato.“

Čas 17:14 Anay, Peru

„POSLOUCHEJ... a téměř uslyšíš mrtvé mluvit.“

Ta slova přiměla Sama Conklina zvednout nos z prachu. Otočil hlavu a zvedl oči k mladíkovi, jenž coby novinář na volné noze vstoupil do služeb *National Geographic.*

Norman Fields seděl vedle Sama s otevřeným laptopem na kolenou a rozhlížel se po zříceninách, tak dlouho schovaných pod příkrovem pralesa. Od tváře po krk se mu táhla šmouha zaschlého bláta. Přestože měl na sobě zálesácký ohoz a přesně sladěný kožený klobouk, obojí si předloni přivezl z australské buše, jaksi se mu nedařilo ztvárnit prototyp tvrdého dobrodružného fotoreportéra. Nosil silné brýle, které mírně zvětšovaly oči, takže jako by se v jednom kuse tvářil udiveně. Měřil sice přes sto osmdesát centimetrů, leč byly mu vidět všechny kosti a měl dlouhé tenké paže a nohy, a tak vypadal trochu jako hůlka.

Sam se na rohoži pletené z rákosu překulil na bok a opřel se o loket. „Promiň, Norme, cos říkal?“ zeptal se.

„To odpoledne je tak tiché,“ zašeptal Norman a svou hrstku slov barvitě ozdobil bostonským přízvukem. Potom zavřel oči a zhluboka nadechl. „Můžeš slyšet, jak se od hor ozvěnou odrážejí pravěké hlasy.“

Sam opatrně položil malířský štěteček vedle malého kamenného úlomku, který právě čistil, a posadil se. Posunul si zaprášený kovbojský stetson výš z čela a ruce otřel o džínsy. Jako už mnohokrát předtím, kdy se hodiny rýpal v zemi, jím krása prastarého inckého města zalomcovala asi jako lok studeného piva v horkém texaském odpoledni. Když se člověk soustředí na jemné oprašování jednoho kousku, snadno ztratí pojem o obludném objemu a rozloze celku. Vsedě mohl Sam tu ponurou velkolepost lépe ocenit.

Náhle se mu zastesklo po milovaném koni, bystrém strakáči, kterého zanechal na strýcově vyprahlém ranči nedaleko Muleshoe v Texasu. Dostal chuť projet se mezi zříceninami a po klikatých cestách se proplést za zdi města, kde začínala hustá opona záhadné džungle. Seděl tam se zasněným úsměvem na tváři a nasával kouzlo čarovné vyhlídky.

„V tomhle místě je cosi mystického," pokračoval Norman, mírně se zaklonil a opřel se o ruce. „Věže štítů. Cáry mlhy. Bující prales. I vzduch voní životem, jako by nějaká neviditelná látka ve větru vdechovala duši životodárnou sílu."

Sam na znamení souhlasu poklepal novináře po paži. Výhled, který se jim otvíral, byl vskutku přízračný.

Město nedávno objevené ve vysokohorském sedle se rozkládalo na ploše přesahující čtverečný kilometr a stupňovitě se táhlo vzhůru po úbočí dvou andských hor. Kamenné terasy, položené na nestejné úrovni, propojovaly stovky schodů. Z pozorovacího stanoviště mezi troskami náměstí Slunce, měl Sam jako na dlani celé předkolumbovské sídliště. Od domů v nižší části aglomerace, obkreslené linkami rozpadlých zdí, vedlo na jejich stávající pozorovatelnu schodiště Mraků. Zde, podobně jako v sesterském městě na Machu Picchu, rozehráli Inkové veškeré své stavitelské mistrovství, aby dokonale sloučili styl a funkčnost pevnosti mezi oblaky.

Na rozdíl od mnohem probádanějšího Machu Picchu byly však zdejší zříceniny dosud nedotčené. Samův strýc Hank je odhalil teprve před několika měsíci a většina ležela dosud ukrytá pod rostlinstvem, počínaje popínavkami a plazivkami a konče mohutnými stromy. Při vzpomínce na tehdejší slávu zalil Sama pocit hrdosti.

Strýc Hank určil lokalitu na milimetr přesně, třebaže vycházel jen ze starých pověstí, které si místní Kečuové předávali z generace na generaci. Za pomoci ručně kreslených map a poskládaných střípků vyprávění vedl tým z Machu Picchu podél řeky Urabamba a za pouhých deset dnů narazili na zříceniny pod horou Arapa. O objevu široce psaly všechny odborné i populární časopisy. V řadě z nich zazářil na titulní obálce Hankův portrét na pozadí Mračných trosek, jak místo pokřtili. On si to zasloužil, protože opět názorně předvedl svůj zázračný nos a vrozené archeologické nadání.

Samovy vřelé city pramenily z nádherného synovského vztahu ke strýci. Henry vychovával Sama od devíti let, kdy chlapcovi rodiče zahynuli při automobilové nehodě. Ujal se ho čtyři měsíce poté, co sám ztratil manželku. Henryho žena zemřela na rakovinu. Společně prožívali hoře, které muže a chlapce spojilo pevným poutem. Ti dva se stali téměř nerozlučnými. Proto nikoho nepřekvapilo, když se Sam po nástupu na Texaskou univerzitu rozhodl jít ve strýcových šlépějích.

„Přísahal bych, že když pořádně nastražím uši," řekl Norman, „slyším dokonce i vytí válečníků, jak na sebe pokřikují vysoko v horách, šepot pouličních prodavačů a kupců dole ve městě, písně rolníků, kteří okopávají políčka na terasách za hradbami..."

Sam se také snažil, ale ať napínal uši sebevíc, jen sem tam zachytil útržky hovorů, nesoucí se zezdola, a skřípání lopaty, ozývající se z nedaleké jámy o kus výš. Ty zvuky dozajista nebyly hlasy duchů zemřelých Inků: pocházely od dělníků a studentských brigádníků, kteří pracovali hluboko v srdci zřícenin.

Jáma ve tvaru širokého příkopu vedla k devítimetrové šachtě, která spadala rovně dolů a končila v bludišti místností a sálů, jež odkryli před třemi týdny. Zjistili, že podzemní stavbu tvoří několik podlaží. Sam narovnal záda. „Tys měl být básník, a ne novinář, kamaráde."

Norman si povzdechl. „Zkus jenom naslouchat vlastnímu srdci, kamaráde."

Sam s vědomím, jak krásně bostonského chrliče slov rozzuří, si dal zvlášť záležet na líné západotexaské výslovnosti. „Vše, co právě nyní slyším, jest mé břicho. A ono nevyjadřuje nic jiného než nespokojenost, neboť je čas na večeři."

Norman se zaškaredil. „Vy Texasani nemáte v duši žádnou poezii. Jenom železo a prach."

„A pivo. Nezapomeň na pivo!“

Vtom laptop odzvonil šestou hodinu, čímž upoutal jejich pozornost. Samovy hlasivky vydaly trochu chraplavý vítězný pokřik. „Radši to zabalíme, než slunce zapadne. Za tmy se tady plazí pleniči.“

Norman přikývl a vstal, aby složil do kabely počítač a fotoaparáty. „Když mluvíš o vykrádačích hrobů, tak minulou noc jsem zaslechl výstřel,“ poznamenal.

Sam strnul uprostřed sbírání štětců, kartáčků, párátek a ostatního náčiní. „Vím. Guillermo musel postrašit bandu *huaquetros*. Pokoušeli se prorazit tunel na naleziště. Kdyby to včas nezjistil, provrtali by se do příkopu a zničili měsíce práce.“

„To byl dobrý nápad, najmout ochranku. Tvůj strýc myslí na všechno.“

Sam přikývl, avšak neuniklo mu, že při zmínce o Gilovi se v Normanově obličeji mihl stín znechucení. Guillermo Sala sloužil u policie v Cuzku, než si založil vlastní bezpečnostní službu. Pak podepsal smlouvu na ostrahu expedice a osobně se ujal velení. Sam sdílel novinářovy pocity. Měl podezření, že ne všechny jizvy, které černovlasého a černookého vazouna zdobily, pocházejí z plnění služebních povinností. Rovněž si všiml postranních pohledů, které si šéf vyměňoval s parťáky, když šla kolem Maggie. Nikdy si neodpustili nějakou kusou poznámku provázenou uchichtnutím. I když Sam španělskému žargonu nerozuměl, vařila se v něm krev.

„Došlo při střelbě k nějakému zranění?“ zeptal se Norman.

„Ne. Vypálil jenom varovné výstřely, aby zlodějům nahnal strach.“

Norman pokračoval v balení svého nářadíčka. „Opravdu si myslíš, že najdeme hrobku přetékající bohatstvím?“

Sam se zasmál. „A objevíme Tutanchamona Nového světa? Ne. To si opravdu nemyslím. Sny o zlatě přitahují zloděje, a nikoli mého strýce. Jeho vábí poznání a pravda.“

„Ale co vlastně hledá? Jde za tím jako vlk. Vím, že chce najít důkaz o jiném kmenu, který tady žil před Inky, ale proč všechno tak úporně drží v tajnosti? Já potřebuji dát do Geographic nejžhavější zprávy, a to do příští uzávěrky.“

Sam svraštil obočí. Bohužel neměl pro Normana žádnou odpověď. Stejné otázky se vynořovaly i v jeho mysli. Strýc Hank nosil tu špetku informací uloženou v nitru. Nicméně v tom se podobal všem profesorům. V ostatních směrech byl naprosto otevřený, avšak pokud šlo o pracovní záležitosti, uměl dát pusu na zámek.

„Já nevím,“ řekl konečně. „Ale důvěřuji profesorovi. Jestli něco vyčenichal, nezbývá nám než počkat, až se vrátí.“

Z jámy na sousední terase, ležící o patro výš, se náhle ozval výkřik: „Same! Pojď se kouknout!“

Pak se nad okrajovou zídkou vynořila přilba, pod jejímž štítkem vzrušeně zářily velké oči. Ralph Isaacson byl Afroameričan a vystudoval na Alabamské univerzitě, kam se díky mohutné postavě a hráčskému umění dostal původně na fotbalové stipendium. V posledních ročnících však přímo vynikal v archeologii, Čímž se mu podařilo získat vědecké stipendium na dokončení doktorátu. Silné svaly a ostrý jazyk nemohly zastřít, že v jádru se skrývá ryzí nadšenec a dříč.

„Tohle musíš vidět!“ Karbidová lampa na hornické přilbě zablýskla, jak Ralph pohodil hlavou. „Narazili jsme na zapečetěné dveře a je na nich nápis!“

„Jsou ty dveře celistvé?“ zavolal Sam a poháněn napětím vyskočil na nohy.

„Jo! A Maggie říká, že nenesou žádnou známku poškození.“

To by mohlo znamenat průlom. Věc, po níž v uplynulých měsících pátrali. Neporušená hrobka nebo královská komnata v samém jádru prastarých zřícenin. Sam pomohl Normanovi, ověšenému břemenem fotoaparátů, pozvolna stoupat po příkrých schodech na nejvyšší terasu náměstí Slunce.

„Myslíš...?“ vybafl udýchaný Norman.

Sam zvedl ruku. „Možná, že jsme se dostali na sklepní úroveň jednoho z inckých chrámů. Nevzdávejme se naděje.“

Než dorazili k výkopu, Norman supěl a sotva lapal po dechu. Ralph vyčerpaného reportéra změřil pohrdavým pohledem. „Máte nějaký potíže, Normane? Mohl bych požádat Maggie, aby vás nesla.“

Reportér zakoulel očima a příliš zmožený na to, aby mluvil, raději upustil od komentáře.

Také Sam ztěžka dýchal, když vylezli na plac. Za každý namáhavý výkon v té nadmořské výšce platily svou daň plíce a srdce. „Dej mu pokoj, Ralphe,“ řekl úsečně. „Ukaž nám, co jste našli.“

Ralph pohodil hlavou, upravil lampu na přilbě a ujal se role vůdce. Jak černoch sestupoval po žebříku, jeho mohutná ramena málem zaplnila devadesát centimetrů širokou šachtu. Na rozdíl od Sama se Ralph s Normanem neshodl. Od chvíle, kdy reportér veřejně přiznal svou sexuální orientaci, panovalo mezi těmi dvěma napětí. Ralph vyrostl v Bible Beltu a zdálo se, že není schopen zbavit se určitých puritánských předsudků, jež neměly co do činění s barvou pleti. Henry však trval na svém. Všichni musejí pracovat dohromady, jako tým. A tak oběma nezbylo než za občasného hašteření mírumilovně spolupracovat.

„Osel,“ zamumlal Norman, mocně se nadechl a posunul náklad fotoaparátů dál na záda.

Sam poklepal reportérovi na rameno a nakoukl do díry. Příčle žebříku klesaly devět metrů pod zem a na dně čekala spleť chodeb a místností.

„Nenech se vytočit,“ řekl a mávl rukou k žebříku. „Jdi první. Jsem hned za tebou.“

Zatímco sestupovali, zdola se ozval Ralph. Promluvil vzrušeněji než předtím. „Ráno došla radiokarbonová analýza vzorků z nejhlubšího podlaží. Slyšel jsi to, Same? Datovali to do roku 1100 po Kristu. Což časově předchází ty zatracený Inky o všivý dvě století.“

„Četl jsem to,“ odpověděl Sam. „Nicméně možnost omylu při datování mi říká, abychom výsledky nebrali za bernou minci.“

„Snad... ale počkej, až uvidíš ten nápis!“

„Jsou to incké znaky?“ zavolal Sam do hloubky.

„Ptáš se mě moc brzy. Utíkal jsem pro vás hned, jak jsme dveře odkryli. Maggie se je teď snaží očistit. Usoudil jsem, že bychom u toho měli být všichni.“

Krok za krokem pokračovali níž a níž. Kužel světla z Ralphovy lampy mířil přímo nahoru a vrhal na stěnu šachty stíny sestupující dvojice. Sam si dokázal představit Maggie, jak s nosem dva centimetry od dveří kartáčkem a pinzetou pečlivě odstraňuje zrnka písku a hlíny, aby vydaly svědectví o lidu, který komplex před staletími vybudoval. V duchu viděl rovněž jiný obraz: kaštanové vlasy stažené do dlouhého ohonu, aby jí nepřekážely při práci..., a teď si v plném soustředění málem odřela nos a radostně se potichu, jen tak pro sebe zasmála jako vždycky, když objeví něco nového. Kéž by mohl z pozornosti, kterou věnovala kamenným troskám, urvat alespoň chloupek pro sebe.

Samovi v zasnění uklouzla noha a musel se rychle chytit příčle, aby nespadl.

Po třech stupíncích se dotkl hladké skály. Přešli napříč nepříliš prostornou jeskyní na prvním podlaží a dál postupovali těsnými průchody. Jasně žluté světlo sodíkových výbojek píchalo Sama do očí a nos mu plnil hutný pach nakypřené vlhké zeminy. Tohle nebyla suchá, prašná egyptská hrobka. Prales vysoko v Andách nepřetržitě prostupovala mlha a zalévaly pravidelné bouřlivé průtrže. Voda prosakovala hluboko do půdy. Spíš než s pískem tady archeologové zápasili s prohnilými kořeny a mokrou jílovitou hlínou, aby přišli na kloub tajemstvím uvězněným v podzemním labyrintu. Kolem Sama vystupovala z přítmí ruční práce starověkých inženýrů a zedníků, cihly a kamenné kvádry sestavené tak přesně, že do spár by neproklouzlo ani ostří nože. Navzdory dokonalosti však stavba neměla moc plně odolat nelítostnému hlodání zubu času. Mnoho částí oslabily prorůstající zkroucené kořeny a staleté nánosy zeminy.

Okolní stěny slabě duněly a skřípaly. Ten hluk se stal takřka stálou zvukovou kulisou,

neboť jakmile tým často neproniknutelně zanesený prostor vyčistil, kameny se sesedly a sem tam i vyduly. Kečuánští dělníci, najatí z místních starousedlíků, stloukli z prken podpěry a pomocí nosných trámů postavili výdřevu, aby se poškozené opevnění nezřítilo a stropy nepropadly. Přesto podzemní komplex sténal pod tíhou zeminy nakupené na povrchu.

„Tudy," prohodil Ralph a vedl je k dřevěnému žebříku, klesajícímu na druhé podlaží protkané chodbami a místnostmi. Nicméně to zdaleka nebyl jejich konečný cíl. Teprve když zdolali další dva žebříky, stanuli v nejhlubších zákoutích. Nacházeli se téměř patnáct metrů pod zemí. Zatím poslední část dosud nestačili úplně vyčistit a zmapovat. V bludišti prokopaných chodeb a místností, podepřených dřevěnými výztužemi, se tužili dělníci vysvlečení do půl pasu. Bláto smíšené s rostlinnými zbytky nakládali do pytlů, které vynášeli nahoru. Normálně se tady rozléhaly domorodé písně, ale nyní všude panovalo ticho. Dokonce i dělníci vytušili význam nového objevu.

Ticho viselo nad zříceninami jako těžká vlněná deka. I povídavému Ralphovi náhle došla řeč, jakmile se blížili ke konci cesty. Trojice beze slova postupovala do nejhlubší síně. Po celou dobu šli za sebou jako husy, neboť chodby byly velmi úzké, ale v posledním úseku se museli doslova krčit, aby se prodrali dopředu. Volný prostor sotva dovolil, aby se rozestoupili. Sam mohl konečně vidět něco víc než shrbená záda Normana Fieldse.

Prostorná komnata, kterou si Sam představoval, nebyla větší než skrovná garáž pro jedno osobní auto. Přesto v komoře pohřbené patnáct metrů pod zemí pocítil, že odhalí kus historie. Protější stěnu tvořily lámané žulové kvádry opět tak dovedně sestavené, že do sebe zapadaly přesně jako dílky puzzle. Přestože mistrovské dílo na mnoha místech pokrývaly vrstvy blátivé hlíny, očividně přestálo nápor věků a živlů. Stejný obdiv jako stavitelské umění však budil architektonický prvek uprostřed stěny, na nějž teď všichni upírali oči: hrubě otesaný oblouk vyplněný dokonale zapadající kamennou deskou. Přes dveře se vodorovně táhly tři pásy ze zašlého kovu, šířkou odpovídající délce paže a svorníky připevněné jak ke dveřím, tak k portálu.

Od chvíle, kdy dávní předkové vchod zapečetili, tudy nikdo neprošel. Sam se musel nutit dýchat. Za dveřmi se určitě nacházelo něco víc než další průchod do podzemí. Ten, kdo dveře zabezpečil mocnými závorami, si předsevzal chránit něco, co mělo pro jejich společnost nesmírnou cenu.

Tam za zdí se ukrývá staleté tajemství.

Ralph konečně prolomil mlčení. „Ksakru, to bude fuška. Tohle je bytelnější než celej Fort Knox!"

Ralphova slova zlomila kouzlo, jímž dveře Sama očarovaly. Teprve teď vzal Sam na vědomí Maggie, která s nohama zkříženýma seděla před portálem. Jedním loktem se opírala o koleno a bradu měla složenou v dlani. Očima se přímo vpíjela do dveří a zcela zabraná do studia ani neuznala za vhodné vzít přítomné na vědomí.

Pouze třináctiletý Denal, který v táboře pracoval jako tlumočník, pozdravil příchozí kývnutím hlavy hned, jak vstoupili. Samův strýc najal kečuánského chlapce v ulicích Cuzka. Denal vyrůstal v sirotčinci katolické misie a mluvil skoro plynně anglicky. Tam se rovněž naučil úctě a ohleduplnosti. Choulil se u dřevěné podpěry na pravé straně a ve rtech svíral nezapálenou cigaretu. V zájmu ochrany nálezů a přirozeně čistoty vzduchu, zvlášť při podzemních vykopávkách, postavili kouření mimo zákon.

Sam se letmo rozhlédl a hned si všiml, že někdo chybí. „Kde je Philip?" zeptal se.

Když profesor odjel do Států, pověřil Philipa Sykese coby nejstaršího a nejzkušenějšího ze studentů vrchním dozorem. Ten by tady měl být.

„Sykes?" Maggie strnula. V jejím sytém hlase prosvitla kapka irské výslovnosti. „Udělal si přestávku. Odešel asi před hodinou a ještě se nevrátil."

„Jeho škoda," utrousil Sam. Nikoho ani nenapadlo, aby pro harvardskou hvězdu v tak důležité chvíli doběhl. Poté, co obdržel titul vedoucího týmu, se Philip choval nadmíru pový-

šenecky a za každou maličkost lidi hrubě zpražil, což těžko snášeli dokonce i stoičtí indiáni. Sam přistoupil ke dveřím. „Maggie, Ralph se zmínil o nějakém nápisu. Je čitelný?“

„Zatím ne. Očistila jsem bláto, ale bála jsem se, že poškrábu povrch. Nechtěla jsem riskovat poškození rytiny. Denal poslal jednoho dělníka pro líh a šmidlátka, abychom to omyli.“

Sam se naklonil blíž. „Mám dojem, že je to leštěný hematit,“ poznamenal, když oškrábl kousek hrany jednoho pásu. „Koukněte ani stopa po rzi.“ Ustoupil dozadu, aby Norman mohl nedotčené dveře vyfotografovat.

„Hematit?“ zeptal se Norman, zatímco měřil světelnost v místnosti.

Ralph se hbitě ujal slova, aby novináři cvakajícímu spouští uspořádal přednášku. „Inkové bohužel nikdy nezvládli umění zvané tavba železa, avšak v okolních horách se nacházejí bohatá ložiska hematitu neboli krevelu, která v pradávnu de facto založily meteority. A spadlo jich sem požehnaně. Všechny dodnes nalezené incké nástroje jsou vyrobené buď z čistého kamene, nebo ze surové železné rudy, což činí náročnou výstavbu jejich rafinovaných měst ještě obdivuhodnější.“

Jakmile Norman pořídil snímky, Maggie vztáhla ruku k hornímu kovovému pásu, avšak těsně nad povrchem ucukla, jako by ho bála dotknout. Pak špičkou prstu přejela místo, kde byla závora připevněna k oblouku. Všechny svorníky byly tlusté zhruba jako palec na noze, patřící pořádnému kusu chlapa. „Ať to postavil kdokoli, nechtěl, aby to, co je uvnitř, ještě někdy spatřilo denní světlo.“

Dřív než se někdo zmohl na odpověď, vběhl do komory černovlasý dělník. Nesl koš s lahvičkami lihu, láhvemi destilované vody, sadou štětců a igelitovou taškou čistých hadříků.

„Možná že nám rytina dát klíč k záhadě, která se schovává uvnitř,“ řekl Sam.

Sam, Maggie a Ralph se chopili štětců a zředěným lihem začali potírat závory. Norman se díval, jak pracují. Sam si vybral prostřední pás. Jak silně alkoholický roztok uvolňoval špínu zachycenou v rýhách, stoupající výpary ho štípaly do nosu a do očí. Závěrečné omytí destilovanou vodou alkohol spláchlo a trojice studentů vyměnila štětce za suché hadříky, aby závory zbavila zbytků nečistot.

Sam jemně otíral střed svého pásu drobnými kruhovými pohyby, jako by leštil vzácnou starožitnost. Maggie pracovala na horní a Ralph na dolní závoře. Zezdola se ozvalo hvízdnutí vyjadřující úžas a vzápětí jako ozvěnou Maggie překvapeně vydechla. „Panenko Marie, ono to je latinsky! Ale... to je přece nemožné!“

Jedině Sam nevydal ani hlásku. Ne proto, že vyšel naprázdno, nýbrž proto, že šokem oněměl. Poodstoupil, aby si srovnal v hlavě, co z poloviny odkryl. Pak jako loutka zvedl ruku a ukázal do středu pásu. Norman se předklonil, aby se na Samův objev podíval zblízka. Potom se rovněž beze slova napřímil a zůstal stát s čelistí svěšenou a pusou dokořán. Také Sam dál jen zkameněle zíral. Před jeho očima se skvěl hluboko vyrytý kříž, na němž byla za údy přibita vytepaná figurka muže.

„Ježíš Kristus,“ řekl jako ve snách.

Guillermo Sala seděl na pařezu na kraji pralesa s puškou opřenou o koleno. Slunce se klonilo níž k obzoru za jeho zády a mladé stromky rostoucí na hranici zřícenin teď vrhaly štíhlé dlouhé stíny, které se plazily po zemi až k čtvercové jámě vzdálené patnáct metrů. Černý otvor se náhle rozjasnil. To v táboře rozsvítili lampy, jejichž světlo ozářilo šero a spolklo stíny dosahující k šachtě. *I ty hladové stíny vědí, co leží tam dole,* pomyslel si Gil. *Zlato.*

„Teď bysme jim mohli podříznout krky,“ nechal se slyšet Juan sedící po Gilově boku. Pak pohodil hlavou ke kruhu stanů, kde se mladí badatelé snažili rozluštit nápis na dveřích hrobky. „Vinu snadno shodíme na vykrádače hrobů.“

„Ne. Vražda gringů vždycky vzbudí až příliš velký zájem,“ odpověděl Gil. „Držme se

plánu. Počkáme do půlnoci. Až budou všichni spát.“ Dál trpělivě seděl a dopřál Juanovi, ať sebou nedočkavě vrtí. Čtyři měsíce v chilském vězení Gila naučily, jak strašně se nevyplácí spěchat.

Juan v duchu klel, ale Gil pokojně naslouchal probouzejícímu se deštnému pralesu kolem. V noci džungle zalitá měsíčním svitem ožívala. Každý večer se mezi černými stíny rozehrály hry predátorů a kořisti. Gil miloval dobu, kdy s prvním prokouknutím prales odložil zelený závoj nevinnosti a odhalil černé srdce.

Ano. Stejně jako prales, si počká na noc a na měsíc. Ta chvilka ho nezabije, když vydržel čekat téměř celý rok. Nejdřív si musel zajistit smlouvu na ostrahu expedice a pak dát dohromady správné mužstvo. Přišel střežit hrob a dělal to důkladně, ne kvůli záchraně památek minulosti pro yankeeské vědátory, nýbrž kvůli sobě. Do puntíku věděl, jak s pokladem naloží.

Tihle *maricon* Američané, tak dětinsky naivní, tupí a slepí ke zdejší bídě, pili Gilovi krev. Vylupují hroby této země v zájmu historie, a přitom jediný šperk, tam dole, by na roky nakrmil celou rodinu. Gil si vzpomněl na poklad nalezený v roce 1988 na Pampa Grande v neporušeném močickém hrobě. Záplava zlata a drahokamů. Venkované, kteří se pokusili uzmout si drobek z bohatých nálezů, zemřeli rukou strážců, a poklady slavně putovaly do zahraničních muzeí.

K takové tragédii tady nedojde, pomyslel si. *Bylo to kulturní dědictví našeho lidu! Jen nám přináleží právo těžit z vlastní minulosti!*

Gil přejel rukou vyboulenou kapsu u vesty. Tady má jeden z dárků od levičáckých partyzánů, schovávajících se v horách, kteří mu v tomto podniku pomáhali. Gil granát něžně poplácal. Tuto zbraň mínil použít na zametení stop po loupeži, ale kdyby se ti *pelotudo* Amerikáni čirou náhodou pokusili zasáhnout... inu, vždycky existuje způsob, jak zemřít rychleji než ostřím nože.

Maggie O´Donnelová opovrhovala latinou. Nebyl to jen odpor k mrtvému jazyku, nýbrž nenávist hluboce zakořeněná v srdci. Maggie se dostalo plného středoškolského vzdělání v Belfastu, kde od první třídy chodila do přísně katolické dívčí školy. Ve vyšších ročnících měla povinně latinu, leč ani šlehy rákoskou přes ruce, jimiž sadistické jeptišky nešetřily, nepomohly, aby jí řeč klasiků lezla lépe do hlavy. Teď Maggie nepřítomně hleděla na pauzák, na nějž uhlem okopírovali dveřní nápis. Rozložené archy pokryly celý stůl v hlavním stanu.

Sam se s lupou skláněl nad jedním z filigránských písmen, vyrytých na horní závoře. Lampu si stáhl těsně nad hlavu. Všichni uznávali, že odborníkem na epigrafii je tady on. Rozluštil už řadu textů v písmu různých starověkých jazyků. „Myslím, že tu stojí *Nos Christi defenete*, ale krk bych za to nedal.“

Norman, s fotoaparátem houpajícím se u boku, nicméně vždy připraveným dát se do práce, se naklonil Samovi přes rameno.

„Do háje! Co to znamená?“ trpce se zeptala Maggie. Cítila se neužitečná a litovala, že není schopná přispět k překladu. Ralph Isaacson se sice mohl pochlubit stejně chabou znalostí latiny, ale zato uměl skvěle vařit. Proto se raději činil před stanem a právě zapálil hořák kempinkového vařiče, aby uvařil večeři.

Když profesor odjel, tým ani trochu nepolevil. Usilovně čistil a katalogizoval vykopávky, aby za denního světla stihl udělat co možná nejvíc. Každý měl vlastní večerní povinnosti. Ralph sloužil jako kuchař, úklid si vzali na starost Sam a Norman a Maggie s Philipem připadl úkol zanést do počítače denní hlášení.

Sam ve snaze přečíst nápis pokrčil nos a pak přerušil dívčino úporné zápolení s pamětí. „Řekl bych, že to znamená Kriste braň je, nebo Kriste ochraňuj je. Něco v tom smyslu.“

Dočasný vedoucí Philip Sykes si rozvalený hověl na polním lůžku s očima zakrytýma chladivým mokrým ručníkem. Fakt, že ho kolegové při odkrývání dveří vyšachovali ze hry, ho urazil a rozčílil natolik, že dostal migrénu. „Chyba,“ poznamenal pichlavě, aniž by se

obtěžoval vstát. „Správný překlad zní, Kriste ochraňuj nás, nikoli je.“ A svůj odborný posudek doprovodil pohrdavým odfrknutím.

Maggie vzhlédla. Ani se nedivila, že Philip zvládá i latinu na výbornou. Další důvod, proč si ten mrtvý jazyk zaslouží nenávist. Philip byl bezednou studnou triviálních vědomostí, hotovou kdykoli opravovat chyby ostatních. Zatímco v teorii vynikal, postrádal terénní zkušenosti, takže na place pro tým představoval spíš přítěž. K získání titulu PhDr. však potřeboval „nakopat“ předepsaný počet hodin. Maggie by se vsadila, že potom ten břídil už nikdy neopustí břečťanem obrostlé zdi své alma mater, Harvardu, kde ho dozajista očekává tatíčkova zahřátá židle. Ivy League byla stále ještě uzavřeným klubem pro vyvolené, k němuž Philip coby syn váženého archeologa dozajista obdržel klíč.

Vstala, protáhla se, zakroužila rameny a popošla k Samovi. Pak zívla. Nedokázala se ovládnout. Dlouhý den završili horečnou činorodostí: fotografováním dveří, pořízením sádrových odlitků celých závor, okopírováním rytin, zdokumentováním všeho a navrch uložením zprávy.

Sam se na ni usmál a odsunul stranou kopii středního pásu, obsahující pouze krucifix vyřezaný do hematitu. Jinak ani písmenko. Sam sklonil stolní lupu nad třetí a poslední kopii na průsvitném papíru tenkém jako cibulová slupka. „Tady toho napsali spoustu, jenže užili mnohem menší písmo, které navíc není tak dobře zachovalé. Nejspíš vytáhnu jenom část.“

„V pohodě. Co jsi už přečetl?“ zeptala se Maggie a klesla do skládací židle u stolu. Zárodek bolesti, který před chvílí pocítila v pravém spánku, začínal sílit.

„Dej mi pár minut.“ Sam naklonil hlavu na stranu a přimhouřeným okem soustředěně mžoural skrz čočku. Stetson, který přes den nesundal z hlavy, teď odpočíval na stole v zadním rohu. Profesor Conklin trval aspoň na trošce obecné zdvořilosti, i když se nacházejí uprostřed pralesa, na hony vzdáleni civilizaci. Jakmile vstoupili do stanů, pánské klobouky musely dolů, a Sam nepřestal dvorní protokol dodržovat ani v strýcově nepřítomnosti. *Dobře hocha vychoval,* pomyslela si Maggie a pokradmu se šibalsky ušklíbla. Zadívala se na profesorova synovce. Samovy sluncem vyšisované blonďaté vlasy byly dosud spláclé od klobouku a vzadu se rýsoval obtisk dýnka.

Maggie stěží odolala pokušení natáhnout ruku a načechrat ty vlasy do obvyklé rozčepýřené hřívy. „Tak jak jsi pokročil, Same? Vážně si myslíš, že to vyryli španělští conquistadoři?“

„Kdo jiný? Dobyvatelé zřejmě pyramidu vypátrali a zanechali za sebou vlastní značku.“ Sam zvedl hlavu a s výrazem hlubokého zděšení dodal: „A jestliže sem Španělé opravdu zavítali, dejme rovnou sbohem naději, že hrobku najdeme nedotčenou. Můžeme pouze doufat, že nám milostivě zanechali hrst střepů, které potvrzují doktorovu teorii.“

„Ale podle písemností Španělé nepronikli do žádného města v této oblasti. Nikde není ani zmínka o tom, že by svými kořistnickými pařáty dosáhli tak daleko od Cuzka.“

Sam prstem ukázal na stůl zavalený latinskými nápisy. „Zde je důkaz. Kdyby nic víc, tak odkráčíme alespoň s tímhle. Tuším, že dobyvatelé, kteří sem přišli, se už nevrátili zpátky ke svým batalionům v Cuzku. Domorodci je určitě zabili, dřív než z hor vyvázli. A šance na objevení tohoto města zemřela spolu s nimi.“

„Což jim ovšem vzalo možnost hrobku vyloupit,“ trvala na svém Maggie. „Snad...“

Maggie věděla, že utopistickými řečmi přítomné nepřesvědčila. Sama si uvědomovala, že pokud měli conquistadoři čas na vyrytí nápisů, měli také dostatek času chrám vyplenit. Další slova nenacházela, a tak se pohodlněji opřela v židli.

Sam se konečně vyslovil. „Mnó... Nejvíc, co jsem schopen momentálně vyluštit, je... *Domine sospitate* blabla blabla *hoc sepulcrum caelo relinquemeus.* Následuje několik úplně nečitelných řádků a... na konci *ne peturbetur*. Toť vše.“

„Rozumíš tomu?“ zeptala se zcela bezpředmětně Maggie.

Sam pokrčil rameny a vyslal k ní jeden z nacvičených úsměvů moudrého osla. „Vypa-

dám snad jako Říman?“

„Propána!“ vykřikl náhle Philip, čím v mžiku upoutal pozornost kolegů. Prudce se posadil, přičemž mu ručník spadl z obličeje do klína.

„Co se děje?“ Sam odstrčil lupu.

„Tu poslední část bych přeložil jako: *Tento hrob zanecháváme Nebi. Kéž nikdy není narušen.*“

Do stanu jako na zavolanou vešel Ralph se čtyřmi bucláky v rukou. „Kdo chce kafe?“ Když viděl, jak tam všichni stojí bez hnutí a s vykulenýma očima, zarazil se. „Co se tu přihodilo?“

Samovi se vrátila řeč jako prvnímu. „A co takhle bouchnout radši šampáňo? Připít hrstce starých conquistadorů, že nám zachránili investice do zdejšího výzkumu?“

„Cože?“ vybuchl Ralph s obličejem zkřiveným zmatkem.

Poté promluvil Philip, jehož hlas zostřilo potlačované vzrušení. „Pane Isaacsone, naše hrobka je pravděpodobně panensky čistá!“

„Jak jste to...?“

Maggie zvedla jeden z průsvitných archů, který podržela Ralphovi před očima. „Při Ježíši, odteď bys měl milovat latinu.“

Sam jen stěží krotil vzrušení, když čekal, až se počítač spojí přes internet s univerzitní sítí. Satelit si jako naschvál dával na čas. Do „spojovací centrály“ přešli společně a sesedli se u stolu. Tento stan představoval malou pevnost dokonale vodotěsnou a obloženou izolací, neboť musel chránit choulostivé zařízení před věčným mlžným oparem pralesa a řáděním živlů v horských výšinách.

Sam už po sté mrkl na hodinky. Dvě minuty do desáté, což byla večerní hodina, kdy buď on osobně, nebo Philip pravidelně informoval profesora o pokroku na vykopávkách. Tentokrát však poprvé měl pro strýce strhující novinu. Jakmile počítače navázaly spojení, Sam horečně ťukl na několik kláves, aby připojil obrazový přenos. Na malé kameře upevněné na monitoru se rozsvítilo červené očko. Satelitní videolinku dostali darem od společnosti *National Geographic*.

„Teď všichni úsměv,“ utrousil Sam, když se dovolal na strýcovu emailovou adresu. Počítač si pár vteřin pobrukoval a pak se v pravém horním rohu objevil třepotající se obrázek Henryho. Sam znovu zaměstnal klávesnici a výřez se rozprostřel po celé obrazovce. Obraz se chvěl, ale zvuk byl jasný. Na okamžik zastřely obličej prsty, když profesor zamával na pozdrav.

Sam si přitáhl blíž mikrofon.

„Ahoj, doktore.“ Strýc se usmál. „Jak vidím, dnes jste tam v plném počtu. To pro mě asi máte nějaké překvapení.“

Sama už bolela pusa od širokého úsměvu, který si přilepil na obličej, avšak nehodlal prodat zboží tak lacino. „Nejdřív nás zaval nejčerstvějšími aktualitami o mumii,“ zašveholil. „Včera jsi říkal, že dneska dopoledne uděláte CT. Jak to šlo?“

Jakmile uviděl, jak strýcova tvář potemněla, zalitoval, že se zeptal. I na vzdálenost pět tisíc kilometrů poznal, že zprávy nejsou příznivé. Samův úsměv povadl. „Co se stalo?“ zeptal se střízlivě.

Jak Henry zakroutil hlavou, obraz se znovu roztřásl, avšak z reproduktoru plynula slova hladce. „Usoudili jsme správně, že mumie není Ink,“ začal. „Bohužel... je to Evropan.“

„Cože?“ vyjekl Sam v šoku, který sdílel s ostatními. Henry mávl rukou. „Nejbližší odhad je, že to byl člen dominikánského řádu... patrně kněz.“

Maggie se přiklonila k mikrofonu. „A Inkové mumifikovali jednoho z nejnenáviděnějších nepřátel? Posla cizího boha?“

„Chápu vaši otázku. Podivné, že? Rozhodl jsem se provést tady na místě malý průzkum. Uvidím, jestli se nám podaří vystopovat minulost toho muže. Tohle jsem sice dokázat nechtěl,

ale považuji to za velmi zajímavé.“

„Zajímavé to je. Obzvlášť ve světle našeho zdejšího objevu,“ dodal Sam.

„Co máš na mysli?“ zeptal se Henry.

Sam vysvětlil, jak odkryli zapečetěné dveře ozdobené latinským nápisem.

Ke konci Samova líčení Henry jen pokyvoval hlavou. „Takže conquistadoři město opravdu našli. Ksakru!“ Henry odložil brýle a protřel si mělký otlak, který kobylka zanechala na nose. Následná slova zněla, jako by myslel nahlas. „Co se tam udalo před pěti sty lety? Odpověď se zřejmě schovává za těmi dveřmi.“

Sam téměř slyšel vrčení koleček ve strýcově mozku.

Philip chňapl mikrofon. „Máme zítra dveře otevřít?“

Sam se vložil do hovoru dřív, než se strýc zmohl na odpověď. „Samozřejmě že ne! Mám zato, že bychom měli počkat, dokud se doktor nevrátí. U tak významného nálezu potřebujeme jeho expertizu a vedení. Nemáme dost zkušeností.“

Philipův obličej zbrunátněl. „Já to zvládnu.“

„Ty nezvládneš ani...“

Henry mladíky přerušil přísným a pevným hlasem. „Pan Sykes má pravdu, Same. Zítra otevřete dveře. Ať za nimi leží cokoli, možná mi to pomůže v ověření totožnosti mumifikovaného a dalších dat tady ve Státech.“ Potom očima přejel postupně celou skupinu. „A není to jen Philip, komu důvěřuji. Spoléhám na vás všechny, jelikož jsem vás učil opatrnosti, pečlivosti a přesnosti.“

Sam si všiml, že ani při posledních slovech Philipův sveřepý výraz nepolevil. Toho harvardského nafoukance by odtud nejradši vynesl v zubech. Sam ve vzteku sevřel okraj stolu, avšak netroufal si strýcovo rozhodnutí zpochybnit. Vyznělo by to jako pustá malichernost.

„Same, chtěl bych si s tebou promluvit soukromě,“ pokračoval profesor odměřeným tónem, který nepřipouštěl námitky. „A vy, mládeži, už jděte na kutě. Máte před sebou dlouhý den.“

Studenti dali Henrymu dobrou noc, a zatímco se šourali ven, nespokojeně brumlali.

Cestou je vyprovodila Henryho pochvala: „Dobrá práce, přátelé!“

Sam sledoval, jak odcházejí. Philip vyklouzl ze stanu poslední, přičemž se neopomněl otočit a blýsknout se zářivým triumfálním úsměvem. Samova pravá ruka se sevřela v pěst.

„Same,“ řekl strýc jemně, „už jsou všichni pryč?“

Sam se přinutil ke klidu a znovu se obrátil čelem k obrazovce. „Jo, strýčku Hanku,“ dovolil si přeladit na důvěrnější notu.

„Já vím, že Philip dovede každého pořádně vytočit. Ale má skvělý mozek. Kdyby jen z poloviny vyrostl v archeologa, jakým býval jeho otec, byl by to přínos pro vědu. Dopřej mu, ať si uřízne kousek koláče.“

„Když myslíš...“

„Vážně myslím.“ Henry popojel s křeslem blíž k počítači. Jeho chvějící se portrét zabral téměř celou obrazovku. „A teď hlavní důvod, proč jsem s tebou chtěl mluvit o samotě. Přestože jsem Philipovi vyslovil podporu, potřebuji, abys byl zvlášť zítra mýma očima a ušima. Máš mnohem víc terénních zkušeností, takže počítám s tím, že Philipa taktně povedeš coby pomocná ruka.“

Sam nedokázal potlačit hněv. „Strýčku Hanku, vždyť on nikdy neposlouchá! Pořád si myslí, že je velké zvíře na slanisku.“

„Najdi si cestu, Same.“ Henry si opět nasadil brýle, čímž záležitost uzavřel. Několik vteřin mlčky hleděl na Sama, jako by se náhle ocitl na vahách. „Když máš být mýma očima a ušima, musíš vědět všechno, co vím já. Je několik věcí, které jsem si nechával čistě pro sebe. K řádnému zhodnocení toho, co zítra objevíte, zkrátka potřebuješ úplné informace.“

Sam napjatě napřímil záda a vztek na Philipa z něj jedním dechem vyprchal. „Jaké?“

„Dva body. Zaprvé se tady na Hopkinsově univerzitě přihodilo něco moc divného.“ Henry podrobně vysvětlil, jak se mumie začala křečovitě zmítat, až se roztrhla lebka a zevnitř vychrstly třpytivé kapky zlata.

Samovi vylétlo obočí do půlky čela. „Kristepane! Strýčku Hanku, jak se to mohlo stát?“

„Zdejší patoložka vyslovila hypotézu, že rychlým roztátím vybuchl metan uvízlý uvnitř. Jenže za celých čtyřicet let v poli jsem nic podobného nezažil. A ten výtok... Doktorka Engelová zkoumá složení. Doufám, že za pár dní budu chytřejší, ale do té doby chci, abys měl oči na stopkách. Záhada, která se na tom sídlišti udála před pěti sty lety, se možná sama vyjasní, až otevřete ty dveře.“

„Neboj. Všechno budu bedlivě sledovat a postupovat opatrně, i kdybych musel násilím nasadit Philipovi udidlo a opratě.“

Profesor se rozesmál. „Ale pamatuj, Same, že zkušený jezdec ví, jak hravě uřídit svéhlavého koně jediným něžným potažením otěží. Nech Philipa v blahé víře, že je vůdcem, a zbytek půjde jako po másle.“

Sam zvážněl. „Stejně... proč ty tajnosti, strýčku Hanku?“

Henry povzdechl a potřásl hlavou. Náhle vypadal mnohem starší a unavený. „Ve světě bádání jsou tajemství důležitá.“ Potom upřeně pohlédl na synovce. „Nezapomeň na lupiče. Věř, že i v zapadlém koutě andské divočiny stačí vypustit pár slov, a hned se na nás slétnou zlatokopové jako mouchy na koňskou koblihu. Totéž se děje v nejvyšších akademických kruzích. Pustíš pusu na špacír a potopíš si granty, členství v učených společnostech, vyšší hodnost, a navíc ztratíš přátele. Tuhle tvrdou lekci nerad vyučuji.“

„Můžeš mi věřit.“

Henry se usmál. „Já vím, Same. Plně ti důvěřuji. Moc jsem si přál podělit se s tebou o všechno, co vím, ale nechtěl jsem tě zatěžovat tajemstvím. Říkal jsem si, sám v životě pozná, jak těžký kámen leží na srdci, když člověk nemůže otevřeně mluvit s kolegy. Avšak okolnosti mě nyní nutí přenést vlastní břemeno na tvá bedra. Musíš znát poslední střípek mozaiky. Důvod, jenž mi dává jistotu, že naši pevnost vybudoval kmen starší než Inkové.“ Henry se naklonil ještě blíž. „A domnívám se, že dokonce vím, kdo to byl.“

„O čem to mluvíš? Kdo? Vždyť celá lokalita nese incké znaky.“

Profesor zvedl ruku. „Souhlasím. Nikdy jsem nezpochybňoval fakt, že Inkové tam sídlili jako poslední. Ale od koho město převzali? Kdo tam původně žil? Kdo položil samy základy? Četl jsem báje. Nahrával jsem si na magnetofon ústní vyprávění. Zapisoval jsem si příběhy, které si místní starousedlíci předávají z pokolení na pokolení. Všechno se točí kolem inckého krále, který přišel do svatých hor a v překrásném městě si našel nevěstu. Odvezl si ji, aby doma uspořádal svatbu. Potom se společně vrátili a on založil inckou říši, která přetrvala stovky let. Jak vidíš, i ve starých pověstech Inkové připouštějí, že spojili kořeny s cizím kmenem. Jenže s kterým? Desetiletí jsem pátral, abych tu záhadu vyřešil. Předchozí výzkum mě dovedl k odhalení našich zřícenin. Nicméně odpověď na otázku, kdo stál u zrodu města, jsem dostal teprve minulý měsíc.“

S myslí rozvířenou představami, kolik poznatků držel strýc pod pokličkou, Sam jen němě naslouchal. „Ty... ty opravdu víš, kdo město postavil?“

„Dej mi minutku. Hned ti ukážu...“ Henry si přitáhl klávesnici a myš a začal listovat soubory. „Kéž bych mohl hrdě prohlásit, že tohle je brilantní výsledek mé sólové mravenčí práce! Bohužel, ve skutečnosti došlo k jedné z oněch náhodných událostí, které vždy posunou archeologii o krok kupředu.“

Strýcův portrét se scvrkl a přesunul do rohu obrazovky, na níž se objevilo trojrozměrné schéma současných vykopávek. Barevné linky vyznačovaly odkryté vrstvy, sahající do značné hloubky. Detail počítačem zrekonstruované krajiny a zřícenin vystupujících nad obrys povrchu Sama uchvátil. Následně Henry pomocí myši vynesl na obrazovku půdorys pořízený leteckým snímkováním a přiblížil a zaostřil nejvyšší terasu na náměstí Slunce. Černý čtvere-

ček označoval otvor šachty.

„Tak tudy se spouštíme do chodeb a dalších prostor podzemní stavby.“

„Jasně,“ potvrdil Sam. „Ale jak to souvisí s...?“

„Trpělivost, chlapče.“ Henry vyslal z rohu obrazovky pokřivený úsměv. „Minulý měsíc u nás zaťukalo štěstí. Dostal jsem CDROM od kamaráda z Washingtonovy univerzity v St. Louis. Obsahuje počítačově sestavenou mapu několika močických pyramid v pobřežním pásmu Pampa Grande, kde probíhají výzkumy. Pracujeme souběžně, leč dělí nás zhruba devět tisíc kilometrů.“

„Močická kultura?“ Sam bleskově vylovil v paměti strýcovy přednášky o zmíněné oblasti. Řadu století předtím, než se zrodila incká civilizace, obýval víc než devět set šedesát kilometrů dlouhou pobřežní nížinu Peru kmen pojmenovaný podle naleziště Moche. Říše stavitelů stupňovitých pyramid, vyspělých metalurgů a mistrů ve zpracování vzácných kovů vzkvétala v letech 100 až 700 po Kristovi. Potom z neznámého důvodu zanikla.

Henry ťukl na několik kláves a obraz u Sama se rozdělil vedví. Bok po boku měl teď na levé polovině leteckou mapu jejich zřícenin a na pravé polovině nový počítačem zhotovený plán pyramidy s plochým vrcholem.

Henry ukázal na plán prstem. „Tady vidíš pyramidu na Pampa Grande.“

Zvětšil výřez špičky močické stavby.

„Bože!“ sípavě vydechl Sam.

„Teď znáš mé malé tajemství.“ Jakmile oba obrazy vzájemně překryl, dokonale splynuly v jeden celek. „Náměstí Slunce je ve skutečnosti střecha nejvyššího stupně močické pyramidy. A podzemní labyrint jsou tudíž pozůstatky interiéru samé pyramidy. Jednoduše se jedná o pohřbený chrám močickou svatyni.“

„Probůh, strýčku Hanku, proč jsi tak úžasnou věc tajil? Měl bys objev oznámit!“

„Ne. Dokud nebudu mít v ruce další hmotný důkaz, tak... Doufal jsem, že odborníci na Hopkinsově univerzitě budou schopni na základě genetických znaků doložit rodovou příslušnost mumie k Močikům, což by podepřelo mé tvrzení. Jenže...“ Henry pokrčil rameny. „Vypadá to, že záhada zřícenin uprostřed pralesa spolu s každým dílkem, který do skládačky doplníme, nabývá dalších rozměrů.“

„Močikové,“ hlesl Sam ohromený kupou nových informací. Mumifikovaný kněz, vybuchlá lebka, pohřbená pyramida, podivné varování psané latinsky... Jak se tohle všechno skloubí dohromady?

Jako by četl Samovy myšlenky, strýc řekl: „Odpovědi na všechny otázky možná leží za dveřmi, chlapče. Cítím to v kostech. A proto buď velmi opatrný.“

Guillermo pátravě přehlížel tábor ponořený do tmy. Blížila se půlnoc. Mladí badatelé a skupina kečuánských dělníků už zaslouženě odpočívali ve svých stanech. Rozsvícena zůstala pouze světla rozmístěná kolem vykopávek.

Gil zvedl pušku a dal znamení Juanovi a Miguelovi.

Juan, jehož vyčouhlá kostnatá postava nebyla mezi haluzemi okolních stromů k rozeznání, šťouchl loktem do společníka. Ze stínu džungle vystoupil Miguel, který byl malý a podsaditý. Na širokých zádech, ohnutých jako luk, nesl objemný plátěný vak. Ten obsahoval nářadí, které potřebovali na vylomení dveří hrobky. Následoval Juan s krumpáčem hozeným přes rameno.

Gil posunkem ruky naznačil, aby zamířili k nejvyšší terase. Věděl, že budou muset pracovat rychle, avšak jinak si nenařík al. Do rozednění zbývalo několik hodin a zpráva, že hrobka podle všeho zůstala neporušená, zvyšovala Gilovy naděje na notné sousto.

K Juanovi a Miguelovi se Gil připojil u vstupu do šachty. „Zamkněte klapačky, vy *hijos de puta*,“ zasyčel. Pak rázně stiskl spínač ovládající podzemní elektrickou síť. Proud sem

přiváděli z generátoru v táboře. Kývnutím vybídl Juana, aby šel první. Následoval Miguel.

Zatímco slézali žebřík, Gil ostražitě pozoroval tábor. Z deštného pralesa s okraji osvětlenými čtyřmi reflektory na hranici zřícenin, umístěnými podle kompasu přesně na světových stranách, se ozvěnou neslo houkání, vrčení, praskání a skřeky. Zvuky noční džungle a rytmické bafání generátoru by měly zamaskovat jejich rachotu.

Gil spokojeně zavěsil pušku přes rameno a hbitě se pustil za dvojicí, aby podnik zbytečně nezdržoval.

„Juj! *Dios mio*, tady teda je bludiště," zašeptal otráveně Juan. Miguel se zamračil a vyplivl chuchvalec koky, jejíž rozžvýkané listy se rozplácly na žulové podlaze.

Ani on netušil, jak to dole vypadá. Pouze Gil důvěrně znal chodby a místnosti podzemní stavby. Shrbený kráčel v čele, aby druhy provedl spletí štol až k poslednímu žebříku do nejhlubších prostor.

Juan nepřestával potichu nadávat. Díky hubené postavě se v úzkých úsecích snadno protáhl, jenže hlavu si pořád otloukal o nízký strop. Zmlkl, teprve když vešel do místnosti. Narovnal se a přímo před sebou uviděl dveře. *„Jesu Christo!"*

Gil si dovolil potěšený úšklebek. Kamenné dveře vsazené do obloukového portálu jako by promlouvaly o dávných časech a skrytých pokladech. Mocné závory se leskly ve svitu jediné sodíkové výbojky. Ve stříbřité záři temně vystupoval vyrytý nápis a krucifix.

„Nemáme na to celou noc," vyštěkl Gil.

Chlapi věděli, co mají dělat. Miguel s chřestivým žuchnutím spustil vak na zem a jal se hrabat v nářadí. Juan zvedl krumpáč a přesně mířenými švihy postupně vylámal kámen kolem svorníků. Pak nastoupil Miguel se sochorem a palicí, aby svorníky uvolnil a vypáčil. Trvalo několik minut, než horní pás spadl do bláta a kamení u jeho nohou.

Juan si otřel pot z obočí a zasmál se od ucha k uchu. Miguelovi se košile lepila na tělo, jako by právě vylezl z řeky. Dokonce i Gil, který zatím jen nečinně přihlížel, jak se ti dva dřou, si v jednom kuse otíral obličej kapesníkem. Vzduch byl tak hustě prosycený vlhkostí, že si trojice připadala jako v parní lázni.

Krátce po sobě skončily na podlaze zbývající dva pásy. Při dopadu mocně zvířily kamenný prach, který štípal do očí, dráždil nos a škrábal v hrdle. Juan kýchl a vysypal ze sebe vodopád sprostých slov.

Gil mu poklepal na rameno. „Kapku úcty k předkům, *ese*. Právě se chystají udělat z nás boháče." A palcem setřel Juanovi z tváře šmouhu bláta. „Šeredný boháče."

Pak máchnutím paže dal parťákům povel, aby ustoupili stranou. Chňapl sochor a přistoupil k žulové desce zbavené závor. „Tak nám ukaž, *mamita*, cos tak dlouho schovávala."

Gil vrazil konec páčidla mezi dveře a oblouk, celou vahou dolehl na tyč a napjal svaly v zádech a ramenou. Dveře pevně odolávaly náporu. Gil zabořil paty do bláta, sevřel pěsti a vší silou zatlačil. Náhle se ozvalo hlasité skřípání a deska se se zapraštěním posunula.

Gil s obličejem rudým od námahy ustoupil o pár kroků. Vydechl a kývl na Juana a Miguela. „Teď zaberte vy."

Dvojice se opřela o desku rameny a zatlačila. Dveře povolily, naklonily se dozadu a padly. Z černého chřtánu se jako přízrak vyvalil mrak prachu a spolu s okolními stěnami se roztřáslo a rozdunělo celé podzemí, když těžká deska s mohutným nárazem dopadla na zem.

Gil rukama odehnal prašnou oponu před obličejem a přešel k otvoru ve stěně. „Podejte mi někdo baterku," požádal a naklonil se do tmy sousední místnosti.

Miguel vylovil z plátěného vaku svítilnu, kterou šikovně hodil Gilovi. Ten ji mrštně chytil za dlouhou stříbrnou rukojeť.

„Tady to smrdí," utrousil Juan, když popošel ke vchodu a nakoukl dovnitř Gilovi přes rameno.

„Je to přece hrob," připomněl Gil a rozsvítil baterku. „Cos čekal od..." Slova mu umřela na rtech, když kužel světla proťal temnou hlubinu a osvítil prostory před nimi. Za krátkou

širokou chodbou, připomínající předsíň či vstupní halu, se rozkládala komnata ve tvaru krychle, s hranami o délce zhruba třicet metrů. Gil očekával, že tady najdou hromady kostí a keramických hrnců a střepů, nicméně ruční svítilna odhalila výhled, který si nedokázal představit ani ve snách a to v opici míval opravdu divoké sny.

„Dios mio!“ vykřikl hlasem naplněným posvátnou hrůzou.

Parťáci, kteří teď stáli Gilovi po boku, úžasem oněměli.

Pravá a levá stěna komnaty byly celoplošně obloženy zlatými pláty, v nichž se jako v zrcadle odrážel dlouhý paprsek baterky a ozařoval interiér. Ty povrchy se tak třpytily, že téměř oslepily oči přivyklé příšeří prokopaných chodeb a místností. Gil však nic z té oslňující krásy nevnímal. Světlem stále mířil na jediný předmět, spočívající přesně ve středu protější kamenné stěny.

„My tři budeme až nechutně bohatý, *mi amigos*.“

Přímo naproti vchodu stála téměř dva metry vysoká socha, zpodobňující nějakého inckého krále, oděného do obřadního roucha. Hlavu zdobila nádherná koruna završená stylizovaným sluncem. Dílo bylo vypracováno do všech detailů, takže vypadalo úplně jako živé. Postava se tvářila přísně, a dokonce se zdálo, že ústa jsou připravena každou chvilku vydat varovný výkřik. Avšak žádná námitka proti vstupu nezvaných hostů nezazněla. Incký král, vytepaný ze zlata, stál tiše a bez hnutí, když se Gil jako první odvážil překročit práh.

Aniž by čekal na druhy, přikrčený se hlava nehlava hrnul krátkou předsíní za září zlata, které přitahovalo jako magnet. Jakmile vstoupil do rozlehlé síně, mohl se opět narovnat. Ten úchvatný pohled vyrazil Gilovi dech. Rovněž strop a podlahu zdobila krytina z drahých kovů. Stavitelé si dali zvlášť záležet, neboť obojí obložili zlatými a stříbrnými dlaždicemi velkými metr čtvereční a vytvářejícími spletitý vzor. Na stropě přitom vytvořili zrcadlový obraz vzoru podlahy. U nohou modly ležely nakupené nástroje a zbraně, opět zhotovené ze zlata a stříbra a vykládané rubíny, safíry, ametysty a smaragdy. Gil nepřestával kroutit hlavou a ani si netroufal odhadnout, jak nebetyčnou cenu má bohatství, nad nímž rozum zůstává stát.

Ke Gilovi, který zůstal stát u vchodu, konečně doklopýtal Juan. Očividně se cítil nesvůj a ohromen nálezem se ustrašeně rozhlížel. Pokusil se hrát si na hrdinu, avšak když promluvil, hlas se mu zlomil. „Ta... ta... tak začnem pakovat?“

Miguel se mezitím přidružil, a sotva stanul před zraky zlatého krále, rychle se pokřižoval. „Tenhle nepatří k našim zesnulým příbuzným.“

Juan do kamaráda šťouchl. „Probuď se.“

„Tohle místo je prokleté,“ zamumlal Miguel a vykuleným očima slídil po místnosti. „Měli bysme sebou hodit.“

„Miguel má pravdu,“ řekl Gil. „Musíme co nejrychleji vypadnout. Pobereme, co můžeme, a uložíme to v pralese. Před úsvitem se vrátíme a postaráme se o Amerikány a jejich indiánský poskoky. Až je uklidíme z cesty, přivoláme posily chlapy, kterým můžeme věřit, aby nám pomohli tenhle trezor vybílit.“

Juan odvážně vykročil jako první. Podpatky jeho kovbojských bot klapaly po dlážděné podlaze a duté zvuky se zvláštně rozléhaly holou místností. Ukázal na kopec drahocenností u levé nohy sochy. „Navrhuju, abysme sebrali všechny malý věci. Stěhování truhel a těžších předmětů přenecháme nosičům. Ať si svůj podíl vydělají.“

Gil se vydal za Juanem, následován Miguelem, který se šéfovi lepil na paty. „Jak koukám, je tady hojnost pro všechny. Sto lidí by takové bohatství neutratilo za celej život.“

Juan se letmo ohlédl a zašklebil se. „Jo? Tak to mě pak sleduj.“

V polovině cesty napříč komnatou číhala past. Jakmile Juan stoupl na stříbrnou dlaždici, ve stropě se jako padací dveře otevřela protilehlá zlatá dlaždice a dolů kaskádou vyvalily tisíce tenkých stříbrných řetězů. Juan v záplavě stříbra sípavě lapal po dechu a kolébavě přešlapoval na místě jako kachna. Řetězy zůstaly viset z otvoru otevřené tabule podobné jiskřícímu zmrzlému vodopádu. Jak mezi nimi Juan v leknutí, leč jasně nezraněný tancoval, zvoni-

vě cinkaly. Nešťastníkovi se každým pohybem podařilo pouze víc a víc se zaplést do husté jemné sítě.

„Co to...?“ vykoktal a rozmáchl se, aby závěs rozhrnul, ale v mžiku ucukl a stáhl ruku zpátky. „Do prdele! Na každej článek přidělali háček!“

Gil si konečně všiml, že řetězy jsou v celé délce ozubené centimetrovými háčky. Všechny měly hroty zahnuté vzhůru, takže při spuštění ze stropu nezpůsobily žádné zranění.

Gil strnul v polovině kroku. *Do háje,* pomyslel si, když si náhle uvědomil nebezpečí. Výstraha, která se mu drala na rty, však přišla příliš pozdě. Kaskáda řetězů se kolem Juana semkla a zároveň podkasala a vylétla vzhůru. Muž v panice a strachu vřeštěl jako lapené zvíře. Visel dva metry nad podlahou spoutaný doslova kotoučem ostnatého drátu, dokud se vlastní vahou nezřítil dolů.

Chvíli tam ležel rozplácnutý a pak se vysoukal na ruce a kolena. Většinu šatů mu řetězy strhaly z těla a na mnoha místech sedraly i pruhy kůže. Juan zvedl hlavu a otočil se ke Gilovi. Chybělo mu levé ucho. Polovinu lebky měl skalpovanou a na druhé polovině mu kůže i s vlasy odchlipovala od kosti. Z obou očí zbyly krvavé skvrny. Slepý Juan jen žalostně vyl. Teprve nyní Gil zaznamenal, že Juanova rozdrásaná kůže začíná černat.

Jed! Potřeli háčky jedem!

Juan v agónii kvílel a po pídích se plazil směrem k místu, kde tušil pomoc. Daleko se nedostal. Jed rychle pronikl k srdci a v následujícím záchvatu křečí ukončil Juanův život nelidský skřek.

Miguel vykročil ke kamarádovi.

Gil bleskově vztáhl ruku, chňapl Miguela za košili a stáhl ho zpátky. Stáli vedle sebe na jednom ze zlatých polí podlahy. Když utichla i ozvěna výkřiků umírajícího, Gilovy uši zachytily tikání a tenoučké vrčení otáčejících se koleček mohutného stroje, ukrytého pod celým obložením komnaty v podlaze, ve stěnách, ve stropu. Vběhli do klece, do obrovské žalářní kobky.

Gil se letmo rozhlédl. Došli přesně do středu místnosti. Zkoumavě se zadíval na zlatou dlaždici pod nohama. „Museli to zkonstruovat tak, že se mašina rozjede až poté, co někdo vejde do místnosti. Hned u vchodu zabudovali nášlapnej senzor, prevíti.“ Očima přejel pás dlažby vedoucí ke zlaté modle a zpátky ke vstupní předsíni. Tikání a předení se ozývalo ze všech stran. Měl podezření, že žádná z cest není teď bezpečná.

Gil se chmurně zadíval na dech beroucí bohatství kolem sebe. Když si uvědomil, že nad vší tou nádherou se vznáší přízrak smrti, lesk zlata pobledl. „Jsme v pasti.“

Sama, uhnízděného na horní palandě a až po nos zachumlaného ve spacím pytli, probudil nezvyklý šum. Znělo to, jako když před vchodem do stanu čenichá nějaké zvíře. Skoro každou noc se z deštného pralesa vydaly na průzkum tábora vačice a další zvědaví noční tvorové. Jenže dnešní návštěvník vypadal mohutně. Stín, který vrhalo ostré světlo lamp, zabíral pořádný kus plátěné stěny. Sam se snažil vzpomenout, jestli poté, co zavřel dveře na zip, aby dovnitř nenalétali moskyti, připnul patentkami okenní chlopeň. Nejprve si pomyslel, že kolem slídí jaguár. U řeky Urabamba, která protékala pralesem pod zříceninami, spatřili lovci několik velkých koček.

Co nejtišeji se natáhl pro winchestrovku, kterou mu dědictvím odkázal dědeček. V rodině Conklinových se ta puška předávala z otce na syna už od roku 1884. Sam by bez ní nevyšel ani na krok, přestože si roky nezastřílel. Víc než jako zbraň ji bral jako dobré kouzlo, které ho ochraňuje. Ač nebyla nabitá, právě teď by mohla posloužit coby mocný kyj.

Prsty zálibně pohladil dřevěnou pažbu pušky.

Monstrum venku šmátralo po okenici u Samových chodidel. Odchlipovala se. Proklatě! Tak přece jen ji zapomněl zajistit! Sam se bleskurychle napůl vysoukal ze spacího pytle a

pevně sevřel pušku za hlaveň. Rozpřáhl se přesně v okamžiku, kdy se chlopeň jedním trhnutím rozevřela.

„Same, jsi vzhůru?“ Maggie vstrčila dovnitř hlavu a přitom učinila nesmělý pokus zaťukat na boční stěnu stanu.

Sam složil pušku do klína. Srdce mu tlouklo až v uších. Ztěžka polkl, aby pročistil hrdlo, a přiměl hlas naladit se na nonšalantní tón. „Jo. Jsem vzhůru, Maggie. Co se děje?“

„Nemůžu spát. Pořád musím myslet na ty rytiny. Potřebovala bych s tebou něco probrat.“

Samova fantazie se rozbouřila, když uviděl, kdo se pod pláštíkem noci přikradl k jeho stanu, leč žádná z bujných představ nezahrnovala debatu o starých latinských nápisech. Ale stejně Maggiinu noční návštěvu uvítal. „Dobrá. Dej mi vteřinku.“

Vyklubal se ze spacího pytle a vklouzl do džíns. Za běžných okolností by se neobtěžoval vzít si v nočním dusnu košili, nicméně venku čekala dáma, kvůli níž mu na cudnosti záleželo víc než na vlastním pohodlí. Dokonce si přes ramena přehodil koženou vestu.

Sebral stetson, rozepnul zip dveří a vyšel na čerstvý vzduch. Tábor omývala stříbřitá záře úplňku, v níž světlo lamp rozmístěných po obvodu rozpadlého města působilo mdle. Sam shrnul rozčepýřené vlasy z čela a uvěznil je pod kloboukem.

Maggie postávala pár kroků od stanu. Jako vždycky měla na sobě khaki kalhoty a vestu, doplněné šarlatově červenou košilí. Jediným znakem, že si užívá mimopracovního volna, bylo, že si nesvázala vlasy do obvyklého ohonu. Kaskáda kaštanových kudrlin, ojíněných noční rosou, se jí rozprostřela po zádech a ramenech.

Sam uchvácený hrou měsíčních paprsků na Maggiiných tvářích a rtech, ztratil řeč. Když konečně našel hlas, vykoktal: „Tak... o co jde?“

Zdálo se, že stejně jako jindy Sama vůbec nevidí. „Ten text na posledním pásu. Na tom dolním. Ta chybějící slova a řádky. Latina je děsně ošemetný jazyk. Jediné slovo dokáže úplně změnit význam zprávy.“

„No a?“

„Co když to nečteme správně? Co když nějaká ta mezera obrací překlad naruby?“

„To je docela možné... ale zítra se dozvíme pravdu. Ráno se probouráme do hrobky. Nabízejí se jenom dvě možnosti buď bude neporušená, nebo porušená.“

Do jejího hlasu se vedrala špetka roztrpčení. „Same, já to chci vědět předtím, než hrobku otevřeme. Copak tebe vážně nezajímá, co chtěli conquistadoři sdělit lidem, kteří přijdou po nich?“

„Samozřejmě že zajímá. Jenže některé části nápisu jsou nečitelné.“

„Jasně. Ale... očistili jsme to jenom lihem...“ Pohlédla na Sama vyzývavě.

Sam náhle pochopil, proč ho Maggie vyburcovala ze spánku. Pevně sevřel rty. Před dvěma roky přednesl referát o využití fosforeskující barvy za účelem odhalení a zvýraznění zašlých obrazů a písma na kameni a kovu, na nichž se podepsala ruka času. Za svou průkopnickou myšlenku sklidil všeobecný posměch.

„Tys už svoje fidlátka zabalil?“ zeptala se Maggie.

‚Nemám páru, o čem mluvíš,“ odsekl Sam. Živé duši, dokonce ani strýci se nesvěřil, že tvrdě odmítá opustit vlastní teorii. Léta strávil zkoumáním, jak se barvy chovají pod ultrafialovými paprsky. Vyzkoušel širokou škálu barev různého složení o různé vazkosti, které vystavil všem stupňům záření. Celý výzkum držel přísně pod pokličkou, jelikož jedno ponížení stačilo. Chtěl všechno otestovat právě tady, kde ho nikdo nebude zesměšňovat. Zčistajasna si uvědomil, jak málo se v tajnůstkaření liší od strýce.

Maggiiny oči se ve tmě zaleskly. „Četla jsem tvou přednášku. Ty jsi našel způsob, aby to fungovalo, že jo?“

Sam jenom stál a nehnul ani brvou. Jak se to dozvěděla? Konečně se vzpamatoval natolik, že byl schopen slova. ‚Myslím, že jsem to vyřešil. Jenomže jsem zatím neměl možnost

provést pokus v terénu. Ověřit si teorii v praxi.“

Maggie vztáhla ruku a prstem ukázala na zříceniny. „Pak je načase. Ostatní na nás už čekají u vchodu do podzemí.“ Otočila se hotova jít na věc.

„Ostatní?“

Ohlédla se přes rameno a na okamžik zaváhala. „Ach... samozřejmě mám na mysli Normana a Ralpha. Ti by při tom měli být.“

„Tak dobrá.“ Sam obrátil oči k nebi a jal se duševně připravovat na veřejnou pohanu, jestliže se pokus nezdaří. Zaplať pánbůh, že nepřizvali Philipa. Selhání před zraky mistra Harvarda by nesnesl. „Skočím jenom pro svoje lahvičky a zářivku.“

Dřív než stačil vejít do stanu, prales propukl v kakofonii skřeků a z korun stromů lemujících tábor se jako když střelí vzneslo na tisíc ptáků.

Maggie popošla o pár kroků k Samovi. „Co blázní?“

Sam se zarazil a ostražitě se rozhlédl, avšak příroda kolem se mávnutím proutku opět uklidnila. „Něco je muselo vyplašit.“ Ještě chvilku naslouchal, ale noční klid rušilo pouze bafání generátoru. Prales tiše zalehl a jako temný neznámý hleděl na dvojici pod hvězdami. Sam naposled přejel očima černou hradbu. Nezpozoroval nic podezřelého. „Jdu si pro věci,“ řekl.

Ponořil se do stanu a vzal brašnu, v níž skladoval barvy a speciální ultrafialovou ruční svítilnu. Těsně před odchodem zavadil pohledem o winchestrovku. Bezděčně pušku sebral, ale instinkt mu napověděl, aby tentokrát nabil, než věrnou průvodkyni hodí přes rameno. Sam vsunul náboje do zásobníku a načatou krabici s municí strčil do kapsy. Léta táboření pod širákem v texaské divočině člověka naučí postarat se sám o sebe.

Jak skloněný vylézal ven, málem vrazil do Maggie, která nemohla odtrhnout oči od okraje džungle. „Je tam pořád tak strašidelné ticho. Jako by ten les doslova tajil dech.“

„Pokud to chceme vyzkoušet, raději bychom měli hnout kostrou. Do úsvitu zbývá jen pár hodin.“

Maggie přikývla a neochotně se odpoutala od magického výhledu.

Společně se vydali na cestu k vykopávkám na terasách. V mrtvém tichu zněly jejich kroky po žulových kamenech neobvykle hlasitě. Sam se přistihl, že našlapuje tak opatrně, jako by se o půlnoci toulal po hřbitově a bál se vyrušit duchy. Když konečně vyšplhali na náměstí Slunce, docela si oddechl. Z vykopané šachty vyzařovalo nahoru světlo.

V průzračném světle se jasně rýsovaly dvě postavy obě vysoké, leč jedna tenká a druhá rozložitá. Norman a Ralph stáli na dva metry od sebe. Očividně si udržovali odstup.

Bývalý fotbalový zadák zvedl ruku na pozdrav. Pak významně ukázal dolů. „Kdo nechal rozsvíceno?“

Maggie zakroutila hlavou a dosud udýchaně dodala: „Já vím, že jsem zhasla.“ Potom se rozhlédla po okolních rozvalinách. „Ten lajdák Guillermo si chtěl patrně na obchůzce posvítit a na zhasnutí se jednoduše vykašlal. Kde vůbec je? Myslela jsem, že dostal za úkol střežit tohle místo.“

„Nejspíš slídí u lesa, jestli se nevrátili včerejší lupiči. Možná právě on vyplašil ty ptáky.“

Deštný prales setrvával v tichu. Norman propichoval černou masu očima. „Nikdy jsem neměl rád tmu. Doma jsem musel mít v pokoji rozsvíceno i za šera. Jinak mi lezl mráz po zádech.“

Ralph se hbitě chopil příležitosti potrápit novináře barvitým převyprávěním hororu *Soumrak*. Norman předstíral, že právě ohluchl.

Sam začal slézat dolů první. Následovala Maggie a Ralph řadu uzavíral. Už s pevnou půdou pod nohama pomohl Sam Maggie sestoupit ze žebříku.

Dívka, ruku stále v jeho dlani, se otočila čelem a mírně naklonila hlavu na stranu. „Teď! Přesně teď jsi nic neslyšel?“

Sam zakroutil hlavou. Slyšel jen vlastní srdce. Tlouklo jako zvon. Přistihl se, že Maggie mačká ruku. Kouzelný okamžik přerušil Norman, za nímž sklouzl na dno Ralph. Maggie vyprostila ruku a bez hnutí naslouchala. Pak pokrčila rameny a ujala se vedení. „Asi se tu procházejí inčtí duchové," zamumlala.

„Dík, Maggie," řekl Norman kysele. „Přesně tohle jsem potřeboval slyšet, když se o půlnoci prodírám ruinami. Už tak jsem měl ze všeho dost mizerný pocit."

Ralph znovu přešel na mrazivé téma.

„Štípni mě, Isaacsone," vyštěkl Norman.

„Já netíhnu tímto směrem, Normie."

„Jsi si jist? Hrával jsi přece fotbal, ne? Co znamená to vaše poplácávání po zadku, láskyplné objímání, nadšené skládání se na jednu hromadu?"

„Drž hubu!"

„Kristepane," vykřikla Maggie. „Už dost! Oba okamžitě sklapněte. Potřebuju ticho."

Sam, ponořený do sebe, slovní přestřelky sotva vnímal. Nemohl z mysli vymazat obrázek Maggie, když stoupali na nejvyšší terasu. Pohybovala se ladně a skrz tenké bavlněné kalhoty vystupovaly pevné svaly nohou tak krásně tvarovaných, že samočinně posouvaly pozornost ke křivkám ve vyšších sférách. Sam prudce polkl a kapesníkem si otřel hustě orosené čelo, aby kapky nestékaly přes obočí. Je to kolegyně, musel si připomenout. Na terénních výzkumech to chodilo jako v armádě. Na bratříčkování hleděl strýc s nelibostí, neboť dvoustranné sympatie by v úzkém kruhu upoutaném na malém místě mohly vyvolat nežádoucí napětí.

Vždyť se jen díváš, což je neškodné, ujistil se Sam.

Když prošli na druhé podlaží, Samovi se rozbřesklo a musel žasnout nad strýcovým odhalením. Tak tohle kdysi bývala močická pyramida! Bylo to k nevíře. Sam přejel dlaní po žulové stěně.

Maggie vpředu se opět zarazila. Zůstala stát s rukou na postranici žebříku vedoucího do třetího podlaží. „Teď jsem jasně něco slyšela," zašeptala. „Slova... a klepání... nebo..."

Sam nastražil uši, avšak opět bezvýsledně. Tázavě pohlédl na Ralpha a Normana. Oba zakroutili hlavami. Normanovy oči vypadaly za brýlemi zvlášť obrovské. Sam přistoupil k Maggie s úmyslem rozptýlit její obavy, když vtom zdola zazněl výkřik a přelétl kolem nich jako vyděšený pták.

Maggie se v leknutí prudce obrátila k Samovi. Sam strhl winchestrovku z ramene.

Gil studoval podlahu krytou kovovými dlaždicemi. Soukolí skrytého mechanismu tikalo a předlo. Nejjasnější zvuk vycházel zpoza stěn.

Miguel se ve snaze nepřešlápnout hranice zlatého čtverce tiskl k Gilovu pravému boku. Oči mu strachem lezly z důlků a ze rtů mu potichu plynula modlitba.

Gil Miguela jednoduše přehlížel. Tady je žádní bohové nezachrání. Život si budou muset zachránit sami. Nicméně Gil nestál o pouhé přežití. Ať chtěl, či nechtěl, oči se vždy samy zatoulaly k bohatství u nohou zlaté modly. V duchu počítal. Mezi sochou inckého krále a ostrůvkem, na němž stáli, leželo patnáct řad dlaždic. Stejný počet řad měli za zády. Patnáct metrů vpředu, patnáct metrů... příliš velké sousto i pro šampióna ve skoku dalekém.

Čím víc past zkoumal, tím víc pociťoval, že musí být nějaký klíč, jak přejít místnost bez pohromy. Pomalu se kolem vlastní osy otočil dokola. Dlaždice netvořily šachovnici, nýbrž složitou síť vzájemně se křížících zlatostříbrných čar. Celek se nepodobal geometrickým vzorům známým z inckých koberců a oděvních tkanin. Mělo to svůj řád. Určitě existovala bezpečná pěšinka. Jenže kudy vede?

Juanovo tělo leželo na nejbližší zlaté dlaždici, kam se nešťastníkovi podařilo dovléct, dřív než zemřel. Kolem mrtvého se rozlila kaluž krve. Když se plazil ze stříbrné dlaždice,

která shora spustila smrtonosné řetězy, nic nového se nepřihodilo. Možná že v tom najde odpověď. Zaručují zlatá pole bezpečí, zatímco pod stříbrem číhá nebezpečí?

Nabízel se jediný způsob, jak si dohady ověřit.

Gil nechal pušku sklouznout z ramene a zkrácenou hlavní rýpl Miguela do žeber. „Hni sebou," rozkázal.

Miguel koukl na pušku, pak Gilovi do obličeje a vyjekl: *„Que?"*

„Hopsni na tamten zlatej čtverec," upřesnil Gil a paží obloukem naznačil, že sportovní výkon předpokládá přeskočit sousední stříbrný čtverec. Přirozeně zvolil nejkratší trasu přímo k soše. Jestliže mají riskovat životy, pak ať jim vynaložené úsilí aspoň něco vynese.

Miguel stál jako zkamenělý, s obličejem staženým hrůzou a beznadějí.

„Skoč! Nebo na místě zhebneš." Gil před Miguelem zašermoval puškou.

Malý podsaditý muž o krok ustoupil, takže se patami téměř dotýkal okraje dlaždice. „Prosím, ese, tohleto po mně nechtěj."

„Dělej, co říkám, nebo tvou mrtvolu použiju k otestování dlaždic."

Miguel se celý třásl a očima přeskakoval od pušky k Juanovu bezvládnému tělu. Nakonec svěsil ramena, otočil se čelem k modle, pokřižoval se a skočil. Nohy měl tak zesláblé strachem, že i tak krátkou vzdálenost stěží překonal. Po tvrdém přistání zakolísal a padl na ruce a kolena.

Strnul s očními víčky pevně sevřenými a očekával nejhorší. Gil se napjatě díval. Nestalo se nic. Miguel pomalu otevřel oči a rozklepaně se postavil na nohy. Otočil se k Gilovi a vyloudil mdlý úsměv.

Gilovi se ulevilo. Potvrdil si pravdivost vlastní teorie, a proto na pokusného králíka smířlivě zavolal: „Zlatý dlaždice jsou bezpečný. Když se jich budeme držet, dostaneme se odtud." Přesto nehodlal příliš pokoušet štěstí. Co kdyby se mýlil? Máchl puškou. „Přejdi vedle. Jdu za tebou."

Miguel přikývl. Další zlatá dlaždice sousedila s tou, na níž stál, a proto stačilo překročit spáru. Udělal to velmi, velmi pomalu. Opět se nic nepřihodilo. Prastarý mechanismus si dál spokojeně mlel pro sebe. Miguel se již s větší důvěrou přenesl přes stříbrné pole na další zlaté. Žádné nemilé překvapení.

Gil Miguela následoval. Všiml si, že parťák se trochu uvolnil a uklidnil, avšak modlitbu si přeříkávat nepřestal. Pozvolna se propracovávali přes komnatu. Dlaždici za dlaždicí a řadu za řadou se blížili k zlaté soše. Dospěli k poslednímu pásu, který je dělil od pokladu. Ten byl celý stříbrný. Zlatem vydláždili stavitelé plochu nesoucí modlu a poklad.

Miguel vzhlédl k Gilovi s výrazem jasně prozrazujícím otázku co teď?

Gil si pátravě prohlížel inckého krále, ostře vystupujícího na pozadí z černé žuly. Zdálo se, že král mu upřený pohled vrátil. Ve zlatých očích četl Gil výsměch. Naježil se. Nedá si zmařit plány hrstkou vyznavačů modly, kteří ďábelské dílo vytvořili. Zvlášť když je tak blízko cíle.

Přesunul se na vedlejší dlaždici k Miguelovi. Vyslat průzkumníka přes stříbrnou řeku si netroufal, avšak nemínil nechat ležet poklad ladem. Uchopil pušku za konec pažby, předklonil se a natáhl paži k nohám sochy na druhém břehu.

Konec hlavně dosáhl těsně k hromadě šperků a dalších drahocenností. Gil opatrně šťouchl do několika kousků. Ztuhl a zatajil dech. Co když také tam položili past? Gilovy nastražené uši zachytily jemnou změnu rytmu v chodu mechanismu. Přikrčil se, ale nic se nestalo.

Gil zaklel pod vousy. Puška se třásla, pažba ve zpocené dlani klouzala a hrozilo, že kvůli vratké poloze přepadne přes čáru. Nadýchl se, stoupl si pevněji a soustředil se na úkol, jenž si předsevzal. *Nesmíš selhat,* přikázal si. Stiskl zuby. Nebral na vědomí rostoucí bolest v přepínaném ramenu. Za námahu se konečně dočkal odměny. Hned navrchu se vystavovaly na odiv dva poháry, které vypadaly jako dvojčata. Jeden byl stříbrný a druhý zlatý a na obou se

skvěl motiv hada vykládaného rubíny a smaragdy. Gila však momentálně přitahoval jiný ozdobný prvek: kroucená ucha.

Aspoň něco, za co se dají zaháknout!

Prostrčil hlaveň pušky skrz jedno ucho a nadzvedl pohár z hromady. Pak zbraň naklonil směrem vzhůru, takže stříbrný pohár hladce sklouzl až k dřevěné pažbě, kde se zaklínil. Gil pomalu stáhl paži zpět a napřímil se. Setřásl klenot z pušky a podal ho Miguelovi. „Za tvou statečnost, *mi amigo*."

Miguel uchopil pohár do roztřesených prstů. Ten kousek představoval jmění, za něž mohl celou rodinu zajistit do konce života. Šeptem oddrmolil modlitbu díkůvzdání.

Gil se otráveně odvrátil. Kamarád by měl děkovat jemu, a nikoli katolickému Bohu. Gil si klekl a znovu se natáhl, aby uvolnil zlatý pohár. Brzy trofej držel v rukou. Zde má svou malou odměnu. Znal starožitníka, který na černo obchodoval s kradeným zbožím a za neporušené incké artefakty platil trojnásobnou cenu váhy zlata. Gil strčil pohár pod vestu a otočil se k soše zády.

Přemítal, co dál podniknout. Poplácal granát v kapse vesty. Především musí ochránit zbývající bohatství do doby, než přivede demoliční četu, která nástrahy zneškodní. Jakmile odborníci na slovo vzatí vyřadí pekelný stroj z činnosti, nastoupí on s vlastní bandou a beze spěchu odklidí poklad na domácí půdu. Jediná překážka, která mu kazila představy, byla skupina Amerikánů sladce spících v táboře. Pevně sevřel pušku. Ti se nesmějí dožít svítání.

S jasným plánem v hlavě pokynul Gil Miguelovi, aby se vydal zpátky ke vchodu. Ten teď nepotřeboval zvláštní pobídku. Očividně se radoval, že s malým jměním v ruce vyvázne z proklatého podzemí živ a zdráv. Mrštně skočil na nejbližší zlatý čtverec.

Ozvalo se mocné zaskřípění. Vzápětí dlaždice s Miguelem na palubě vylétla vzhůru, nadnášena pilířem z mohutného kmene stromu. Souběžně se ve stropu sklopila protilehlá stříbrná tabule a z otevřeného okna se spustil kartáč tvořený dlouhými stříbrnými kopími.

Miguel spatřil smrt. Ve slabé naději, že se pádem nezabije, se pokusil skulit z plošiny. Nebyl však dost rychlý. Husté ostré hroty mu projely svaly a kostmi a doslova přišpendlily nohy od kolen po nárty. Miguel řval. Jak se snažil vytrhnout ze spárů, kosti se lámaly jako suché proutky.

Potom zlatá dlaždice znovu hladce sjela na vlastní místo ve vzoru podlahy potřísněná krví a prázdná. Gil ohromeně vzhlédl. Miguel se vznášel vysoko nad zemí, nabodnutý na kopí. Držel pouze za dolní část nohou a svěšené tělo mu smáčela krev.

Trhal sebou, napětím břišních svalů se svinul a rukama si pomáhal osvobodit se. Konečně zvítězil a z výšky druhého poschodí se zřítil na podlahu. Při dopadu na kovový povrch znovu zaznělo praštění kostí.

Gil se odvrátil, když Miguel padal. Potom se odvážil podívat. Miguel tam ležel rozlámaný. Pouze jedna končetina zůstala celá. Muž se z posledních sil snažil vzepřít na zachované pravé paži, avšak zhroutil se bolestí. Byl tak zesláblý a ochromený šokem, že pouze žalostně sténal a oči prosebně upíral na Gila.

Gil nemohl druha zachránit.

Pozvedl pušku a zašeptal: „Je mi líto, *ese*." Stiskl kohoutek. V uzavřeném prostoru vyzněl výstřel jako ohlušující exploze. Sténání utichlo. Z dírky uprostřed Miguelova čela stékal pramínek krve.

Gil se nenávistně zadíval na dlažbu. Takže Miguela zabila zlatá potvora! Copak nikde není bezpečno? Zmýlil se v úsudku nebo se snad změnila pravidla? Znenadání si vzpomněl, jak se mechanismus ve chvíli, kdy lovil pohár, podivně zadrhl. Jako by došlo k nějakému přesunu. Vtom Gil zcepeněl. Miguel dopadl na stříbrný čtverec a žádná odveta! Dlaždice si asi vyměnily role: po zlatých se přichází a po stříbrných odchází. Ze by to bylo tak snadné?

Gilovi nezbyl žádný komplic, jehož by zastrašováním donutil převzít riziko. Novou teorii si bude muset ověřit sám. Opatrně vzal pušku za hlaveň, napřáhl ruku a pažbou poklepal na

sousední stříbrnou dlaždici. Nic. Jenže co to dokazuje? Možná že se pružiny vymršťují jen pod plnou vahou člověka. Nakročil a pak pomalu položil podrážku kovbojské boty na vedlejší pole. Se zatajeným dechem a připraven uskočit, kdyby ucítil záchvěv či zaslechl jakýkoli podezřelý zvuk, plně došlápl. Zůstal stát rozkročený, pravou nohu na zlatě, levou nohu na stříbře. Prozatím se nic nedělo.

Přenesl váhu doleva, přikrčil se a pozvolna přisunul pravou nohu. Strnul. Neodvážil se ani mrknout. Zkáza se nepřihnala. Sláva!

Jak dlouho zadržoval dech, musel pořádně vydechnout a nalokat se čerstvého vzduchu. Otřel pot z čela a promnul pálící oči. Po tvářích se mu koulely slzy. Vůbec nevěděl, kdy začaly téct. Stál na stříbrné dlaždici, jenže postoupit dál vyžadovalo přeskočit zlatý čtverec. *Dělej, než ztratíš nervy*, přikázal si. Odrazil se, při doskoku se zapotácel, avšak přistál bezpečně.

Ušklíbl se, hrdě se napřímil v celé výšce a otočil se ke králi. „Já tě porazím, ty bastarde!“

Předvedl, jak umí udělat čelem vzad, a obezřele, i když rychleji, pokračoval v cestě k východu. Právě rychlost zachránila Gilovi život. Z jedné dlaždice se odrazil přesně v okamžiku, kdy se otevřela. Na sousedku doskočil včas, jenže si nešťastně zvrtnul kotník a ztěžka dosedl na zadek. Z protilehlé stropní tabule, jejíž děrování nešlo zdola rozeznat, začala do propadliště tryskat voda. Gil se odkutálel, jak nejdál mohl, aby sprše uhnul. Přesto mu kapičky jemné jako sprej takřka neznatelně svlažily tváře. Pálilo to jako oheň. Gil se zděsil. Kyselina!

Dotkl se hořících tváří. Nahmatal puchýře a cítil, že kůže místy mokvá. Při pomyšlení, že si v přichystané vaně mohl užít kyselinovou lázeň, se Gil rozklepal. Umíral by dlouho a ve strašlivých mukách.

Žíravý déšť ustal a stříbrná dlaždice se vysunula, aby díru hladce uzavřela. Smrt jedním dechem odešla a dala vetřelci na srozuměnou, že zase přijde. Gil bojoval s třesavkou a jen silou vůle se vyškrábal na nohy.

Nechápavě civěl na zrádnou dlaždici. Stříbrná! Od počátku byl úplně vedle. Tak daleko ho donesla jedině křídla štěstí.

Když si uvědomil hrůznou skutečnost, zatmělo se mu před očima. Jakmile se vzpamatoval, pohlédl k východu. Od únikové cesty ho dělily tři řady. Teď věděl, že nemůže věřit žádné z dlaždic. Nezbývá než riskovat a přeskočit ty tři metry naráz. Kdyby se vrhl střemhlav, možná by to zvládl.

Gil koukl na pušku. Teď představovala značnou zátěž. Položil zbraň na podlahu a vedle spustil nábojový pás, který nosil připnutý přes hruď. Poté znovu zvedl zlatý pohár, s nímž se musel při dobrovolném odzbrojování na chvíli rozloučit. Potěžkal ho, zaváhal, a pak ho strčil zpátky pod vestu. Raději by zemřel, než přišel o svůj poklad. Mnohem bezbolestnější a chytřejší bude zbavit se bagančat, která určitě váží víc. A krom toho bosýma nohama se lépe odpíchne od kovového povrchu.

Připraven ustoupil k zadní hraně dlaždice, aby měl co nejdelší rozběh. Stejně to byly nanejvýš dva kroky. Předklonil se jako na startu, zavřel oči a poprvé po desetiletích prosil Boha, aby mu seslal sílu a štěstí. Obrněn proti všemu zlému otevřel oči a zaťal pěsti. „Teď nebo nikdy,“ procedil skrz zuby.

Opřel se chodidly, udělal dva bleskurychlé kroky a vší silou se odrazil. Při vzletu vzpřáhl ruce dopředu, aby jako šipka rozrazily vzduch. Přeletěl pás dlaždic a přistál na kamenné podlaze. Levý bok si narazil o tvrdý roh a v rameni cosi ruplo, když se skulil do předsíně a rozpláclý zůstal ležet hlavou k povaleným vstupním dveřím.

Chvíli bez hnutí odpočíval a pak s vítězným úsměvem vstal. Kašlal na bolest vystřelující do krku. Zvládl to! Prsty si prohmatal rameno. Pravděpodobně si zlomil klíční kost, což není žádná velká patálie. Jednou schytal tři kulky do hrudi. V porovnání s takovou šupou je tohle pouhé škrábnutí.

Potom vytáhl vzácnou kořist. Pohár měl na jedné straně trošku prohnutou obrubu, jak ho Gil zalehl. Avšak stejně jako jeho nový majitel neutrpěl vážnou škodu.

Gil si stoupl těsně ke kraji vražedného vzoru, pozvedl pohár a na dálku mocně plivl na inckou modlu, zlatě zářící na černé kulise. „Ještě se vrátím a smlsnu si na tobě!“ slíbil.

Potom se otočil jako na obrtlíku a pádil pryč.

Maggie klečela u vrcholu žebříku a dívala se dolů, jako by chtěla dohlédnout do třetího podlaží. „Někdo přichází!“ zašeptala a odstrčila Sama, který jí nakukoval přes rameno.

Instinkt Maggie řekl, že se musejí schovat. Vyrostla v ulicích Belfastu a uměla naslouchat vnitřnímu hlasu. Když člověk žije uprostřed pumových atentátů a neustálých potyček mezi válčícími irskými frakcemi a britskou armádou, naučí se znát cenu dobré skrýše.

„Pojďte,“ řekla potichu, avšak naléhavě, a táhla Sama s sebou. Norman a Ralph se hbitě přidali.

Sam se vzepřel a pozvedl pušku. „Možná to jsou vykradači. Měli bychom je zastavit.“

„A nechat se zabít, ty palice dubová? Nevíme, ani kolik jich tam je, ani jestli jsou ozbrojení. Honem pryč!“

Norman souhlasil. „Maggie má pravdu. Levičácké guerrilly tady v okolí, zvlášť na Slunné stezce, mají slušnou výbavu. Ruské AK47 a podobné hračky. Pátrání bychom měli přenechat naší ochrance.“

Sam se nejistě ohlédl k žebříku, pokrčil rameny a následoval Maggie. Zavedla skupinku do čerstvě vyčištěné postranní místnosti, kam ještě nestačili zavést elektřinu. Tma je pohltila.

„Dřepněte si a ani necekněte,“ přikázala kolegům Maggie. „Ale buďte připraveni vystartovat, až dám znamení,“ dodala.

Když si Sam sedl vedle ní na bobek, zamumlal: „Slečna O´Donnelová akční hrdinka pod maskou archeoložky.“

Maggie neviděla ze Sama víc než mlhavý temný stín, přesto si dokázala představit, jak sarkasticky se tváří.

„Řekl bych, že je to jenom Gil nebo některý z jeho mužů,“ zašeptal Ralph.

„A co ten výkřik?“ zeptala se Maggie.

„Jsem si jist, že...“

Maggie natáhla ruku a stiskla vazounovi koleno, aby ztichl. Zaslechla praštění dřeva, jak někdo stoupal po žebříku. A zřejmě dost spěchal. Přerývaně dýchal a funěl a škrábal se nahoru, jako by mu hořelo v patách. Maggie se spustila na čtyři a s hlavou téměř u podlahy plíživě vyhlédla na chodbu právě v okamžiku, kdy se z šachty vynořila hlava.

Hned nočního návštěvníka poznala. Husté černé vlasy sahající pod uši... rozeklaná bílá jizva na opáleném krku... Guillermo Sala. Bývalý policista se vyšvihl na pevnou zem tak zbrkle, že mu málem podklouzly nohy. Maggie vydechla úlevou. Ralph měl pravdu. Strážce sem zašel na pravidelnou obchůzku.

Chystala se vstát, když si všimla ošklivé popáleniny, pokrývající Gilovi skoro polovinu tváře. Puchýř praskl a krvácel. Gil zvedl ruku a rukávem košile poraněný obličej otřel. Ve světle sodíkové výbojky se zalesklo bělmo vypoulených očí. Z úzkých sevřených rtů čišely vztek a zášť, za nimiž však Maggie vycítila rovněž strach a silný duševní otřes.

Maggie ten výraz znala z dětství. Patrick Dugan, s nímž se kamarádila, se tvářil úplně stejně, když ho při pouliční přestřelce v Belfastu zasáhla zbloudilá kulka. Příliš brzo vystrčil hlavu z kanalizačního příkopu, kam se spolu schovali. Prožila to na vlastní kůži. Když se Patrickovo tělo svalilo přes ni, ani se nepohnula. Spěch se rovnal záhubě. Maggie se z té perné lekce poučila, a proto zůstala v úkrytu a ostatním rukou naznačila, aby se drželi vzadu.

Co se tam dole stalo? Co mohlo k smrti vyděsit chlapa tak tvrdého, jako byl Gil?

Stejně jako v ono poledne na belfastské ulici Maggie věděla, že opona stínu skýtá bez-

pečí. Znovu nenápadně vykoukla. Gil právě vsunul ruku pod vestu a ohmatal jakýsi předmět, který zvenčí vypadal jako velká boule. Zdálo se, že ta věc znamená pro šokovaného muže totéž co krucifix pro starou ženu: očividně vracela klid a sebejistotu.

Potom sáhl do svrchní kapsy a vytáhl jinou věc. Podobala se zelenému jablku s kroužkem na stopce. Maggie trvalo vteřinu, než kousek jaksi neslučitelný s klasickou inckou výzbrojí poznala.

Do háje! Granát!

Gil se ještě ohlédl k výstupu z šachty, přešlápl bosými chodidly a rozběhl se chodbou.

Maggie naslouchala slábnoucí ozvěně kroků a náhle zjistila, že není schopná sebemenšího pohybu. V duchu pořád viděla přízrak granátu zbraně, kterou důvěrně znala z válčení tam doma za mořem. Panika provázející dětství, kterou jak aspoň doufala dávno pohřbila, propukla nanovo. Ruce sejí třásly. Ve snaze nepoddat se záchvatu strachu, který jí lomcoval, zaťala pěsti. Zhluboka dýchala, a jak se pozvolna uklidňovala, příšerná vize se rozplynula.

Sam její úzkost vycítil. „Maggie...?“ Dotkl se jejího ramene.

Ten jemný dotek Maggie rozohnil. Vyskočila na nohy. „Ach. Musíme odtud vypadnout,“ vysypala ze sebe rozčileně. „Hned!“

Sam stáhl stetson hlouběji do čela, aby líp seděl na hlavě. „Proč? Vždyť to byl Guillermo.“

Maggie se s planoucím obličejem otočila k Samovi. Texaský kovboj bohužel neviděl ten granát. Směs zmatku a strachu a zloby, kterou spatřil v jejích očích, přiměla Sama ustoupit o krok. Maggie neměla čas na vysvětlování. „Padej, ty zatracenej břídile!“ obořila se na něj a ostrá slova okořenila irským přízvukem. Postrčila Sama k chodbě a kývla na ostatní. Sam beze slova vykročil a dlouhýma nohama ukrajoval metr za metrem. Maggie se rozhodla dělat zadní voj a neustále po očku sledovala, co se děje vpředu. Ralph držel krok se Samem, avšak Norman obtěžkaný fotoaparáty zaostával.

„Pospěš si,“ pobídla Maggie novináře.

Norman se ohlédl. Ve světle lamp měl obličej bílý jako stěna. Nicméně bojovně zrychlil a náskok zdatnější dvojice vyrovnal ve chvíli, kdy došla k žebříku do vyššího podlaží.

Sam s Ralphem v patách se mrštně pustili nahoru. Norman je následoval. Maggie zůstala stát půl metru od žebříku. Nastražila uši a poslouchala, jestli se zezadu neblíží nějaké nebezpečí. Z hloubky se ozvěnou neslo vzdálené tikání. Znělo to jako obrovské hodiny, které se samočinně natáhly.

„Maggie, poběž!“ tiše zavolal shora Sam.

Maggie se otočila a našla žebřík prázdný. Jak dlouho tam stála? Úplně ztratila pojem o čase. Projel jí divný pocit. Tohle bylo znamení, že se schyluje k útoku. Ne! Teď ne! Vrhla se k žebříku a šplhala jako smyslů zbavená. Sam napřáhl paže a pomohl jí zdolat poslední stupínky. Od žebříku vedoucího na povrch je dělilo pouhých deset metrů. Maggie se rozběhla. Před sebou vnímala jen cikcakovitou řadu lamp, jejichž blikavé světlo úprkem míjela. Sotva zahlédla žebřík, zaslechla rovněž klení, které vycházelo z šachty. Gil! Vypadalo to, že už je skoro u ústí, nebo dokonce na náměstí.

S cílem na dohled a závanem čerstvého vzduchu, působícím jako vzpružující injekce, přidala Maggie do kroku.

Náhle se dolů snesla slova: „Spolkni to, ty *hijo de puta!*“

Maggie strnula. Ozvalo se bouchání, jako když se tvrdá koule odráží od stěn, až dopadla k patě žebříku. Maggie v úžasu civěla na zelený kovový váleček, který skončil v blátě vedle dřevěného trámu, sloužícímu coby hlavní opera šachty. Granát!

Bleskurychle se obrátila a vrazila do Sama. Ten se zamračil, když mu zcela nečekaně padla do náruče. „Zpátky... zpátky... zpátky...,“ opakovala pořád dokola.

Trojice mužů, nalepených těsně na sebe, pozpátku ustupovala od žebříku postrkována Maggie, opírající se Samovi o hruď.

„Co vyvádíš?“ houkl jí Sam u ucha.

Dívka, rozpálena adrenalinem proudícím jí v žilách, tlačila kolegy do postranní komory.

Výbuch zastihl skupinu u vchodu. Mohutná tlaková vlna je odhodila dovnitř a připlácla na zadní stěnu, kde popadali na podlahu jako velká hromada propletených rukou a nohou.

Lampy kolem se rozblikaly. Maggie se skulila stranou a vyškrábala na kolena. Skrz zvonění v uších zaslechla Ralphovo úpění. Začala se prohlížet a ohmatávat, aby zjistila, kde všude je raněná. Zdálo se, že vyvázla bez úhony. Když však závojem usazujícího se prachu prosvitly škody, které granát napáchal, také žalostně zaúpěla.

Ocitli se v pasti!

Chodbu, která vedla k poslednímu žebříku, zavalila změť kamení, hlíny a dřeva. Šachta, jediný východ na povrch, se zřítila a vzala sebou pořádný kus stropu prvního podlaží. Ze sesuté půdy trčely páté přes deváté kupy kamenných kvádrů.

Zbytky polorozpadlých zdí sténaly pod tlakem závalu a hřmotně se přesouvaly. Hrozilo, že patnáctimetrová vrstva zeminy se provalí až do nejhlubšího jádra a zničí celou podzemní stavbu.

Ale co oni? Co si teď počnou?

Pak blikly lampy naposled a s konečnou platností zhasly. Vládu převzala neproniknutelná tma.

„Jste všichni v pořádku?“ zeptal se Sam netuše, že řve. Sám se neslyšel, protože měl ještě pořád zalehlé uši.

Norman odpověděl: „Já jsem v pohodě. Pohřben sáhy pod zemí... v bytelné hrobce..., ale jinak se cítím fajn.“

„Hlásím, že zde rovněž vše v pořádku,“ připojil se Ralph, avšak jeho obvyklé chvástání se odvahou pohaslo.

Prach hustě plnící vzduch nutil Sama ke kašli. Chraptivě zavolal: „Maggie?“

Maggie se už nezmohla na odpověď. Cítila, jak jí tuhnou údy a dostavuje se počáteční charakteristický třes. Jak křeč zachvacovala celé tělo, padla na záda a ztratila vědomí.

Poslední, co slyšela, byl Normanův přiškrcený výkřik: „Same, Maggie se něco stalo!“

Gil utíkal od zborcené jámy provázen rachotem, jenž se rozléhal tichou džunglí. Dým a oblaky vymrštěné zeminy a úlomků kamení a dřeva ho pronásledovaly dolů po svahu až k samému táboru. Jak slézal po schodech, rozřezával si bosá chodidla o volně roztroušené ostré kamínky a v duchu se proklínal, že nechal boty tam dole. Proč kapku nepřemýšlel? Proč nejdřív nehodil do předsíně pušku, munici a boty a teprve potom ošemetné pásmo nepřeskočil? Odpověď znal. Hloupě podlehl panice.

Vysoko nad Gilovu hlavu se vzneslo hejno papoušků a v záři reflektoru zděšeně třepotalo křídly. Modročervené záblesky ptačího peří na černé noční obloze Gila vylekaly. Jakmile ozvěna jediného výbuchu utichla, prales odpověděl na výzvu granátu křikem ptáků a vřískáním opic.

Spolu s džunglí se probudil i tábor.

V několika laciných dělnických stanech se rozsvítily lucerny a vrhly na stěny pohybující se stíny. Lidé vstávali. Také jeden ze studentských stanů jako by rozkvetl, když se uvnitř rozlilo hřejivé světlo.

Beze zbraní a bez kumpánů si Gil netroufl učinit sebemenší pokus tábor přepadnout. Sám nic nezmůže. Musí shromáždit další muže a co nejrychleji se vrátit, aby Amerikány a jejich dělníky vyřídil. Aspoň že se granátu podařilo zazdít jediný přístup na podzemní vykopávky. Štědré dary zůstanou chráněny, dokud nenastoupí četa se stavebními stroji a kopáčským nářadím, aby je vysvobodila. Gilův tým se nemusí starat o to, aby „křehké naleziště“ náhodou nepoškodil. Vezmou to zkrátka a vyberou poklad, což potrvá nanejvýš dva dny.

Nicméně předtím, než dojde pro posily, musel Gil na místě dokončit ještě jedno poslání. Když se přikradl ke shluku stanů, vklouzl do temného stínu mezi dvěma dělnickými přístřešími. Chlapi začali vystrkovat ven hlavy a ospalýma očima mžourali na sloup prachu, který dosud stoupal z terasy na náměstí Slunce.

Gila nikdo nespatřil.

Jak se choulil v tmavé uličce, za plachtami po obou stranách zaslechl tlumený hovor. Indiáni mezi sebou mluvili kečuánsky. Od plácku, kde stála mnohem přepychovější obydlí, se ozval ostrý hlas. „Guillermo! Same! Co se stalo?“ Aha to je ten pompézní šašek, vedoucí vznešených studentů.

Gil si nevšímal rostoucího ruchu. Z hromady odloženého pracovního nářadí potichu vytáhl sochor a mačetu, které tady používali ke klestění porostů. Vycouval a přikrčený se připlížil k zadní stěně stanu o kousek dál, aby si mačetou prořízl nový vchod. Ostří ostré jako břitva se zasyčením projelo tlustým plátnem. Gil se sochorem v ruce vstoupil otvorem dovnitř.

Chvilku kořist zkoumal. Satelitní komunikační systém. Proměnit v trosky celé zařízení naštěstí nebylo zapotřebí. Stačilo zničit nejslabší článek, ten mrňavý počítač. Věděl, že s výjimkou počítače mají pro většinu ostatního zařízení náhradní součástky. Stačí vyřadit z provozu harddisk, a budou úplně odříznuti, bez možnosti vyhlásit poplach nebo přivolat pomoc.

Gil opřel sochor o rameno a vyčkával, až zlomená klíční kost přestane protestovat proti tíze železného nástroje. Nemohl však otálet příliš dlouho. Slyšel, jak Philip Sykes zlostným hlasem vyštěkává horečné rozkazy. Jasně řval ze stanu. Bojí se opustit bezpečí vlastního hnízda, pomyslel si Gil, když Philip zahřímal: „Salo! Kde se k čertu flákáte?“

Zatímco vedoucí výzkumu ječel, Gil vrazil špičku tyče přesně do středu počítačové věže. Šero rozjasnily kobaltově modré jiskřičky, které brzy pohasly. Gil se neobtěžoval sochor vypáčit či ověřit si, zda sabotáž provedl dokonale. Nezajímal se ani o to, jestli mohutnou ránu někdo zaznamenal. Jednoduše vyklouzl prořízntým otvorem ze stanu a jako šíp vyrazil k hranicím města.

Všechny oči hleděly na podivné tornádo nad horním náměstím, takže s mačetou v ruce a s pomstou v srdci nespatřen pronikl na kraj pralesa. Sevřel násadu mačety tak pevně, až mu zbělely klouby. Guillerma Salu nikdo nepřemůže zejména ne nějaká stará incká modla!

„Pospěš si, Same!“ Normanův hlas zněl v temnotě obzvlášť zoufale.

Ve styžské tmě zřícenin chrámu Sam prohraboval brašnu s náčiním, které mělo posloužit pokusu. Žádný z účastníků výpravy nepomyslel na to, aby s sebou vzal baterku. Budou muset improvizovat. Poslepu prsty šmátral mezi cinkajícími lahvičkami. Konečně dlaní nahmatal Woodovu lampu, zdroj ultrafialového záření, s jehož pomocí chtěl rozluštit nápis. Samozřejmě ležela až na samém dně. Sam ji opatrně vytáhl a stiskl vypínač.

Ve svitu ultrafialových paprsků vystoupil strašidelný obraz. Prach, který dosud visel ve vzduchu, světélkoval jako tančící sněhové vločky, nafialovělé světlo propůjčilo rovněž živým přízračný zjev. Zuby, oční bělma a světlé části oděvů svítily nepřirozeným jasem.

Norman Fields klečel vedle Maggie. Vytřeštěně hleděla do stropu, záda měla vyklenutá do oblouku a patami bubnovala do podlahy. Norman ji držel za ramena, zatímco Ralph se nad nimi skláněl jako černý fantom. Novinář koukl na Sama. „Dostala nějaký záchvat.“

Sam v mžiku přiskočil. „Nejspíš se uhodila do hlavy. Asi dost zle. Možná má otřes mozku.“ Zvedl lampu, aby si ověřil, co dělají oči, avšak zorničky na slabé ultrafialové světlo nereagovaly. Zato dobře viděl křečovité škubání obličejových svalů a tik očních víček. „Teď jsem vážně v koncích,“ uzavřel vyšetření a tázavě se podíval na kolegy, jako by žádal o radu.

Ani oni nevěděli, co si počít.

Z Maggiina staženého hrdla se ozvalo slabé zachroptění.

„Nemá se člověku v tomhle stavu vytáhnout a podržet jazyk, aby ho nespolkl nebo ne-

překousl?“ nejistě navrhl Ralph.

Sam přikývl. Maggie se už začínala trochu vracet do obličeje barva.

„Potřebuju roubík.“

Norman sáhl do zadní kapsy vesty a vytáhl malý batistový kapesník.

„Bude to stačit?“

Sam neměl o poskytování první pomoci ani ponětí, a tak odevzdaně čtvereček látky vzal a zkroutil do nudle. Nevěda, jak zákrok provést, se váhavě sklonil k Maggie. Z koutku jejích úst stékala pramínkem slina. Přestože vsazování železného udidla do koňské huby zvládal Sam levou rukou, tohle bylo něco úplně jiného. V duchu bojoval, aby zahnal strach.

Něžně se pokusil stlačit Maggie bradu dolů, avšak sevřené čelisti a chvějící se svaly odmítaly povolit. Otevřít ústa si vyžádalo víc síly, než by si kdo představoval. Vsunul dovnitř prst a zachytil špičku jazyka, který pak jemně popotáhl dopředu. Vedle horkosti pocítil v ústech spoustu mokré pěny. S odporem vklínil kapesník dozadu mezi stoličky, aby jazyk přitiskl, a nedovolil mu zapadnout.

„Skvělá práce,“ poblahopřál Samovi Norman.

Zdálo se, že Maggie okamžitě začala dýchat pravidelněji.

„Myslím, že to pomalu přechází,“ nahlásil Ralph. „Koukněte.“

Maggiiny paty přestaly bubnovat a záda se uvolněně spustila na podlahu.

„Díky bohu,“ zamumlal Sam.

Po několika vteřinách ustal třes. Jedna paže se zvedla a zatápala ve vzduchu, jako by se v prázdnotě chtěla něčeho chytit. Oční víčka několikrát zamrkala a oči slepě bloudily kolem. Potom konečně sklouzly k Samovi a on věděl, že Maggie se vrátila z onoho světa. Zlomek vteřiny hleděla udiveně a pak se rozzuřila.

Prsty si našly Samovu ruku, která přidržovala roubík na místě, a nehty se zaťaly do kůže. Prudce zachránce odstrčila a vyplivla roubík. „Cc... cc... co se na mě sápeš?“ Divoce si otřela rty a posadila se.

Norman přispěchal coby spasitel a ušetřil Sama omlouvání. „Měla jsi záchvat.“

Maggie ukázala na kapesník prosáklý slinami. „Takže... tys jenom nechtěl, abych se zadusila? Vy... vy všichni jste mě oživovali?? Příště mě prostě převalte na bok.“ Mávla rukou, čímž naznačila, aby si odpustili další vysvětlování. „Jak dlouho jsem byla mimo?“

Sam znovu našel řeč. „Zhruba dvě minuty.“

Maggie strnula. „A sakra.“ Vzápětí udělala znamení kříže směrem k hradbě provalených kamenů a hlíny, která zatarasila cestu ven z pohřbeného chrámu.

Pokud šlo o sám záchvat, který právě prodělala, neprojevila ani známku překvapení či obav o vlastní zdraví. Samovi svitlo, že to patrně nezpůsobil úder do hlavy. Dosud se cítil neprávem obviněný a zlost mu rozvázala jazyk: „Nejsi náhodou epileptička?“

Maggie odhodila vlasy dozadu a obrátila se k němu: „Spontánní epilepsie. Od dospívání trpím periodickými záchvaty.“

„Ale to jsi měla někomu říct! Ví to strýček Hank?“

Maggie se podívala stranou. „Ne. Mívala jsem záchvaty tak řídce, že mi ani nepředepsali žádné léky. Poslední mě sklátil před třemi roky.“

„Přesto jsi se měla strýci svěřit.“

Plameny v nitru přiostřily její slova. „Abych dostala kopanec? Aby mě z těchhle fantastických vykopávek vyšachoval? Kdyby profesor Conklin věděl, že trpím epilepsií, vůbec by mě nepřijal!“

Sam zkřížil meč vlastního žáru s jejím. „Možná tady vážně nemáš co dělat. Nejen proto, že je to nebezpečné pro tebe osobně, nýbrž i proto, že uvádíš strýce do riskantního postavení. On nese plnou odpovědnost za tenhle výzkum! Plně ručí také za bezpečnost práce a životy nás všech! Kdyby se ti něco stalo, tvoji příbuzní ho mohou žalovat!“

Maggie otevřela pusu, aby se hájila, ale Norman ji hbitě přerušil. „Jestliže se hodláte

babrat v lékařských anamnézách a nejjemnějších bodech soukromého práva, dovolte, abych vám připomněl, že jsme pohřbeni pod několikametrovým a velice nestabilním nánosem hlíny a kamení.“

Jako by chtěly novinářovu věcnou připomínku zdůraznit, kameny nad jejich hlavami se hřmotně pohnuly, ze spár mezi dvěma masivními žulovými deskami se vysypala hlína smíšená s pískem a kamínky a navršila na podlaze cestičku.

Ralph se ošil. „Pro jednou naprosto souhlasím s Normanem. Zvedněme zadky a bleskem padejme odtud.“

„Moje řeč,“ potvrdil Norman.

Sam naposled vrhl na Maggie mrazivý pohled. V hrudi se mu praly emoce. Nelitoval vlastních slov, neboť měla brát ohled na ostatní a zachovat se zodpovědně, avšak v hloubi duše si přál, aby mohl všechno vrátit, zkrotit hněv a nevybuchnout. Strašně ho vylekala. Tak moc se o ni bál, že se mu srdce scvrklo v kuličku hrášku. Jenže tyto city nebyl schopen vyslovit nahlas. Proto se na ni obořil.

Sam se odvrátil. Musel si přiznat, že na jednu stranu chápe, proč svůj zdravotní stav chtěla udržet v tajnosti. Osobně by také udělal cokoli, aby na výzkumu zůstal dokonce by i lhal.

Odkašlal si, aby trochu pročistil hrdlo. „Philip a dělníci museli výbuch slyšet. Až najdou naše stany prázdné, určitě je napadne, že jsme tady. Půjdou nás hledat. Vykopají nás.“

„Doufejme, že to udělají dřív, než nám dojde vzduch,“ poznamenal Norman.

Ralph se přidal k trojici, která se odvážila vyjít do chodby a shlukla se před závalem. Musejí dát hlavy dohromady. „Nenávidím pomyšlení, že můj život spočívá ve Philipových rukou,“ utrousil.

Sam přikývl na souhlas. „A jestli přežijeme, do konce života na tohle nezapomeneme.“

V mrtvém tichu hrobky bylo slyšet, jak kamenné zdi všude kolem pracují. Sam vzhlédl vzhůru, pozvedl lampu a studoval strop. Ze spár se tu a tam neustále v tenkých pramíncích sypala zemina. Výbuch zcela jasně narušil stabilitu celé pyramidy. Znovu prokopat cestu z náměstí znamená téměř jistě zbořit chrám. Pěkná naděje na záchranu, když provedení operace leží na Philipu Sykesovi.

Sam potřásl hlavou a spustil lampu. Horší situaci si nedovedl představit.

„Neslyšeli jste něco?“ zeptal se Norman. Přitom se nedíval na neproniknutelnou stěnu vpředu, nýbrž dozadu do hlubin chrámu.

Sam se pozorně zaposlouchal. Pak rovněž zachytil podivné zvuky a hbitě se otočil kolem vlastní osy. Znělo to jako šoupání. Jako by se něco nebo někdo vlekl po kamenné podlaze. Vycházelo to zdaleka, ze spleti chodeb a místností, z černé tmy za hranicemi světla Samovy lampy. A blížilo se to.

Maggie se dotkla jeho paže. „Co to může být?“

Sotva dořekl, hluk rázem utichl.

Sam pokrčil rameny. „To netuším,“ zašeptal. „Ale ať je to cokoli, ví to o nás.“

Philip Sykes z ječení ochraptěl. Stál bosý u vchodu do stanu, v koupacím plášti těsně ovinutém kolem štíhlého těla. Proč nikdo z kolegů neodpovídá? Dál v táboře propukl po výbuchu zmatek. Muži venku zpočátku bezcílně pobíhali, avšak potom se hromadně vydali přes zšeřelé zříceniny. Někteří se vyzbrojili pracovním nářadím a další svítilnami, které se v běhu pohupovaly. Nikdo nevěděl, co se přihodilo. Z náměstí Slunce, kde se mrak prachu konečně rozplynul, doléhaly dolů útržky hovorů. Indiáni pokřikovali, jenže mluvili místním nářečím, jemuž Philip nerozuměl. Kečuánsky mluvil jen lámaně, což na rozšifrování kulometných otázek a odpovědí nestačilo.

Pohlédl na světelný displej svých digitálních hodinek. Půlnoc už minula. Pro Kristovy

rány! V hlavě se mu začaly odvíjet nejrůznější scénáře. Lupiči, které včera zastrašili, se vrátili s lepšími zbraněmi a zaútočili na tábor... Nebo snad dělnická vzpoura? Ta podezřívavá a nebezpečně pověrčivá sebranka, co věří v duchy, se vzbouřila a... Nebo jednoduše vybuchl jeden ze tří generátorů?

Philip stáhl límec pláště těsněji kolem krku. Kde jsou členové výzkumného týmu? Strach a rozčilení nakonec Philipa přiměly vyjít ven. Bosý nejprve dokola oběhl stan, a když znovu stanul před vchodem, zadíval se na sousední studentská obydlí, která se opodál rýsovala jako tři černé kupky sena. Proč se také ostatní nezvedli z postelí? Copak je ta rána neprobudila? Nebo včas utekli a schovávají se ve tmě?

Philip se vrátil zpátky pod vlastní střechu. Nerozhodně několikrát přešlápl a zčistajasna mu blesklo hlavou, že by asi měl udělat totéž. Osvětlený stan představuje pro útočníka přímo dokonalý terč. Rychle zhasl lampu. Sotva se znovu otočil ke vchodu, na plachtu padl obrovský stín, který mu zahradil únikovou cestu. Philip zalapal po dechu. Vzápětí ho oslepilo světlo baterky. Pocítil slabost v kolenou. „Co chcete?“ zaúpěl. Kužel světla sklouzl stranou a osvítil obličej jednoho z kečuánských dělníků. Philip nevěděl, jestli ten muž vůbec patří to party. Nedokázal indiány rozpoznat. Všichni mu připadali stejní. Návštěvník řekl několik slov, avšak Philip nerozuměl. Pochopil pouze gesto ruky, které jasně naznačilo, aby muže následoval.

Přesto Philip stále váhal. Hodlá mu ten chlap ublížit, nebo nabízí pomoc? Kéž by tady byl ten špinavý spratek z Cuzka, který jim dělal tlumočníka. Neschopen domluvit se si Philip připadal bezbranný, ztracený a doslova v pasti mezi všemi těmi cizinci.

Jako ve stínohře pokynula postava podruhé, ustoupila od vchodu a kráčela pryč. Philip se přistihl, jak nehledě na bosé nohy poslušně cupitá ven. Nechtěl už dál zůstat sám. Musí se průvodce držet.

Když překročil práh stanu, pocítil mrazivý závan nočního větru, který mu skrz plášť profoukl na holou kůži. Muž zamířil k studentským stanům. Nejprve odhrnul plachtu Samova příbytku a posvítil dovnitř. Beze slov pobídl Philipa, aby nakoukl. Prázdno!

Philip se vzpřímil a pátravě se rozhlédl po zříceninách. Proč mu Conklin neodpověděl na volání, než se vypařil? Dělník po řadě rozhalil zbývající stany, aby se Philip přesvědčil na vlastní oči. Po obyvatelích nebyla nikde ani stopa. Sam, Maggie, Ralph, a dokonce i ten fotograf Norman zmizeli. Víc než studený vítr z hor roztřásla Philipovo tělo panika. Kam se všichni poděli?

Muž se obrátil a zamumlal něco v rodném jazyce. Z potemnělých očí a tónu hlasu Philip vycítil, že si dělá velké starosti.

Začal přecházet sem a tam a rozhazovat rukama. Skrze jektající zuby pak vykoktal: „Mu... mu... musíme přivolat pomoc. Musíme někomu oznámit, že se tady semlelo něco divného.“

Potom se rozběhl ke komunikační ústředně. Dělník se hbitě vydal za šéfem. Světlo baterky vrhalo na cestu před Philipem poskakující stín. Philip potřeboval zburcovat úřední moc. Ať se tu dělo cokoliv, uvědomoval si, že sám o sobě situaci nezvládne.

Když doběhli ke stanu, Philipovy třesoucí se prsty chvilku zápolily se zipem. Konečně se otevřel. Philip vešel dovnitř, avšak dělník zůstal uctivě stát u vchodu, aby jen posvítil. Jakmile oči přivykly přítmí, Philip zcepeněl a s pusou dokořán zíral na pult. Ze srdce hlavního počítače trčel sochor.

Philip se zaúpěním klesl na kolena. „Ach, bože... Nééé!“

Sam stál pevně rozkročený a winchestrovkou mířil do temné chodby vedoucí do jádra pyramidy. Kradmé šourání a šoupání, vydávané prozatím neviditelnou bytostí, postupovalo směrem k nim.

Ralph stál vedle Sama a držel ultrafialovou lampu, jejíž chabé světlo neproniklo hluboko do studny neproniknutelného stínu. To, co se pomalu sunulo černotou, zůstávalo tajemstvím.

Maggie a Norman kryli mužům záda. Maggie se naklonila dopředu a zašeptala Samovi do ucha: „Gil před něčím prchal. Něco ho přímo k smrti vyděsilo."

Samovi se rozklepaly paže tak prudce, že povolil stisk a málem upustil pušku. Z míry ho nevyvedl závan jejího horkého dechu na krku, nýbrž to sdělení. „Tohle je asi to poslední, co teď potřebuju slyšet," zasyčel a zpevnil ruku.

Maggiina povzbuzující zvěst dolehla až k Ralphovi. Bývalý fotbalový hráč hlasitě polkl a v dobrém úmyslu posvítit dál zvedl lampu výš.

Nepomohlo to.

Hra na tichou poštu už Sama unavovala. Odkašlal si a zavolal: „Kdo tam?"

Dočkal se okamžité a oslepující odpovědi. Z temné chodby zazářilo světlo tak silné, že přímo bodalo do očí. Skupina jako jeden muž ustoupila dozadu. Samův prst se chvěl na kohoutku pušky a pouze instinkt, který si tvrdě vycvičil na loveckých výletech se strýcem, ho zadržel. Nikdy nepal od boku! Nikdy nestřílej naslepo!

Sam nepřestával mířit do světla, ale oddálil prst od spouště.

Za zářivým kotoučem se ozval přeskakující tenoučký hlas, přiškrcený hrůzou. „To jsem já!" Světlo náhle vzlétlo od jejich napjatých obličejů a rozlilo se po stropě. Před zraky všech se vynořila chlapecká postavička.

Sam sklonil zbraň a v duchu strýci poděkoval za trénink v sebeovládání. „Denale!" Pár vteřin trvalo, než uvěřili, že tam opravdu stojí jejich indiánský tlumočník. Z chlapcovy popelavé tváře a z očí sálal strach. Sam zavěsil pušku na rameno. „Co tady probůh děláš?"

Chlapec sklonil světlo na podlahu, rozběhl se k nim a cestou anglicky drmolil: „Já... já viděl Gila... vplížit se sem s Juanem a Miguelem. Měli pytel nářadí. Tak jsem je stopoval."

Maggie přitáhla třesoucího se chlapce k sobě a objala ho kolem hubených ramenou. „A co se dělo potom?"

Denal využil volné ruky, aby si vsunul mezi rty cigaretu. Jako vždy si nezapálil, nicméně přítomnost důvěrné známé na starém místě ho uklidňovala. Převalil cigaretu do koutku a spustil: „Já přesně nevím... Nejsem si jist, co bylo, když vylomili ty zapečetěné dveře..."

„Cože?" zařval Sam. Dokonce i v tak strastiplné situaci jím zrada vrchního strážce otřásla.

Denal téměř neznatelně kývl. „Já moc neviděl. Radši jsem se držel z dohledu. Vkradli se dveřmi dovnitř... a... a..." Denal upnul zděšené oči na Sama. „Pak jsem uslyšel výkřik... strašlivý. Utekl jsem. Schovat se."

Maggie vybuchla: „Ksakru! Ten všivej bastard nám chtěl vykrást hrobku přímo pod nosem!"

„Očividně něco zlého mu zkřížilo plány," dodal Norman napjatě, letmo se ohlédl na val rumu za jejich zády a posléze se chlapce zeptal: „A co se stalo s těmi dvěma? Juanem a Miguelem?"

„To nevím." Zdálo se, že si Denal teprve teď všiml závalu. Popošel k hromadě kvádrů a hlíny. „Guillermo utekl... a já čekal. Bál jsem se, že ti dva by mě mohli chytit. Ale pořád nikdo nešel. Pak přišla velká rána. Kameny padaly... Tak jsem vyběhl." Denal napřáhl paži a ukázal k zatarasenému východu. „Neměl jsem lézt dolů sám. Měl jsem pro vás doběhnout. Jsem hlupák."

Sam odebral Ralphovi lampu a zhasnul ultrafialové světlo. „Hlupák? Aspoň jsi na rozdíl od nás myslel na to, aby sis vzal svítilnu."

Maggie přistoupila k Samovi. „Co tedy provedeme?"

„Musíme počkat na Philipa. Určitě si uvědomí, že jsme tady."

Norman se k Samovi přitočil z druhé strany a poznamenal: „Tak to budeme čekat celé

věky.“

Denal se vrátil ke skupince. „Proč mu nezavoláte vysílačkou?“

Sam ztuhl. „Případ baterky v jiném vydání, kamaráde. Nikoho z nás nenapadlo vzít walkie-talkie s sebou.“

Denal sáhl do zadní kapsy kalhot a vytáhl příruční krátkovlnnou vysílačku. „Tady ji máte.“

Sam ohromeně koukal na přístroj v chlapcově ruce a jeho obličej pozvolna roztával širokým úsměvem. „Denale! Už nikdy se nenazývej hlupákem!“ S povděkem kapesní radiotelefon převzal. „Jestli ty jsi hlupák, pak co jsme my všichni dohromady?“

Denal se zamračil a pohodil hlavou k rumišti: „V pasti.“

Philip stále ještě zhrouceně klečel u zdemolovaného počítače, když v táborové vysílačce zapraskalo. Hlasité chrčení vylekalo studenta nanovo. Znovu zalapal po dechu. Mezi atmosférickými poruchami signálu se nesla slova: „... kameny se zřítily... ozvěte se... navažte spojení....“

To je anglicky! Konečně se může s někým domluvit! Philip se vrhl k přijímači, rychle stiskl knoflík pro vysílací přenos a ohlásil se: „Zde táborová základna. Je tam někdo? Máme zde nouzovou situaci! Přepínám!“

Čekal na odpověď a doufal, že bude v moci volajícího poslat pomoc. Do tepu srdce se rytmicky ozývalo jen praskání. Potom se znovu vyklubala slova: „Philipe? ... Tady je Sam.“

Sam? Philipovi poklesla nálada. Zvedl mluvítko. „Kde jsi? Příjem.“

„Jsme uvězněni v troskách chrámu. Gil vyhodil do povětří přístupovou šachtu.“ Sam v kostce vysvětlil zradu šéfa ochranky. „Výbuch narušil stabilitu celé stavby.“

Philip v duchu poděkoval strážnému andělu, který nad ním držel ochrannou ruku a nedovolil, aby byl pohřben spolu s ostatními.

„Musíš vyslat SOS na Machu Picchu,“ zakončil Sam. „Budeme potřebovat těžkou mechanizaci.“

Při pohledu na sochor trčící z vyřazeného počítače se Philip zamračil. Přepnul na vysílání. „Nemám možnost dovolat se přes internet, Same. Někdo rozbil satelitní systém. Jsme úplně odříznuti.“

Následovala dlouhá přestávka, avšak Philip trpělivě čekal. Dovedl si představit potok šťavnatých slov plynoucích z texaských úst. Když se Sam ozval, sám hlas prozradil, jak zuří. „Dobrá, Philipe, pak s prvními zdůrazňuji prvními paprsky vyšli pěšího posla. Někoho rychlého! A mezitím... až vyjde slunce, proveď průzkum. Zjistěte škody na povrchu a opatrně, velmi opatrně zahaj s dělníky skrývku. Až přijede pomoc, můžete kapku zrychlit tempo. Nedokážu odhadnout, na jak dlouho nám tady vydrží vzduch.“

Philip přikývl, přestože to Sam nemohl vidět. V mysli se mu vynořily další obavy včetně starostí o vlastní bezpečí. „A co Gil?“

„Co s Gilem?“ Samův hlas zněl podrážděně. „Ten už určitě upláchl.“

„Jenže co když se vrátí?“

Opět následovala dlouhá pomlka. „Máš pravdu. Jestliže vyhodil šachtu a sabotoval spojení, patrně počítá s návratem. Radši kolem postav stráže.“

Na Philipa dolehla tíha vzrůstajícího nebezpečí. Ztěžka polkl. Co když s sebou Gil přivede celou tlupu banditů? Mají v táboře jen několik loveckých pušek a mačety. Pro po uši ozbrojené rabijáky představují hejno sedících kachen. Philip po očku pohlédl na indiána, který trpělivě svítil od prahu. Komu z těch přičmoudlých cizinců může důvěřovat?

Ostré zapraskání ve vysílačce opět přitáhlo Philipovu pozornost. „Už musím končit, Philipe. Musím šetřit baterii. Ozvu se zase po východu slunce, abychom byli v obraze, jak to nahoře vypadá. Domluveno?“

Mírně třesoucí se rukou přiblížil Philip mluvítko k ústům. „Jo. Ale zavolám sám. Zkusím to kolem šesté.“

„Budeme zaručeně doma. Tak na slyšenou.“

Philip pomalu odložil mluvítko k přijímači a vstal. Podle ruchu doléhajícího sem zvenčí se zdálo, že nejhorší pozdvižení v táboře už pominulo. Philip pár kroky přeměřil podlážku a stanul po boku malého kečuánského indiána.

Bosý a oblečený pouze do koupacího pláště se zahleděl na černý prales a rozvaliny města. Noční chlad zalézal až do kostí. Přitáhl plášť těsněji k tělu. Hluboko v koutku duše si přál být teď spolu s ostatními uvězněný ve zdech podzemního chrámu. Alespoň by nebyl tak sám.

Druhý den
JANAN PACHA

Úterý, 21. srpna, čas 7:12 Hotel Regenoy
Baltimore, Maryland

SLUNEČNÍ PAPRSKY pronikající do pokoje škvírou mezi těžkými okenními závěsy Henrymu připomněly, že už je ráno. Seděl u psacího stolu z ořechového dřeva a hleděl na řadu artefaktů, které se z mumie dochovaly: stříbrný prsten, útržek pergamenového svitku s vybledlým a prakticky nečitelným písmem, dvě španělské mince, incká obřadní stříbrná dýka a masivní dominikánský krucifix. Vnitřně cítil, že klíče k rozluštění knězova osudu jsou zamčeny v těchto předmětech, tvořících skutečný hlavolam. Ty dílky do sebe určitě zapadají. Kéž by je dokázal poskládat.

Henry zakroutil hlavou, protáhl se, až v zádech zapraštělo, a protřel si oči pod brýlemi. Sám musíš vypadat jako zřícenina, řekl si. Po návratu do dočasného domova odhodil kravatu a sako na teď zválenou postel, avšak zbytek šedého obleku zmačkané kalhoty, vestu a košili měl na sobě od včerejšího dopoledne. Zůstal vzhůru celou noc, i když si mezi studiem nálezů kolem půlnoci na chvilku zdříml. Sotva otevřel oči, malá sbírka pozůstatků a zpřeházené stohy knih a vědeckých časopisů, které si vypůjčil v univerzitní knihovně, ho znovu jako magnet přitáhly ke stolu. Jednoduše se nemohl od hádanky odtrhnout zvlášť když odhalil první stopu.

Po tisící zvedl knězův stříbrný prsten. Předtím jemně vycídil zašlý povrch a kolem erbovního znaku na místě kamenu objevil tence vyrytá slova. Zvedl lupu a znovu nápis přečetl: de Almagro. Dozajista příjmení, domyslel si. Jeden střípek mozaiky přivedl neznámého k životu. Nadále už nebyl jenom mumií. Stal se znovu bytostí z masa a kostí. Takovou moc má pouhé jméno.

Henry odložil lupu, chopil se pera a jal se do kresby prstenu doplňovat poslední detaily. Základní část zcela jasně znázorňovala rodový znak - erb rodu de Almagro. Do ústředního motivu byl však zasazen ještě jeden prvek - kříž se zkříženými meči. Henrymu ta symbolika připadala povědomá, avšak nedokázal ji nikam zařadit.

„Kdopak jste, pane de Almagro?“ zamumlal Henry při práci. „Copak jste pohledával ve ztraceném městě? A pročpak vás Inkové mumifikovali?“ V soustředění se kousal do dolního rtu, až konečně udělal poslední tah. Zvedl papír a upřeně se zahleděl na hotovou kresbu. „Tohle všechno musíme rozlousknout.“

Potom mrkl na hodinky. Do osmé zbývalo dvanáct minut. Velice nerad někoho rušil tak brzy, avšak nedočkavost zvítězila. Posunul se s židlí kousek stranou a přitáhl si telefon. Ještě se přesvědčil, jestli přitom neuvolnil přípojku přenosného faxu ze zásuvky, a posléze uspokojeně vytočil číslo.

Hlas na druhém konci drátu zněl úředně a stroze: „Kancelář arcibiskupa Kearneyho. Čím mohu sloužit?“

„Tady je profesor Henry Conklin. Volal jsem už včera, abych požádal o umožnění přístupu ke starým záznamům, týkajícím se dominikánského řádu.“

„Zajisté, profesore Conkline. Arcibiskup Kearney váš telefonát již očekává. Okamžik, prosím.“

Henry nestačil žasnout, jaké tam mají způsoby. Ani ve snu by se nenadal, že sekretář zařídí slyšení u samého arcibiskupa. Počítal nanejvýš s možností, že se dopracuje k nějakému středně postavenému klerikovi v dokumentačním oddělení.

Na lince se ozval přísný, leč hřejivý hlas. „Ach, profesore Conkline, vaše zpráva o mumifikovaném knězi zde způsobila dost značný rozruch. Velice nás zajímá, co jste dosud zjistil, a s radostí bychom vám nějak pomohli.“

„Srdečně vám děkuji, ale nemyslím, že taková maličkost vyžaduje, aby s ní obtěžovali vás osobně, Vaše Eminence.“

„Popravdě řečeno mě nesmírně zaujala. Než jsem vstoupil do semináře, studoval jsem evropské dějiny, což bylo i téma mé doktorské práce. Možnost podílet se na vašem výzkumu považuji za čest, a nikoli za obtěžování. A proto prosím, povězte mi, jak bychom vám mohli být ku pomoci.“

Henry se v duchu usmál nebývalému štěstí, že mezi duchovními pastýři našel zaníceného historika! Odkašlal si. „Kdybych se svolením Vaší Eminence získal přístup do církevního archivu, doufám, že bych po střípcích vypátral mužovu minulost a možná i objasnil jeho smutný konec na americkém kontinentu.“

„Ujišťuji vás, že jsem již rozhodl. Můj úřad je vám plně k službám. Jestliže byl mumifikovaný opravdu členem dominikánského řádu, který kázal Slovo Boží ve všech končinách, pak si zaslouží být prohlášen za svatého mučedníka a se všemi církevními poctami pohřben. A pokud dosud žijí jeho potomci, pak by se slušelo předat pozůstatky rodině, aby spočinuly v rodné půdě.“

„Naprosto souhlasím. Snažil jsem se získat tolik informací, kolik je v mých silách, avšak bez vašich záznamů bych se stěží pohnul dál. Jednu novinku mám. Podařilo se mi odhalit mužovo příjmení - de Almagro. S největší pravděpodobností byl spojen s kapitolou španělských dobyvačných tažení, která spadají do šestnáctého století. Rovněž jsem podle prstenu nakreslil rodový znak, který bych vám rád odfaxoval, abyste měl kopii.“

„... šestnácté století... po tak starých dokumentech budeme asi muset pátrat v jednotlivých opatstvích. To nějakou dobu potrvá.“

„To jsem předpokládal, ale chtěl jsem začít dřív, než odletím zpátky do Peru.“

„Jistě. A vnukl jste mi nápad, kde začít. Přirozeně že zašlu vaši zprávu do Vatikánu, nicméně vzpomněl jsem si, že přímo v Cuzku dodnes sídlí velmi stará dominikánská enkláva. Doufám, že v jejím čele stále stojí opat Ruiz. Jestliže měl váš kněz plnit poslání v Peru, pak by se na místním opatství mohly dochovat alespoň nějaké záznamy.“

Henry seděl na židli vzpřímený jako pravítko. Vzrušení vlilo do jeho unaveného těla novou mízu. Jasně! Na tohle měl přijít sám. „Vynikající! Děkuji vám, arcibiskupe Kearney. Troufám si říct, že vaše neocenitelná pomoc přispěje k vyřešení této záhady.“

„Rovněž doufám. Požádám sekretáře, aby vám dal číslo našeho faxu. A netrpělivě čekám na vaše kresličské dílo!“

„Neprodleně to odešlu.“ Henry vyčkal na přepojení, zapsal si číslo faxu, a přitom myšlenkami už brouzdal v jiných vodách. Zvažoval možnosti. Pokud páter de Almagro pobýval v Peru dlouho, možná že opatství v Cuzku schraňuje nějaké jeho dopisy. Dominikáni přece písemně spravovali misie o svých počinech a nových poznatcích. Nedivil by se, kdyby korespondence obsahovala zprávy o ztraceném městě.

Henry zavěsil sluchátko a strnulými prsty vsunul do faxu skicu prstenu. Vyťukal číslo a pak jen sledoval, jak za bzikavého doprovodu projíždí papír mašinou.

Jakmile odeslal, co slíbil, přinutil mysl obírat se další záhadou, která mumii obklopovala. Celou noc strávil pátráním po mužově minulosti, ale jakmile předal záležitost do povolanějších rukou, dovolil si trochu spekulovat o posledním střípku, který se sice přímo týkal mumie, leč netýkal se alespoň podle Henryho soudu arcibiskupa. Henry si vybavil okamžik, kdy se roztrhla lebka a kolem se rozstříklo zlato.

Co se přesně stalo? Co je to vlastně za látku? Ryzí zlato? Slitina? Henry věděl, že do této věci by arcibiskup nové světlo nevnesl. Tady mu mohla pomoct jediná osoba. Aspoň nemusí hledat výmluvu, proč jí volá. Od chvíle, kdy se téměř po třiceti letech znovu setkali tváří v tvář, nemohl tu ženu vyhnat z hlavy.

Fax dal pípnutím znamení, že svůj úkol dokončil, a Henry bez meškání zvedl sluchátko. Vyťukal druhé číslo. Zazvonilo to pětkrát, než se ozval udýchaný hlas: „Haló!“

„Joan?“

„Ano?“ ozvalo se nejistě, jako by hádala, kdo volá.

Henrymu vyvstal před očima obraz patoložčina oválného obličeje orámovaného bohatými prameny vlasů černých jako havraní křídla. Čas se jí pramálo dotkl: pár šedin, které působily spíš jako rafinovaný melír, brýle na čtení, svůdně sedící na nose, a několik nových vrásek. Ty nejpůvabnější rysy něžný a tajuplný úsměv a čarovné oči se vůbec nezměnily. Dokonce ani Joanin bystrý mozek, vášnivý zájem a zvědavost za léta na akademické půdě nijak neotupěly. Henrymu náhle přišlo zatěžko vyjádřit se. „Ta... tady je Henry. Já... omlouvám se, že ruším tak brzy po ránu.“

Chladný odstup zmizel a její hlas dostal podstatně srdečnější tón. „Časně? Zastihl jste mě přesně po příchodu domů. Zdržela jsem se v nemocnici.“

„Vy jste celou noc pracovala?“

„Ano. Prohlížela jsem snímky mumie a...,“ krátká rozpačitá pomlka, „zkrátka jsem ztratila pojem o čase.“

Henry pohlédl na svůj zmuchlaný oděv a usmál se. „Dokonale vás chápu.“

„Dozvěděl jste se něco nového?“

„Podařilo se mi dát dohromady pár věcí.“ Henry hbitě vylíčil, jak odhalil knězovo jméno, a nevynechal ani rozhovor s arcibiskupem. „A jsou nějaké novinky na vaší frontě?“ zeptal se.

„Nic moc. Ale ráda bych si s vámi sedla, abychom všechna zjištění probrali společně. Obsah lebky se nejeví jako běžná hmota.“

Dřív než se Henry stačil zarazit či zvážit ukvapené rozhodnutí, vyrazil do útoku. „Co takhle zajít na oběd?“ Hned poté se na sebe rozzlobil. Nemínil na Joan tlačit a už vůbec nechtěl, aby to vyznělo tak zoufale. Cítil, jak se mu rozhořely tváře. *Chováš se trapně, profesore*, vynadal si.

Následovala dlouhá pomlka. „Oběd bohužel nezvládnu.“

Henry se za trest, že jednal neprofesionálně, kopl do kotníku. Určitě to průhledné pozvání prokoukla. Od Elizabethiny smrti zapomněl, že ženy si potrpí na kapku romantiky i když upřímně vzato se o tento přístup až dosud příliš nesnažil.

Joan pokračovala: „Ale co večeře? Znám jednu hezkou italskou restauraci u řeky.“

Henry polkl a v duchu zápolil, aby tentokrát našel vhodná slova. Netroufal si doufat, že Joan navrhne něco víc než pracovní poradu dvou kolegů. Co když se probudily staré city? Je to už tak dávno. Tolik vody uteklo od studentských let. A jiskřička, která mezi nimi kdysi plála, se už určitě proměnila v popel. Nebo snad ne?

„Henry, jste tam?“

„Ach, ano... jistě, to by bylo vynikající.“

„Ubytoval jste se v Sheratonu, že? Mohu vás vyzvednout kolem osmé. Tedy pokud vám nevadí pozdnější večeře.“

„Ó, nikoli. To mi vyhovuje. Často večeřím pozdě. A... co se týká...“

Henryho nervózní blekotání naštěstí přerušilo pípnutí telefonu. Nevěda kudy kam, zakašlal. „Omlouvám se, Joan. Přichází mi další hovor. Hned pak zavolám zpátky.“

Henry sklonil sluchátko, na uklidněnou dlouze nadechl, a posléze stisknutím knoflíku přepojil na druhou linku. „Prosím.“

„Profesor Conklin?“

Henry ten hlas okamžitě poznal a v údivu svraštil obočí. „Arcibiskup Kearney?“

„Osobně. Jen jsem vám chtěl potvrdit, že jsem obdržel váš fax. Došel naprosto v pořádku a způsobil mi ohromné překvapení.“

„Co přesně máte na mysli?“

„Meče zkřížené přes kříž. Jakožto bývalý odborník na evropské dějiny ten emblém velmi dobře znám.“

Henry zvedl stříbrný prsten a podržel ho na světle. „Od počátku mi připadal povědomý, avšak spojitost mi stále uniká.“

„Ani se nedivím. Jedná se o velice archaickou záležitost.“

„Vám se snad podařilo ten symbol určit?“

„Jedná se o znak španělské inkvizice.“

Henrymu uvízl dech v hrdle. „Cože?“ Před očima mu vyvstal obraz mučírny a do ruda rozžhavených železných kleští a v nose ucítil pach škvířícího se masa. Člen černé ruky katolické církve, s konečnou platností zrušené v devatenáctém století, která si za staletí týrání a popravování ve jménu víry vysloužila jen opovržení?

„Ano. Prsten napovídá, že náš mumifikovaný kněz byl inkvizitor.“

„Ksakru,“ zaklel Henry, jenž na okamžik zapomněl, s kým mluví.

Ve sluchátku se ozvalo pobavené uchichtnutí. „Dospěl jsem k závěru, že byste to měl vědět. Ale nyní už musím jít. Zašlu zprávu o vašem nálezu do Vatikánu a také opatu Ruizovi do Peru. Doufám, že se brzy dozvíme víc.“

Arcibiskup zavěsil. Henry tam ohromený seděl do chvíle, kdy telefon znovu zazvonil. Leknutím až povyskočil. „Ach, bože... Joan.“ Rychle přepojil na první linku, na níž nechal čekat patoložku. „Omlouvám se, že to trvalo tak dlouho,“ překotně se ospravedlnil. „To byl opět arcibiskup Kearney.“

„A co chtěl?“

Henry, otřesený nečekaným odhalením, vypověděl, co se právě dozvěděl.

Joan několik vteřin mlčela. „Takže inkvizitor?“

„Už to tak vypadá,“ odpověděl Henry a pozvolna se vzpamatovával. „Skládanka se rozrostla o další záhadný dílek.“

„Úžasné. Zdá se, že budeme mít večer o čem přemýšlet.“

Henry mezitím dočista zapomněl, že si domluvili večeři. „Ach, samozřejmě. Těším se na viděnou,“ řekl s nefalšovaným nadšením.

„Je to rande,“ dodala Joan, jedním slovem se rozloučila a zavěsila.

Henry pomalu položil sluchátko do vidlice. Nevěděl, zda ho víc překvapilo sdělení, že mumie bývala španělským inkvizitorem, nebo kusé oznámení, že má dneska rande.

Gil stoupal po schodišti jediného hotelu v městečku Villacuacha, obklopeném džunglí. Dřevěná prkna praštěla pod jeho tíhou. Ani v milosrdném stínu uvnitř stavení se nedalo uniknout vedru pozdního dopoledne. Dotěrné horko Gila obalovalo jako tlustá vlněná deka. Manžetou roztrženého rukávu setřel pot z krku a zaklel pod vousy. Celonoční úprk napříč pralesem zanechal Gilovi šrámy na těle i na duši. Cítil se velmi unavený a měl moc špatnou náladu. Poté, co zařídil schůzku, se mu podařilo schrupnout si jenom na deset minut.

„Vždycky je lepší nechodit pozdě,“ brumlal si pro sebe, jak se štrachal do třetího poschodí. Když upláchl z tábora, kde bohužel zůstali Amerikáni živí a zdraví, zpočátku se ve tmě po paměti prodíral porostem, až se na úsvitu konečně dovlekl k prašnému úvozu. Řízením štěstěny narazil na místního indiána s mulou a rozviklaným valníkem. Hrstí mincí si koupil odvoz do vesnice, odkud zatelefonoval svému kontaktu muži, jenž Gilovi zařídil nástup do služeb americké expedice, jelikož museli nějak proniknout dovnitř. Domluvili se, že se v poledne setkají v hotelu.

Gil poplácal zlatý pohár, bezpečně schovaný v objemné kapse. Ten kontakt známý starožitník zaplatí za tak vzácný nález pěknou sumu. A jelikož obchoduje s kradeným zbožím, handrkování o cenu si dozajista odpustí. Vysází na stůl tolik, kolik Gil chce. Jestliže má najmout mužstvo, vrátit se na vykopávky a dovést celou záležitost do konce, pak potřebuje finance rychle a všechno v hotovosti.

Gil přejel dlaní po dlouhém noži, chráněném pochvou, který mu visel na opasku. Kdyby

náhodou nastaly potíže, hladce chlapíka přesvědčí splnit požadavky. Nedovolí, aby se mezi něj a poklad postavila jakákoli překážka. Zvlášť, když ho ten podnik přišel už tak draho.

Na nejvyšší podestě Gil přitiskl náplast, kryjící popálenou tvář, aby lépe držela na místě. *Za tohle zranění budeš bohatě odměněn*, přísahal si. S pevným předsevzetím odejít jako vítěz stiskl zuby a vešel do úzké chodby. Našel dveře na pravé straně a zaklepal.

Z pokoje se ozval rozhodný hlas: „Vstupte."

Gil stiskl kliku. Dveře nebyly zamčené. Sotva vešel dovnitř, zarazily ho hned dvě věci. Zaprvé v pokoji panoval osvěžující chlad. Ve stropu se s téměř neslyšným šuměním otáčel ventilátor, který jako by vytvářel neviditelný štít venkovnímu vzduchu prosycenému vlhkostí. Dvojité francouzské okno, které vedlo na balkónek s výhledem na zahradu, bylo otevřené dokořán. Odkudsi z parní lázně džungle sem otevřenými balkónovými dveřmi vál chladivý vánek, který si něžně pohrával s bílými krajkovými záclonami, zatímco moskytiéru napůl halící jednolůžkovou postel nadouval jako lodní plachty.

Víc než svěží větřík však Gila překvapil obyvatel pokoje, který sem vnášel až mrazivý chlad. Vůbec poprvé se s tím člověkem setkává osobně. Vysoký muž seděl zády k balkonu a čelem ke Gilovi, pohodlně uvelebený v ratanovém křesle vystlaném polštáři. Byl od hlavy až k patě oblečený do černého: černá košile zapnutá až ke krku, černé kalhoty, černé naleštěné polobotky. Měl ležérně přehozenou nohu přes nohu a v jedné ruce držel drink. Jak nakloněnou sklenicí otáčel dokola, led zvonivě cinkal o stěny. Snědá pleť jasně prozrazovala, že má v žilách španělskou krev. Zpod patky dokonalého krátkého sestřihu hustých černých vlasů upřeně hleděly tmavé oči. Mužův horní ret elegantně obkresloval tenký knírek. Muž se neusmíval. Jediný pohyb, který učinil, bylo bleskové mihnutí očima směrem k druhému křeslu, čímž Gila vyzval, aby se posadil.

Oděný do potrhaných a potem prosáklých šatů si Gil připadal jako žebrák před královskou výsostí. Nedokázal ani pořádně zkrotit hněv vyvolaný mužovým nadřazeným chováním. Pod pohlednou slupkou vycítil rovněž ocelovou tvrdost, jíž se jeho tvrdá nátura zdaleka nemohla vyrovnat.

Takového protivníka by si netroufl vyzvat na souboj. Jen s vypětím donutil jazyk, aby se rozhýbal. „Já... mám to, o čem jsme mluvili."

Muž téměř neznatelně kývl. „Pak zbývá pouze dohodnout cenu."

Gil se pomalu spustil do křesla. Dosedl těsně na okraj, takže ani nemohl pohodlně opřít záda. Náhle si nepřál nic víc, než aby měl obchod co nejdřív za sebou, a to bez ohledu na cenu. Toužil opustit ten příjemně chladný pokoj a vyrazit do důvěrně známého odporného dusna rušných ulic velkoměsta, kde se sice dalo sotva dýchat, ale cítil se tam volný.

Gil se nedokázal ani podívat muži přímo do očí. Přistihl se, jak francouzským okem upřeně hledí na štíhlou věž venkovského kostela, na jejíž špičce svítil na pozadí jasně modré oblohy bílý kříž.

„Ukažte mi, co jste našel," přerušil ticho muž, avšak teprve zacinkání ledových kostek o sklo upoutalo Gilovu pozornost natolik, aby se vrátil k věci.

„Ach, ano. Samozřejmě." Gil nasucho polkl, aby se zbavil chuchvalce v krku, zalovil v kapse a postavil pohár na stolek, který stál mezi oběma křesly. Rubíny a smaragdy posázené na zlatém plášti se jiskřivě zatřpytily. Jakmile opět v plné kráse spatřil Gil bájného hada ovíjejícího se kolem kalichu, znovu nabyl sebejistotu a rozhodnost. „A... je tam toho kupa. Když budu mít dost chlapů a správný nářadí, pak do konce týdne přinesu stokrát víc."

Muž jako by vůbec neslyšel, co Gil říká, odložil drink na stolek a uchopil incký pohár. Ten pozvedl proti světlu a v záři slunečních paprsků zkoumal celý povrch. Trvalo to až mučivě dlouho.

Gil složil ruce do klína a čekal. Zatímco protějšek studoval mistrovskou řemeslnou práci, on visel očima na promáčknuté obrubě. Strachoval se, že takový kaz může značně snížit cenu. Starožitník trval na bezvadném zboží.

Když konečně postavil pohár zpátky na stolek, Gil se vyhnul jeho pohledu, z nějž sálal vztek.

„Ta prohlubeň... to... ta už tam byla," rychle vyblekotal.

Muž beze slova vstal a přešel k malému baru u zadní stěny. Gil slyšel, jak do sklenice přidává led, jak nalévá nápoj i jak se při návratu zastavil těsně za jeho zády.

Gil se nedokázal přimět k jedinému hnutí, natož aby se otočil. Dál jen zíral na pohár zářící na stole. „Jestli ho nechcete, tak já vás... do ničeho nenutím. Klidně dohodu zrušíme."

Nemusel se ohlédnout, aby poznal, že se muž předklání. Chloupky na Gilově šíji zježil vrozený pud zděděný po dávných předcích, žijících v jeskynních obydlích. Pak u Gilova ucha zavanul mužův dech.

„Je to jenom obyčejné zlato. Bezcenné."

Gil příliš pozdě vycítil nebezpečí. Ruka sklouzla k noži za opaskem, avšak prsty našly pochvu prázdnou. Dřív než mohl Gil zareagovat, muž ho chňapl za vlasy a strhl mu hlavu dozadu. Pak uviděl, že útočník svírá jeho nůž. Neměl ani čas podivit se, jak si nechal zbraň vyfouknout. Mužovo zápěstí kmitlo a ostří jedním tahem prořízlo Gilovi krk od ucha k uchu. Gil se zakymácel, naklonil se dopředu a padl na podlahu, jejíž bíle natřená prkna zbarvila krev.

Převalil se na záda a spatřil, jak se muž vrací k baru pro opuštěný drink a oběti dopřává do sytosti se nalokat vlastní krve. „Pro... pro... sím...," zachrčel, a jak světlo v pokoji zvolna temnělo, vztáhl paži v prosbě o slitování. Muž nevšímavě popíjel.

Gil obrátil oči plné slz k otevřenému francouzskému oknu a běloskvoucímu kříži na modré obloze. *Prosím, takhle ne,* němě žadonil. Avšak ani tam nenalezl spásu.

Muž vyprázdnil sklenici a pohlédl na bezvládné tělo Guillerma Saly. Kaluž krve na bílé podlaze téměř zčernala. Necítil uspokojení. V zabíjení si neliboval. Ten Chilan posloužil svému účelu, nicméně teď může věci víc uškodit než prospět.

Muž povzdechl a přešel ke stolku. Přitom dal velký pozor, aby si naleštěné boty nepotřísnil krví. Zvedl incký klenot a znalecky ho potěžkal. Snažil se odhadnout, kolik vynese, až vyjme drahokamy a pohár přetaví na cihlu. Toto nebyl objev, v jaký jeho skupina doufala, avšak není k zahození. Navíc představuje slibný začátek, neboť podle popisu podzemní kobky, který z Gila vymámil po telefonu, mají docela slušnou šanci na mnohem tučnější úlovek. Ustoupil k posteli a sebral kožený měšec, do nějž pohár bezpečně uložil.

Pozorně se rozhlédl po pokoji. Do večera tady bude uklizeno.

S měšcem v ruce vyšel z chladivého vánku do vlhkého vedra úzké chodby. Pot mu vystoupil na čele, dřív než došel ke schodům. Sotva to vnímal. Vyrostl tady v horách a ve zdejším klimatu se pohyboval naprosto přirozeně. V žilách mu kolovala dvojí krev. Byl synem Španěla a kečuánské indiánky. Mestizo - míšenec. Ani ryba, ani rak. Navzdory znamení hanby, které s sebou nesl od kolébky, se mu podařilo vydobýt si mezi domorodými horaly úctu a vážené postavení.

Jakmile prošel malou vstupní halou hotýlku, ocitl se v poledním žáru. Ostré sluneční paprsky oslepovaly. Muž si rukou zaclonil oči a sešel z verandy. U samé paty schodiště zakopl o mladou indiánku s miminkem a málem upadl.

Venkovanka, oděná do hrubě tkané tuniky a šálu, zůstala vyděšeně koukat, když se začal omlouvat. Potom padla na kolena, jednou rukou ho chňapla za nohavici a druhou pozvedla dítě zabalené do pestrobarevné deky z alpaky. V rodné kečuánštině prosila o odpuštění.

Muž se laskavě usmál a místo odpovědi přikývl. Položil měšec na poslední schod, sáhl pod límec a vytáhl řetízek se stříbrným křížem, který na černé košili zvlášť výrazně vynikl. Pozvedl ruku nad hlavu dítěte, dal mu požehnání a krátce se pomodlil. Posléze se sklonil, políbil dítě na čelo, uchopil měšec a pokračoval ulicí ke kostelu, jehož štíhlá věž mu ukazovala cestu domů.

Malá indiánka za ním ještě zavolala: „*Gracias!* Děkuji, pane faráři Otero!"

V temnotě polozbořeného chrámu plynul čas pomalu. Maggie by přísahala, že tady tráví už celé dny, nicméně pokud šly její hodinky přesně, blížilo se teprve poledne. To znamená, že jsou v podzemí uvězněni necelých dvanáct hodin.

S rukama zkříženýma na prsou netrpělivě přecházela sem a tam po hlavní chodbě a po očku pozorovala, jak si vedou ostatní. V duchu pořád dokola odpočítávala kroky, pět dopředu, pět dozadu... Zastavila se u Sama, který stál u závalu. Pušku měl zavěšenou na rameně a vysílačku přilepenou ke rtům. Od úsvitu, který bohužel neviděli, byl ve spojení s Philipem. Samozřejmě si dávali hodinové přestávky, protože Sam musel co možná nejvíc šetřit baterii, ale přesto se snažil pomoct kolegovi při vyprošťovacích pracích.

„Ne!“ zařval Sam do vysílačky. „Ten sloup nánosů je jediná opora, která jakžtakž drží strop prvního podlaží. Když se pokusíš vykopat původní šachtu, zbytek se sesype rovnou na nás.“ Následovala dlouhá pomlka. Sam se tvářil dost napjatě a pak pokračoval: „Hovno, Philipe! Poslouchej mě! My jsme tady dole. Přímo před sebou vidím, jak ten závaI podpírá nosné zdi. Zabiješ nás. Najdi, kudy se probourávali na vykopávky ti lupiči. Lepší možnost mě nenapadá.“

Sam bezmocně zakroutil hlavou a vypnul vysílačku. „To není jenom tupec, to je úplnej poděs!“ postěžoval si Maggie. „Jako obvykle hledá nejbleskovější tutovku.“

Maggie odměnila Sama mdlým úsměvem. Osobně by rovněž zvolila nejbleskovější tutovku.

Ralph a Norman se raději zdržovali v blízkosti jediného zdroje světla, Denalovy mohutné baterky. Ralph pak v roli osvětlovače podnikl se Samem krátkou obhlídku, aby zjistili míru narušení propadající se střechy pyramidy. Když se ve zbývající části noci trochu prospali, Norman pořídil několik snímků. Teď postával s fotoaparátem na řemenu, nečinně se klimbajícím u břicha. *Jestli tohle přežijeme,* říkal si v duchu, *dodáš světu obrazovou reportáž, která vyhraje nejvyšší ceny.* Jak Maggie hleděla na novinářův bledý obličej, vsadila by se, že by s radostí vyměnil Pulitzera za šanci vyváznout živý.

„Bacha!“

Výkřik téměř za zády Maggie vyděsil. Strnula, ale vzápětí do ní strčila neviditelná ruka, takže poskočila o dva kroky dopředu přesně v okamžiku, kdy na místo, kde předtím stála, dopadla masivní žulová deska. Mocný třesk otřásl celým chrámem. S každým novým nadechnutím lokala Maggie prach.

Máchala kolem sebe rukama, a když se ohlédla, spatřila Denala, jak se škrábe na nohy. Mezi nimi ležel jako kláda mohutný kamenný kvádr. Rovněž Maggie leknutím doslova zkameněla. Unikla jen o vlásek. Tohle by ji rozmáčklo jako malinu.

Sam rychle přiskočil. „Musíš mít oči všude. Stěny, strop, všechno tady pracuje,“ napomenul ji.

„Nech si ty kecy, Same,“ odsekla a obrátila se k chlapci, který právě přelézal přes překážku. Hlasem o poznání jemnějším a plným uznání řekla: „Dík, Denale.“

Chlapec cosi zamumlal v rodné řeči, přičemž jezdil očima doprava doleva, nahoru dolů. Maggie si byla jistá, že její zachránce se červená, což v přítmí nešlo rozeznat. Něžně zvedla chlapci bradu a políbila ho na tvář. Když se vzpřímila, neušlo jí, že Denal má oči jako dva talíře.

Ve snaze ušetřit Denala dalších rozpaků se taktně odvrátila. „Same, možná bychom se měli přesunout na druhé podlaží,“ navrhla a významně ukázala na padlý kámen. „Máš plnou pravdu. V těchhle prostorách je stabilita v háji, ale o kus dál může být bezpečněji.“

Sam její návrh zvažoval a přitom pokračoval v průzkumu stropu. Pak smekl stetson, prsty si pročísl vlasy a prohlásil: „Asi by to bylo opravdu lepší.“

Ralph pokročil kupředu a zvedl světlo výš. „Koukni. Všechny krovní panely se posunuly.“

Maggie pátravě vzhlédla. Musela uznat, že Ralph má ostříží zrak. Mezi některými čtvercovými kvádry vznikly několikacentimetrové mezery. Výbuch uvolnil spáry a způsobil řetězový rozklad zdiva. Během chvilky pozorování se jeden kámen posunul o další centimetr.

Rovněž Sam to zaznamenal a bez váhání roztřeseným hlasem řekl: „Dobrá, lidi, jde se o patro níž."

Ralph se svítilnou v ruce se ujal vedení.

Za bývalou fotbalovou hvězdu se zařadil Norman. „Teď bych si s chutí dal obří sklenici limonády až po okraj naplněnou ledem."

Sam pokýval hlavou. „Pokud bereš objednávky, Norme, pak já bych si dal něco dobrýho s čepicí. Třeba vrchovatý ojíněný džbánek corony s plátkem čerstvé limety," zabásnil.

Maggie otřela prach a pot z čela a přidala se. „My v Irsku pijeme pivo teplé, ale právě teď jsem ochotna sklonit se před hrubiánskými americkými zvyky a dát si pěkně vychlazenou pintu."

Ralph, který došel k žebříku, se zachechtal. „Silně pochybuji, že nám Inkové nechali dole chladničku, nicméně rád to prověřím." Potom kývl na Maggie, aby slezla první, že jí posvítí na cestu.

Maggie zmizel úsměv ze rtů, když se dostala z dosahu světla a ponořila se do temnoty druhého podlaží. Odvaha a odhodlání zeslábly v okamžiku, když stanula tváří v tvář černé oponě, a nestačily zapudit pravou hrůzu. Ta neproniknutelná tma zde panovala celé věky. Až oni ji rozjasnili, a jakmile světla zhasla, připomněla jim, v jak ošemetné situaci se nacházejí.

Zatímco Maggie čekala na ostatní, zamyslela se nad Ralphovými posledními slovy. *Co tady Inkové doopravdy zanechali? Co leží za zapečetěnými dveřmi? Komnata? Další síť chodeb? A co se vůbec přihodilo Gilovým dvěma průvodcům?*

Neznámo dráždilo Maggiinu zvědavost do chvíle, kdy se opět všichni shromáždili u paty žebříku. Zatímco se soustředěně zaobírala záhadami, mírně opadl i strach, že zůstane pohřbená pod patnácti metry trosek bortícího se chrámu. Věděla, že kdyby úzkost dostoupila vrcholu, pak...

Maggie se vědomě otřásla, aby se vzpamatovala. Nesmí znovu ztratit sebeovládání. Sledovala, jak Sam sestupuje po žebříku, a cítila se provinile. Včera na něj zaútočila neprávem a posléze nebyla zcela upřímná. Ani se nepokusila vysvětlit, že její jednorázové „záchvaty" začaly poté, co se v silničním příkopu daleko v Belfastu stala svědkyní smrti Patricka Dugana. Lékaři nebyli schopni zjistit příčinu, a tak dospěli k závěru, že záchvaty pravděpodobně vyvolává nezvladatelný nápor paniky. Rychle potlačila rostoucí pocit viny. Podrobnosti přece nejsou Samova věc. Když se náhle ocitli v pasti, potíže se v nestřeženém okamžiku jednoduše znovu vynořily, ale teď má všechno zase pevně v rukou. Pokud se nedá ničím rozrušit, bude v pořádku.

Sotva Sam stanul na pevné půdě, vyzkoušel vysílačku. Stále ještě pracovala, avšak větší hloubka se projevila zhoršením signálu. Sam dal Philipovi v krátkosti vědět, že se přesunuli.

Když domluvil, Maggie přistoupila blíž. Olízla si rty. „Ráda bych si půjčila tvou ultrafialovou lampu."

„Proč?"

„Chtěla bych se podívat, jaké škody napáchala Gilova parta na vykopávkách."

„Nemůžu dovolit, aby ses tady potulovala úplně sama. Musíme držet pohromadě," sdělil a odvrátil se.

Uchopila Sama za loket. „To nebyla žádost o svolení. Chci zkrátka jít. Potrvá mi to pár minut."

Denal, který postával stranou, hlesl: „Já... jdu s vámi, slečno Maggie."

Sam se otočil čelem k dvojici vzbouřenců a v Maggiiných očích vyčetl, že se již skálopevně rozhodla. „Dobře. Ale dávám vám nanejvýš patnáct minut. Musíme šetřit naše zdroje světla. A nechci vás někde honit."

Maggie přikývla. „Díky, Same.“

„Já se přidám,“ řekl Norman a pozvedl fotoaparát zavěšený kolem krku.

Rovněž v Ralphově obličeji probleskl zájem, avšak Sam hbitě plamínek v zárodku udusil. „Vy tři se spusťte dolů. My dva zatím projdeme tohle podlaží a prověříme soudržnost stavby. Baterku si necháme.“ Vylovil z brašny lampu a podal ji Maggie. Nepustil ji však dřív, než přednesl poslední varování: „Patnáct minut! A buďte opatrní!“

Za odměřeností postřehla Maggie v Samově hlase obavy, které utlumily její niterné rozladění. „Já vím, Same,“ řekla jemně a převzala Woodovu lampu. „Nemusíš si dělat starosti.“

Ušklíbl se a vrátil se k vysílačce a nekončícím přenicím s Philipem. Maggie rozsvítila lampu a pokynula doprovodné družině, aby se vydala na pochod k dalšímu žebříku. Jakmile opustili jasné světlo, kolem nich se semkla temnota chrámu. V slabé nafialovělé záři vpředu se rozjiskřily krystaly žulových kvádrů a vytvořily miniaturní hvězdnou oblohu, prostírající se na stěnách chodby. Maggie s tělesnými strážci nalepenými na paty obezřetně postupovala kupředu.

Jak po řadě zdolávali žebříky vedoucí do nejhlubších prostor, Maggie se rozbušilo srdce. Tlouklo stále hlasitěji a hlasitěji, až je slyšela na vlastní uši, a brzy nabyla dojmu, že vystoupilo z hrudi a jako zvon bije odněkud zvenčí.

„Co to tady haraší?“ zeptal se Norman, když sestoupil z poslední příčky na samé dno chrámu.

Denal šeptem odpověděl: „Tohle jsem slyšel, když se seňor Sala vypotácel z těch dveří.“

Maggie si uvědomila, že tepání v uších není zvuk jejího srdce, nýbrž jakési tikání v hlubinách. Vycházelo jakoby ze základů pyramidy a prostupovalo dokonce i kamennou podlahou, takže je jasně pociťovala v chodidlech.

„Zní to jako obrovský hodinový stroj,“ poznamenal Norman.

Maggie pozvedla lampu. „Pojďme. Nezdržujme se.“ Ve srovnání se zvučnými údery, rozléhajícími se kolem, vyzněla její slova jako myší zapištění.

Propletli se závěrečným úsekem chodeb a brzy stanuli před násilně otevřenými dveřmi. Jen díry v portálu naznačovaly, kde byly zapuštěny nyní vylámané svorníky. Ve špíně u prahu ležely tři hematitové pásy s rytinami, teď popraskané a s okraji oštípanými páčidlem, které je uvolnilo. Rabijákův nástroj se dosud válel u stěny.

Denal se sehnul, zvedl sochor a potěžkal ho v ruce. S otázkou v očích pohlédl na Maggie. Ta neměla v úmyslu chlapci zbraň odebrat.

Vchod do tajemných prostor zčásti zahradila hromada kamenů, jež se navršila na původních dveřích, které rozbité na několik kusů ležely tak, jak padly. Norman poklekl asi dva kroky od otvoru. Posunul brýle výš na nose a snažil se prokouknout tmu. „Nic nevidím,“ sdělil trochu rozčarovaně.

Maggie popošla těsně za Normana. Nikdo z průzkumníků se neodvážil blíž ke dveřím. Maggie si vybavila hrůzu v Gilových očích a krvavou ránu na tváři. Co se tam skrývá?

Norman si s ní vyměnil pohled. Pokrčila rameny a s lampou před tělem, namířenou jako pistole, hrdinně vykročila. Zastavila se těsně u vchodu a pak vztáhla paži přes práh. Světlo se rozprostřelo krátkým průchodem, připomínajícím chřtán do útrob, odkud znělo hluboké tikání mnohem hlasitěji. Maggie tiše oznámila: „Vypadá to, že za chodbou je velká místnost. Jenže světlo až tak daleko nedosáhne.“ Ohlédla se na Normana.

„Soudím, že bychom měli raději počkat na Sama a Ralpha,“ zašeptal fotoreportér.

Maggie se původně chystala navrhnout přesně totéž, ale když ji Norman předešel, vzepřela se. Dovedla si představit, jak samolibě by se Sam tvářil, kdyby alespoň nenakoukla dovnitř. Když už vyplýtvali tolik energie ze zásob baterie Woodovy lampy, aby došli téměř k cíli, měli by se kapku vytáhnout a dodat přinejmenším jednu senzační zprávu z výpravy.

„Jdu dovnitř,“ řekla a pohnula se kupředu, dřív než ji strach zadrží. *Nedej se ovládnout*

ochromující hrůzou z dětství, přikázala si.

„Pak raději pojďme všichni," řekl Norman a spolu s Denalem se za velitelku zařadili coby zadní voj.

Tak v těsném hloučku přelezli první překážku a po centimetrech postupovali předsíní. Došourali se zhruba do dvou třetin, když Maggie náhle zastavila. „Podívejte," řekla a ukázala lampou do prázdnoty vpředu. „Něco odtamtud odráží světlo jako zrcadlo." Napjatě se pomalu plížila dál.

„Počkej," zarazil ji Norman. „Nejdřív se pokusíme zjistit, co to může být."

Maggie se ohlédla právě v okamžiku, kdy pozvedl fotoaparát.

„Nedívej se přímo do blesku," upozornil ji.

Otočila se zády a natáhla krk co nejdál dopředu, avšak ostrý záblesk přesto zapůsobil jako výbuch. Zajíkla se. Tak jasná záře po hodinách ve tmě všem probodla oči, nicméně nebyla to bolest, co vyvolalo Maggiinu reakci, v níž se mísilo leknutí s ohromením. V pronikavém světle se na zlomek vteřiny vynořil obraz místnosti, který se jí nesmazatelně vyryl na sítnice. „Vi... viděli jste to?" zeptala se.

Denal zamumlal v rodném jazyce cosi, z čeho čišela posvátná hrůza.

Norman si odkašlal, aby pročistil sevřené hrdlo. „Všude je zlato a stříbro."

Maggie pozvedla lampu, jejíž nafialovělá zář nyní vypadala zvlášť mdle. „A ta socha... Viděli jste tu sochu? Musí být vysoká nejmíň dva metry."

Norman jedním krokem přistoupil k Maggie. Z druhé strany se přitočil Denal se sochorem v ruce. Novinář zašeptal: „Dva metry. Ale to nemůže být zlato. Nebo snad může?"

Maggie pokrčila rameny. „Když sem přišli první Španělé, v Cuzku našli chrám Slunce, který také podrobně popsali. Jmenoval se Coriancha. Všechny místnosti měl obložené tlustými zlatými deskami a v centrální svatyni stál věrný model kukuřičného pole. Stonky, listy, klasy, dokonce i zrnka půdy všechno ve skutečné velikosti a... ze zlata." Mezitím krůček za krůčkem došli ke vstupu do sálu. Maggie si klekla a dlaní něžně přejela po zlaté dlaždici u jejích nohou. „Úžasné! Patrně jsme odkryli druhý chrám Slunce."

Norman stál bez hnutí. „Co je to tamhle? Tam na podlaze?"

Maggie se vztyčila a po kolenou popolezla kousek dozadu. „Co myslíš?"

Ukázal na temný stín mlhavě vystupující na hranici světla. Maggie zvedla lampu. Záře se v mžiku odrazila od stěn a jako měsíční svit se rozlila po podlaze, připomínající nehybnou hladinu jezera. Maggie vstala a pokročila dopředu.

Jakmile jednou nohou došlápla na kraj kovové podlahy, Denal přiskočil a sochorem jí přehradil cestu. „Ne, slečno Maggie," vyrazil ze sebe. „Tady to smrdí."

„Chlapec má pravdu," ozval se Norman. „Také cítím nějaký smrad."

Teprve nyní, když Maggie zbystřila pozornost, zaznamenala odporný puch, pronikající skrz hutný pach mokré hlíny a zetlelých kořenů. Pohodila hlavou k fotoaparátu. „Posviť nám ještě jednou."

Norman přikývl, vyčkal, až se Maggie odvrátí, a stiskl spoušť. Sotva ostrý záblesk osvítil místnost, Maggie uskočila od dlaždice a vyjekla: „Pane na nebi!"

Dlaní si přikryla ústa. Dívala se přesně na temný ostrůvek na podlaze, když se kolem na zlomek vteřiny rozjasnilo. Ten zmučený obličej však nadále vystupoval ze tmy. Zkroucené tělo, potrhané a rozlámané, oči ve vidině smrti otevřené dokořán, a krev spousta krve. A blíž k zadní stěně leželo druhé tělo.

„Juan a Miguel," zděšeně vydechl Denal.

Dlouho strnule stáli v naprostém tichu.

Pak se Norman zeptal, spíš jako by se chtěl ujistit: „To jim neudělal Gil, že ne? Nezavraždil je kvůli zlatu, že ne?"

Maggie pomalu zakroutila hlavou. Juanovo znetvořené tělo se pozvolna znovu proměnilo v černou hroudu. Jak zírala do prázdna, pokladnicí se rozléhal mocný tlukot srdce nějakého

netvora. Zčistajasna si uvědomila, že záhadné zvuky vydává obří mechanismus, uložený pod celým ostěním a dlažbou místnosti.

Vtom Maggie bleskla hlavou výstraha vyrytá na dveřních závorách: *Zanecháváme tento hrob Nebi. Kéž není nikdy narušen.*

„Maggie?“

Obrátila se k Normanovi. „Ne. Gil své druhy nezavraždil. Udělala to ta místnost.“

Dřív než se Norman zmohl na slovo, komnata se prudce otřásla a neviditelná síla je srazila na zem. Maggie přistála na kraji vydlážděné podlahy tak tvrdě, že si vyrazila dech. Bušila se do hrudi, a jakmile si opět lokla vzduchu, rychle se připlazila zpátky, neboť vycítila nebezpečí.

„Co to bylo?“ vykřikl Norman.

Maggie uchopila lampu a posvítila kolem. Od vylomených dveří se do hrobky valil hustý mrak prachu. Pár vteřin zápasila s dechem, aby mohla promluvit. „Ach! Ježíši! Nahoru... nahoru!“ pobídla je.

„Co se děje?“ zmateně se dožadoval vysvětlení Norman.

Maggie ho jednoduše postrčila k východu. „Kašlem na všechno! Hni sebou, Normane! Ten zatracenej chrám se propadá!“

Sam se pátravě rozhlédl, kde skončil Ralph. Mohutný černoch, který ležel opodál, se s námahou vzepřel na pažích. Odštěpek z kusu stropu, který se zřítil, mu rozsekl kůži na téměř dohola ostřihané lebce. Hřmot ozývající se shora je naštěstí včas varoval, že se klenba řítí. „Jsi v pořádku?“ zeptal se Sam a oprášil si džínsy.

Ralph se vysoukal na kolena. „Jo. Aspoň myslím.“ S přehnanou opatrností ohmatal krvavý šrám, zasahující až na čelo. „Ještě nikdy mě neskolila žulová vazba.“

„Nehýbej se,“ varoval ho Sam a sebral baterku, kterou v leknutí upustil. „Jdu prověřit, jak si stojíme.“

Ralph se malátně vyškrábal na nohy. „V tomhle pekle musíme zůstat spolu.“

Sam přikývl. Upřímně si přiznal, že se mu vůbec nechce pátrat sólově. Prostory druhého podlaží vyplnil oblak prachu a zeminy tak hustý, že by se dal krájet. Sam si zakryl ústa a nos loktem a pořádně si odkašlal. „Tudy,“ zamumlal a zamířil zpátky k šachtě vedoucí nahoru, do prvního podlaží chrámu.

Když Ralph uviděl trosky polámaného žebříku, zamračil se. „Tohle nevypadá dobře.“

A jako obvykle uhodl. Cestu vzhůru zatarasila hromada otesaných balvanů, nápadně připomínajících pokácené kostky dětské stavebnice. „Zřejmě se sesulo úplně celé první patro,“ poznamenal Sam.

Vysílačka u Samova pasu zachraptěla. Dřív než ji zvedl k ústům, uslyšel Philipův rozčilený hlas: „...v pořádku? Ksakru! Ohlas se! Přepínám.“

Sam stiskl knoflík. „Philipe, jsem tady. Jsme živí.“ Vtom se strop se zapraštěním znatelně posunul a dolů se sesypala halda hlíny. „Bohužel nevím, jak dlouho to vydrží. Jak pokračujete s prorážením chodby od paty kopce?“

Následovalo zachrčení... ticho... a potom: „Právě jsme našli tu lupičskou šachtu. Stačili se provrtat jenom kousek... nejmíň dva dny... poslal jsem pro pomoc, ale nevím, za jak dlouho...“ Nová porucha přehlušila tenký hlas vedoucího výzkumu, v němž až příliš jasně zaznívala panika.

„Do prdele!“ ulevil si Ralph. „Dva dny! Tak dlouho naše pochroumaná střecha nepočká.“

Sam se znovu pokusil spojit s Philipem, avšak tentokrát clona propustila pouze útržky slov. „Přemístíme se, abychom měli lepší příjem,“ ukončil marné snažení a zařval do vysílačky poslední vzkaz: „Zůstaň na vlně!“

Zastrčil vysílačku za opasek a odevzdaně navrhl: „Pojďme najít ostatní. Ať máme jistotu, že jsou naživu.“

Ralph souhlasil. „Dost možná, že v hlubších norách bude bezpečněji.“ Nad hlavami jim zaznělo další výstražné zaskřípění. „Domeček nás laskavě upozorňuje, že se hodlá slehnout hezky jedno poschodí za druhým.“

Sam bez otálení vykročil chodbou. „Doufejme, že nás zachrání, dřív než dojde na sklep,“ zažertoval.

Ralpha žádná vtipná narážka nenapadla, a proto v tichosti pokračoval dál.

Když docházeli k žebříku vedoucímu do třetího podlaží, Sam spatřil Normana, který se právě soukal nahoru ze šachty. Novinář si zaclonil vytřeštěné oči před září baterky. „Díky bohu, že jste v pořádku!“ vysypal ze sebe. „Netušili byste, co jsme našli.“

Potom vylezl Denal. Sam si všiml sochoru v chlapcově ruce, ale raději si odpustil komentář.

Poslední se vyšplhala nahoru Maggie. „Co se stalo?“ zeptala se stručně a zhasla Woodovu lampu.

„Nejvyšší stupeň se probořil,“ sdělil Sam a rychle přepočítal možnosti úniku. „Jelikož horní patra jsou velmi otřesená, mysleli jsme, že nejlepší bude uchýlit se až na dno. Pro všechny případy...“

„Neboli zavrtat hlavy co nejhlouběji do písku?“ otázala se Maggie.

Norman pohlédl na žebřík. „Znamená to, že se vracíme dolů?“

Samovi neušlo, že Maggie a Norman si vyměnili ustarané pohledy. „O co jde?“

„Našli jsme tam Juana a Miguela,“ odpověděl Norman.

Z tónu a způsobu, jakým to řekl, Sam poznal, že muži nežijí. „Co se jim přihodilo?“

Ted odpověděla Maggie: „Raději se přesvědč na vlastní oči.“ A otočila se.

Skupina sestoupila po žebřících do nejhlubších prostor chrámu. Cestou nikdo ani nehlesl. Zakrátko se Sam přistihl, jak již půl minuty nevěřícně zírá na vylámané závory dveří. „Ti grázlové, všiváci, hajzlové...,“ vztekle cedil mezi zuby vlastní zásobu šťavnatých slov, když se sehnul ke kamenné desce, která bývala dveřmi.

„Za svoje zločiny už zaplatili,“ řekla Maggie hořce. „Pojď.“ Postrčila Sama do předsíně a přidala se, aby se přitisknutí k sobě bok po boku došátrali na práh vedlejší komnaty.

Silná baterka v Samově ruce osvítila dějiště nevysvětlitelné tragédie. Sam nenechal kužel světla dlouze bloudit po zbídačelých obětech. Na okamžik mu před očima živě vyvstal střihový záběr z minulosti zkrvavená těla obou rodičů na nosítkách. Sám seděl bezpečně přikurtovaný na zadním sedadle rodinného fordu a díval se, jak je záchranáři odnášejí. On vyvázl ze smrtelné nehody jen se zlomeninou ruky. Instinktivně se poškrábal na pravém předloktí. „Co... kdo je zabil?“

„Ta hrobka je jedna velká past. Nášlapná mina,“ řekla Maggie a pohodila hlavou směrem do místnosti. „Slyšíš, jak pod podlahou melou kolečka a navíjejí se pružiny? Ďábelské bezpečnostní opatření proti zlodějům.“

„Nemyslím, že by Inkové tak vyspělou technologii znali.“

„Inkové možná ne, leč pobřežní indiánské kmeny prosluly dokonale promyšlenými soustavami kladkostrojů, které využívaly především v zavlažovacích sítích. Jestliže tady pomohly...?“ Ošila se.

Sam zamířil kužel světla na zlatého inckého krále, majestátně se tyčícího u stěny z černé žuly. „V každém případě tamhle vystavili parádní návnadu. Jeden pohled ti řekne, jakou to má cenu. Kdo by se nehnal přes minové pole?“ Sklouzl paprskem na dlážděnou podlahu, jejíž zlatostříbrný vzor si okamžitě začal pohrávat se světlem. Sam uměl vycítit past na sto honů. Věděl, co která dovede. A šestý smysl mu napověděl: „Tuhle hru bych nechtěl hrát.“

Kameny pod jejich nohama tepaly a rytmické klapání se ozvěnou neslo do vyšších podlaží. „Možná budeme nuceni,“ poznamenala Maggie a dodala: „Zdejší opěrné zdi, díky nimž zůstal chod celé mašinérie nenarušen, možná činí tenhle trezor nejbezpečnějším místem chrámu. Ochránily by svatyni, i kdyby se stavba zřítila.“

Ralph od prahu zavolal: „Same, zkus zavolat Sykesovi! Podpal mu koudel u zadku! Tady se všechno rozpadá!“

Sam znovu vytáhl vysílačku. Sotva stiskl knoflík, ozvalo se praskání a chrčení, které utichlo poté, co rozčileně bouchl do sluchátka. „Philipe! Slyšíš mě? Ozvi se! Příjem!“

Odpovědí bylo vzdálené prskání, z nějž se vynořila rozmazaná slova: „... snažíme se rozšířit tunel, aby mohlo kopat víc chlapů najednou... pojedeme bez přestávky čtyřiadvacítky...“

„Urychli to, Philipe!“ naléhal Sam. „Tohle je rozviklaný domeček z karet!“

„... dělám, co můžu... ti proklatí dělníci nerozumějí...“ Následovala nekonečná porucha.

„Je dočista na nic,“ zabručel Sam pro sebe a potřásl hlavou. Zvedl vysílačku ke rtům. „Každou hodinu nás informuj!“ Přepnul na příjem a obrátil se k Maggie. „Máme před sebou dlouhé čekaní.“

Maggie stála s nataženým krkem a našpicovanýma ušima naslouchala sténání vzpínajícího se chrámu. „Doufám, že nám dá dost času,“ řekla s jasnými obavami. Sam se pokusil položit jí paži kolem ramen, ale odstrčila ho. „Jsem v pohodě.“

Sam sledoval, jak se vydala na ústup. Rychle naposled stočil světlo zpátky do komnaty smrti. Rozhlédl se po třpytivých stěnách, stropu a podlaze a pak se vzorem dlažby zakresleným do paměti Maggie následoval. Ten vzor netvořil šachovnici, nýbrž kompozici střídavě položených zlatých a stříbrných čtverců, cikcakovitě uspořádaných řad a dvou zlatých obdélníkových ostrovů, z nichž jeden ležel v levé horní a druhý v pravé dolní polovině.

Uprostřed předsíně se Sam zarazil. Matně si vzpomněl, že ten ornament odněkud zná. Vrátil se a ještě jednou si posvítil na podlahu.

„Co se děje?“ zavolala Maggie téměř od vchodu.

„Minutku,“ odpověděl Sam a stoupl si na samý okraj dlažby. Stál tam tiše a bez hnutí a dopřával mysli, aby se uklidnila. Někde je ukrytý klíč k řešení. Už to mám! Otřesný pohled na dva mrtvé ho rozptýlil, takže kolečka v první chvíli nezapadla. „Můj bože!“ hlesl.

Maggie se mezitím pro jistotu vrátila. „Tak co se děje?“

Sam máchl světlem napříč třiceti řadami dlaždic velkých čtverečný metr. „Měla jsi pravdu, když jsi vzpomněla další peruánské indiány. Tohle není incké.“

„Co tím chceš říct?“ podivila se Maggie. „Ta socha vypadá na incké dílo.“

„Nemám na mysli sochu. Tu sem Inkové pravděpodobně doplnili později. Ale celá místnost se všemi nástrahami...“

„Pořád ještě nerozumím.“

„Dobře se podívej na podlahu. Při velkosti jednotlivých článků vzoru mi to málem uniklo.“ Sam zašermoval baterkou. „Ať vezmeš jakoukoli starou peruánskou kulturu paracaskou, huarijskou, nazskou, močickou a koneckonců i inckou, pak v žádné nenajdeš písmo. Avšak každý kmen měl vlastní umně vypracované piktogramy a ideogramy, které vkládal do kreseb a vetkával do textilií. Musíš vnímat celkový obraz. Podívej dva zlaté obdélníky v protilehlých rozích, propojené klikatými čarami. A kde jsi už podobné hadovky viděla?“

Maggie postoupila o krok blíž. „Páni! Máš pravdu! Tohle je obrovský piktogram!“ Očima zářícíma vzrušením pohlédla na Sama. „To určitě dělali Močikové nikoli Inkové.“

„Přesně jak usoudil strýček Hank,“ zamyšleně pronesl Sam, který stále ještě nemohl vyjít z údivu, „nacházíme se v močické pyramidě.“

„Cože? Kdy se profesor Conklin zmínil o Močících?“

Sam se kousl do jazyka, že v nestřeženém okamžiku vyžvanil strýcovo tajemství. Pak se jen s povzdechem ošil. Když zváží okolnosti, všechny tajnosti musejí jít stranou. „Poslyš, Maggie, strýc si pár věcí nechával čistě pro sebe.“ A v krátkosti vysvětlil, jak profesor odhalil, že zdejší náměstí Slunce se přesně shoduje s vrcholkem močické pyramidy odkryté na pobřeží. „Hlavní důkaz obdržel těsně předtím, než odjel s mumií do Států.“

Maggie strnula. „Takže nejsem jediná, kdo si uchovával nějaké tajemství...“

Při vzpomínce, jak Maggie vynadal, že neodpovědně zakrývá fakta, Sam zrudl.

„Omlouvám se.“

Chvilku ticha, která se trochu protáhla, přerušila Maggie. „To docela dává smysl. Vezmeme-li v potaz ucelenost místnosti... Močikové v metalurgii předčili Inky. Navíc budovali dopodrobna promyšlené průplavy a polní zavlažovací sítě, kam vháněli vodu pumpami a kladkostroji. Jestliže si porovnáme technické schopnosti tehdejších kmenů, pak zkonstruovat past z drahých kovů mohli jedině Močikové.“ Zadumaně pohlédla na podlahu. „Ty jsi expert na písma. Co ten vzor znamená?“

Sam použil baterku jako ukazovátko. „Sleduj tu úhlopříčnou řadu. Vidíš... propojuje jako schodiště dva zlaté obdélníky. To znázorňuje lidskou duši, stoupající z tohoto světa do říše duchů a bohů.“ Sam se otočil k Maggie. „V podstatě zde symbolicky vykreslili bránu do Nebe.“

„Ježíši...“

„Ale to není všechno.“ Sam posvítil baterkou na strop, kde se skvěl zrcadlový obraz podlahy. „Každá zlatá dlaždice dole má nahoře stříbrný protipól a naopak. Močikové... a zde máme doklad, že též Inkové... věřili v dualismus. Jazykovědci by ti potvrdili, že jazyk kečua vyjadřuje dvojnost výrazy *yanantin* a *yanapaque*. Obrácený obraz, pozitiv a negativ, světlo a tma, nahoře a dole.“

„Jin a jang,“ vyklouzlo Maggie.

„Přesně! Dualismus je společným rysem řady kultur.“

„Neboli ty říkáš...,“ Maggie zabloudila očima ke dvěma zubožených tělům.

Sam její myšlenku dokončil: „... že zde leží rovněž cesta do Pekla.“

Philip hleděl přes rozvaliny k náměstí Slunce, které zmizelo. Celá střecha podzemního chrámu se propadla do vlastních útrob a zanechala po sobě tři metry hluboký kráter se svahy potaženými hlínou a kamennou sutí. Nad useknutým vrcholem jako nad dýmající sopkou dosud visel mrak prachu ztěžklého vzdušnou vlhkostí.

Philip se zdržoval poblíž hlavního stanoviště, jímž se stal stan se spojovacím zařízením, avšak nehodlal Samovi zavolat dřív než za půl hodiny. S pažemi ovinutými kolem těla přemítal, co podniknout. Ti indiánští pracanti byli pro kočku. Banda nevzdělanců, s níž se dalo dorozumět jedině pantomimou nebo tak, že pokyny prostě nakreslil, a přesto si úkol často vyložili jinak.

Mimoděk pojal podezření, že některá „nedorozumění“ jsou ve skutečnosti schválnosti, které se rozrostly poté, co navzdory Samovu osobnímu varování neústupně přiměl dělníky, aby se pokusili znovu vykopat původní šachtu. Brzy se prokázalo, že Texasan nemluvil do větru. Chrám se ještě víc sesedl, když se jeden kopáč snažil ukořistit masivní žulovou desku, která zázrakem zůstala celá. Jiný indián si pro změnu zlomil nohu, když se střecha poroučela. Od té chvíle se Kečuové zatvrdili a rozkazy prováděli jako ve zpomaleném filmu.

Když Philip se Samem hovořil naposled, záměrně se opomenul zmínit o vlastním podílu na uspíšení jejich tragického konce. Před podrobným vysvětlováním ho naštěstí zachránil slabý signál prošpikovaný poruchami.

Philip pohlédl na kraj pralesa. Aspoň že se dělníkům podařilo najít částečně prokopaný tunel u paty kopce, jímž chtěli lupiči proniknout na vykopávky. Podle jeho výpočtů zbývá jenom ke zdem chrámu dvanáct metrů, a přičte-li proražení samé zdi, při stávajícím tempu činí hrubý odhad spíš čtyři než dva dny, jimiž ukonejšil Sama.

„Tak to je, pokud včas nepřijde pomoc,“ zamručel. A pokud nepřijde, ostatní jsou odsouzeni k smrti. I kdyby chrám vydržel, o čemž se dalo silně pochybovat, nastane zásadní problém s vodou. Jen naivkové se domnívají, že v prostředí s vysokou vzdušnou vlhkostí nemůže dojít k dehydrataci. Nedostatek vody znamenal skutečné nebezpečí. Potřebuje po-

moc! Nechce mít na svědomí smrt kolegů, nehledě na to, že by si vedle rukou pošpinil i pověst. Kdyby se skandál provalil ve spojitosti s jeho jménem, dočista ztratí šanci na jakékoli postavení na Harvardu. Úplně by si zničil budoucnost.

Philip si dlaní zastínil oči, neboť ani v pozdním odpoledni neztlumilo slunce svou zář. Dva dělníci se na úsvitu vydali vyhledat pomoc. Byli to zdatní mladí muži s dlouhýma nohama. Hbitě vyběhli z tábora a zdálo se, že jsou schopni udržet ostré tempo po celý den. Pokud se nic zlého nepřihodilo, teď by už měli být v městečku Villacuacha a telefonovat na příslušná místa, která by v osobním zájmu mohla do dvou dnů rozběhnout záchrannou operaci.

Philip se ve všech plánech upínal k jedné naději záchraně zvenčí. Zaštítěn lidmi, kteří znají svoje řemeslo, by se zbavil přímé trestní odpovědnosti. I kdyby kolegové zahynuli, on sám nic nezavinil. Kolektivní vina znamená jen nepatrnou skvrnku v osobních záznamech.

Nicméně existoval další důvod, proč se modlil, aby se objevili záchranáři. Slunce se zvolna sklánělo k obzoru a Philip se bál další dlouhé černé noci uprostřed pralesa vydávajícího strašidelné skřeky. Navíc tam někde čeká Guillermo Sala, a až přijde správný čas, zaručeně zaútočí.

Philip, zahleděný do dálky k městečku Villacuacha, šeptem vyslal prosbu k dvěma indiánským běžcům: „Hejbněte kostrou, vy bastardi!“

Šero houstlo, když u ústí pralesní stezky farář Otera letmo vzhlédl k zapadajícímu slunci, a pak si stáhl kápi dlouhého hávu hlouběji do čela, takže zastínila obličejové rysy. Ostrým pochodem by měli dojít na zříceniny do zítřejšího poledne.

„Pojďme,“ zavelel a ujal se vedení.

Za ním vykročila řada pěti mnichů v hnědých kutnách. Ticho stmívajícího se pralesa rušilo jen šustění rouch, jak se otírala o listy. Prales vždy podivně ztichl, když se slunce ukládalo ke spánku, jako by všichni jeho obyvatelé nabírali dech a jako myšky se připravovali na nebezpečí nadcházející noci. Brzy se ve tmě vypraví na lov predátoři.

A právě naprosté ticho umožnilo, aby černovlasý farář zaslechl zapraštění větve a funění čtyřnohého tvora, který se blížil. Farář zpozorněl. Ne, ne to není zvíře. To je člověk... dva lidé. Otera beze slova zvedl paži a malý zástup se zastavil. Církev své muže dobře vycvičila.

Zakrátko se vpředu na cestě vynořili dva indiáni. Neměli na sobě košile a jejich štíhlá těla vyhlížela jako natřená vzácným olejem, jak se v posledních slunečních paprscích leskla potem. Jakmile dospěli blíž, z roztřesených nohou, škrábanců a potrhaných kalhot bylo jasné, že cestují zdaleka a ostrým tempem.

Farářovy úzké rty zakryté kápí se stáhly v úsměvu plném uspokojení. Přestože nenáviděl dobu, kdy v nuzných podmínkách vyrůstal mezi indiány, nyní se zkušenosti z mládí ukazovaly velmi užitečné. Jako chlapec se často stal předmětem lovu a mučení, neboť nebyl čistokrevný. Neoslovovali ho jménem. Pokřikovali na něj mestic, mestic! Ponurý prales se stal jediným útulkem, kam mohl uniknout před věčnými posměšky. Znal zdejší pěšiny líp než někteří domorodci. Rovněž věděl, že pokusí-li se někdo přivolat pomoc, musí se pustit jedině po této trase. A Otera měl své příkazy. Zvedl ruku na pozdrav.

Zdálo se, že prvního indiána skupina cizinců vylekala. Zarazil se. Ostražitost byla zcela na místě, jelikož džungle byla revírem partyzánských bojůvek a lupičů. Potom muž poznal mnišský šat a stříbrné kříže a uklidnil se. Uctivě klekl na kolena a kečuánsky poděkoval za zázrak, že zde potkává boží služebníky.

Farář Otera sklonil hlavu a založil ruce na prsou. Přitom vklouzl předloktím do záhybu protějšího širokého rukávu, kde měl na zápěstí připevněné pouzdro s dýkou. „Neboj se, mé dítě. Upokoj se. Pověz mi, co se přihodilo.“

„Pane... otče, běžíme z daleka. Hledáme pomoc. Pracujeme vysoko v horách pro Amerikány ze severu. Došlo tam k nehodě. Hrozné neštěstí!“

„K nehodě?“

„Ty podzemní vykopávky... hrobka se probořila. Dole uvízlo několik Amerikánů. Zemřou, když si nepospíšíme.“

Farář Otera smutně pokýval hlavou. „Opravdu příšerné,“ zamumlal v rodné kečuánštině, neboť vnitřní hlas mu moudře poradil, aby tak učinil. Promluvil prostou řečí chudých, která byla jen hrubou odvozeninou starověké inčtiny, nazývané *runa simi*. Nenáviděl jazyk, jímž mluvil naprosto plynně, protože mu připomínal vlastní kořeny. V srdci mu vzplála jiskra hněvu, kterou však udržel skrytou pod rouškou kutny. Mlčky trpělivě naslouchal indiánovu překotnému líčení, jak náhle cosi vybuchlo a potom našli poškozený počítač, čímž ztratili satelitní spojení, a jen chápavě přikyvoval.

Muž skončil a provinile dodal: „Musíme už běžet, otče, nebo bude pozdě.“

Farář Otera našpulil rty. Neboli na výzkumu zbyl pouze jeden Amerikán? Jak šťastná to náhoda! „Ano. Musíte si pospíšit,“ řekl a povzbudivě poplácal indiána po ramenu. „Vykonal jsi dobrý skutek, že jsi nám přinesl tyto zprávy, mé dítě.“

Úklonou hlavy indián s úlevou faráři poděkoval.

Ten proplul kolem klečícího muže a přistoupil k druhému poslovi. „Rovněž ty jsi se zachoval řádně, mé dítě.“

Druhý indián celou dobu mlčel. Pozorně sledoval rozmluvu a nepoklekl. Jeho tmavé oči zůstaly ve střehu. Nyní vycítil nebezpečí a ustoupil o krok dozadu, avšak bylo už příliš pozdě.

Farář Otera vytáhl z rukávu dlouhou čepel a bleskurychle máchl zápěstím. Mužovy ruce vylétly k prořízntému krku a snažily se zastavit potok krve. Rudá sprška potřísnila kněžův šat, když indián klesl na kolena. *Příliš pozdě prosíš, neznabohu.* Otera s úšklebkem opřel podrážku vysoké boty o hruď chroptícího muže a povalil ho na záda.

Potom tělo překročil a pokračoval dál po stezce. Neslyšel ani pípnutí, když mniši odpravili prvního indiána. Spokojeně pokýval hlavou.

Církev hochy opravdu skvěle vycvičila.

Joan ochutnala víno. Vybrala Merlot. Dobrý ročník, nepříliš suché, jemně nasládlé... Souhlasně kývla na číšníka, který sklenku hbitě dolil. „Tahle putyka si na pitivu dává zvlášť záležet,“ řekla s nesmělým úsměvem.

Henry jí přes stůl teple ozářený svíčkou úsměv oplatil. „Soudní patoložka, co zná i vína do morku kostí? Vyrostla jste v ženu mnoha tváří. Jste samé překvapení. Jak si vybavuji, bývala jste vyznavačkou piva a tequily.“

Šibalsky se zasmála. „Čas zná nejeden způsob, jak člověku vytříbit chutě. A stejně tak žaludek ví, kdy už nadále nemůže snášet různé výstřelky.“ Podívala se na Henryho. Měl stále skvělou postavu, jíž padl oblek jako ulitý. Kolik lidí si může dovolit dvouřadové sako? Navíc uhlově černé sako, zářivě bílá košile a starorůžová kravata... Ta barevná kombinace dokonale zvýrazňovala stříbrošedé nitky v tmavých vlasech. Stěží by kdo uvěřil, že ten hladce oholený a bezvadně ohozený chlapík se ještě minulý týden pachtil v peruánském pralese. „Musím říct, že také vy jste plný překvapení, Henry. Léta v terénu vám ani kapku neuškodila.“

Henry s vidličkou v ruce shlédl na zbytek vynikajícího císařského salátu, který si objednali jako předkrm. Nasadil uličnický výraz, který zanesl Joan zpátky do studentských let. „Kdybych nevěděl své, doktorko Engelová,“ rýpl si, „řekl bych, se mě snažíte klovnout.“

„Mínila jsem to ryze jako poklonu, profesore Conkline. Nic víc než profesionální zdvořilost. Říkám to všem tituly ověnčeným návštěvám.“

„Aha... to vysvětluje vaši všeobecnou oblíbenost v akademických kruzích.“ Henry hodil do úst kruton, aby zakryl úsměv.

Joan, naoko uražená, ho pleskla ubrouskem přes ruku.

„Au!“ Henry si promnul kotníky, jako by utržily šlehnutí bičem. „Dobrá, dobrá... navr-

huji, abychom raději přešli k věci.“

„Asi bychom měli,“ řekla s unaveným úsměvem.

Doposud trávili večer oprašováním střípků minulosti, kdy kráčeli každý svou cestou. Joan s porozuměním pokyvovala hlavou, když se Henry zmínil o smrti své manželky, která zemřela na rakovinu. Smutnou zprávu se dozvěděla od jejich společných přátel. Shodou náhod utrpěl Henry ztrátu v době, kdy Joanino manželství skončilo trpkým rozvodem. Po osobních tragédiích se oba bytostně upjali k práci a každý na vlastním poli si vydobyli uznání a věhlas. Po celá ta léta ani jeden z nich nezatoužil po nějakém milostném vztahu. Oba měli příliš raněné srdce. Bolest je bolest bez ohledu na okolnosti, které ji způsobily.

„Víte něco nového o zbytcích zlata, které se našlo uvnitř lebky té mumie?“ zeptal se Henry střízlivějším tónem.

Joan napřímila záda, aby se přesunula do profesionálnější polohy. „Nic moc. Jen s určitostí víme, že to není zlato. Je to nějaká hustá vazká tekutina. Při pokojové teplotě se chová jako plastelína. Je velice tvárná. Mám dojem, že se jedná o nějaký druh slitiny z těžkých kovů... podobné amalgámu... možná rtuť smíchaná s něčím...“ Pokrčila rameny.

Henry zadumaně potřásl hlavou a svraštil obočí. „To ale vůbec nedává smysl. Inkové nedospěli v hutnictví na tak vysokou úroveň. Vynikli sice ve zpracování drahých kovů, avšak nikdy nepronikli do tavby železa. Připadá mi velmi nepravděpodobné, že by vytvořili nový amalgám.“

„Patrně se někde přiučili, když mohli lebku mumie naplnit tím neznámým kovem.“

„Asi ano. Předpokládám, že...“

„A proč to udělali?“ přerušila Henryho Joan. „Proč lebku naplnili? Co si o tom myslíte?“

„Mohu pouze teoretizovat. Inkové uctívali schránku mozku jako zdroj síly a moci. Zašli tak daleko, že si z lebek pobitých nepřátel zhotovovali nádoby na pití. Osobně se domnívám, že se báli knězova křesťanského boha, a tento neobvyklý rituál provedli proto, aby se uchránili před pomstou cizího božstva.“

Joan ohrnula nos. „Neboli provrtali mrtvému lebku, odstranili mozek a prázdnou schránku naplnili jakýmsi amalgámem, který cizímu bohu nabídli jako oběť?“

Henry pokrčil rameny a pak přikývl. „Je to jen teorie. Zdá se, že Inky trepanace doslova fascinovala. Když sečteme archeologické nálezy chirurgicky otevřených lebek ze všech koutů světa, pak se počtem nevyrovnají těm, které prošli inckýma rukama. Proto usuzuji, že tento čin musel mít náboženský význam. Nicméně je to pouhý dohad.“

„A zdá se, že správný,“ řekla s úsměvem. „Snad budu mít zítra více odpovědí na naše otázky. Možná se dozvíme víc i o samém amalgámu. Zatelefonovala jsem doktoru Kirkpatrickovi na Univerzitu George Washingtona. Je skvělým odborníkem na starou metalurgii a dluží mi malou laskavost. Souhlasil, že se na tu divnou látku podívá. Přijede zítra.“

Henry se rozzářil a s jiskřícíma očima se dychtivě chopil příležitosti. „Rád bych byl u toho, až bude ten materiál zkoumat.“

„Zajisté...“ Joan se v duchu zaradovala. Právě přemítala, jak to zařídit, aby se s Henrym ještě aspoň jednou setkala, než zase odjede do divočiny, a on jí sám spadl do klína. „To by bylo báječné... Vaše společnost je vždy vítána.“ Posléze se opět v duchu párkrát bouchla pěstí do čela. *Proč se chováš jako zastydlá puberťačka? Je ti osmačtyřicet, prokrindapána!* V jakém věku hry mezi muži a ženami dozrávají k bodu, kdy člověk bezstarostně hodí všechno za hlavu?

Joan přistihla Henryho při pobaveném úsměvu. „Také mě velice těší, že s vámi mohu zase spolupracovat.“

Začervenala se a otřela ruce o ubrousek položený na klíně. Od vymýšlení dalších zdvořilostních frází ji uchránil příjezd servírovacího stolku se dvěma tácy, z nichž se kouřilo. Dvojice mlčky vyčkala, až jim číšník vymění příbory a naservíruje šťavnaté steaky s oblohou

na talíře. Jakmile se vzdálil, Joan se zeptala: „A kde skončilo vaše pátrání? Víte něco nového o knězi de Almagro?“

Henry trochu ztlumil hlas. „Ne... čekám, co mi sdělí arcibiskupovi lidé.“

Opět souhlasně přikývla. „Když jsem se snažila udělat rozbor toho kovu, napadlo mě, že bychom se měli podívat také na dominikánský kříž, který jste nalezl. Moc by mě zajímalo, jestli je z pravého zlata, nebo také ze slitiny, kterou obsahovala lebka.“

Henry zbystřil a rychle vzhlédl. „Můj bože! Na to jsem vůbec nepomyslel.“

Joan potěšilo jak profesorovo překvapení, tak obdiv v jeho očích. „Předem tipuji, že to není incká práce. Vypadá to spíš na Španělsko.“

Henry horlivě přitakal. „Konečně něco, čemu se dá snáz uvěřit. Španělští dobyvatelé! Doufám, že až váš odborník na metalurgii materiál prozkoumá, budeme moct alespoň jednu část záhady spokojeně odložit do šuplíku.“

Archeologovo nespoutané nadšení vyloudilo v Joanině tváři veselý úšklebek. Neexistovalo nic přitažlivějšího než muž, který sdílel její vášeň pro vědecké záhady obzvlášť byl-li tak půvabný jako Henry.

„Jakmile se vrátím do Sheratonu, okamžitě ten kříž důkladně prostuduji,“ pokračoval Henry.

Joan ochutnala steak. Poručila si středně propečený, což dokonale trefili. Zdejší kuchaři nikdy nezklamali. „A potom mi hned zavolejte. Ráda bych co nejdřív věděla, co jste zjistil.“

„V tom případě... Když už mě zavezete k hotelu, proč se mnou nezajdete do pokoje? Prozkoumáme kříž spolu. Celý den jste se zabývala tou slitinou, takže věc posoudíte líp než já.“

Joan vzhlédla od talíře a pokusila se uhodnout, jestli se za pozváním neskrývá něco víc. Nepatřila mezi ženy, které hned skočí do postele s mužem, jemuž se podaří upoutat jejich zájem. Na tom nic nemění ani dávné přátelství... přesto by vůbec nevadilo, kdyby se jejich společný večer prodloužil.

Henry se soustředěně věnoval vlastnímu steaku, který si s Joaniným v ničem nezadal. Tázavě na ni pohlédl přes obroučky brýlí, jako by nechápal, proč váhá.

Joan dospěla k rozhodnutí. „No... ano. Moc ráda bych se na ten kříž znovu mrkla.“

Henry hlavou vysekl poklonu a vrátil se ke steaku. „Vynikající.“

Joan neuniklo, jak se jeho úsměv rozšířil, a sama se přistihla, jak přímo září. Teď opravdu vypadali jako dva teenageři, kteří si vyšli na první schůzku.

Domluveni na věcech příštích, oba obrátili pozornost k jídlu. Další hovor se točil kolem příjemného prostředí restaurace a hodnocení zdejších božských pokrmů, na přetřes přišly i historky z práce a nakonec počasí, neboť k pobřeží Velkých jezer se blížila mohutná bouřková fronta. Než se dopracovali k dezertu flambovanému žloutkovému krému s vanilkovou zmrzlinou a šlehačkou, který jedli z jednoho obřího poháru , rozpaky se samy rozplynuly a u stolu zavládla bývalá hřejivá atmosféra.

„Co se to s námi stalo v Rice?“ zeptala se Joan, jíž pocit uvolnění dodal odvahu dotknout se ožehavého tématu. „Proč jsme to tehdy nezvládli?“

Henry zvedl šálek s voňavou kávou. „Myslím, že jsme si řekli, že máme před sebou příliš dlouhý kus života. Tys chtěla dokončit medicínu. Já jsem se chtěl vrátit domů do Texasu, kde mi univerzita nabídla pohádkové podmínky udělat doktorát a pokračovat v archeologii. V té době nám nezbýval prostor pro nic jiného... zvlášť ne pro závazný vztah.“

„Prokletí všech, kdo se ženou za kariérou,“ zamumlala Joan a v myšlenkách zabloudila k vlastnímu manželství. Manžel si snad dennodenně stěžoval, že se vdala za nemocnici, a pokud se na skok zastaví doma, nikdy tam není pro něj.

Henry si usrkl kávy. „Možná. Nevím. Ale potom jsem potkal Elizabeth a ty jsi potkala Roberta.“ Pokrčil rameny a mírně se zachvěl.

„A tak...“

Povzdechl si, postavil šálek na talířek. „Asi bychom už měli jít. Blíží se hodina, kdy se pravidelně spojuji s týmem v Peru.“

Joan letmo pohlédla na hodinky. Bylo už skoro deset. Čas někdy strašně utíká. „A já si musím zítra přivstat. Jestliže se chceme aspoň juknout na ten kříž, opravdu bychom se měli zvednout.“

Joan se sice trochu vzpírala, avšak Henry trval na tom, že účet zaplatí on. „To je to nejmenší, čím se ti mohu odvděčit za dnešní robotu,“ prohlásil rozhodně a vytáhl peněženku. „A mimochodem veškeré náklady na výzkum si vyúčtuji z grantu,“ dodal a ďábelsky zkřivil obličej.

Joan zvednutou dlaní naznačila, že nadále nemá žádné námitky. .Jestliže to hradí státní pokladna, pak ti cele přenechávám čest pohostit dámu.“

Po krátké jízdě autem už bok po boku stáli ve výtahu, který je vynášel do sedmnáctého poschodí. Jakmile je obklopilo ticho, nervozita se znovu vystupňovala. Zatímco Joan ždímala kabelku, Henry si málem ukroutil knoflíky na saku. Potom se dveře se zasyčením rozestoupily a dvojice vykročila k profesorovu pokoji.

„Promiň mi ten nepořádek,“ omlouval se Henry, ještě dřív než otočil klíčem v zámku. „Dnes večer jsem nečekal společnost.“ Otevřel dveře a dvorně pokynul, aby návštěva vstoupila první.

Joan prošla chodbičkou a zcepeněla jako solný sloup. Bez dechu zírala na „profesorský nepořádek“: postel zpřevracená, prořezané matrace, všechny zásuvky vytažené a rozštípané a spolu s vysypaným obsahem ponechané na podlaze a na koberci pod oknem povalená na bok ležela televize s odšroubovaným zadním krytem...

„Proboha!“ vykřikl Henry v ohromení.

„Ty jsi mě sice předem varoval, ale tohle jsem vážně nečekala,“ pokusila se Joan o chabý žert.

Henry vtrhl do ložnice a začal se divoce rozhlížet. Pak přiskočil k překocenému psacímu stolu, spustil se na čtyři a jal se prohrabovat kupu papírů, zpod níž vylovil svůj laptop. Rychle počítač zvedl a přezkoušel. Pípnutí oznámilo, že zůstal nepoškozený. Henry s úlevou vydechl a hbitě vyskočil. „Sláva! Celý můj výzkum... díky bohu!“

Joan vstoupila do ložnice po špičkách. „Neměl by ses ničeho dotýkat. Zavolám hotelovou ochranku. Ten, kdo to tady hulvátsky obrátil naruby, možná není daleko.“

Henry postavil stůl znovu na nohy, aby měl kam položit počítač, který hned zapojil do sítě. „Proč mi nesebrali laptop?“

Joan zaťukala na stolní desku a prohlásila: „Mám nejasné podezření, že ve hře je něco víc. Šli po tučnějším soustu. Soudím, že reportáž v ranním Baltimore Heroldu neušla bystrému očku drobných zlodějů.“

Henryho ta slova doslova udeřila. „Kříž!“ Dlouhými kroky přeměřil pokoj a stanul u protější stěny.

„Neříkej mi, že jsi krucifix neuložil do hotelového sejfu!“ málem vybuchla Joan.

Henry zakroutil hlavou a sejmul jeden nástěnný svícen. „Víš, procestoval jsem spoustu cizích zemí, takže jsem si vynalezl vlastní bezpečnostní systém.“

Zatímco Joan zvedla telefon, vyťukala číslo recepce a líčila vloupání, Henry použil švýcarský nůž, aby ze stěny odšrouboval ozdobnou podložku. Potom sáhl do malého výklenku, který zakrývala. Opatrně vytáhl sametový váček s dost těžkým obsahem a vysypal do dlaně dominikánský krucifix a stříbrný prsten.

Joan zavěsila sluchátko. „Ochranka je na cestě. Tentokrát jsi měl štěstí, Henry, ale příště užij hotelový sejf.“

Henry se rozhlédl po pokoji. „Myslím, že máš pravdu. Tihle zloději to vzali fakt důkladně.“ Zatímco zkoumal okolní spoušť, Joan jen mlčky přihlížela. „Vítej doma v Americe,“ utrousil hořce.

Joan zabloudila očima do rohu, kde se válela krabice s logem Barney´s a účtenkou dosud přilepenou na víku. Po očku mrkla na Henryho dokonalý oblek. Zdá se, že profesor si kvůli „dostaveníčku“ vyšel na poslední chvíli na nákup. Donutila se k úsměvu a v duchu proklela zloděje, kteří jim krásný večer hrubě pokazili.

Po chvíli se v otevřených dveřích objevili dva statní detektivové v modrých oblecích. Bleskově ukázali průkazy a vstoupili dovnitř. „Volali jsme policii. Přijede coby dup, aby na místě provedla ohledání. Již máte připravený jiný pokoj, profesore.“

Henry se otočil k Joan. „Proč raději nejedeš domů? Tuhle záležitost stačím vyřídit sám.“

„Mám dojem, že bude opravdu lepší, když tady nebudu překážet. Jen prosím, přines zítra ten krucifix do laboratoře. Požádám doktora Kirkpatricka, aby ho prohlédl. On nám s jistotou poví, jestli je to zlato.“

Henry se znovu bezútěšně zadíval na zpustošenou ložnici. „Děkuji zatím za všechno. Určitě nezapomenu.“

Joan se chystala k odchodu, avšak zastavil ji dotek na paži. Obrátila se a s údivem zjistila, že Henry se usmívá. „Možná to zní praštěně, když zvážím stav svého přechodného bydla, ale zažil jsem kouzelný večer.“

Stiskla mu ruku a podržela ji o zlomek vteřiny déle, než vyžaduje profesionalita. „Já také.“ Oplatila mu úsměvem, i když o stupínek nesmělejším. „Uvidíme se zítra.“

Přikývl, a když vycházela na chodbu, něžně dodal: „Už se těším.“

Joan se neohlédla. Předstírala, že nic neslyšela, ale ve skutečnosti se obávala, že její planoucí tváře by příliš jasně odhalily, co se děje v srdci. Teprve v bezpečí výtahu, jakmile za ní hladce zapadly dveře, si dovolila dlouze vydechnout úlevou. „Všímej si svýho,“ výhružně napomenula prázdný výtah. „Je to jenom dávný přátel. Nic víc.“

Zatímco pomalu sjížděla dolů, projel jí záchvěv radosti. Proč zítřek nemůže přijít dřív?

Shora se do hlubin podzemí snesla ozvěna dalšího sesuvu. Sam, který klečel na vlhké zemi, vzhlédl a pak se podíval na hlouček shromážděný okolo tří hematitových pásů. Norman trhl rameny a strnul s očima upřenýma na strop. Ralph pouze zaklel a pokračoval v natírání jednoho pásu žlutou barvou, což šlo malířským štětečkem velmi pomalu. Denal seděl stranou a rukama přejížděl po sochoru, který odložil do klína.

Samovy oči se setkaly pouze s Magiinýma. „Druhé podlaží se už asi celé slehlo,“ zašeptala.

Sam přikývl a povzdechl si. Nikdo z nich nechtěl ani pomyslet, co to znamená. Mrkl na hodinky. Bylo něco po dvaadvacáté hodině. Při takové rychlosti svítala jen malá naděje, že pyramida odolá ještě dva dny. Aby se odpoutali od neustálého pozorování a naslouchání, kde se propadl další kus, pokusili se zaměstnat. Sam navrhl, ať se raději pustí do experimentu, když mají tolik času, což ostatní přijali dost zdráhavě.

„Co teď?“ zeptal se Ralph a protáhl se. Do zad strnulých z dlouhého ohnutí ho už málem chytala křeč.

Sam po kolenou popolezl blíž. „Teď musíš opatrně setřít přebytek barvy. Mám na to speciální lipofilní prostředek.“ Podal Ralphovi suchou houbu a láhev s čirým roztokem.

„Já už jsem také hotová,“ ozvala se Maggie a natáhla se pro druhou houbu.

Pod Samovým vedením měla dvojice badatelů pásy brzy připravené k dešifrování. Sam pozvedl černou Woodovu lampu a napjatě pronesl: „Pozor, zhasněte baterku.“

Jakmile zhasli, ocitli se v kleštích neproniknutelné tmy. Potom cvakl vypínač a z černoty vystoupilo kolo nafialovělé záře, v níž se jako v jezírku koupaly dva světlezeleně světélkující pásy. Skupinka se semkla.

„Kouzelné,“ vydechla Maggie.

Pod Samovou ultrafialovou lampou vystoupil starý nápis jako výrazný hluboký reliéf.

Zelená písmena se ostře rozzářila jako v den, kdy byla vyryta do kovu.

„Šikulka," řekl Ralph a uznale poplácal Sama po ramenu.

Sam, nadmutý pýchou, zadržel vlastní zavýsknutí a prstem přejel po nápisu na prvním pásu. Potom písmeno za písmenem četl: „*Nos Christi defenete. Malum ne fugat.*" Úporně se soustředil, aby z paměti vylovil pozůstatky latiny, a začal překládat: „Kriste, ochraňuj nás. Kéž ďábel nikdy neunikne." Po páteři mu přejel mráz.

„To zrovna nejsou slova, která by chtěl slyšet člověk uvězněný v bortící se hrobce," poznamenal Ralph.

„Zvlášť když sedí přímo za zdí prokleté komnaty," dodal Norman a podíval se na Sama. „Co jsi to říkal o piktogramu ve vedlejší místnosti? Schody do Nebe a schody do Pekla?"

Sam mávl rukou, jako by chtěl odehnat novinářův strach. „To je jenom přibližný výklad ze židovsko-křesťanského hlediska. Staří Peruánci nevěřili v naše biblické nebe a peklo. Vyznávali tři úrovně života: *janan pacha* neboli horní svět, *cay pacha* neboli náš pozemský svět a *uca pacha* neboli dolní svět či podsvětí. Podle jejich víry byly tyto tři světy úzce propojeny a přímo se stýkaly na určitých posvátných místech nazývaných *pacariscas*." Sam se ohlédl přes rameno. „Z piktogramů tam vedle mám nejasné tušení, že jsme objevili svatyni, která byla uctívána a chráněna jako *pacariscas*."

Norman se probouranými dveřmi zahleděl do temnoty opevněné pasti. „Brána do horního a dolního světa."

„Přesně tak."

Maggie loktem šťouchla do Sama. „Už dost! Dej se do práce. Co stojí na druhém pásu?"

Sam si odkašlal a sklonil se nad nápisem vyrytým do hematitu. Tentokrát rovnou kostrbatě překládal: „Pane nahoře, dej nám bezpečí... nebo spíš uchovej nás živé. Snažně tě prosíme, opatruj nás. Zanecháváme tento hrob Nebi. Kéž nikdy není narušen. Dejte si pozor..." Samovi se stáhlo hrdlo, takže zbývající dvě řádky dočetl jen pro sebe. Narovnal se a přiškrceně vydechl: „Ach, bože!"

Maggie přistoupila blíž. „Co tam píšou?"

Sam pohlédl na ostatní. „Za dveřmi leží dílo Satanovo, vytvořené z vůle Ďáblovy. Zapečetěuji tento vchod proti Hadovi z ráje, aby lidské pokolení nebylo navždy zatraceno."

Pět párů očí se stočilo k povaleným dveřím. „Had z ráje?" zeptal se nervózně Norman.

Maggie bezděky ztlumila hlas a stručně vysvětlila: „Genesis. Ničitel lidstva, pokušitel nabízející zakázané ovoce. Necháš se svést, ochutnáš a dojdeš hříšného poznání."

„On se dokonce podepsal," nechal se slyšet Sam. Pozornost všech se vrátila zpátky k hematitovým pásům. „Řádový bratr Francisco de Almagro, služebník Boží, 1535."

Ralph nakoukl Samovi přes rameno. „Nezmínil se tvůj strýc, že ta mumie bývala dominikánský kněz nebo mnich?"

Sam přikývl. „Jo. Toto je nejspíš poslední vůle nebo písemná závěť toho chlapíka. Poté, co hrobku zapečetil, ho zabili. Jenže proč? Z jakého důvodu?" Sam se znovu spustil do kleku a sedl si na paty. „Co se tady stalo? Co ve vedlejší místnosti toho muže tak strašně vyděsilo? Nemyslím, že se zalekl jenom těch pastí. Co chtěl naznačit tím hadem z ráje?"

Maggie pohodila hlavou ke vchodu do komnaty. „Odpověď se nachází někde tam. Možná že Močikové něco objevili, a jakmile si město podrobili Inkové, jako všechno kolem si přivlastnili i ten vynález. Něco, co si náš mrtvý mnich troufl vyslovit jen velmi zaobaleně."

„Teď bych si moc přál, aby tady byl strýc," zamumlal Sam. „Vyzná se v indiánských symbolikách jako málokdo."

Pár balvanů nad jejich hlavami se posunulo. Znělo to jako chřestění vyschlých kostí. „Nemyslím, že by tvůj strýc sdílel stejné přání," poznamenal Norman a významně koukl na strop.

Maggie znenadání vstala a vzala baterku. „Chci si tu pozlacenou a postříbřenou kobku prohlédnout znovu."

Sam si všiml, jak se Maggie navzdory odvážnému postoji rozklepaly nohy. Musela pár vteřin počkat, než byla schopna udělat první krok. Měl podezření, že její zvědavost pohání spíš touha hýbat se, rozptýlit se, zkrátka něco dělat. Vyhoupl se na nohy. „Jdu s tebou."

Rovněž Ralph vstal. „Zaběhnu s Normanem ověřit, jak to vypadá o patro výš."

Norman vykulil oči. „Já se snad hlásil?"

Ralph se nasupil. „Přestaň bejt tak zženštilej, třasotinko!" Norman se zakabonil a pomalu se zvedl ze země. „No dobře." Sebral druhou baterku, kterou čipera Denal našel ve vaku s nářadím zanechaném na místě Gilovou bandou.

„Hoďte sebou," zavelel Sam. „Zaprvé nahoře není bezpečno a zadruhé musíme šetřit baterie."

„Mně můžeš plně důvěřovat," řekl Norman. „Sám v Ralphově společnosti, a navíc vydán na pospas padajícím žulovým kvádrům budu rychlý jako střela."

Nyní vstal i Denal a přišoural se k Samovi a Maggie. Učinil vlastní rozhodnutí, kterou cestou se vydá.

Norman a Ralph se zamáváním zakrátko zmizeli ve tmě. „Jdeme," vybídla druhou skupinu Maggie.

Chrabře se postavila do čela a škobrtavě se pustila přes kameny navršené u vchodu do předsíně. Mužská část výpravy se držela těsně za vůdkyní. Samovi neušlo, že dřív než překročil práh, se Denal palcem dotkl čela, udělal znamení kříže a šeptem se pomodlil.

Trojice se v tichu vrátila na kraj dlážděné podlahy. Zlaté a stříbrné čtverce zářivě odrážely světlo baterky. Incký král vystupoval z černé žulové stěny jako jiskřivá žlutá hvězda. Samovi se zdálo, že obrovský stroj ztlumil tikání, aby mohli slyšet tep vlastních srdcí. Posunul si stetson dál do týla a pozorně studoval piktogram. Světelným paprskem sjel od bližšího k vzdálenějšímu zlatému obdélníku. První představoval fyzický svět *cay pacha*, ten druhý horní, nadpozemský svět *janan pacha*. Obě základny spojovala klikatá čára tvořená zlatými dlaždicemi. Sam se záměrně světlem vyhnul dvěma tělům ležícím na podlaze. „Nuže? Co teď podnikneme?" zeptal se.

Maggie začala přecházet jako lvice v kleci. Nedostatek prostoru bohužel dovolil jen dva kroky sem a dva kroky tam, což zvyšovalo pocit stísněnosti. „Muselo se přece někudy chodit," zapřemýšlela nahlas. „Vyřešme nejprve tajenku a sázím se, že zbytek křížovky se nám doplní sám."

„Jako že se odkudsi vynoří had z ráje?" zeptal se Sam.

Maggie se otočila. V jejích očích tančily jasné odlesky světla. „Copak tebe nezajímá, jaký postrach tady ten mnich zazdil?"

„Čestně přiznávám, že právě teď bych dal přednost taktickému ústupu."

„Ale než ustoupíme...," Maggie se jako na obrtlíku otočila k dlážděnému obrazci, „hodlám kapku zapracovat." A bez jakéhokoli upozornění se jako ptáček přenesla na nejbližší zlatou dlaždici obdélníku vyplňujícího pravý roh.

„Ne, slečno Maggie!" vykřikl Denal.

Sam se jako na povel natáhl stranou, aby Maggie strhl zpátky, avšak tak daleko nedosáhl. „Co to vyvádíš?" zaječel, když hbitě postoupila na sousední zlatou dlaždici.

Maggie se otočila, a jako by Sam byl vzduch, vyzývavě se zeptala chlapce: „Kudy vede nejbezpečnější cesta, Denale?"

Sam zmateně pohlédl doleva, potom na drobného indiána, jenž stál po jeho boku s vytřeštěnýma očima a celý se třásl, a nakonec na Maggie. „Co se tak hloupě ptáš? On to přece neví!"

„Ale ví," odpověděla. „Když jsme sem přišli poprvé, varoval mě, abych nestoupala na podlahu." Dál se upřeně dívala na chlapce. „Já dobře viděla, jak se ti v obličeji mihlo poznání, Denale."

Chlapec ustoupil o krok dozadu.

Maggie pokračovala. „Část rébusu jsem vyřešila. Stojím na úseku, který v piktogramu znázorňuje náš svět.“ Napřáhla paži k protilehlému zlatému obdélníku v zadním rohu. „A teď se musím dostat na *janan pacha* nadpozemský svět. Je to tak? Jenže kudy? Přímo po úhlopříčce? Ta zlatá pěšinka až příliš bije do očí.“

Denal vehementně zakroutil hlavou.

Sam sklonil baterku. „Maggie, on opravdu nemůže vědět...“

Maggie ztvrdly rysy a zarputile se odvrátila. Zvedla nohu, jako by se už už chystala vykročit po zlatých schodech k protějšímu rohu.

„Ne!“ znenadání vykřikl Denal a se slzami v očích dodal: „Já vám řeknu.“

Sam v úžasu probodl chlapce přísným pohledem.

Ten se pod zpytavými zraky doslova scvrkl, avšak pokračoval: „Staré *amautas* mého národa vyprávějí o zlých místech, jako je toto. Velmi staré příběhy. Nevím to úplně přesně. Ale říkají, že život je rovnováha mezi *janan* a *cay*. A dojít z jednoho konce na druhý znamená, že slunce a měsíc musejí být v rovnováze.“

„Slunce a měsíc?“ Maggie si zamyšleně prohlédla podlahu. „Aha! Samozřejmě.“ A stoupla na sousední stříbrnou dlaždici.

„Nešil! Ne!“

Maggie Sama ignorovala a postoupila na vedlejší na zlatý čtverec. „Když jdeš po schodišti, musíš střídat barvy. Šlápnout jednou na zlaté a podruhé na stříbrné pole. Abys neporušil rovnováhu slunce a měsíce.“

Sam zaklonil hlavu a s pocitem marnosti zavolal do stropu: „Ale to nevíš jistě!“

„Já jsem si jistá.“ Maggie se vydala napříč místností a v duchu si opakovala: šlápni na zlato, šlápni na stříbro, šlápni na zlato, šlápni na stříbro... Jak se pomalu krok za krokem propracovávala dál, prohodila nahlas: „Inkové považovali zlato za pot slunce a stříbro za slzy měsíce. Slunce a měsíc... zlato a stříbro...“

Sam stál u kraje podlahy neschopen dýchat a jen odevzdaně svítil Maggie na cestu.

Denal, jehož strach sílil, zamumlal v rodném jazyce: „Jít... je nevrátit se.“

Sam měl srdce v krku a sotva chlapce vnímal.

Ten zatahal Sama za rukáv. „Musíte slečnu Maggie zastavit,“ zaprosil. „*Jimautas* říkají, že kdo dojde do *janan pacha*, už se nikdy nevrátí. Ona nesmí dál!“

Úpěnlivé varování konečně proniklo oponou. Sam sebou cukl, jako by se dotkl plamene. „Maggie!“

Naléhavý tón přiostřený panikou přilákal její pozornost.

„Denal říká, že když přejdeš místnost, už se nemůžeš vrátit!“

Maggie pohlédla na vzdálenou stěnu vpředu a potom zpátky na Sama. Nehnula ani brvou, avšak hlas se jí třásl, když namítla: „To... to je přece nesmysl. Co by jim byla platná jednosměrka?“

„To vážně nevím. A teď jaksi vůbec není vhodná doba, abychom to testovali.“

Maggie přikývla. „Asi máš pravdu...“ A stoupla zpátky na stříbrnou dlaždici, kterou před chvilkou opustila.

„Nééé!“ zařval Denal.

Zběsilý výkřik zachránil Maggie život. Bezhlavě uskočila dozadu na zlaté pole. Odpíchla se těsně předtím, než se půda pod jejíma nohama otevřela.

„Pozor! Nad tebou!“ vyjekl Sam, který zázrakem spatřil, jak se zlatý protipól na stropu sklopil jako padací dveře. Současně se dolů snesl hustý šumivý déšť, jehož kapičky padaly do jámy ještě před pár vteřinami zakryté stříbrnou dlaždicí.

Maggie, obrácená k vodopádu zády, se sotva držela na rozklepaných nohách. Jakmile zaslechla, že stříbrná past se se zaskřípěním opět uzavřela, padla na kolena. „Same...?“

Denal se jal s divokým gestikulováním vysvětlovat: „Slečna Maggie nesmí jít zpátky! Kdo začne, musí cestu dokončit!“

Mladá žena zoufale upnula oči rozšířené strachem na Sama, jenž i na vzdálenost šesti metrů poznal, že v Maggiině nitru propuká panika. Co má dělat?

Náhle se v doprovodu bouřlivého hřmění celá místnost prudce otřásla. Záchvěv srazil Sama na zem. Maggie se schoulila a oběma rukama si přikryla hlavu. Ve stropě se uvolnily dvě tabule a s řinkotem dopadly na podlahu.

Pouze Denalovi se podařilo udržet se na nohou. Indián se ohlédl ke vchodu do předsíně. Odtud se do komnaty valil kotouč prachu a úlomků. „Chrám! Propadá se!“

Jakmile se zemětřesení uklidnilo, Sam s námahou vstal. „Proboha! Norman a Ralph!“

Jako by slyšely volání, z hustého mraku se vynořily dvě postavy, které doklopýtaly k Samovi. Ralph kašlal a Norman pro změnu nemohl zastavit mocné kýchání, ale oba byli jednotně od hlavy k patě pokryti krunýřem šedého žulového prášku.

Ralhpovi chvíli trvalo, než nabral dech. „Všechno se rozpadá.“ Úpění přesouvajících se kamenů se neslo ze všech stran. Občasné praštění, které k nim dřív doléhalo z dálky, se nyní v mnohem kratších přestávkách ozývalo přímo v přední místnosti.

Norman otřel nos o rukáv. „Nad námi už nezbyl žádný ochranný štít.“ Ralph zatáhl Sama o kousek hlouběji do vstupní síňky. „Sáhni si.“ Sam položil dlaň na stěnu obloženou žulovými deskami. Chvěla se pod tlakem tun zeminy a stavebních kamenů, které se snažily rozdrtit i tuto poslední baštu. „Tahle komůrka drží pohromadě jedině silou vlastní vůle,“ zauvažoval Sam nahlas. Z dalšího přemítání je vytrhlo naléhavé volání: „Maggie! Maggie!“

Norman přitom ukazoval na vzorovanou podlahu.

Sam dvěma skoky přistál na prahu komnaty a podíval se na zlatou dlaždici, kde naposled irská studentka klečela. Nyní ležela na boku

a zmítala se v křečích. Dostala nový záchvat.

„Co tam k čertu dělá?“ rozzlobeně vybuchl Ralph.

„Bohužel nemáme čas na vysvětlování.“ Sam sňal pušku z ramene a podal ji Ralphovi. „Zůstaňte tady.“ A hbitě přeskočil na zlatý ostrov.

Denal zakvílel, avšak Sam nevzal výstrahu na vědomí. Takřka tanečními kroky se přenášel ze zlaté na stříbrnou a ze stříbrné na zlatou dlaždici, jak stoupal po schodišti k *janan pachu*. Když se probojoval k Maggie, poklekl a položil si její hlavu do klína. Zdálo se, že lidský dotek ji mírně uklidnil. Sam trochu využil situaci a v roli ošetřovatelky ji hladil po vlasech a něžně na ni mluvil. Třes v končetinách ustal. „Maggie... jestli mě slyšíš, pojď ke mně. Sleduj můj hlas.“

Z jejích rtů uniklo tenké zasténání.

„Pojď Maggie... my tě potřebujeme... teď není čas na vyspávání.“

Nejdřív se zachvěla víčka a pak se otevřely oči, které hleděly přímo na něj. „Same...?“

Předklonil se hlouběji a pevně ji objal. Vůně jejích vlasů a potu ho pošimraly v nose. „Díky bohu!“

Maggie se vymanila z objetí a v mžiku si uvědomila, na jakém jevišti se tato scéna odehrává. „Neměl jsi sem chodit,“ vyčinila hlavnímu hrdinovi, přesto však namísto žhavé zášti zazněla v jejím hlasu úleva. „Co chrám?“

„Sesedá se kolem nás. Toto je poslední nenarušeno podlaží.“

Sam vyčetl v Maggiiných očích nevyslovenou otázku.

A odpověděl: „Odhaduji, že nanejvýš hodina.“

„Co podnikneme?“

Sam vstal a pomohl Maggie postavit se na nohy. Byly dosud tak slabé, že se musela opřít o jeho rámě. Na holé kůži pocítil, jak horké má dlaně. Aby setřásl nervozitu, raději spustil: „Přiměla jsi mě, abych kapku přemýšlel. Proč Močikové nebo Inkové postavili místnost s cestou bez návratu?“

Maggie pokrčila rameny.

Sam se zahleděl na vzdálenou černou stěnu. „Jednosměrka tam přece nedává smysl...

ledaže... by existovala také cesta ven.“

„Třeba tajná chodba?“

„Pořád se nemůžu zbavit dojmu, že tato nablýskaná past není všechno. Před čím se náš mumifikovaný páter tak urputně snažil lidi ochránit? Tady nic není. Holé stěny. Něco musí ležet pod místností.“

„Pokud hádáš správně, pak kde je vchod?“

Sam ukázal na mohutnou sochu zlatě zářící na černém pozadí. Zdálo se, že incký král vrhl na troufalce zlostný pohled. „Jestli to někdo ví, pak jedině on. Vsadil bych se, že on je klíč k záhadě.“ Sam pohlédl

Maggie do očí.

„Potom se tam musíme dostat,“ řekla, těžce polkla a pokusila se o statečný úsměv, který vyšel jen na půl úst. „Poslední dílek skládačky.“

Strop znovu zlověstně zarachotil. „Dobrá. Buď to vyřešíme, nebo dejme rovnou světu sbohem.“

Ralph na ně zavolal: „Co si tam šuškáte? Čas se nám krátí!“

Sam jednou větou vypověděl, co vymysleli.

„Zbláznili jste se? Riskujete naše životy na základě vachrlatých dohadů!“

Sam významně pohodil hlavou ke stropu. „Radši se chopím nabízené šance, než abych čekal, až na mě spadne nebe.“

Ralph neměl v rukávu žádnou odpověď. Nervózně párkrát přešlápl z nohy na nohu a pak srazil paty. „Oukej, šéfe, ale buďte ve střehu.“

Denal, který sledoval dění s popelavou tváří, zčistajasna vystřelil a přistál na zlatém obdélníku. „Jdu s vámi.“

„Ani náhodou!“ vykřikli Sam a Maggie jednohlasně.

Denal nedbal a pokračoval kupředu. „Znám staré pověsti. Pomůžu. Ani já neumírám bez boje.“ Šel přesně v jejich stopách, a když konečně stanul vedle Sama, zvedl hlavu a řekl: „Než moje maminka zemřela, učila mě být statečným. Nesmím jí dělat hanbu.“

Sam okamžik váhal a potom poplácal chlapce po ramenu. „Díky, Denale.“

Malý indián se mdle usmál, přitom očima nepřestal dokola přeskakovat od vzoru dlažby k inckému králi. Roztřesenými prsty zalovil v kapse a vytáhl ohnutou cigaretu, kterou vložil mezi rty. Pochytil, jak káravě Sam na nezapálené žváro koukl, a nasadil vzdorný výraz. „Pojďme.“

Sam vykročil, nicméně neodpustil si ponaučení: „Víš, že tyhle šmejdy zarážejí tělesný růst?“

„Když si člověk nezapálí, tak nic nezarážejí,“ prohlásil Denal kysele.

„Až najdeš cestu ven, tak si kuř, až ti zčernají plíce,“ řekl Sam rozverně.

Maggie, která uzavírala řadu, je popohnala. „Neloudejte se. Nemáme celou věčnost. Střecha už dlouho nevydrží.“

Sam mlčky postupoval k vytčenému cíli. S každým krokem do neznáma pociťoval vzrůstající hrozbu, avšak nic se nedělo. Zdálo se, že společnými silami vyřešili první část tajenky obrovské křížovky, jenže kde hledat dokončení?

Sam dosáhl středního bodu podlahy a strnul.

Maggie o dvě řady pozadu měla zastřený výhled. „Proč jsi zastavil?“ zavolala.

Ustoupil stranou.

Ozvalo se jen „ach!“

Na vedlejší zlatou dlaždici stoupl Sam se zvýšenou opatrností, neboť byla potřísněna krví a hladký povrch klouzal. Myslel hlavně na to, aby se ani špičkou boty nedotkl Juanova zohaveného těla, které tam leželo. Jak mrtvého míjel, měl pocit, že oči otevřené dokořán ho provázejí.

Odvrátil se, avšak v tak bezprostřední blízkosti se nemohl vyhnout silnému pachu,

v němž se kovový nádech krve mísil se zemitějšími stopami rozkladu. Jakmile se přesunul na následnou stříbrnou dlaždici, se zafičením prudce zalapal po dechu.

Šťastný, že unikl ze stínu smrti, v druhé polovině trasy zrychlil. Dvojice za ním oněměla. Pouze cvakání podpatků vysokých bot naznačovalo, že pokračují v cestě. Sam slyšel, jak se kdesi v pozadí Ralph a Norman nervózně dohadují, ale slovům nerozuměl.

Konečně vstoupil na zlatý ostrov, který v piktogramu znázorňoval *janan pacha*. S nezměrnou úlevou se předklonil a ruce opřel o kolena. Zavřel oči a děkoval nebesům, že mu dopřála volný průchod. Brzy v bezpečí přistáli také Denal a Maggie. „Jste oba v pořádku?“ zeptal se Sam a vzpřímil se. Maggie byla schopná pouze kývnout. Její obličej se leskl potem. Třebaže Denalovi se cigareta v ústech přímo třepotala, rovněž přikývl.

Sam pohlédl k černé stěně. Stáli v hloučku na levém horním vrcholu schodiště. Poslední úsek tvořily samé stříbrné dlaždice. Pouze modla umístěná přesně ve středu se tyčila na zlatém čtvercovém koberci, obklopená vzácnými klenoty, které k jejím nohám složili patrně dárcové. „Co teď? Jak se odtud dostaneme k soše?“

Maggie se na místě pomalu otočila dokola. „Poslouchej.“

Sam zcepeněl. „Co...?“ Pak si uvědomil, co zaznamenala. Také Denalovi to rychle zapálilo. „Přestalo to.“ Sam udiveně zakroutil hlavou. Tikání mechanismu pohánějícího celou soustavu pastí úplně utichlo.

„Skončilo to, jakmile jsme sem došli,“ řekla Maggie. Sam se poškrábal na bradě. „Aha. Neboli když zvolíš správnou cestu, stroj se samočinně vypne.“

„Takže teď můžeme bez rizika přejít po stříbrné dlažbě až k soše?“ zeptala se Maggie a zabloudila očima k Denalovi. Kečuánský chlapec se ošil. „To nevím.“

Sam se zhluboka nadechl a jednou nohou stoupl na kraj stříbrného pásu. Napjatý jako struna zlomek vteřiny vyčkal, avšak nic se nestalo. Pohlédl na Maggie, která ostražitě naslouchala.

„Kolečka se neroztočila,“ ujistila ho. „To bude v pohodě.“

Sam dlaždici za dlaždicí pokračoval ke zlaté soše. Dvojice se vydala za ním. Brzy stáli tváří v tvář inckému válečníkovi. Zatímco si trojice úchvatné dílo zkoumavě prohlížela, zdálo se, že protějšek na ně přísně hledí zpod čelenky.

Postava měřila téměř plné dva metry, takže musela převyšovat většinu mužů v tomto kraji. Byla orámována štíhlým stříbrným obloukem, který architekti zasadili do žulové stěny za jejími zády. V jedné ruce držela hůl patrně žezlo, a v druhé bolu tři kamenné koule navlečené na lamí šlaše, což byla tradiční indiánská lovecká zbraň.

„Koukněte na tu korunu *llautu*,“ řekl Sam a ukázal na umně spletenou čelenku završenou třemi papouščími pery a lemovanou střapečkovými třásněmi. „To jasně naznačuje, že se jedná o panovníka.“

„Odznaky moci tomu opravdu nasvědčují, nicméně postoj a podrobné vypracování obličejových rysů a svalstva... Tak realistické pojetí se vymyká obvyklému inckému stylu,“ téměř zašeptala Maggie. „Dokonalostí se toto dílo blíží Michelangelovu Davidovi.“

Sam se naklonil blíž, aby si královu tvář prostudoval. „Podivné. Ač nevíme, s kým máme tu čest, ten muž musel být zbožňován mnohem víc než kterýkoli jiný incký vládce.“

Kousek stranou se ozvalo nesmělé zakašlání a posléze: „Ta zeď to není kámen.“

Sam se odvrátil od sochy a pohlédl na Denala. Chlapec nevisel očima na zlaté modle, nýbrž na černém pozadí, které vyhlíželo jako obrovská naleštěná tabule. „Co tím myslíš?“

Maggie si povzdechla. „Denal chce říct, že to není kamenická práce. Jen se podívej líp. Nikde žádná spára nebo spoj. Není to poskládané ze stavebních kvádrů jako ostatní zdi chrámu.“

Sam popošel ke stěně a přejel dlaní po hladkém povrchu. „Jednolitá deska... nebo... žulová skála!“

Z protějšího břehu k nim dolehlo volání: „Našli jste něco?“ Byl to Normanův hlas.

Sam se ohlédl a zavolal přes rameno: „Našli jsme horu!“ Pak si málem vykroutil krk, když zkoumal stěnu v celé šířce a výšce. „Vystavěli pyramidu od paty vzhůru po úbočí skalního útesu.“

„Ale proč?“ podivila se Maggie.

Sam nahlas přemýšlel: „Inkové uctívali hory. Ale proč postavili *huacu* právě tady? Co je na té skále tak zvláštního, že si zasloužila proměnit se ve svatyni?“

Maggie chvilku dumala a poté odpověděla otázkou: „Co když je uvnitř jeskyně?“

Sam plácl rukou do stěny. „Samozřejmě. Jeskyně tady odpradávna považovali za *pacariscas*, kde se podle jejich náboženství stýkají tři světy. Proto si tato mystická místa často vybírali pro obřady. To dává smysl.“

„A kde je vchod do obřadní síně?“ nadhodila Maggie.

„Zatím nevím, i když... Všimla sis toho stříbrného oblouku za sochou? Udělali ji tak velkou záměrně aby zamaskovala dveře.“

Oba se vrátili ke králi. Sam se o něj z boku opřel ramenem a pokusil se ho odsunout.

„Opatrně!“ vyhrkla Maggie.

Denal stál opodál a jednu sevřenou pěst tiskl do jamky pod krkem. Nic se však nestalo. Socha se ani o milimetr nepohnula. „Ksakru,“ zaklel Sam, sundal stetson a předloktím shrnul dozadu mokré vlasy. „Ten musí vážit nejmíň tunu.“

Maggie kolegu zpražila pohledem. „Hrubá síla tady nic nezmůže. Když vezmeš v úvahu promyšlenost celku, kterou nám páni vynálezci již názorně předvedli, pak určitě nezapomněli na mechanismus, jenž otevírá vchod.“ Loktem Sama odstrčila a přistoupila k soše. Stoupla si na špičky a s nosem pár centimetrů od zlatého povrchu se jala zkoumat hlavu. Postupně se přesouvala níž a níž.

Samova netrpělivost rostla, a když se podlaha znovu roztřásla, dostoupila vrcholu. „Tenhle trezor už dlouho neodolá,“ zamumlal.

„Ha!“ zajásala Maggie a s obličejem u pasu sochy vzhlédla k Samovi. „Zde máme zámek.“ A ukázala na králův pupek.

„Co to plácáš?“

Maggie ustoupila o krok dozadu, natáhla ruku a vstrčila prst do důlku. Ponořil se tam až po kloub. „Inkové považovali pupek za sídlo moci. Věřili, že pupeční šňůra kdysi spojovala hmotné tělo člověka s božstvem stvoření.“

Sam si sedl na bobek vedle krčícího se Denala. „Další splynutí světů.“

Maggie vytáhla prst ven. „Objevili jsme klíčovou dírku. Teď potřebujeme najít klíč.“

Sam se vztyčil, aby mohl lépe uvažovat. „Pupek tedy představuje spojnici mezi bohy, kteří obývají *janan pacha*, a lidstvem zde na zemi... neboli v *cay pacha*. A jestliže je tato komnata bodem, kde všechny tři světy splývají v jeden... pak klíč musí být něco z dolního světa z *uca pacha*.“

Maggie mu v porozumění sevřela loket. „Když tedy vložíme klíč do zámku v pupku, tři světy se spojí.“

„Jo. Ale kam ten klíč schovali?“

Denal šťouchl do Sama a ukázal k chodidlům sochy, kde se třpytila hromada stříbrných a zlatých obětních darů. „*Uca pacha* leží pod nohama.“

„Ach! My jsme vážně nedůvtipní.“ Maggie se spustila na kolena a začala předměty probírat. „Když chceš nějakou věc ukrýt, nejchytřejší bývá vystavit ji všem na oči. Tak hezky prohrabeme podsvětí!“

Sam se přidal. Jak se postupně propracovával ke dnu hromady, vytáhl zlatou sošku pantera s rubínovýma očima, kterou chvíli podržel v ruce a posléze odložil stranou. „Tady je jmění, že by uživilo jeden malý národ.“

„A bude nám na houby, pokud nepřežijeme.“

Jako by chtěl připomenout, že jejich budoucnost visí na vlásku, chrám se hřmotně otřásl

další vlnou sesuvů. Stropní desky zařinčely a nárazník jedné z hrozivých pastí se samočinně spustil: nahoře se uvolnilo zlaté pole, dolů se zřítil balvan otesaný do podoby ďábelské tváře a zapadl do otvoru po stříbrné dlaždici, která se mezitím otevřela.

Maggie a Sam na sebe chmurně pohlédli.

Vzadu se ozvalo kašlání a potom Ralph zavolal: „A je to! Jsme tady zazděný, kamarádi! Jestliže tam je druhý východ, navrhuji, abyste ho bleskově našli!“

Maggie zašeptala: „Kostra celé místnosti se rozpadá. Pasti začínají sklapávat samy od sebe. Pokud se k nám nepřipojí hned...“

„Máš pravdu. Hledej dál.“ Sam vstal. „Ralphe! Normane! Přejděte sem! Kvapem!“ Dvojici dosud halil mrak prachu, avšak Ralph na souhlas zamával baterkou a jako první se vydal po naznačené trase.

Sam se vrátil k Maggie. „Už jdou. Usmálo se na tebe štěstí?“

Jen zakroutila hlavou. Třesoucí se rukou zvedala a odkládala kousek za kouskem a tvářila se žalostně. „Nemůžu jasně myslet. Co když klíč nerozeznám? Druhou šanci mít nebudeme.“ A z hrdla se jí vydral vzlyk.

Sam přiklekl, položil jí paži kolem ramen a pevně ji k sobě přitiskl. „Neboj. Dostaneme se odtud.“

Maggie se přivinula a v tichosti naslouchala tlukotu jeho srdce. Ještě několikrát zavzlykala, ale brzy se uklidnila. Vyklouzla zpod ochranného křídla a obrátila k Samovi zaprášený obličej, na němž se rýsovaly potůčky slz. Otřela si tváře a špitla: „Dík, Same.“

Žádných slov nebylo zapotřebí. Sam přikývl a pokračoval v pátrání na vlastním úseku. Když coby dobře sehraný tým třídili předměty, Sam v zamyšlení málem vyřadil jejich spásu. Maggie ho naštěstí včas bystře chňapla za zápěstí.

Právě držel v ruce dýku se zlatou čepelí a stříbrným jílcem. „Co se děje?“

„Podívej se na tu zajímavě tepanou rukojeť.“ Sam zvedl zbraň přímo pod baterku, kterou obsluhoval Denal. Nejpoutavějším prvkem jílce stylizovaného jako mužská postava byla hlava s vyčnívajícími tesáky. Obdobu znali z četných nálezů keramiky. „To je zubatý bůh *Aiapaec*.“

„Močický bůh!“ upřesnila Maggie.

Sam si vzpomněl na strýcův předběžný závěr, že pohřbenou pyramidu postavili Močikové. Zde je další jasný důkaz. „Strýček Hank bude skákat radostí... teda, pokud se odtud vyhrabeme a budeme mu moct tyhle poklady ukázat.“ A trochu smutně dýku odložil.

Maggie Sama znovu ponoukla. „Zadrž! Několik odborníků zastává názor, že jmenovitě boha *Aiapaeka* převzali Inkové od Močiků, aby ho začlenili do vlastního božského panteonu. Nicméně přejmenovali ho na *Huamancantaka*!“

„Bůh guana... netopýřího trusu?“ Sam na Maggie zíral, jako by jí přeskočilo. Nač naráží? Konečně se mu rozsvítilo. „Bůh netopýrů... a jeskyní! Duch dolního světa... *uca pacha*!“ Sam s dýkou v ruce mrštně vyskočil na nohy.

„To musí být náš klíč!“ vykřikla nadšeně Maggie.

Právě v tu chvíli dospěl k soše zbytek výpravy. „Nevím, co vás tak radostně vzrušilo, ale já bych už byl nejraději pryč,“ poznamenal Ralph a ukázal ke vchodu do komnaty, kde ještě před deseti minutami stáli.

Sam se otočil. Po protější stěně nebylo ani památky. Zadní část místnosti připomínala val volně sesypaných kvádrů. „Kristepane!“ Čtvrtina stropu se prohnula a stříbrozlaté obložení místy protrhly mohutné kameny, tvořící poslední střechu nad hlavou. A ze zákulisí apokalyptické scény se nepřetržitě ozývalo dunění tun žuly a zeminy sunoucích se kupředu. Norman jen zapípal: „Není kam utéct.“

„Možná je,“ řekl Sam povzbudivě. Zvedl ruku a vbodl dýku do pupku sochy, kam zapadla až po jílec. Nic se nestalo.

Norman přešlápl z nohy na nohu, a aniž by spustil oči z vyčnívající rukojeti, poznamе-

nal: „Prima, Brute, zapíchl jsi Caesara. Co teď?“

Sam se pokusil otočit dýkou jako klíčem, avšak odmítla se pohnout. Znovu ji vytáhl ven a pohlédl na Maggie, jako by žádal o radu. „Já si byl tak jistý... ty jsi se určitě nespletla, jenom...“ Přímo drtil rukojeť v pěsti. „Ty potvoro musíš být klíč!“ procedil skrze zaťaté zuby a přitom se rozklepal rozčilením. „Musíš!“

Sotva to slovo dořekl, dýka jako by ožila. Zlatá čepel se se zavrněním přemodelovala do tvaru zubatého blesku, který ve světle baterky zazářil tak jasně, jako by se za bouřky snesl z temné oblohy. Sam v leknutí dýku málem upustil, avšak jeho levačka instinktivně vylétla pravačce na pomoc, takže pevně sevřel rukojeť obouruč. „Už jste tohle někdy viděli? Nebo mě mámí zrak?“ Sam ve snaze vypátrat spoušť, která proměnu způsobila, prstem ohmatal jílec i čepel. Nic nenašel.

Za jejich zády se s ostrým chřestěním zřítila další mohutná kaskáda kamenů a kovu, když se propadl kus střechy a strhl s sebou polovinu drahocenného obkladu stropu. V úpění skály se k nim valila smrt, nikdo se však ani nepohnul.

Maggie zvedla ruce k dýce a hned je zase spustila, jako by se bála, že dotekem kouzlo poruší. „Tohle je symbol boha *Pachacamaka* podle Inků stvořitele.“ Pohlédla Samovi do údivem rozšířených očí. „Zkus to!“

Sam přikývl a otočil se zpátky k soše. Špička dýky se třásla, když ji vsouval do břicha inckého krále. Nyní to dalo trochu víc práce a musel několikrát zaviklat zubatou čepelí dopředu a dozadu, aby dovnitř vklouzla v celé délce, avšak s posledním popotažením hladce zapadla do zářezů zámku.

Následný skřípot soukolí, jež se po staletích znovu roztočilo, přehlušil dokonce i rachot balvanů, ozývající se zezadu. Se zalehlýma ušima čekali, co se stane.

Sam stále pevně držel jílec. Znenadání se socha rozevřela, jako by ji ostří jedním čistým řezem od hlavy po paty rozťalo vejpůl. Druhý div, neboť předtím při důkladné prohlídce neobjevili žádný šev. Obě poloviny se rozestoupily podél stříbrného oblouku, který sochu rámoval, a odhalily přírodní trhlinu ve skále.

Sam stál jako přimražený na místě a vůbec nevnímal, že stále ještě svírá dýku, jejíž hrot mířil přesně ke vchodu do jeskyně. „Panenko skákavá!“

V ohromení pozvedl dýku a málem omdlel: čepel byla opět rovná tak, jak zbraň našel. Spustil paži a obrátil se k ostatním. Oslepující záblesk Normanova fotoaparátu zaskočil Sama v nestřeženém okamžiku. Promnul si oči a otráveně vybafl: „Příště kamaráda varuj.“

„Abych si dobrovolně poničil dokumentární záběr přirozeného výrazu děsu?“ zeptal se Norman. „Ani náhodou.“

Všichni se úlevou rozzářili a začali mluvit jeden přes druhého úžasné, zázrak, kouzlo... Ralph posvítil baterkou do chřtánu průrvy. Táhla se hluboko do nitra skály, kam světlo nedosáhlo. „Slyším nějaký šum... asi tekoucí voda,“ utrousil. „Jeskyně musí být hodně hluboká.“

„Dobrá,“ řekl Sam, který se konečně odtrhl od dýky a věnoval pozornost okolí. „Nemám ani páru, co se tady právě stalo, ale vypadněme, dřív než z nás chrám nadělá placky.“

Jelikož se provalil další kus střechy, nikoho ani nenapadlo něco namítnout. Poslušně proklouzli kolem Sama k přírodní chodbě, odkud čišel chlad.

Ralph přitom vrátil Samovi winchestrovku. „Mám teď vlastní flintu,“ prohlásil hrdě a pozvedl pušku s krátkou hlavní.

Sam poznal Gilovu zbraň: „Kdes ji vzal?“

Ralph palcem ukázal dozadu na dlážděnou podlahu. „Sebral jsem ji, když jsme s Normanem přecházeli. Gil odtud musel moc spěchat, když tady zanechal výzbroj.“ A s úšklebkem si nadhodil plný nábojový pás, který tížil rameno. „Jeden ztrácí... druhý získává.“

„Doufám, že svoje hračky nebudeme potřebovat,“ řekl Sam.

Ralph pokrčil rameny a popošel k ústí chodby.

Maggie zaváhala. „Asi by ses měl pokusit zavolat Philipovi. Možná máme poslední pří-

ležitost,“ řekla a ohlédla se do mizející komnaty. „Dát mu vědět, že jsme naživu, aby nás čirou náhodou neodepsal. S vodou a chráněným útočištěm jsme schopni přežít, dokud nepřijde pomoc.“

„Máš pravdu. V jeskyních možná ztratíme spojení.“ Sam dočista zapomněl na Philipa Sykese. Vytáhl vysílačku, ustoupil dál od prahu a stiskl knoflík. Přístroj okamžitě zakvílel. Sam bouchl do mluvítka a zařval: „Sykesi, slyšíš mě? Přepínám!“

Odpověď přišla hned, leč kouskovaně: „Chrr... naživu? Díky bohu... celý kopec je v tahu... my... nejrychleji, jak můžeme! Přepínám!“

Sam se usmál. Stručně shrnul, co objevili, a zmínil se též o čarodějné dýce. „Takže právě zalézáme do jeskynní nory. Vydržíme tam, dokud nás nevysvobodíte. Rozuměl jsi? Přepínám.“

Následná odpověď zněla mlhavěji, neboť baterie vysílačky slábla. „... jeskyně? Nechoďte tak daleko, abyste nezabloudili. Vynasnažím se...“ Zbytek pohltila porucha.

Sam se podíval do bledých obličejů přátel, kteří shromáždění u vchodu napjatě poslouchali. „Hejbni prdelí, Philipe!“ zaječel do vysílačky. „A podej zprávu strýčku Hankovi! Co nejdřív!“

Ozvalo se pouze chrčení a prskání. Baterie zeslábla natolik, že neměla sílu vyslat signál skrz mohutný příkrov kamení a zeminy. Sam tiše zaklel a vypnul vysílačku, aby si aspoň trochu šťávy schoval na později. Přísahal by, že do téhle kaše je dostal Philip.

Hryzl se do dolního rtu a kývnutím hlavy dal povel, aby vykročili. Před nimi se prostírala neproniknutelná tma. Ralph se ujal vedení a Sam zástup uzavíral. Ve stísněném prostoru ho přepadl pocit, že skalní stěny se k sobě přibližují v úmyslu rozmáčknout je. V jednom bodu se museli doslova smrsknout, aby se protáhli bokem. Jakmile s odřenýma ušima vyvázli z nejhoršího, zaslechli sílící ozvěnu tekoucí vody. Pouhý zvuk stačil vyvolat nezkrotnou žízeň. Sam si náhle uvědomil, že místo jazyka má v ústech suchou koudel.

Ralph zavolal dozadu: „Myslím, že kousek před námi se to rozšiřuje. Pospěšte si.“

Sam přidal do kroku, přičemž málem přišlápl Maggie paty. Cestu chodbou, která v některých úsecích stoupala a jinde klesala, si razili už dobrou hodinu. Konečně i Sama ovál čerstvý vzduch. Náhle všichni jednotně vycítili, že vpředu se otevírá volný prostor, což je přimělo zrychlit tempo. Chodba se opravdu rozšířila, takže dál mohli postupovat v hloučku. Ralph, který šel v čele jako průzkumník, posvítil baterkou dopředu a zamumlal: „Tam něco je.“

Z opatrnosti mírně zpomalili. Na konci chodby Ralph zastavil, zvedl světelný kužel a spíš jen vydechl: „Neuvěřitelné!“

Také ostatní tam zůstali stát jako přimražení a neschopni slova. Před nimi se prostírala ohromná sluj, kterou středem protínalo říční koryto. Nebyla to však ani velikost, ani řeka, co v mladých badatelích vyvolalo úžas a ohromení. Přírodní útvar doplňovaly kamenné sloupy propojující podlahu a strop a v celé délce zdobené vytesanými ornamenty a obrazy pohádkových bytostí. Jak se od detailů vykládaných stříbrem odráželo světlo baterky, zdálo se, že na nezvané hosty hledí tisíce očí strážců z dávného světa.

Ralph pomalu sjel paprskem dolů. „Koukněte!“ Od chodby se napříč temnou síní vinul chodník dlážděný tepanými zlatými pláty, který se jako lávka klenul přes bouřlivé vody a pokračoval k protější stěně, kde mizel v zátočině vedoucí do hlubších prostor. Ta lesklá žlutá stužka jasně naznačovala, že v útrobách hory se skrývá celé bludiště chodeb a sálů.

„Úchvatné,“ hlesl Sam.

Ralph prohodil přes rameno: „Pěkný vnadidlo. Vsadím se, že v téhle komnatě nalíčili stejné pasti jako nahoře, aby chránila to, co leží dál.“ Sam popošel k Ralphovi a zkusmo zlehka došlápl jednou botou na zlatou cestu. „Tuší vůbec někdo, co jsme objevili?“

Zatímco Norman se jal hbitě pořizovat sérii snímků, Maggie přistoupila k Samovi. „Našli jsme místo k odpočinku, což nám pro teď bohatě stačí.“ Ostatní zabrumláním vyjádřili

souhlas. Žízeň a vyčerpání zvítězily jak nad chutí proniknout do tajemství, tak nad hrozbou nebezpečí.

Dokonce i Sam souhlasil. Záhady mohou počkat do zítřka. A přece si nemohl pomoct a aspoň na chvíli úplně vypnout. Když se vydali k vodě, bystrá badatelská dušička si hned všimla, že klikatý chodník nápadně připomíná vlnícího se hada. Zlatý had z ráje!

Henry seděl u počítače a na obrazovce sledoval, jak telefon na jejich internetová lince drnčí, synchronizované doprovázen bzučením a pípáním modemu. „Dělej, Same, zvedni to," brumlal si pro sebe. Už nejméně po desáté se pokusil spojit s táborem v Peru.

V hlavě se mu rozvíjely různé scénáře počínaje věcmi mezi nebem a zemí, jako je porucha satelitu nebo zařízení přímo na základně, a konče hororovější představou napadení tábora ozbrojenými lupiči. „Neměl jsi odjíždět," vyčetl si.

Mrkl na hodiny v pravém horním rohu obrazovky. Ukazovaly dvacet tři nula čtyři. Ve snaze uklidnit válku nervů se zhluboka nadechl. Možná, že neodpovídají z úplně prostého důvodu. Kvůli vloupání a papírování, jelikož musel s hotelovou ochrankou vyplnit protokol, se zpozdil o víc než dvacet minut, což byla dost dlouhá odchylka od pravidelného volání. Studenti čekání patrně vzdali a už sladce spí ve svých doupatech.

Přesto Henry naposled vyčkal na lince. Snad se do Peru probojuje. Ikona na obrazovce ohlásila, že satelit převzal žezlo. Signál se spustil ke kovovému talíři antény na andské základně Henry zadržel dech a znovu odumřel. Žádné spojení.

„Zatraceně!" Henry bouchl pěstí do stolu, těsně vedle ztichlého modemu. Přestože existovalo na tisíc možností, proč spojení nefunguje, v nitru věděl, že se přihodilo něco zlého. Ta plazivá hrůzná předtucha... Už jednou zažil podobný strach. Bylo to předtím, než jeho bratr Frank, Samův otec, zahynul při automobilové nehodě. Vybavil si, jak telefon zazvonil ve čtyři hodiny ráno. Sotva natáhl ruku, aby zvedl sluchátko, projel jím mrazivý pocit hrůzy. Přesně tak se cítil nyní.

Tam v Peru se něco stalo. Věděl to.

Henry si přitáhl laptop blíž. Ještě jeden pokus! Nicméně dřív, než se dotkl klávesy, zazvonil telefon na rohu stolu. Henry sebou leknutím trhl. Se srdcem v hrdle zděšeně zíral na sluchátko. Copak se to příšerné ráno, které ho léta strašilo v nočních můrách, opakuje? Zaťal pěst.

„Seber se, Henry!" přikázal si a donutil prsty, aby povolily. Zavřel oči, vnitřně se obrnil a zvedl sluchátko k uchu. „Haló?"

Ozval se ženský hlas. „Henry? Tady je Joan."

Třebaže Henrymu spadl kámen ze srdce, vycítil, že něco není v pořádku. Tón hlasu na druhém konci drátu až příliš zřetelně prozrazoval napětí. Tohle není běžný a už vůbec ne pracovní telefonát. „Joan, co se děje?"

I na dálku poznal, že nečekané obavy ji vyvedly z míry. Zcela odzbrojená se zakoktala, avšak za několik vteřin se vzpamatovala natolik, že mohla mluvit. „Já... jenom jsem myslela, že bys to měl vědět. Po naší schůzce... umm... tedy společném večeru... jsem se ještě zastavila v kanceláři... a zjistila jsem, že se někdo pokusil vniknout do márnice, kde jsem uložila pozůstatky mumie. Strážný ty lidi vyrušil... bohužel mu utekli."

„A mumie?"

„Ta je v pořádku. Zlodějům se nepodařilo vylomit zámek. Máme tam zvlášť bytelné dveře."

„Zdá se, že reportáž v *Heroldu* přivábila víc much, než jsme původně mysleli."

„Nebo obojí provedla stejná banda," dodala Joan. „Když nic nenašli v tvém hotelovém pokoji, pospíšili si do márnice. Co soudí policie?"

„Moc řečí nenadělali. Jelikož se nic neztratilo, případ je nijak zvlášť nezajímá."

„A to ani z nábytku a věcí nesejmuli otisky prstů?“

Henry se rozesmál. „Patrně jsi viděla příliš mnoho detektivních seriálů. Jediná věc, kterou udělali, je, že si přehráli kazety z bezpečnostních kamer v hale a v chodbě.“

„A výsledek?“

„Nula. Ti šikulové přestříkali čočky sprejem. Použili jakousi neprůhlednou barvu.“

Joan několik vteřin mlčela.

„Joan?“

„Totéž udělali v nemocnici. Vlastně tím způsobili poplach. Strážný ve služebně si všiml, že najednou zčernala obrazovka.“

„Takže se domníváš, že to je práce jedné a téže party zlodějů?“

„Nevím.“

„Doufám, že když hned napoprvé narazili, nechají si zajít chuť.“ Jenže tím si Henry nebyl jist.

Joan hlasitě povzdechla. „Snad máš pravdu. Omlouvám se, že jsem tě vyrušila.“

„Ani v nejmenším. Stejně jsem vzhůru.“ Henry se vy varoval jediné zmínky o tom, že nemůže zastihnout Sama. Přestože to nedávalo smysl, měl pocit, že všechny události dnešní noci jsou nějak provázány: vloupání do jeho hotelového pokoje, pokus o vniknutí do márnice, nenadálý výpadek spojení se základnou. Nesmysl! Žádná spojitost neexistuje. Nicméně chloupky vzadu na Henryho krku se výstražně zježily.

„Takže prozatím se loučím,“ řekla Joan. „Uvidíme se zítra ráno.“

Henry zmateně zalovil v paměti. Pak si vzpomněl, že si domluvili schůzku v laboratoři. Po studené sprše, která završila večer, jenž tak krásně začal, a navíc týrán starostmi o synovce, dočista zapomněl na pracovní povinnosti. „Ach, ano. Samozřejmě. Tak na viděnou... a dobrou noc.“ Po pár vteřinách ještě spěšně dodal: „Díky za zavolání.“ Avšak linka už byla hluchá.

Henry pomalu zavěsil sluchátko.

Chvíli hleděl na obrazovku a pak počítač vypnul. Neviděl žádný důvod nadále se snažit probojovat do tábora. V hloubi duše věděl, že pokus by stejně selhal. S cvaknutím zaklapl laptop a šeptem si slíbil: „Jestliže se tam nedovolám do zítřejšího večera, pofrčím prvním letadlem.“ Rozhodnutí však nijak neuklidnilo jeho rozjitřené nervy.

TŘETÍ DEN
SUBSTANCE Z

Středa 22. srpna, čas 6:03 Jeskyně
Andy, Peru

SAM V MDLÉM SVĚTLE jedné baterky zkoumal zlatou čepel dýky. Kroutil poslední noční hlídku. Ostatní leželi za ním, schoulení na podlaze jeskyně. Za lože si vybrali velký plochý balvan a polštáře si udělali ze schumlaných košilí a tlumoků. Ralph slabě chrápal, ale bylo dobře, že spal. Sam mu trochu záviděl, protože sám předtím nemohl usnout. Nakonec si přece jen na chvíli zdříml, avšak ve snu ho děsily obrazy padajících skal a fantastických příšer. Pocítil opravdovou úlevu, když ho Norman vzbudil, aby převzal službu.

Sam zvedl oči od zbraně a rozhlédl se po sluji. Z tuctů vyřezávaných sloupů na něj z temnoty pátravě hleděly stříbrné oči napůl lidských a napůl zvířecích tvorů. Inčtí bohové a duchové. Nedaleký chodník, mihotavě odrážející světlo, vypadal jako dlouhá zlatá žíla v černé skále. Sam si představoval generace indiánských kmenů, které po této cestě prošly. Pokračovala podél druhého břehu řeky hlouběji do nitra hory, kde se dal tušit celý řetěz dalších jeskyní. Sam toužil jít dál, avšak skupina se usnesla, že tady rozbijí tábor a počkají na záchranu. Musel uznat, že to je výhodné místo hned u vody a blízko ústí průrvy, která představovala možnou únikovou cestu. Na průzkum se vydají později.

Sam letmo koukl na hodinky. Odhadoval, že právě teď slunce vystupuje nad vrcholky And. Nicméně v podzemí se zdálo, že tma kolem spíš houstne a táhne se do nekonečna. Čas úplně ztratil význam. Vlekl se, jako by jim chtěl dopřát, aby ochutnali kousek věčnosti.

Přestože se Sam snažil ignorovat hlad, jeho žaludek se hlasitým kručením dožadoval potravy. Jak dlouho už nepozřeli ani sousto? Pokud umí počítat, pak od předvčerejší večeře. Zatím se to dalo vydržet. Hlavně že mají vodu.

Sam se nutně potřeboval něčím rozptýlit.

Prsty po milimetrech ohmatával dýku. Strašně chtěl přijít na kloub tomu tajemnému mechanismu. Jak vůbec včera došlo k té proměně? Ať se snažil sebevíc, nenašel ani náznak spouště, která by rovnou čepel složila do tvaru zubatého blesku. Celá věc proběhla tak hladce, jako by se čepel přetavila do nové podoby. Vskutku přesvědčivý kouzelnický trik. Jakou technologii zde vynalezli? Varování pátera de Almagro před hadem z ráje naznačovalo, že se tu skrývá zdroj zakázaného vědění, studnice moudrosti, která by mohla zkazit lidstvo. Je snad dýka jedním z příkladů hadova jablka?

Zakašlání vytrhlo Sama z myšlenek. Zatímco se toulal ve světě nadpřirozených jevů, Maggie se k němu bosá nepozorovaně přikradla. Třebaže byla rozcuchaná, vyhlížela nádherně. Pod její tenkou blůzou, u krku rozhalenou, se rýsovala ňadra. Samovi vyschlo v ústech. Sklopil oči dřív, než se ztrapní, avšak jeho pohled dopadl přesně na oblou křivku pasu a pravého boku.

„Musíš si už přestat hrát s touhle věcičkou, Same," řekla tiše. „Nebo si lidi začnou povídat."

„Cože?" zeptal se Sam a zděšeně na ni pohlédl.

Maggie vyloudila unavený úsměv a pohodila hlavou k dýce.

„Jo, aha..." Sam odložil dýku stranou. „Tak... ty nemůžeš spát?"

Otřásla se a přisedla si blíž. „Kámen není zrovna pohodlná matrace."

Sam přikývl. Drobné lži se povolují. Tušil, že Maggiin nepokoj je stejného druhu jako jeho vlastní: obavy, jak všechno dopadne, a tíseň způsobená všudypřítomnou tmou zmítaly celou duší. „My se odtud dostaneme," řekl neotřesitelně.

„Neboli máme se s důvěrou spolehnout na skvělého Philipa Sykese?" nadhodila a zakoulela očima.

„On je sice osel, ale vytáhne nás odtud.“

Mlčky se zahleděla na nejbližší sloup. Po chvíli promluvila. „Same, já jsem ti chtěla ještě jednou poděkovat..., že jsi za mnou přišel, když jsem dostala ten poslední záchvat.“

Otevřel pusu, aby ze sebe vychrlil, že za takové samozřejmosti se neděkuje.

Dotekem ruky ho rychle zarazila. „Potřebuju ti něco vysvětlit... Myslím, že ti to dlužím.“

Otočil hlavu, aby jí lip viděl do tváře. „Oč jde?“

„Já nejsem pravá epileptička,“ řekla jemně.

Sam protáhl obličej. „Jak tomu mám rozumět?“

„Psychiatři se po vyšetřeních shodli, že se jedná o příznak posttraumatického stresu neboli přeloženo do lidské řeči o druh panického záchvatu. Když napětí dostoupí určité úrovně,“ Maggie mávla rukou do vzduchu, „moje tělo se vzbouří, vyšle signály, které rozvíří mysl, a vědomí jednoduše vypojí.“

„To dost dobře nechápu. Není to příznačné pro válečná traumata?“

„Ne vždy... a mimochodem existují různé formy války.“

Sam nechtěl na Maggie naléhat, avšak srdce by mu nedopřálo klidu.

„Co se ti stalo?“

Dlouze se nadechla, zkoumavě na Sama pohlédla a vážila, nakolik je jeho zájem upřímný. Nakonec uhnula očima a dutým hlasem začala vyprávět: „Když mi bylo dvanáct let, viděla jsem, jak mého kamaráda Patricka Dugana zastřelil snajpr z IRA. Vlastně to byla zbloudilá kulka. Schovávali jsme se v silničním příkopu a Patrick mi padl přímo do náruče.“

„Bože, to je úděsné...“

„Kulky pořád létaly. Muži a ženy křičeli, plakali... Nevěděla jsem, co mám dělat. Tak jsem zůstala ležet... přikrytá jeho tělem.“ Maggie se roztřásla, ale pokračovala. „Jeho... krev mi prosakovala šaty. Byla horká a lepkavá jako sirup. A páchla stejně jako jatky... bydleli jsme nedaleko jatek...“

Sam se přisunul blíž a přivinul Maggie k sobě. „Měla jsi raději...“

Neodtáhla se, avšak ani nijak nezareagovala na tělesný dotek. Jako by objetí vůbec nevnímala, strnule hleděla do temnoty, ztracená v důvěrně známé noční můře. „Jenže Patrick žil. Jak jsem se přikrčila, abych se líp schovala, zasténal... slabounce. Lidi, co pobíhali po ulici, to nemohli slyšet. Prosil, abych mu pomohla. Volal svou maminku. Já se ani nehnula. Využila jsem jeho tělo jako ochranný štít. Šaty jsem měla úplně promáčené krví.“

Otočila se k Samovi a zalapala po dechu.

„To teplo mi dávalo pocit bezpečí. Nic by mě nepřimělo vylézt z té skrýše. Bože odpusť mi! Donutila jsem uši, aby neslyšely Patrickovo úpěnlivé žadonění o pomoc.“

Rozvzlykala se.

„Maggie, byla jsi ještě dítě.“

„Něco jsem mohla udělat.“

„A kdyby tě také zabili? Komu by to prospělo? Jaké dobro bys pak vykonala? Jak bys Patricka zachránila?“

„Kdyby, kdyby, kdyby... To už se nikdy nedozvím,“ vyrazila ze sebe a tváře jí zalily horké potoky slz. Hrubě se vytrhla ze Samovy náruče a vrhla na něj napůl zlostný a napůl raněný pohled. „Nebo snad ano?“

Sam nenalezl jinou odpověď, než „je mi to moc líto,“ což pronesl dost schlíple.

Rukávem si prudce otřela obličej. „Teprve potom se dostavily ty proklatý záchvaty. Léčili mě léta. Kupy pilulek a nejrůznější terapie stejně nezabraly. Tak jsem se vším rázně skončila.“ Těžce polkla. „Je to můj problém. Musím s tím žít... sama. Je to moje břemeno, můj kříž.“

A ortel, který jsi vynesla sama nad sebou trest za Patrickovu smrt, pomyslel si Sam, avšak raději držel jazyk za zuby. Má snad právo soudit? Před očima mu znovu vyvstal obraz

rodičů, jak je jako kusy dobytka vyrvali z rozmaděrovaného auta, zatímco on seděl připoutaný na zadním sedadle. Sebeobviňování těch, kdo přežili. Ten pocit až příliš dobře znal. Dodnes se často probouzel s tělem zalitým studeným potem tak, že se mu povlaky lepily na kůži.

Maggiina následná slova ho vrátila zpátky do černé jeskyně. „Už nikdy kvůli mně nic neriskuj, Same. Jasný?“

„To... ale nemůžu slíbit.“

Zatvářila se zuřivě, i když v očích se jí třpytily slzy.

„Maggie...?“

Přerušil je Norman, který se s vlasy trčícími do všech stran vynořil vedle jako zjevení. „Pardon, lidi, musím si skočit přepudrovat nos,“ zabrumlal, přešel zlatý chodník a zamířil k nedalekému balvanu. Tvářil se netečně, avšak nemohl přehlédnout očividné napětí mezi dvojicí.

Sam se otočil k Maggie, ale ona zarputile koukala do země. Vyhoupla se na nohy. „Jen... kvůli mně nedávej v sázku svůj život.“ Když odcházela, Sam zaslechl, že ještě cosi zamumlala. Mluvila k sobě, avšak akustika jeskyně zanesla ta slova k Samovým uším: „Nechci mít na rukou další krev.“

Sam se předklonil připraven zvednout se a ukonejšit ji, zarazil se však a raději zůstal sedět. Co mohl říct? Poté, co rodiče zemřeli, se osobně naposlouchal tolika otřepaných frází. Neobviňuj se. Nemohl jsi nic udělat. Byla to nehoda. Žádná slova mu nepomohla. Ale měl alespoň strýčka Hanka. Ten krátce předtím ztratil manželku a jasně cítil, že některým věcem musí člověk čelit sám a v tichosti se s nimi vyrovnat než se v tom donekonečna rýpat a hledat odpovědi. Bylo to víc ticho než žal, co k sobě synovce a strýce připoutalo, když se dvě jitřivé rány hojily a zacelovaly.

Sam sledoval, jak se Maggie se svěšenými rameny vzdaluje. Měla pravdu. Byl to její kříž. Přesto však nemohl potlačit nutkání běžet za ní, sevřít ji do náruče a chránit ji.

Už už se chystal k činu, když ho divný skřek donutil rozhlédnout se. Bleskově vyskočil na nohy, sebral dýku a natáhl se pro dědečkovu winchestrovku, kterou opřel o kámen.

Zpoza blízkého balvanu vyběhl Norman, cestou si zapínal zip poklopce a zděšeně se ohlížel za sebe.

„Co se děje?“ zeptal se Sam, sotva Norman doklopýtal k němu. Novinář chvilku nemohl popadnout dech. Sípal a zalykal se a jednou rukou ukazoval dozadu. „Tam... za tím...“

Také Ralph se přiřítil. Aby se líp vzpamatoval z náhlého probuzení, notně si promnul kalné oči. Pak nazdařbůh máchl Gilovou puškou. „Propánajána, Normane! Ty kvičíš jak holka!“

Norman byl příliš vyděšený, takže Ralphovo rýpnutí přešel bez povšimnutí. „Já... já nejdřív myslel, že... že to jsou jenom polštářky lišejníku n... nebo světlé mramorování v kamenu... ale něco se tam pohnulo!“

„Co? Kdo? Nezdálo se ti to?“ zeptal se Sam rozčileně.

Norman se otřásl, a zatímco se pomalu dával dohromady, k trojici se přiloudali rovněž Denal s Maggie. Společně váhavě zamířili k balvanu.

„Nejsem si jist,“ prohodil Norman, který šel v čele, nicméně tentokrát se zastavil v uctivé vzdálenosti od zákoutí a toho, co tam číhalo.

Sam sice nepřekročil fotoreportérovu hranici, avšak ustoupil o půl metru stranou, kde měl lepší úhel pohledu. Odvrácenou stranu balvanu halil temný stín. Žilky krystalů nebo bílého sádrovce vybíhaly vzhůru po protější stěně sluje. „Já nic nevidím.“

Norman napřáhl ruku dozadu. „Potřebujeme víc světla.“

Denal mu podal druhou baterku. Norman stiskl vypínač a paprsek prozářil inkoustově černou tmu. Sam v leknutí uskočil. Nebyla to žíhaná kresba minerálních usazenin. Mléčné šmouhy začaly náhle jako pramínky stékat ze stěn dolů ke studánce u paty skály, odkud se v potůčcích pozvolna rozlévaly po podlaze směrem k hloučku. Sam uhnul světlem. „Pavou-

ci...“ Všichni byli bílí jako břicho slimáka a velcí jako dlaň. Byly jich tam stovky, ne-li tisíce.

Ralph couvl. „Tarantule.“

„Albínské tarantule,“ zaúpěla Maggie.

Armáda cupitavě pokračovala v pochodu. Zvědové se jali slídit kolem balvanu a několik přitahovaných vlhkostí a vlažnými výpary se zastavilo v místě, kde si Norman předtím ulevil.

„Jdou za naším tělesným teplem,“ utrousil Sam. „Ty potvory musejí být slepé, ale určitě vnímají zvuky a teplo.“

Denal začal cosi brebentit v rodném jazyce kečua. Sam se otočil kolem vlastní osy. Malý indián divoce máchal rukou opačným směrem, ke konci zlatého chodníku. Norman tam zamířil světelný kužel. Z protější stěny se na bělavých chlupatých nohách valilo druhé křídlo armády. Sama znenadání přepadl odporný pocit, že se mu něco plazí po zádech.

Zaklonil hlavu a zvedl světlo výš.

Od stropu visely jako volány roje těl, která po sobě lezla, pářila se, zápasila. V kolébkách z hedvábných sítí se houpaly tisíce kokonů plných vajíček. Mladí badatelé nechtěně spadli přímo do hlavního hnízda... a armáda predátorů, která ucítila kořist, se vydala na lov. Tarantule slézaly i po sloupech, jako by vycházely z mateřských lůn vytesaných postav.

Skupina se ve snaze uniknout monstrózním spárům dala zděšeně na útěk k tábořišti.

Sam na ústupu pavouky bedlivě pozoroval. Závislí na skrovných zdrojích obživy, které jeskyně nabízely, si očividně vyvinuli útočnější chování. Místo aby jako samotářští lovci čekali, až se naivní kořist chytí do sítě, přizpůsobili se nezvyklým podmínkám a vytvořili si kolektivní strategii. Společnými silami mohli mnohem úspěšněji pročesávat jeskyně, vyslídit krvavé sousto a jako obrovská masa skolit i daleko větší zvíře. A Sam neměl v úmyslu stát se jejich dalším chodem.

„Tempo, lidi. Myslím, že jsme návštěvu přetáhli a nadále nejsme vítáni,“ pobídl ostatní. „Sbalte fidlátka a padáme z tohohle terária.“

„Kam?“ zeptala se zoufale Maggie.

„Vždyť přece máme cestu, která vede dál do jeskyní. Indiáni, kteří ji tak pracně ukovali, se určitě nedřeli jen tak pro plezír. Možná ústí ven. Ověřme si to. Nějaké námitky?“

Nikdo ani necekl. Pět párů očí viselo na hrozivě se blížících hordách tarantulí.

Sam strčil zlatou dýku pod vestu a sebral dědečkovu pušku a brašnu. Vyčkal, až všichni posbírají vlastní skrovný majetek. „Odteď jedna baterka,“ zavelel a vykročil po chodníku. „Druhou si šetřme. Nechci tady vyplýtvat všechnu šťávu.“ Při pouhém pomyšlení, že by obklíčený hladovými jedovatými dravci poslepu tápal ve tmě, jím projel mráz. Pevně stiskl pušku, avšak dobře věděl, že bez světla je jen pro ozdobu.

Norman, který se v roli osvětlovače zařadil za Sama, se neustále ohlížel dozadu.

„Když sebou mrskneme, tak nás nedohoní,“ prohodil Ralph na uklidněnou a poté čistě na Normanovu adresu jízlivě dodal, „a mimochodem v *National Geographic* jsem četl, že pavouk si netroufne na nic, co se hýbá.“

Fotoreportér však nepřestal po očku sledovat, co se děje za zády. „To mi připomeň, až zase půjdu do koupelny... Ta studánka, brrr... Ani prst nesmočím, dokud nebudeme na denním světle!“

Sam si jejich nervózního plácání nevšímal. Nervy měl napjaté jako špagáty, leč nikoli z hrozby, jíž krok za krokem unikali, nýbrž z cesty vinoucí se vpředu. Do jakého nového pekla je dovede?

Naneštěstí existoval jen jediný způsob, jak to zjistit.

Během cesty, kdy postupovali dál, mu Norman do zad vypočítával řadu možných překvapení: „Lvi a tygři a medvědi a... ach můj bože...“

Sam se ohlédl a zmateně zvedl obočí. „A?“

Norman bradou ukázal na zlatý chodník. „Tahle žlutá dlážděná cesta mě zanesla...“

„Vynikající,“ breptl Ralph. „Náš teplouš se převtělil v Dorotku.“

„Kéž bych mohl. Právě teď bych nepohrdl červenými pantoflíčky, které by mě přenesly domů,“ zabásnil Norman. „Nebo na náš ranč v Kansasu.“

Sam zakoulel očima a radši pokračoval rovnou za nosem.

Zbytek dlouhého dopoledne vyplnila pěší túra blížící se horolezeckému výkonu, neboť cesta trvale stoupala. Jak je soustava jeskyní zaváděla výš a výš do útrob andské hory, nohy a záda se stále víc vzpouzely. Kdyby netrpěli hladem a vyčerpáním, dozajista by si vychutnali čarokrásný výhled: věže stalagmitů vyrůstající ze země, stalaktity visící jako rampouchy ze stropu, majestátní klenbu slují, jezírka s něžně fosforeskující hladinou a vodou tak průzračnou, že mohli dohlédnout na dno, vodopády, jejichž mlžný opar místy svlažil zlatý chodník vítanou chladivou sprškou, či jednu postranní jeskyni tak prorostlou krajkovím krystalů, že vypadala jako kotel plný cukrové vaty. Ocitli se v pohádkové říši přírodních krás.

I kdyby nebylo zlaté nitě, jako patníky lemovaly celou cestu vyřezávané sloupy, z nichž skupinu ostražitě provázely nehybné stříbrné oči. Třebaže se kolem otevíral divukrásný svět, vzpomínka na děsivé ranní dobrodružství se dosud nerozplynula. Občas se někdo zastavil u pramenu, aby se napil, avšak přitom se bázlivě rozhlížel, odkud vyskočí nějaký postrach. Jelikož neobjevili žádné známky toho, že by se tarantulí armáda rozhodla kořist pronásledovat, usoudili, že nepřítele setřásli.

Den se pomalu přehoupl do odpoledne. Jediným světlým bodem nedobrovolné pouti se stal oběd. Norman zázrakem objevil ve fotobrašně dvě zapomenuté tyčinky Milky Way, o které se spravedlivě podělili. Ještě nikdy nechutnala čokoláda tak božsky. Uspokojení však trvalo jen krátce, neboť soustu nebeské many se dokonale podařilo zesílit hlad. Zatímco se protloukali odpolednem, nálada klesala a podráždění rostlo.

Aby se situace ještě zhoršila, jinak čerstvý vzduch jeskyní začal plnit ostrý zápach. Norman pokrčil nos.

„Čpavek. Smrdí jako zadek skunka,“ poznamenal Sam.

„Možná, že čím výš se šplháme, tím víc se vzduch kazí,“ nanesl Norman s ustaraným výrazem ve vyzáblém obličeji.

„Neblbni,“ vybafl Ralph. „V hloubce muselo být ovzduší mnohem horší než tady.“

„Hloubka nerozhoduje,“ ozvala se Maggie, která očima zúženýma nejasným podezřením propichovala temnotu před světelným paprskem. „Když chybí zdroj vypouštějící otravné plyny...“

Ralph se nepřestal vztekat. Únava a vysílení pracovaly. „Co ti zas vlezlo na mozek?“ rozběsnil se.

Maggie se místo odpovědi obrátila na Sama. „Všiml sis těch tarantulí? Vypadají jako dobře živení domácí mazlíčkové. Co tam dole žerou?“

Sam pokrčil rameny. Takovou otázku si ve zběsilém úprku nepoložil.

„Proboha!“ vyjevil se Norman, který s baterkou vůdce předešel, aby prokázal kapku odvahy. Zlatý chodník mizel po krátkém stoupání v další jeskyni a ozvěna výkřiku nasvědčovala, že sluj má obří rozměry. Skupina přidala do kroku, leč u vchodu naráz zastavila ohromená neuvěřitelnou scenerií.

Maggie si rukou rychle zakryla ústa a nos. Ten puch jako osten bodal do očí a štípal v nose. „Zde je odpověď. Špižírna s bohatými zásobami tarantulí výživné diety.“

Sam se zamračil. „Netopýři.“

Od stropu visely zachycené za drápky tisíce černých a hnědých netopýrů s těly těsně ovinutými křídly. Mezi dospělými se choulila mláďata se světlejším, téměř měděným zabarvením. Vysoké hvizdy a lidským sluchem nepostižitelné signály rozeslaly po kolonii okřídlených hmyzožravců varování před vetřelci. Stovky obránců se spustily z bidýlek a jaly se krouživě prořezávat vzduch. Zdroj mocného odéru byl nasnadě.

„Hovna,“ řekl Ralph bez okolků.

„Přesně tak,“ přisvědčil Norman zasmušile. „Netopýří hovínka.“

Podlahu jeskyně pokrývala vysoká vrstva trusu. Rovněž sloupy vystupující ze smrduté kaše byly celé potřísněné výkaly. Husté výpary z letité žumpy účinkovaly jako palčivá facka, která zahnala hlouček zpátky na cestu. Norman odklopýtal s kýcháním a pliváním. Pak se předklonil v pase, rukama se opřel o kolena a naprázdno zvracel.

Ralphova černá pleť vyhlížela, jako by vybledla následkem hlodavého náporu koroze. „Tudy neprojdeme," prohlásil. „Umřeli bychom dřív, než bychom se doštrachali na druhou stranu."

„Bez plynových masek to nezvládneme," přidala se Maggie.

Sam se nemínil přít. Málem neviděl, jak ho pálily a slzely oči. „A co tedy uděláme?"

Denal se ke svému štěstí neodvážil až na práh, čímž se ušetřil nejhoršího. Teď stál zády ke vchodu do jeskyně a upřeně se díval před sebe. Náhle zvedl paži, ukázal do tmy a hlesl: „Přicházejí."

Sam se bleskově otočil, naposled se otřásl odporem a vytrhl zhroucenému Normanovi baterku. Několik metrů od zlatého chodníku se skalnatou krajinou šinuli tři čtyři bílí tvorové. Zvědové tarantulí armády.

„K čertu s nimi," vybuchl Ralph, čímž vyjádřil všeobecné obavy.

„Co teď?" zaúpěla Maggie.

Sam pohlédl dopředu dozadu dopředu dozadu. Všichni začali mluvit najednou. Sam zvednutím světla naznačil, že si žádá pozornost. „Ticho! Uklidněte se. Hysterie ničemu neprospěje!"

Vzápětí baterka blikla a zhasla. Poutníky pohltila temnota tak černá, že se zdálo, že nastal konec světa. Všichni rázem zmlkli.

Poté, co dlouho zadržoval dech, se ze tmy ozval Norman: „A teď už můžeme hysterčit?"

Joan zavedla Henryho do laboratoře. „Počínej si tady jako doma, prosím," řekla na uvítanou a letmo pohlédla na hodinky. „Doktor Kirkpatrick má přijít v poledne."

Henry zůstal stát ve dveřích s očima rozšířenýma údivem. „To je hotové apartmá. A vypadá to tu jako v hračkářství. Od našich let v Rice jsi udělala pořádný kus práce."

Nenápadně zakryla spokojený úsměv.

Henry se pomalu vydal na prohlídku laboratoře a v duchu uznale hodnotil špičkové vybavení. U zadní stěny první místnosti stála řada rozličných diagnostických a výzkumných přístrojů: odstředivka, aparatury pro krevní a chemické rozbory, spektrograf, chromatograf. Část místnosti oddělovalo v celé délce stěny bezpečnostní sklo: tam uchovávali riskantní látky. Protější stěnu lemovaly skříně a inkubátory. Dál se nacházela řada kabinetů a velká mraznice.

Henry procházel kolem přístrojů a zvědavě nakoukl do sousední pracovny. „Páni, ty máš i vlastní elektronový mikroskop!" A zakoulel očima. „Na naší univerzitě si ho musím písemně zamluvit týden předem, a to mi ještě přesně vyhradí čas."

„Tady nic podobného nehrozí. Dnes je ti moje laboratoř plně k službám."

Henry přešel k pracovnímu stolu ve tvaru U, stojícímu uprostřed místnosti, odložil kožený kufřík a očima znovu uznale přejel okolí. „O tomhle jsem snil..."

Joan se uculila a přistoupila ke skříni z nerezavějící oceli. Odemkla dveře a zevnitř oběma rukama opatrně vyňala kádinku. „Zde máme všechno, co jsme poctivě seškrábali ze stěn a podlahy radiologické laboratoře."

Postřehla, jak Henrymu zajiskřilo v očích, když nádobu postavila na stůl. Sklonil se nad ní a posunul si brýle výš na nose. „Vůbec jsem si neuvědomil, že toho bylo tolik," podivil se. Nažloutlá látka, která sahala do poloviny litrové kádinky, se pod světlem zářivek jasně třpytila.

Joan si přitáhla stoličku. „Z množství soudím, že to muselo vyplnit celou lebku.“

Henry kádinku zvedl a rychle si pomohl druhou rukou. Obsah byl těžší, než by kdo předpokládal. Mírně nádobu naklonil, avšak hladina se odmítla pohnout. Se slovy: „Vypadá to na pevnou hmotu,“ postavil kádinku zpátky na stůl.

Joan zakroutila hlavou. „Jenže není. Umí dobře klamat tělem.“ Uchopila skleněnou tyčku, kterou vpíchla asi centimetr do neznámé látky a jen lehce přidržela mezi dvěma prsty. Tyčka se vlastní vahou pozvolna ponořila ke dnu, přičemž bylo vidět, že překonává určitý odpor, jako by zapadala do měkkého bahna. Joan pustila konec a tyčka zůstala rovně trčet vzhůru. „Není to pevné, nýbrž tvárné.“

Henry se pokusil tyčkou zamíchat. „Hmm... zcela jasně to není zlato. Nicméně barevný odstín a zářivý lesk se dokonale shodují. Patrně jsi měla pravdu. Vytvořili nový amalgám či obdobnou slitinu. Dosud nikdy jsem se s ničím podobným nesetkal.“

Joan na Henryho po očku pohlédla a zvedla obočí. „Možná ano. Porovnejme to s tím zlatým křížem. Doufám, že jsi ho přinesl s sebou.“ Henry přikývl, obešel stůl a na zámku kufříku vyťukal heslo. Víko nadskočilo. „Určitě je bezpečnější se mnou než v hotelu.“ Vylovil skvostný dominikánský kříž ze sametového váčku a podržel ho na dlani, aby se Joan mohla pokochat.

Bylo to vskutku mistrovské dílo. Stylizovaná postava Krista ležela na ozdobně vyřezávaném kříži. Bolest a muka umírání vyjadřovalo napětí v rozpřažených pažích a vzpírajících se nohách, avšak z obličeje vyzařovala vznešenost a zanícení pramenící z hloubi srdce. „Nesmírně působivé,“ dojatě zašeptala Joan.

„A pevné... Takže silně pochybuji, že je zhotoven z téhož kovu.“ Henry položil krucifix vedle kádinky. Podivný materiál a kříž odrážely světlo stejnou intenzitou. „A kde bereš tu jistotu?“

Henry se jí podíval do očí přes obroučky brýlí a svraštil obočí. „Posouzení a konečný závěr nechám na tvém expertovi.“

Vztáhla ruku ke krucifixu. „Smím?“

„Ach, samozřejmě, Joan.“

Jakmile Henry vyslovil její křestní jméno, ruka na zlomek vteřiny zaváhala. Špetka důvěrnosti a staré známé prostředí náhle zavály zpět vzpomínky na postgraduální kurz biologie, kdy spolu jako nerozlučný pár celý semestr pracovali v laboratoři. Jak zarážející, že si právě teď ty doby tak živě vybavila. Bylo to víc než pouhé *déja vu*.

Aniž vzhlédla, téměř s posvátnou úctou zvedla kříž ze stolu. *Minulost je minulost*, řekla si v duchu. Potěžkala kříž v dlani. Rovněž vážil mnohem víc, než by se zdálo. Vzápětí si uvědomila, že i velmi masivní zlaté předměty běžně působí lehčím dojmem. Rozsvítila stolní lampu a podržela kříž na světle. Nahnula ho na jednu stranu, potom na druhou, a zkoumala povrch.

Henry mezitím nahlas rozvíjel vlastní teorie. „Jasně se jedná o španělskou řemeslnou práci. Inkové s tímhle nemají co do činění. Pokud by se potvrdilo, že materiál má stejné složení jako ta látka v baňce, pak máme důkaz, že Španělé s sebou na Nový svět přivezli novou slitinu. Vysvětlovat si věc opačně neboli...“

Zatímco pokračoval v proslovu, Joaninu pozornost upoutal rub kříže. Znovu přejela prstem po povrchu a znovu neomylně nahmatala nepatrné škrábance. Sáhla do kapsy a vytáhla brýle na čtení, které si hbitě nasadila. Teprve když přimhouřila oči, poznala, že se nejedná o obyčejné oděrky. Nebyl to však ani umělcův podpis nebo nápis vyrytý archaickým písmem. Celou zadní stranu pokrývaly miniaturní znaky řady znaků.

„Jak si vykládáš tohle?“ přerušila Joan Henryho monolog.

Přistoupil ke stolu a předklonil se. Jejich ramena se dotýkala. Joan zaznamenala jemné aroma vody po holení smíšené se sytější, vtíravější vůní pižma. Pokusila se nebrat smyslové požitky na vědomí.

„Co máš na mysli?“ zeptal se.

„Toto.“ A přiložila špičku nehtu na záhadný nápis.

„Aha! Také jsem si všiml. Myslím, že spodek se jednoduše odřel o šaty. Ten kněz nosil kříž deset patnáct let. Zlato je měkké, takže povrch se snadno obrousí.“

„Mnó... jenže mně to zdrsnění připadá příliš symetrické a navíc jsou některé rýžky docela hluboké a nestejnoměrné.“ Pootočila hlavu, takže nosem málem drcla do Henryho nosu. Hluboce si zblízka pohlédli do očí. Ucítila na tváři jeho dech.

„Co tedy navrhuješ?“ zeptal se.

Pokrčila rameny, poodjela se stoličkou a vstala. „Nic převratného mě nenapadá. Ráda bych si rub prohlédla líp.“

„Jak?“

Joan přešla k rohu stolu, kde stála sada mikroskopů. Ukázala na binokulární přístroj, pod jehož čočkami ležel velký skleněný podnos. „Tento mikroskop běžně používám ke studijním pitvám. Bezvadně ukazuje hrubé tkáně.“

Položila kříž lícem dospod na skleněnou podložku a rozsvítila lampičku. Osvětlené přímo shora, zaplanulo zlato vnitřním ohněm. Joan lampičku natočila, aby světlo dopadalo šikmo na zkoumanou plochu. Sklonila se k okulárům a patřičně zaostřila čočky. Celý výhled zaplnila zvětšenina zvrásněného povrchu. Nyní ostře vystoupil reliéf tvořený hlubokými vrypy do kovu. Dlouhé žlábky se vyznačovaly přesností a jednotou a skládaly se v řádky opakovaných drobných znaků: od oka vyrytých čtverečků, kroužků, vodorovných a svislých klikyháků, čárek, pomlček a oválků.

„Pojď se podívat,“ vyzvala Joan Henryho a posunula se stranou.

Henry se sehnul k okulárům. Chvíli mlčky zkoumal nic neříkající symboly, potom našpulil rty a dlouze hvízdl. „Měla jsi pravdu. To nejsou namátkou vzniklé škrábance.“ Bleskl očima k Joan. „Dokonce mám dojem, že některé žlábky jsou vykládané stříbrem. I když to budou nejspíš stopy po nástroji, který rytec použil.“

„Doslova mravenčí práce! Ten člověk musel mít skutečně pádný důvod, aby vynaložil tak nezměrné úsilí.“

„Ale proč se tak namáhal?“ Henry sevřel rty, zúžil oči a zahloubal se nad novou záhadou. Nakonec mocně vydechl. „Může to být nějaká zpráva. Nebo i modlitba. Požehnání. Co s tím naděláme?“

„Zašifrovaná? A proč zrovna na rubu kříže? Musí to určitě znamenat něco víc.“

Henry zavrtěl hlavou. „Jestliže toho kněze uvěznili a on chtěl podat zprávu, pak zřejmě nějaký smluvený kód byl jediný způsob, jak obsah utajit. Inkové uctívali zlaté předměty. A pokud s křížem u sebe zemřel na oltáři, v žádném případě by mu vzácný amulet nevzali. Zásadně neokrádali mrtvé.“

„Jestliže hádáš správně, pak komu byla zpráva určena?“

Henry v zamyšlení pomalu pokýval hlavou. „Odpověď se možná skrývá v tajemných šifrách.“

Joan znovu přistoupila k mikroskopu. Ze zásuvky vytáhla blok a pero, pohodlně se usadila a jala se znak za znakem opisovat na papír. „Zkusme to rozluštit. Vždycky jsem se ráda potýkala s kryptogramy. A když ztroskotáme, mohu zaběhnout do počítačového oddělení a požádat někoho, aby to projel dešifrovacím programem. Tamní maniaci už rozlouskli spoustu tvrdých oříšků.“

Henry stál Joan za zády a nakukoval, jak pilně píše. „Vyrostla jste v ženu mnoha talentů, doktorko Engelová.“

Joan se začervenala, což pozorovatel naštěstí nemohl zaznamenat, a úporně se soustředila na úkol, který si sama uložila. Pracovala rychle a zdatně. Vůbec nepotřebovala odtrhnout oči od okulárů. Za léta pořizování poznámek během trpělivého zkoumání vzorků pod mikroskopem se naučila psát poslepu.

Za pět minut měla opis hotový. Vítězně zamávala archem žlutého papíru zaplněného řádky znaků. Potom se protáhla a zakroužila hlavou, aby rozhýbala ztuhlou krční páteř.

„Nehýbej se a drž," řekl Henry. Sklouzl jí rukou po ramenu a něžně nadzvedl kaskádu vlasů zakrývajících krk. Druhou ruku sevřel v pěst a klouby začal třít kůži.

Otřásla se jako v zimnici. „Henry...?"

„Nešij sebou." Hbitě zaměstnal obě ruce a začal jemně hníst ramena a svaly u kořene krku. Zpočátku jeho kůže studila, avšak jak pracoval, brzy z jeho silných prstů proudilo do jejího těla hojivé teplo.

„Vidím, že jsi nevyšel ze cviku." Úplně se poddala Henryho dotykům, které jí připomněly jiný čas a jiné místo. „Takže až rozkážu dost, neposlechni mě," prohodila nonšalantně, ale zamhlený hlas ji zradil.

„To je to nejmenší, co můžu udělat. Tolik jsi mi už pomohla." Také jemu šly zdvořilostní fráze nějak ztuha.

Ostré zaťukání na dveře laboratoře přetrhlo kouzlo okamžiku.

Henryho ruce zcepeněly a vzápětí se schovaly za zády.

Joan vyskočila ze židle. V ramenou a krku dosud cítila žár. Mrkla na hodinky. „To bude doktor Kirkpatrick. Je přesný."

Henry metalurga v duchu proklel. *Dochvilnost by se někdy měla trestat!* Ve snaze smazat vzpomínku na Joaninu kůži si promnul dlaně. *Seber se, člověče! Chováš se jako zamrzlej puberťák!*

Sledoval Joan, jak jde ke dveřím. Jednou rukou si vzadu jemně promnula krk a poté pročísla vlasy, které se jako půlnoční závoj rozprostřely po bílé šíji. K čertu se všemi vědeckými záhadami. Právě teď netoužil po ničem jiném než s ní být aspoň ještě chvilku o samotě.

Joan otevřela dveře a přivítala návštěvu: „Dale! Moc děkuji, že jsi vážil cestu."

Dale Kirkpatrick, hvězda svého oboru nejen na domovské Univerzitě George Washingtona, byl o dobrou hlavu vyšší než Henry, avšak hubený jako lunt, a jeho protáhlý obličej zřídkakdy roztál úsměvem. Přesně o ten se nyní pokusil, leč s katastrofálním výsledkem, jenž se blížil truchlivému výrazu koronera zdravícího pozůstalé. „Pro drahou kolegyni cokoli."

Henry vycítil, že mezi rusovlasým mužem a Joan panuje něco víc než profesionální vztah. Ti dva na sebe pohlédli jaksi nemístně a rovněž potřesení rukou trvalo déle, než předpisoval společenský protokol. Henry kostlivce okamžitě znenáviděl. Ten vědátor měl na sobě očividně velmi drahý hedvábný oblek a kožené polobotky vyleštěné jako zrcadlo. Když vstoupil do místnosti a podpatky hlasitě zaklapaly na podlahu, Henry si pomyslel, stejně v tý nádheře neumíš chodit! Muž nesl v levé ruce objemný kufr s potřebným vybavením.

Henry si odkašlal.

Joan se ladně přitočila. „Dale, dovol, abych ti představila profesora Henryho Conklina."

Kirkpatrick napřáhl ruku. „Ten archeolog." Vyznělo to jasně jako konstatování, a nikoli jako otázka, nicméně v tónu hlasu Henry postřehl mírné pohrdání.

Potřásli si rukama krátce a ledově.

„Oceňuji, že jste se uvolil pomoct nám v této záležitosti," řekl Henry. „Pro nás představuje neřešitelnou hádanku. Tak dalece se v amalgámech nevyznáme, a navíc se nemáme čeho chytit."

„Chápu... Nuže, dovolte, abych se podíval." Muž se choval zdvořile, avšak kapku nadřazeně, jako by pouhou přítomností vnesl světlo do tmy.

„Máme to támhle," prohodila Joan a doprovodila hosta k pracovnímu stolu.

Jakmile Kirkpatrick stanul nad velkou neznámou, potřásl hlavou a mlčky se pohroužil do zkoumání obsahu kádinky. Joan otevřela pusu, aby podala alespoň základní informace, avšak odborník vztyčením prstu přikázal nevyrušovat. Henry stěží ovládl nutkání přiskočit a prst trčící do vzduchu jedním chvatem zlomit. Odborník konečně prohlásil: „To není zlato."

„Dospěli jsme k obdobnému závěru," řekl Henry kysele. Dodatek „i bez vás" si velko-

ryse odpustil.

Metalurg na něj pohlédl a zvedl jedno obočí. „Nepochybně ano. Proč byste mě jinak přivolali, že?“ Otočil se zpátky ke kádince a uchopil skleněnou tyčku, která dosud stála ve žluté látce. Poté jí zamíchal. „Při pokojové teplotě polopevné,“ zamumlal. „Zjistili jste už bod tání?“

„Zatím jsme se nepouštěli do experimentů,“ odpověděl Henry.

„Dobrá. To provedeme velice snadno.“ Metalurg sdělil Joan, co potřebuje. Vbrzku se všichni shromáždili kolem porcelánové misky, která se hřála nad nízkým modrofialovým plamenem Bunsenova kahanu. Do vzorku kovu, který zaplňoval misku do poloviny, vložil Kirkpatrick teploměr.

Na okamžik přestal sledovat, jak se látka při pomalém zahřívání chová. „Jedná-li se o kovovou slitinu, jednotlivé prvky by se měly během tavení oddělit. Tak hladce poznáme, zda má odlišné složení než amalgám.“

„Vždyť už je to roztavené,“ upozornil Henry a pohodil hlavou k misce.

Dale bleskově přenesl pozornost zpět k předmětu pokusu a strnul. „Ale to není možné! Zahříváme to teprve patnáct dvacet vteřin. Ani zlato netaje při tak nízké teplotě.“

Ukázalo se, že Henry měl správný postřeh. Dale se chopil kleští a přenesl misku z kahanu na žáruvzdornou podložku. Obsah vyhlížel jako tekutá šlehačka smíchaná se žloutky. „Kolik ukazuje teploměr?“ zeptal se a vzhlédl k Joan.

V Joanině obličeji se promítla směs ohromení, úžasu a zděšení. „Třicet šest a půl stupně Celsia.“

Také Henry vykulil oči. „Normální teplota lidského těla.“

Po sejmutí z tepelného zdroje miska rychle zchladla a látka ztuhla do původní konzistence, dřív než se trojice vzpamatovala z výsledku.

První promluvil Henry. „Nepostřehl jsem žádný rozklad v jednotlivé kovové složky, k čemuž podle vašich slov mělo dojít. Znamená to, že před sebou nemáme slitinu?“

„Na konečný závěr je příliš brzy,“ odpověděl Dale, jehož hlas ztratil obvyklé ostří.

„Jak hodláte postupovat dál?“

„Uděláme malou sérii testů. Rád bych si ověřil vodivost a posléze magnetické vlastnosti.“

V určeném pořadí tedy nejprve vymodelovali ze vzorku látky kostku, do níž vpíchli dvě elektrody napojené na baterii. Dale dal kývnutím znamení a Joan sklopila páčku. Spolu s prvním průtokem proudu kostka roztála v kaluž, která se rozlila po stole.

„Vypni to!“

Joan příkaz bleskově splnila. Tekutina okamžitě ztuhla jako pudink. Dale se podivného kovu dotkl. „Je to úplně studené.“

„K čemu zde došlo?“ zeptal se Henry.

Dale pokrčil rameny. Odpověď bohužel neznal. „Přineste mi z kufru magnety.“

Sám připravil druhý vzorek a Henry a Joan rozmístili dva stíněné magnety protilehle ze dvou stran kostky. Dale si vzal na starost sledování potenciometru. „Na můj povel zvedněte kryty.“ Sklonil se blíž k měřiči. „Teď!“

Joan a Henry vytáhli olověné tlumiče. Stejně jako pod vlivem elektrického proudu se kostka roztekla po stole jako led na roztopených kamnech.

„Zastiňte magnety!“ přikázal Dale.

Chráněna před magnetickou silou, loužička okamžitě zmrzla na místě. Dale se znovu dotkl vláčné hmoty a zatvářil se opravdu ustaraně.

„Nuže?“ nadhodil Henry.

„Říkali jste, že ta látka roztrhla lebku mumie, když jste prováděli počítačovou tomografii?“

„Ano,“ přisvědčila Joan. „Vyšplíchla a rozlétla se po celém sále.“

„Neboli na ni úplně stejně účinkují i rentgenové paprsky," zamumlal si Dale pro sebe a zaťukal tužkou o hranu stolu. „Zajímavé..."

Henry bez vyzvání magnety zabalil. „Co myslíte?"

Dale se několik vteřin soustředil a poté k nim obrátil rozjasněné oči. „Ta substance je patrně schopna do mrtě využít jakýkoli druh energie elektrickou, magnetické záření, rentgenové záření. Načerpanou energii upotřebí ke změně skupenství." Píchl do kapky ztuhlého kovu. „Nemyslím, že by v průběhu reakce vydávala nějaké teplo. Umí dokonale zužitkovat energii, aniž by plýtvala vlastními silami! V životě jsem nic takového neviděl. Z hlediska termodynamiky je to nemožné."

Henry zkoumal obsah kádinky. „Naznačujete, že výbuch mumie vyvolaly rentgenové paprsky?"

Dale přikývl. „Jsou-li některé materiály vystaveny silné dávce koncentrované radiace, mění skupenství. Tentokrát zřejmě došlo k částečné změně z tekutého do plynného stavu. Silná rozpínavost vzniklého plynu posléze způsobila prudký výbuch a tekutina se vylila ven. Jakmile jste rentgen vypnuli, proměnila se opět v polopevnou hmotu."

„Jenže jakou hmotu?" zeptala se Joan.

Metalurg ze zvyku znovu zvedl dráždivý prst. „Dovolte mi zkusit ještě jednu věc." Odebral další vzorek měkkého kovu, který začal hníst jako hrudku hlíny. „Ověřili jste si, jestli to někdy úplně ztuhne?"

Joan rozhodně prohlásila: „Neztuhne. Hrála jsem si s tím. Dala jsem to dokonce zmrazit, což stejně nezabralo."

Dale se zavrtěl na židli. „Profesore Conkline, podal byste mi rukáv z jednoho magnetu?"

Henry, který předtím pracně nasoukal těžké magnety do návleků z tkaniny impregnované mědí, jeden kousek vytáhl a obal podal Daleovi.

„Rukávy blokují magnetické účinky... účinné opatření proti pracovním úrazům zvaným poškození nákladné elektroniky z nedbalosti. Vytvářejí ochranný štít téměř proti všem druhům záření." Henrymu začínalo docházet, co má metalurg v plánu. Dale vzal vymodelovanou zlatou cihličku, kterou zabalil do černé tkaniny a bezpečně krytou několika vrstvami položil na stůl. Potom ze svého kufru vytáhl dláto a kladivo. Přiložil dláto na konec cihličky a kladivem mocně udeřil do násady. Odpovědí byl zvonivý zvuk. Materiál dlátu odolal.

Dale bleskově vzorek rozbalil. Na povrchu nespatřil žádnou rýhu. Znovu se chopil dláta, které nyní jen pod tlakem palce projelo cihličkou jako máslem. Hned našel vysvětlení. „Ovzduší kolem nás je prostoupeno nejrozličnějším zářením. To přirozeně dosahuje jen nízkého stupně, leč je všudypřítomné vlny z místních rozhlasových vysílačů, elektromagnetické impulzy z elektrických rozvodů v budovách, sluneční záření... Tato látka je všechny vstřebává! Proto zůstává polopevná. Dokonce i stopy energie oslabují její pevnost."

„Tomu už vůbec nerozumím," řekla Joan. „Co je to za kov nebo slitinu?"

„Nemám ani páru. Nic podobného jsem dodnes neviděl. O ničem podobném jsem dodnes neslyšel." Dale vstal a opatrně uchopil cihličku ocelovými kleštěmi. Vzápětí pohodil hlavou k sousední pracovně, kde trůnil elektronový mikroskop. „Ten by nám mohl pomoct."

Henry se přistihl, jak se v bázni, že o něco přijde, hrne za dvojicí. Přitom nesl v jedné ruce kádinku uzavřenou gumovým víkem, aby obsah náhodou nevyšplíchl, a v druhé ruce dominikánský krucifix. Joan a Dale se už skláněli nad stolem s hlavami těsně vedle sebe a připravovali hoblinku k prozkoumání.

Henry přešel ke stolku v rohu, kde svůj náklad odložil. Velký elektronový mikroskop zabíral celou zadní část místnosti. Válec s optikou čněl jako komín až ke stropu. Před ním na pultě se černaly tři obrazovky.

Joan přístroj rozžhavila a rychle překontrolovala základní vzdálenost a seřízení. Dale dokončil přípravu vzorku, který upevnil na snímací desku. Zvednutím palce dal Joan znamení.

Dočista zapomenutý Henry si povzdechl a klesl na stoličku u rohového stolku.

Komín naproti začal pobrukovat a cvakat, jak se jeho wolframová vlasově tenká zbraň jala vypalovat na vzorek salvy elektronů. Dale si pospíšil k Joan, aby mohl sledovat obrazový přenos. Patoložka ťukla na klávesnici a obrazovky rozkvetly šedou září, která vnesla do ponuré místnosti trochu jasu. Slova PŘIPRAVEN NEVYPÍNAT viděl Henry i ve svém koutě.

„Jak dlouho to bude trvat?“ připomněl se hezky nahlas.

Joan se ohlédla. Tvářila se překvapeně a zároveň trochu provinile. Konečně si musela uvědomit, jak málo si druhého hosta všímala. „Ne dlouho. Na sestavení a vykreslení obrazu potřebuje mikroskop zhruba deset minut.“ Vyslala k Henrymu mdlý omluvný úsměv a odvrátila se.

Henry učinil totéž a rozhodl se věnovat pozornost krucifixu. Prstem poklepal na lesklý povrch. Poté, co podrobili testům neznámou látku, nedoznal knězův kříž žádných změn. „Pravé zlato,“ zamumlal Henry pro sebe. Alespoň jedna záhada se vyřešila, avšak vyvstala zde další hádanka.

Henry kříž zvedl a obrátil rubem vzhůru. Pouhým okem se mamě snažil přečíst tajemné řádky. Co chtěl Francisco de Almagro sdělit? Henry přejel prstem po znacích. Bylo to poselství, či poslední vzkaz? A jestliže ano, pak co považoval za tak důležité? Zatímco hladil kříž, pocítil hryzání zlé předtuchy podobné té ze včerejší noci, když se bez úspěchu pokoušel spojit s táborem. Rychle zahnal obavy. *Začínáš být paranoidní. Uvažuj rozumně!* Nicméně už po sté ten den zabloudil v myšlenkách k Samovi a ostatním studentům. Jak asi pokročili v pohřbené pyramidě? Třeba i objevili odpovědi na některé otevřené otázky.

Henry sevřel krucifix v dlaních a opřel čelo o špičky sepjatých rukou. Vykopávky obklopovalo až příliš mnoho prapodivných věcí. Henry cítil, že existuje způsob, jak svázat všechny nitky dohromady: mumifikovaný dominikán, dosud neznámý kov, zapečetěná krypta... Jenže kde se všechno spojuje? Svíral kříž tak pevně, že se mu obrys vtiskl do dlaní. Zlatý kříž a šifrovaná zpráva... Najde snad tady klíč?

Představil si mladého kněze, jak se hrbí nad křížem a ostrým nástrojem vyrývá miniaturní nápis. Šílená práce, když ví, že smrt se blíží. Henry držel v rukou možná poslední slova toho nešťastníka. Ale co chtěl vzkázat? Ke komu se obracel? „Co bylo tak důležité?“ zašeptal Henry. Obraz kříže vykrystalizoval v Henryho mysli a pomalu se otáčel, aby se ze všech úhlů vystavil jeho vnitřnímu zraku.

Za Henryho zády se ozvalo: „H... he... he...“ Vytržen z úvah se pootočil na stoličce. Joan se vůbec neobtěžovala podívat se na něj. Oči upírala šikmo dolů přes jeho pravé rameno.

Sledoval směr pohledu a skončil u kádinky stojící tam, kam ji postavil. Vzápětí jen zalapal po dechu. „Henry...?“

Kádinka už nadále neobsahovala várku záhadné kovové suroviny. Uvnitř se opírala o skleněnou stěnu hrubá kopie zlatého dominikánského kříže. Mírně pokřivený tvar, rozmazané detaily, postava ukřižovaného vystupující z povrchu jen v náznacích... Rovněž Dale přikvačil. „To jste udělal vy?“ zeptal se.

Henry vrhl na metalurga pohled říkající zbláznil ses? A ukázal na nedotčené gumové víko. „Tropíte si žerty?“

Zatímco trojice bez hnutí zírala, detaily kříže se pozvolna rozplývaly. Hrany ztratily ostrost, postava jako by sklouzla do rybníčku na dnu nádoby, avšak základní tvar přetrval.

Henry se pokusil najít vysvětlení: „Já jsem jenom přemýšlel o osudu...“

Ostré zazvonění za jejich zády znělo v malé místnosti jako úder kostelního zvonu.

V leknutí se všichni otočili k obrazovkám, kde se z vlnění s bliknutím vynořily šedě vystínované obrazy.

„Možná jsme o krůček blíž k rozluštění záhady,“ oznámil tiše Dale a přešel zpátky k pultu.

Henry a Joan ho následovali. Krátce na sebe pohlédli. Henry v jejích očích vyčetl rozru-

šení a také strach. Dřív než si uvědomil, co činí, přiklonil se a povzbudivě jí stiskl ruku. Ocenila utěšitelské gesto tím, že se posunula o pár centimetrů blíž.

Henry se naposled znepokojeně ohlédl ke kříži a poté se věnoval obrazovému přenosu.

Dale stál předkloněný nad klávesnicí a jedním prstem jezdil po obrazovce. Tam se mezitím vynořila fantastická pustá krajina brázděná podivně tvarovanými horami a údolími. Něco podobného znali z černobílých fotografií povrchu Marsu. „To není možné," pronesl Dale, nevěřícně zavrtěl hlavou a ukázal na zvětšeninu krajiny, která se vyloupla na levého horním poli obrazovky. „Podívejte se. Ten kov je ve skutečnosti seskupení drobných částic. Vidíte, jak nezvykle jsou propojeny do řetězců?"

Příčný průřez, jenž se promítl na druhém poli obrazovky, odhalil osmiúhelníkové struktury vzájemně do sebe zaháknuté šesti kloubovými nožkami. Miniaturní osmiúhelníky byly hustě sestavené v čtyřstěny, tvořící základní vzorec.

Joan napřáhla ruku a položila prst na jednu šedou částici tetelící se na obrazovce. „Projevují se téměř jako organické buňky, fagocyty nebo viry..."

Metalurg se zakabonil a ukázal na obrazovku cele vyplněnou obecným záběrem krajiny. „Živý organismus zásadně odmítám. Štěpení a vnitřní kostra jsou příznačné pro anorganické látky. Troufnu si říct, že to má téměř krystalickou stavbu."

„Tak co to k čertu je?" vybuchl Henry, jehož ten chlap stále víc a víc rozčiloval. „Kov, něco živočišného, něco rostlinného, nějaký kamenný nerost?"

Kirkpatrick zabloudil očima ke kříži v kádince a potřásl hlavou. „To nevím. Ale kdybych měl hádat, vzal bych od každého ždibec."

Z prahu komunikačního stanu Philip Sykes pozoroval, jak se slunce pozvolna sklání k vrcholkům hor. Blížila se druhá noc, kterou probdí kvůli propadlým zříceninám. To, co bývalo kopcem, jejž vroubil prales ukrývající chrám, vyhlíželo nyní jako kráter s úbočími posetými rumem. Vyčnívající části sesypaných stavebních kamenů a žulových desek trčely z přeorané tmavé hlíny jako zlámané zuby.

Kdyby Sam nezavolal a nesdělil, že natrefili na řetěz přírodních jeskyní, Philip by si myslel, že jsou všichni mrtví. Půda se už půl dne ani neotřásla, ani dál nepoklesla. Z podzemí neproniklo na povrch žádné dunění bortících se stropů a zdí. Na nalezišti panovalo ticho jako v hrobě. Chrám se slehl se zemí. Jenže Sam zavolal.

Philip zaťal pěst. Jedna část jeho duše si přála, aby to ten namyšlený Texasan neudělal. Bylo by snazší, kdyby kolegy prohlásili za mrtvé. Philip by mohl volně opustit výzkum a nechat proklaté indiány v černé džungli, kde se cítí jako ryba ve vodě. S každou hodinou, kterou se zde zdržoval, rostlo nebezpečí loupežného útoku. Při závanu mrazivého větru, snášejícího se dolů od zasněžených štítů, Philip ovinul paže kolem těla. Kdo se sem dostane první? Četa záchranářů přivolaná dvojicí indiánských poslů, nebo Guillermo Sála s partou hrdlořezů?

Napětí drtivě doléhalo na Philipovy nervy. „Kéž bych mohl vypadnout," zatoužil nahlas. Avšak dobře věděl, že nemůže. Alespoň ne dřív než dokončí chodbu a nepokusí se zavalené vyprostit. Philip pohlédl na kraj pralesa.

Z nedaleká se ozvěnou neslo pokřikování a zpěv kečuánských dělníků, kteří se lopotili na protější straně svahu. Za dnešek prorazili plných patnáct metrů. Přitom měli jen krumpáče a lopaty. Přestože Philipa nepřestali provrtávat temnými pohledy a častovat ostrými slovy, jimž naštěstí nerozuměl, práci si odváděli vzorně. Dokonce se uměli i sami zorganizovat. Aniž by žádali vedoucího výzkumu o radu, rozdělili se na tři skupiny, které ve třech směnách jely čtyřiadvacet hodin.

Ukazovalo se, že Philip nestřelil tak daleko od černého, když odhadl, že ostatní vysvobodí do dvou dnů. Ale přijdou ještě včas?

Na mýtině zahalené milosrdným stínem, kam si kopáči chodili o přestávkách odpočinout, se znenadání strhl rozruch. Philip se napřímil a povytáhl krk, jako by pár centimetrů navíc pomohlo zraku proniknout hlouběji do šera. Zatajil dech.

Zpod opony stromů se vynořil jeden dělník a máváním se snažil Philipa přivolat. Philip neklamnému gestu porozuměl, avšak vzpouzel se opustit velitelské stanoviště. Dokonce ustoupil o krok dozadu, pod střechu stanu. Zatímco váhal, kolem vyslance se seběhl hlouček indiánů a všichni volali a vyhazovali ruce nad hlavu. Jelikož v těch hlasech zaznívala radost a úleva, usoudil, že žádná hrozba se neřítí a že dělníci učinili patrně příznivý nový objev.

Vnitřně obrněn se zhluboka nadechl a pevným krokem se vydal z výšin tábora k pralesu. Cestou musel překonávat terénní nerovnosti a jen krátké stoupání stačilo, aby funěl jako lokomotiva. Napětí a vyčerpání oslabilo schopnost plic vypořádat se s řídkým vzduchem. Měl za sebou polovinu trasy, když v pravém spánku pocítil bodavý zárodek bolesti. Než došel na hranice města, viděl, jak se k mýtině sbíhají další. Srocení vzrušeně klevetilo a lidé se smáli, až zuby blýskaly v záři podvečerního slunce. Dav se brzy slil kolem Philipa jako řeka. Vody se konečně rozestoupily a odhalily, koho přinášejí do tábora.

Z příšeří stromů vystoupilo šest postav oděných do tmavohnědých kuten a kožených sandálů. Pět poutníků shrnulo kápě na záda a z jejich nezahalených obličejů zářila otevřenost a laskavost. Také oni se smáli, třebaže jen skromně a spíš zdvořile nikoli od ucha k uchu jako domorodí neotesanci.

Chování jednoho z příchozích jasně prozrazovalo vůdce. Byl o něco vyšší než ostatní a jediný měl na prsou vystaven stříbrný pektorál. „Mniši...," hlesl Philip, který nevycházel z úžasu. Několik indiánů kleklo na kolena u nohou svatých mužů, poklonilo se a prosilo o požehnání. Zatímco mniši položili na hlavy věřících dlaně a španělsky téměř neslyšně odříkávali modlitby, vůdce přistoupil k Philipovi.

Teprve nyní shrnul kápi, která odkryla mužně krásný obličej orámovaný černými vlasy. „Dozvěděli jsme se, že jste se ocitli v nouzi, synu," řekl prostě. „Jsem mnich. Jmenuji se Dominik Otera. Přišli jsme vám nabídnout pomoc."

Philip zamrkal. Slyšel dobře? Ten muž mluvil anglicky! Potlačil touhu vrhnout se mnichovi kolem krku a zulíbat ho. Rychle se snažil uklidnit, aby vůbec mohl promluvit. „Jak... jak jste...?"

Mnich zvedl ruku. „Na pouti po okolních vesničkách jsme potkali dva indiánské mladíky, které jste poslal pro pomoc. Nasměroval jsem je do Villacuachy, aby vzburcovali místní úřady. A hned jsme se vydali k vám, abychom mezitím nabídli modlitby a poskytli útěchu v místě tragédie."

Philipa zachvátil pocit, že se vznáší. Přišel anděl spásy, jenž sejmul břemeno z jeho beder. Přišli lidé, kteří hovoří anglicky. Už se má s kým podělit o vlastní úzkost. Neschopen jasně formulovat myšlenky, začal překotně blábolit, přičemž ze sebe sypal směsici srdečných díků prodchnutou osobními starostmi a obavami, která nedávala žádný smysl. Otera přikročil až k Philipovi a položil mu na tvář chladnou dlaň.

„Upokojte se, synu."

Konejšivý dotek vrátil Philipovi schopnost soustředit se. „Ach... ano... jistě... Kde jsem nechal dobré způsoby? Cestujete z daleka a určitě máte žízeň a hlad."

Mnich sklonil hlavu. „Pán je vše, co k životu potřebujeme, avšak jako poutníkům nám odpustí, když neodmítneme vaše pohostinství."

Philip kýval hlavou jako pravý osel. Nemohl si pomoct. Cítil tak nebetyčnou úlevu. „Pak, prosím, pojďme do mého stanu. Mám džus, vodu a ukuchtím nějaké rychlé občerstvení třeba sendviče."

„To je vskutku velkorysé. Slunce dnes opravdu žhnulo. A až se v chládku trochu osvěžíme, povíte mi, co se přihodilo vaší skupině."

Philip vedl mnichy k malému táboru badatelů. Mimoděk si všiml, že tři zůstali pozadu,

zdržováni dělníky prosícími o požehnání.

Philip se zastavil, připraven zjednat nápravu, ale Otera řekl: „Však oni nás dohoní. Služba Bohu stojí vždy na prvním místě.“

Philip poslušně udělal čelem vzad a přisvědčil: „Samozřejmě.“ Zakrátko si už hověli ve skládacích židlích kempinkově vybaveného Philipova soukromého sídla. Pán domu hbitě podal obloženou mísu s plátky tvrdého sýra a masa. Dva mniši však nesměle přijali pouze čerstvou guavovou šťávu a se džbánkem a sklenicemi se uchýlili pod stříšku před stanem. Očividně chtěli dopřát představenému klid na rozhovor.

Otera ochutnal sousto od všeho, co Philip nabídl. Potom pohodlně opřel záda o plátěné opěradlo židle a s pohledem přetékajícím vděčností pronesl: „Delikátní. Jste vskutku laskav.“ Položil ruce na kolena a okamžik Philipa zkoumal. „A nyní mi povězte, synu, co se tady udalo. A jak vám můžeme pomoct.“

Philip si usrkl džusu. Myslel, že se už dal dohromady, neboť obyčejné povinnosti hostitele mu zklidnily nervy, leč náhle shledal, že se nevydrží dívat mnichovi přímo do očí. V šeru stanu vypadaly ty oči jako pronikavě černé uhlíky, studny sahající až na dno duše. Rod Sykesů se od svých skotských kořenů věrně hlásil k presbyteriánské církvi. Philip byl ve víře vychován, avšak ani v dětství příliš nevěřil ve všemohoucího. Nicméně nyní cítil moc a sílu sálající z nehybné postavy, která seděla naproti němu, a počáteční úleva se pomalu proměnila ve vnitřní třes. Z toho muže šel strach. Philip věděl, že takovému zpovědníkovi by nedokázal lhát. Hned by poznal pravdu. Ten viděl člověku až do žaludku.

Philip postavil sklenici na stolek, vzmužil se a na základě vlastní rekonstrukce událostí nejprve shrnul Gilovu zradu a následnou sabotáž. „... a po výbuchu se chrám začal sám od sebe postupně propadat a kolegy, kteří uvízli dole, strhával stále hlouběji a hlouběji. Nemohl jsem dělat nic, co by jim rázně pomohlo.“

Otera jedenkrát kývl hlavou, jako by uděloval rozhřešení. „Mír s tebou, Philipe. Buď klidný. Udělal jsi vše, co bylo v tvých silách.“

Philip načerpal z mnichových slov sílu a rovnováhu. Vždyť opravdu udělal všechno, co za daných okolností mohl. Napřímil se v židli a postupně vylíčil, jak se s dělníky pokoušejí prokopat novou štolu a jak ztroskotanci objevili za sochou ukrytý průchod do jeskyní. Mlel jako kolovrátek a nevynechal ani to, jak Sam našel klíč a tajné dveře otevřel. „Ten zlatý nůž se sám od sebe nějak proměnil.“

Při poslední zmínce se mnichovy oči rozšířily, jako by vydaly povel zpomal hochu. Poté posluchač přerušil Philipův monolog otázkou: „Zlatý nůž a tajná chodba do hory?“ Mužův hlas zněl nezvykle temně a tvrdě.

„Ano,“ horlivě přisvědčil Philip.

Mnich se mlčky zahleděl do prázdna a posléze vklouzl zpět do obvyklé vyrovnanosti. „Poděkujme Bohu za jejich spásu. Sláva, že vaši přátelé našli alespoň prozatím bezpečné přístřeší. Bůh vždy otevírá cestu těm, kdo mají dobré srdce.“

„Doufám, že novou chodbu dokončíme do dvou dnů. Ale kdyby indiáni, které jsem poslal, přispěchali s pomocí...“

Otera znenadání vstal. „Žádný strach. Bůh bude dál střežit všechny, kdo se zde nacházejí. Postará se o nás. V jeho očích jsme všichni jeho milované ovečky. Žádná pohroma se nepřivalí.“

Philip se také rychle zvedl, aby jak se sluší hosta doprovodil.

Ten však pokynutím ruky naznačil, aby se pokojně posadil. „Odpočívejte, Philipe, zasloužíte si to. Vykonal jste zde Boží dílo, když jste ochraňoval své přátele.“

Philip s povzdechem klesl zpátky do židle, aniž by Oterovi oplatil zdvořilou úklonu na rozloučenou. Naštěstí ještě stačil za odcházejícím zavolat: „Děkuju. Moc děkuju!“

Jakmile ve stanu osaměl, zavřel oči a zůstal sedět bez hnutí. Teď věřil, že dnes v noci už bude moct spát. Podělil se o vlastní břímě a za své pochybné kroky byl omilostněn.

Jak Philip prázdně hleděl na zavřené chlopně dveří, vybavil si drtivou moc, která z mnicha vyzařovala.

On musí být opravdu svatý muž.

Na kraji pralesa, v patřičné vzdálenosti od stanů, se Otera setkal s jedním členem doprovodného sboru. Farář musel silou vůle donutit prsty, aby se přestaly třást. Je to vážně pravda? Po tak dlouhé době?

Mladší mnich zalovil v batohu hozeném přes rameno a podal Oterovi vysílačku. Ten popošel kousek dál pod deštník stromů, vyladil příslušnou frekvenci a zavolal nadřízenému.

Bleskově přešel do španělštiny: „Cíl dosažen. Přepínám."

Po krátkém zašumění následovala stručná odpověď: „A věc hodnotíte jak?"

„Příznivě. Vypadá to na zlatý důl. Opakuji zlatý." Otera v kostce shrnul, co se dozvěděl od studenta s těstově bledou pletí.

Dokonce i na vlnách éteru bylo jasně slyšet, jak druhá strana v šoku zasípala a vzápětí špitla: „*El Sangre del Diablo.*"

Farář Otera se při pouhé narážce na prastarou legendu zachvěl. „Vaše další příkazy?"

„Spřátelit se s Američanem. Získat si jeho důvěru. Rozžhavit dělníky, ať hnou kostrou. Dokopat tu štolu." Po dlouhé pomlce zazněl poslední rozkaz: „Jakmile to budete mít v hrsti, proveďte úklid... důkladný."

Otera se poprvé za ten den usmál. Ohmatal dýku schovanou pod rukávem v pouzdru na zápěstí. Ten nadutý studentík mu připomínal výrostky, kteří po něm kdysi plivali jen proto, že má smíšenou krev. S potěšením bude sledovat, jak čistokrevný bílý Amerikán úpěnlivě žadoní o milost. V sázce byly však mnohem důležitější věci. Potvrdí-li se pravdivost chlapečkových slov, pak on Dominik Otera dojde velkého osobního vítězství. Čekal tak dlouho. Snášel příkon španělských misionářů, kteří se považovali za jeho nadřízeného. Už nikdy víc! Pokud uhodl, všem ukáže, jak šeredně se mýlili, jak byli zaslepení. Už ho dál nebudou přehlížet a ponižovat. Netroufnou si! Otera pozvedl vysílačku k pevně sevřeným rtům a zahrál si na vzorného vojáka: „Potvrdit ukončení akce. Čistě vyklidit prostor. Rozumím. Konec."

Otera vyšel před oponu stromů a vrátil vysílačku mnichovi, jenž mezitím držel stráž. „Jak?" zeptal se muž a zasunul vysílačku do kapsy batohu.

Farář pečlivě urovnal pektorál do středu hrudi. „Máme zelenou," odpověděl.

Mnichovi úžasem málem vylezly oči z důlků. „Tak je to pravda!" Potom rychle udělal do vzduchu znamení kříže. „Kéž nás Bůh ochraňuje."

Otera zamířil zpátky k táboru. Cestou mu v uších nepřestávala znít slova, která možná ani neměl zaslechnout.

El Sangre del Diablo.

Krev satanova.

Maggie se potýkala s druhou baterkou. Třesoucími se prsty konečně nahmatala vypínač a rozsvítila. Ostré světlo, které prozářilo černou tmu jako blesk, ji na vteřinu oslepilo. Pak uviděla bledé tváře ostatních. Stáli tam jako sochy a zděšeně zírali na zlatou cestu. V minutě úplného zatmění se objevili zvědové i na chodníku a hrubým terénem se na bělavých nohách blížilo početnější hejno, které na pozadí černé skály připomínalo vlnící se mořské hvězdice.

Sam se pod tíhou beznaděje ohlédl zpátky k netopýří kaverně. „Já... já fakt nevím. V pár minutách nás zaplaví tarantule... brodit se po pás v netopýřím trusu bychom možná přežili, jenže ty otravné výpary nás zadusí. Ta jeskyně se určitě dá někudy obejít."

Maggie sestoupila z incké pěšiny a opatrně zamířila k úzkému korytu podzemní říčky, která zurčela o pár metrů stranou a rozprašovala po březích jemný chladivý opar. „Zaplaveme

si,“ pronesla Maggie věcně a přejela světelným paprskem po hladině bystře tekoucí vody.

„Plavat?“ otázal se zlomeným hlasem Norman. „Zešílela jsi? Tu bystřinu napájí tající sníh a led! Zemřeme podchlazením.“

Maggie se odvrátila a zkoumala podmínky. „Proud je dost prudký, ale právě v tomto úseku plyne poměrně hladce. Skočíme tam a prostě se necháme unášet. Jedině tak se dostaneme přes netopýří doupě a hlavně pryč od pavouků.“ Ponořila vztaženou ruku do mlžného závoje. „Myslím, že tahle čepice nám alespoň trochu poslouží jako izolace proti jedovatým plynům.“

Sam popošel na břeh, znaleckým okem zhodnotil situaci a uznale na Maggie zamrkal. „Máš pravdu. To by šlo. Ale musíme se držet pohromadě. Jakmile profrčíme jeskyní, musíme okamžitě vystřelit z vody. Pokud nás nezabijí víry nebo peřeje, může to udělat promrznuti.“

Denal se přiloudal na nábřeží zpevněné otesanými kameny a naklonil se dopředu. Hladina se vlnila asi metr pod převislým okrajem. „Jdu první,“ prohlásil. „Zjistím, jestli je to bezpečné.“

„Ne, Denale!“ řekla rozhodně Maggie a natáhla se, aby chlapce strhla zpátky.

On však uskočil. „Jsem dobrý plavec. Až budu na druhé straně, křiknu.“ Pohlédl na ostatní, kteří se tvářili nejistě. „Potom vy připlavete. Když nekřiknu, tak tam nesmíte skákat.“

Sam přistoupil k odvážnému indiánovi. „Na průzkum jdu já, Denale,“ řekl a poklepal na postranní kapsu vesty. „Mám Woodovu lampu, takže si můžu posvítit na cestu.“

Denal se uculil, vytáhl zmíněnou lampu z tajného zákoutí kapsářů a rozsvítil nafialovělé světlo. „Já se neptám. Jdu.“ Dřív než se kdo vzpamatoval, seskočil do koryta.

„Denale!“ zařval Sam a rozběhl se podél řeky.

Maggie Samovi v poslední chvíli zabránila vrhnout se za chlapcem. Společně sledovali, jak si vede. Proud jím v úzkém kanálu zmítal sem a tam, ale dařilo se mu držet světlo nad hladinou. Purpurový paprsek se jako plovoucí maják nesl do nedaleké zátočiny, kde se řeka nořila do chodby, kterou si prorazila ve skalní stěně.

„Zatracenej kluk! Šlohnul mi lampu!“ rozčiloval se Sam, nicméně v duchu před Denalem v úctě smekl. Moc se o chlapce bál.

„On to zvládne,“ řekla Maggie.

Čekání se brzy stalo nesnesitelné. Nikdo si netroufl ani muknout, aby náhodou nepropásli znamení.

Pouze Ralph dosud přešlapoval na chodníku a nespouštěl pavouky z očí. „Už pochoduje hlavní voj,“ sdělil.

Maggie se otočila jako na obrtlíku. Těsně za hranicí světla se kupředu pomalu valil bílý pěnivý hřeben přílivové vlny. „Dělej, Denale! Nenech nás na dně.“

Jako by chlapec slyšel zoufalé volání, z daleka k nim ozvěnou poslal ječivé zahalekání. *Žije! Zvládl to!*

„Díky bohu,“ spíš vydechl Sam. „Padáme odtud, vážení.“

Norman právě dokončil ukládání nářadíčka do vodotěsné brašny. Ralph přikvačil, leč nepřestal sledovat tarantule.

Sam sejmul winchestrovku z ramene a pobídl ozbrojeného Ralpha, aby učinil totéž. „Snaž se držet flintu nad vodou. Pušky sice krátké smočení přežijí, ale byl bych radši, kdyby se nám podařilo uchovat je v suchu.“

Ralph s výrazem člověka, jemuž se udělalo na zvracení, konečně stočil oči k vodě. „Do háje s bouchačkou! Já jenom doufám, že udržím nad vodou hlavu!“ Schlíple koukl na překvapenou trojici. „Neumím plavat.“

„Cože?“ vyjekl Sam. „Proč jsi to neřekl hned?“

Ralph vzpurně trhl ramenem. „Protože Maggie měla pravdu. Vyváznout se dá jedině po řece.“

Norman pokročil dopředu. „Beru Ralpha do tandemu. V armádě mě zařadili do turnusu,

který dostal speciální výcvik záchranářské operace ve vodním prostředí.“

Ralph zcepeněl. „Tys byl v armádě?“ zeptal se v nevíře.

„Sloužil jsem tři roky ve Fort Ordu. Pak na základně uspořádali hon na čarodějnice a propustili mě.“ Norman se trpce ušklíbl. „Tolik k nepsanému zákonu neptej se, neříkej.“

Ralph zavrtěl hlavou. „Radši se spolehnu na vlastní síly.“

Fotoreportér se rozohnil a obořil se na Ralpha: „Copak máš úplně vylízanej mozek? Bude to peklo, ty dubová palice! Tady nejsi na hřišti. Zanech laskavě hvězdných póz a machrování a přijmi pomoc. Já se tě nesnažím sbalit, kulturisto. Nejsi můj typ!“ Norman vrazil objemnou fotografickou brašnu Ralphovi do rukou a zcela vážně pokračoval: „Má to izolaci z pěnové hmoty. To znamená, že když se prám převrhne, tohle zaručeně vyplave na hladinu. Drž to pevně přitisknuté na hrudi. Bude tě to nadnášet. O zbytek se postarám já.“

Ralph nevídanou záchrannou vestu neochotně přijal. „A co s tímhle?“ Pozvedl Gilovu pušku.

Sam natáhl ruku. „Dej to sem. Poradím si s oběma.“

Maggie však Sama předešla a hbitě chňapla pušku. „Dvě zbraně je velká zátěž. Stahovaly by tě dolů. Já nesu jenom svítilnu, která je vodotěsná a skoro nic neváží.“

Sam zaváhal a potom přikývl. „Při prvním náznaku jakýchkoli potíží pušku zahoď. Bez ní se obejdeme. Mnohem větší cenu má světlo.“

Maggie nepotřebovala radu. Netoužila tápat ve tmě. „Pojďme, ať pavouky trochu naštveme. Nemají rádi, když jim potrava ufrnkne před nosem.“

Sam posunkem ruky vyzval Normana a Ralpha, aby šli první.

Norman sklouzl po příkré stěně, stoupl na balvan vyčnívající těsně nad hladinou a jal se kroužit rozpaženýma rukama, aby neztratil rovnováhu. „Teď,“ zavolal nahoru na Ralpha.

Mohutný fotbalista se kousl do dolního rtu, přitiskl fotografickou brašnu k hrudi a skočil, dřív než ho strach z vody zažene do kouta.

Maggie nasměrovala světlo na dvojici. Norman se ladně ponořil a jedním tempem se ocitl vedle černocha, jenž kolem sebe tloukl. „Lehni si na záda!“ zařval Norman. Pak je proud stáhl a unášel pryč. Dvojice na břehu ještě jasně slyšela: „Obejmi tu bednu! Přitiskni ji na prsa!“

Ralph sebou mrskal jako ryba na suchu, vykašlával vodu a zběsile kopal nohama.

„Nebojuj zbytečně!“

Ralph se konečně podřídil a překulil se na záda.

Norman jednou rukou chňapl límec Ralphovy košile, aby snáz udržel hlavu nad vodou, a tak plavali bok po boku dál. Norman ještě siláka, jehož život měl teď ve vlastních rukou, počastoval poslední výstrahou: „Drž tu brašnu dobře! Jestli moje foťáky ztratíš, nechám tě jít ke dnu!“

Mezitím na souši Sam vecpal stetson do ruksaku a řekl: „Je řada na nás. Jsi připravená?“

Maggie zhluboka nadechla a přikývla.

„Vydržíš to?“ zeptal se zpříma a pohlédl jí do očí.

Maggie pochopila, že víc než na vodní hrozbu naráží na panické záchvaty. „Byl to můj nápad, ne? Budu v pohodě.“

„Pak jdi první,“ vybídl ji Sam.

S úmyslem uhádat druhé místo otevřela ústa, když vtom ucítila na noze zašimrání. Překvapeně koukla dolů: po jejích khaki kalhotách šplhala tarantule velká jako pěst. Maggie zalapala po dechu a s pocitem hnusu shodila odporný hmyz baterkou. Zvedla Gilovu tuponosou pušku nad hlavu, vykašlala se na grácii a po zádech se převážila do vody.

Dopadla na hladinu jako placka, což vyvolalo mocné žbluňknutí provázené mohutnou sprškou. Tělem jí projely tisíce ledových jehliček a poté se jí sevřely plíce. Bleskově vynořila hlavu a vyrazila tenký výkřik. Všechny svaly jí rázem ztuhly. Neměla sílu pohnout končeti-

nami. Chlad prostoupil šaty a zmrazil dech v hrdle.

Sam v několika vteřinách přistál těsně za Maggie.

Dřív než se zmohla na slovo, ji proud drapl a odnášel korytem dál. Pud sebezáchovy zapracoval. Maggie se vzchopila. Plula na zádech s nohama nataženýma dopředu, takže se mohla odrážet od neviditelných překážek. Baterku držela nad vodou a pažbu pušky použila jako pádlo, což pomáhalo zůstat na hladině.

Těsně na hranici svého světelného kuželu spatřila Normana a Ralpha, kteří vzápětí zmizeli ve chřtánu říčního tunelu.

Sam zezadu zavolal: „Jak se vede?“

Maggie obrátila oči k nebesům. Teď je ten pravý čas na společenskou konverzaci! Stačilo na zlomek vteřiny vyjít ze střehu a hned nabrala plnou pusu ledové vody, která jako by mrzla i v ústech. Rychle mocný lok vyplivla. „Fajn!“ vyblekotala.

Vzápětí ji proud vtáhl do černého jícnu. Strop tunelu sahal tak nízko k vodě, že zdvižená hlaveň pušky drhla o skálu, a jak narážela na ostré výčnělky, kolem létaly jiskry. To hlasité skřípění působilo v těsném uzavřeném prostoru přímo děsivě.

Náhle byli z tunelu venku. Vpluli do netopýří jeskyně. Maggie okamžitě pocítila pálení v očích a štípání v nose. Nad hlavami jim kroužili vyrušení netopýři a přitahováni světlem podnikali hloubkové nálety, jako by chtěli vetřelce zastrašit. V jednom koutu klenutého stropu pronikal dovnitř pramínek slunečního svitu. Netopýří brána do světa bohužel příliš vysoko a příliš malá: tudy by se neprotáhlo ani dítě.

Maggie však neměla čas na sledování okolí. Ve sluji nabral proud na rychlosti a zčeřená hladina a oblak páry skutečně tlumily nejhorší zápach a nápor škodlivin plnících zdejší ovzduší. Na druhou stranu bystřejší voda mnohem citelněji ochlazovala tělo.

Maggie měla končetiny jako z olova a mráz pronikal až do morku kostí. Dýchala stále namáhavěji. Vzdala se snahy udržet pušku nad vodou a použila ji jako kormidlo, aby tak tvrdě nenarážela do rozervaných skalisek lemujících oba břehy. Soustředila se jen na to, aby svítila dopředu.

Napůl slepá a s nosem v ohni náhle strnula leknutím. Cosi těžkého jí prudce sevřelo a srazilo dolů zdviženou paži a zarylo se do kůže. Zamrkala, aby trochu prohlédla. Pak spatřila velkého netopýra, který jí přistál na zápěstí. Drápky pevně zatínal do nového bidýlka a divoce mával kožnatými křídly. Ve světle se zableskly vyceněné ostré zoubky. Maggie přiškrceně zaúpěla. Vypouklé korálky očí a velké uši se otočily za zvukem. Potom už vykřikla a ponořila ruku pod vodu. V duchu zadoufala, že ta baterka je opravdu vodotěsná. Naštěstí se nic nestalo. Světlo jasně prozářilo vodu a studená sprcha donutila netopýra, aby se pustil. Zmítal se ve vodě a málem se mu podařilo vyškrabat se Maggie na rameno.

Maggie zvedla baterku nad hladinu, mocně zapádlovala a unikla.

Ne však nadlouho. Znenadání pocítila škubnutí v hlavě. A další a další... Něco ji tahalo za závoj vlasů rozprostřený ve vodě. Zaseknutý jako ryba na háčku se netopýr snažil vyprostit. Posléze se jal šplhat po zašmodrchaných pramenech na pevnou půdu. Maggie pocítila zaškrábání drobných drápků na lebce. Vzápětí téměř v uchu zaslechla divoké zapištění.

Na nouzový signál odpověděla celá kolonie. Sluj vybuchla kakofonií skřeků, rvoucích uši stejně jako skřípání nehtů po tabuli. Zdálo se, že strop se snížil, když celá masa vzlétla a spustila se k tvorovi zamotanému do Maggiiných vlasů.

Temný mrak zůstal výhružně viset ve vzduchu. Ach bože! Maggie dvakrát udeřila okřídlence baterkou, avšak nedal se setřást. Naopak se ještě víc zapletl, povylezl dál a drápky šmátral Maggie po studené tváři.

Nad jejíma vytřeštěnýma očima se mihla ruka a odsunula baterku stranou. „Klid. Nehýbej se!“

Byl to Sam. Chňapl svíjejícího se netopýra, jedním škubnutím ho vytrhl z hnízda spolu se stovkou vlasů a mrštil jím pryč. Zvíře s mlasknutím dopadlo na břeh.

„Jdou po nás!“ vyjekl Sam.

Maggie nestačila ani postřehnout, jak černý deštník klesá níž, ani si pořádně loknout vzduchu, než jí Sam stlačil hlavu pod vodu. Kdyby ji pevně nedržel, kdyby se k ní nepřitiskl a nedal jí v mrazivé lázni trochu svého tepla, určitě by zpanikařila. Snažila se jen vystačit s dechem a s důvěrou se cele svěřila Samovi.

Koryto se brzy narovnalo a svižný proud plynul hladce. Maggie se odvážila otevřít oči. Baterka stále ještě zářila pod vodou a osvětlovala Samův obličej. Blonďaté vlasy, obvykle spláclé pod stetsonem, vlály kolem hlavy jako čelenka z mořských řas. Pohlédli si do očí. Jeho pevný pohled jí dodával sílu. Přivinul ji k sobě těsněji. Nebránila se.

Spodní proud je rychle unášel na druhou stranu hororové jeskyně. Maggiiny plíce volaly po vzduchu. Na hranici vlastních sil se jemně vyprostila ze Samovy náruče a odpíchla se k hladině. Věděla, že riskuje, avšak musela se rychle nadechnout.

Vynořila z vody jen hlavu a lačně lokala vzduch. Právě se chystala znovu ponořit, když si uvědomila dvě věci. Zaprvé vzduch se zázračně vyčistil po štiplavém zápachu nebylo ani památky. A zadruhé vpředu na levém břehu se rozlévala něžná nafialovělá zář.

Také Sam vystrčil hlavu a mocně nasál čerstvý vzduch.

Maggie ukázala baterkou k jasnému bodu. „Tam!“

S pocitem vysvobození zamířili za světlem. Zakrátko uviděli Normana, jak pomáhá Ralphovi vylézt z vody. Mohutný fotbalista se po čtyřech škrábal na břeh. Tam trůnil Denal, jenž v duchařském světle Woodovy lampy vypadal jako příšerka se světélkujícími zuby. Chlapec dal zvednutím lampy znamení posledním členům výpravy.

Sam a Maggie začali kopat nohama, aby se probojovali ke břehu, nemuseli však zápasit dlouho. Řeka se tam stáčela a v samém vrcholu zátočiny vymlela hlubokou tůň. Uprostřed se točil vír, který člověka lekal, leč zpětný proud kupodivu šťastně zanesl dvojici do pobřežních stojatých vod. Museli vynaložit nezměrné úsilí, aby se v prosáklém oblečení a s údy umrtvenými nedobrovolným zmrazením vysoukali na souš. Maggie byla podobně jako Ralph schopná jedině se vyplazit na břeh, kde zůstala ležet na zádech.

Sam klesl vedle ní na plochý balvan a hodil winchestrovku dál na kamenitou podlahu. „Tolik pro uchování zbraní v suchu,“ poznamenal sarkasticky.

Norman se přiloudal k Maggie. Cvakal zuby, takže mluvení mu moc nešlo. „Vy... vy... oba... musíte se hýbat. A... a... svléknout mokré šaty.“ Sám ze sebe s námahou stáhl košili nalepenou na hubené tělo.

Maggie si všimla, že Denal se již odstrojil do tílka a spodků a Ralph právě pomalu setřásá kalhoty.

„Nebezpečí ještě zdaleka nepominulo,“ pokračoval Norman. „Teplota té vody se blíží nule. Jestliže se neusušíme a nezahřejeme, můžeme zemřít.“

Maggie už nedokázala zamaskovat neovladatelný třes, který ji zachvátil. Samovi to samozřejmě neušlo. „T... t... to je jenom zimou,“ vykoktala, neboť uhodla, nač myslí.

„Vztyk! Oba!“ přísně zavelel Norman.

Sam malátně vstal a hned se zakabonil, neboť novinář nabídl Maggie rámě. Příliš vysílená s povděkem pomocnou ruku přijala a pomalu se postavila na nohy.

„A teď svléknout!“ rozkázal Norman.

Maggiiny zkřehlé prsty vyhlížely ve světle baterky zvlášť promodrale. Chvilku se potýkala s knoflíky a pak blůzu strhla. Příliš promrzlá a příliš vyčerpaná si vůbec nedělala starosti s tím, že se vystavuje na odiv. *Ksakru*, pomyslela si, když zápolila se zadrhnutým zipem, *teď bych uvítala kvalitní nátěr*.

Brzy tam stála jen v mokré podprsence a kalhotkách.

Muži se taktně kochali přírodní scenerií topící se ve tmě ovšem s výjimkou Denala, jenž na dámu nezakrytě civěl. Konečně si uvědomil, že byl při šmírování přistižen, a bleskově uhnul pohledem.

Maggie zakryla pobavený úsměv, a když rozklepaně proklouzla kolem Sama, plácla ho přes mokré boxerky. „Norman říká, abychom se nepřestávali hýbat. Musíme se rozehřát.“

Jak pokračovala v procházce, v zádech cítila Samovy pálivé zraky a zaslechla i zamumlání: „Pf, neměj strach. Když se přede mnou budeš vznášet takhle ohozená, rozžhavím se coby dup.“

Tentokrát už nedokázala úsměv zakrýt.

„T... tohle musí někam vést,“ vycedil Sam skrze cvakající zuby a ukázal na zlatou stuhu vinoucí se podél řeky.

Nikdo neodpověděl. Všichni byli plně zaměstnáni střídavým třením obličeje, končetin a trupu. Ledová voda snížila tělesnou teplotu až do útrob organismu, a jelikož neměli možnost rozdělat oheň, nacházeli se ve vážném nebezpečí hypotermie. Potřebovali co nejdřív najít suché a teplé místo.

Sam ostatní předešel a pustil se kousek po chodníku, který zde mírně stoupal. Znenadání zavolal. Stál na vrcholu vyvýšeniny a ve světle baterky se ostře rýsovala jeho polonahá silueta. Maggie si teprve teď uvědomila, jak krásně modelovaná postava se schovává pod objemným terénním mundúrem. Od širokých ramen po útlé boky a dlouhé pevné nohy skýtala vskutku parádní pohled.

„Pojďte se kouknout!“ vykřikl Sam a ohlédl se, aby trosečníky překvapil jásavým úsměvem.

Všichni se málem rozběhli na vyhlídku a Norman nezapomněl bleskurychle sebrat fotografickou brašnu.

Když Maggie stanula vedle Sama, strnula úžasem. Chvíli myslela, že stojí na nejvyšším ochozu jejich univerzitního fotbalového stadionu. Za táhlým hřebenem, jenž jim předtím zakrýval výhled, se v rozlehlém jeskynním údolí rozkládalo potemnělé městečko. Jediným zdrojem světla byla Samova baterka, avšak její mdlá záře dostatečně osvítila celou sluj. Hlavní plocha byla volně poseta výstavnými až tříposchoďovými domy z cihel, zatímco úbočí terasovitě pokrývaly kamenné domky nalepené krychle na krychli jako neuspořádaný výtvor z dětské stavebnice. Ze zdí hleděla prázdná okna. Řadu obydlí v městském jádru zdobily zlaté a stříbrné dekorace. Nicméně bod, který upoutal pozornost všech, zářil na náměstí v samém středu. Tam se jako věž tyčila masivní zlatá socha, výrazně převyšující všechny okolní stavby. Nápadně se podobala modle, která střežila vchod do bludiště jeskyní, avšak byla příliš daleko a zahalená temnotou, takže nemohli rozpoznat detaily.

„Můj bože!“ hlesl Norman. „To je velká podzemní vesnice!“

Když se Maggie trochu vzpamatovala, zaznamenala zatuchlý pach. Hned věděla, že Norman se mýlí. Ten zápach znala směs na prach vyschlých tělesných pozůstatků a kořeněné vůně bylin. Mumifikované mrtvoly! „To není vesnice,“ opravila Normana. „Je to nekropole. Incké podzemní město mrtvých.“

Sam, který si nepřestával pilně třít paže a šoupat studenými chodidly, musel souhlasit. „Pohřebiště... jenže jsem dosud neslyšel o ničem podobném. Ta rozloha, architektonické pojetí a především věrné zasazení do dolního světa.“

Pár kroků stranou se spustila smršť blesků, když se fotoreportér jal hbitě pořizovat sérii snímků. V jasných záblescích vystoupily obrysy města mnohem výrazněji. „Mohli bychom zalézt do některého stavení a zahřát se. Přitulit se k sobě jako eskymáci v iglú. Zažil jsem to na Aleutách.“

Maggiinými prokřehlými údy znovu projela bodavá bolest. „Za pokus to stojí,“ poznamenala a vykročila po chodníku k předměstí, na jehož hranici zlatá stuha končila.

Sam se jí pověsil na paty. „Měl bych lepší nápad,“ prohodil. Maggie se ohlédla přes rameno, jako by očekávala, co spásného navrhuje. Jen mávl rukou, aby nerušené pokračovala.

Maggie se znovu, tentokrát znepokojeně ohlédla. Předtím si stačila dobře všimnout Texasanových nafialovělých rtů, a jak nyní viděla, ostatním se nevedlo o nic lépe. Ralph se

celý třásl jako v zimnici. Zdálo se, že fyzicky nejzdatnější člen skupiny dopadl ze všech nejhůř. Během hrdinského plaveckého výkonu spolykal spoustu ledové vody a nevypadal dobře.

S vědomím, že si musí pospíšit, Maggie zostřila tempo a jako zkušený horský vůdce sváděla výpravu po zlatých serpentinách na dno údolí. Jakmile došli na kraj města, ucítila zemitý pach rozkladu. *Tak asi smrdí letitý kompost,* pomyslela si. Zahleděla se do ulic města mrtvých. Stavitelé pojali hrobky jako obydlí, aby se zde duše zesnulých, obklopené důvěrně známými věcmi, jež jim připomínaly pozemský život, cítily šťastné. Na nadedveřních překladech byly vytesány fantastické bytosti s napůl lidskou a napůl zvířecí podobou.

Naprosto stejnou kombinaci mytologických a zoomorfologických prvků mohli obdivovat na mohutných sloupech vyznačujících cestu.

Maggie se jedné skulptury dotkla. Byl to kříženec mezi panterem a ženou. „Zobrazili bohy *uca pacha*, ochránce mrtvých."

Sam na protější straně hlavní třídy zkoumal pestrobarevnou fresku na průčelí dvoupatrové budovy. „A pro změnu tady máme různé *mallagui* - duchy podsvětí."

Norman nervózně přistoupil k Samovi. „Strašně nerad přerušuji vaši přednášku z dějin umění, přátelé, ale s Ralphem to vypadá bledě."

Maggie se otočila. Ralph se zády opíral o jeden portál, hlavu měl svěšenou a navzdory opoře se pozvolna svážel k zemi. „Musíme okamžitě najít útulek. Zahřát ho."

Sam koukl na Denala. „Má náš nekuřák zápalky?"

Chlapec přikývl.

„Mám na mysli suché zápalky."

Chlapec vrhl na šéfa pohrdavý pohled a z ranečku mokrých šatů, který svíral v ruce, vylovil pečlivě smotanou igelitovou tašku, která obsahovala zásobní karton cigaret a krabičku zápalek. Podal sirky Samovi.

Maggie se podivila. „Oheň? Kde seženeš něco na podpal, Same?"

Místo odpovědi se Sam ponořil do sousední hrobky. Zevnitř se ozvalo jakési posouvání a šoupání. Maggie si s hrůzou uvědomila, co se tady chystá. Sam pozpátku vycouval ze vchodu a cosi vlekl. Odplivl si, otřepal se a složil břemeno na ulici. Mrakem zvířeného prachu proniklo ven praskání a chřestění kostí. Byla to mumie ovinutá lněnými obinadly.

„Připravili nám dobrý otop," řekl Sam prostě.

„Uf! Fuj!" Norman znechuceně uskočil a přikryl si ústa.

Sam si pořádně odkašlal, aby nabral dech, a s krabičkou Denalových zápalek v ruce přistoupil k mumii. Dřepl si na bobek, škrtl zápalkou a přiložil plamínek k lněnému obalu. Ten začal doutnat, avšak potom vzplál nízkým plamenem, jenž se postupně prokousal k vyschlé kůži a kostem uvnitř, až nakonec oranžové jazyky vyšlehly vysoko a rozlily kolem sebe žár.

Ač naprosto vyvedená z míry skutkem, jehož se dopustili, se Maggie posouvala stále blíž a blíž k blahodárnému teplu.

Sam se opřel o zeď, vztáhl ruku a obloukem se široce rozmáchl, jako by chtěl ukázat na celou nekropoli. „Když nic jiného, pak se zaručeně nemusíme obávat, že nám dojde dřevo."

Ralph seděl málem na ohništi. Zhruba po hodině mu žár konečně pronikl k prostydlým kostem. Hřál se a snažil se nevnímat zdroj tepla. Z ohně trčela vzhůru ruka mumie a olizována plameny se mírně chvěla. Ralph se rychle odvrátil.

Sam, který se usadil naproti, rozebral a vyčistil obě pušky a dal je k ohni usušit. Maggie pomalu roztála a nyní s paží kolem Denalových ramen v polospánku klimbala hlavou. Kečuánský chlapec rozzářenýma očima upřeně hleděl do oranžové záře. Perný den si ode všech vybral svou daň. Norman stál pár kroků stranou a fotografoval. Ralph by se vsadil, že přes veškerou únavu hoří jeho bodyguard touhou zajít hlouběji do podzemního města. Sám si však netroufal. Oheň zářil, leč okolní tma působila odstrašujícím dojmem. Byla všudypřítomná. Dala se nahmatat. Jako přízračný plášť tížila ramena.

Norman postřehl, že ho Ralph pozoruje. Popošel k ohni. „Jak se cítíš?" zeptal se s nelí-

čeným zájmem.

Ralph uhnul očima. „Líp.“

Norman se posadil na kamennou dlažbu vedle černocha. Dřív než se stačil zadržet, si Ralph poposedl o pár centimetrů dál.

Normanovi neušlo, jak hbitě se soused odtáhl. „Neobávej se, kamaráde, nehodlám po tobě vyjet.“

Ralph, naštvaný sám na sebe, se za trest kopl do kotníku. Zažrané vzory se dají těžko vymazat.,.Promiň,“ řekl smířlivě. „Nic jsem tím nemyslel.“

„Jo, jasně. Jen aby tě náhodou nepřistihli, jak si hovíš vedle teplouše.“

„V tom to není.“

„A v čem tedy?“

Ralph svěsil hlavu. „No, možná tak trochu je. Vyrostl jsem na Jihu. Naši jsou ortodoxní baptisté. Vlastně celá rodina. Můj strýc Gerald byl dokonce pastorem naší farnosti. Vychovali mě tak. Vtloukli nám tohle myšlení do hlavy.“

„Takže co nového pod sluncem? Moji rodiče jsou mormoni. Ani se moc nezhrozili, když se dozvěděli, že jsem gay.“ Norman odfrkl. „Ani armádě to v podstatě nevadilo. A obě rodinky mě jednoduše vykoply.“

Ralph neměl sílu pohlédnout Normanovi do tváře. Třebaže na vlastní kůži nesčetněkrát zažil, co umějí předsudky, měl alespoň rodinu, která mu vždy poskytla oporu.

Norman vstal a zvedl fotoaparát.

Ralph znenadání vystřelil pravačkou a mocně stiskl novináři ruku. Ten sebou v leknutí trhl. „Dík žes mi kryl záda,“ řekl fotbalista vřele.

Norman, uvedený do nebývalých rozpaků, vysvobodil ruku. „Bylo mi potěšením. Jenom se mě nepokoušej políbit. Nepatřím k téhle sortě děvčat.“

„Já slyšel opak. Škoda,“ zažertoval Ralph.

Norman smutně potřásl hlavou a pak prohodil: „Ralphíku, ty komediante! Už teď se mi stýská po starém pobožnůstkářském atletovi.“

Jak odpoledne ubíhalo, Henry se stále víc cítil jako oleandr v koutě. Když teď v podvečer osaměle kráčel za Joan a Dalem pustými chodbami a sály Hopkinsovy univerzity, snažil se vzpružit obdivováním interiéru. V tuto pozdní hodinu tady byli asi posledními živáčky. Po nekonečné řadě testů v laboratoři se odebrali do Joaniny kanceláře, aby připravili rozvrh pokusů na zítřek.

Dvojice badatelů ani cestou nepolevila ve vášnivé debatě o záhadném materiálu. „Potřebujeme kompletní krystalografickou analýzu. Kvantitativní rozbor, abychom zjistili obsah kovu v substanci Z,“ pronesl v návalu vzrušení metalurg, který mezitím stačil novou látku pojmenovat.

Henry vytušil, že hubený čahoun už v duchu přemítá, ve kterém vědeckém časopisu bude svůj převratný objev publikovat.

„A moc rád bych si ověřil, jak materiál reaguje na ostatní druhy záření zejména na paprsky gama.“

Joan přikývla. „Požádám o spolupráci naši jadernou laboratoř. Jsem si jistá, že se to dá zařídit.“

Henry na zadním voji pozvedl kádinku a znovu si zkoumavě prohlédl hrubou repliku dominikánského kříže, vystupující z hutné kaluže na dně. Substance Z. *Kolegové zřejmě pro stromy nevidí les*, pomyslel si. *Mají před sebou mnohem větší záhadu.* Chemické a molekulární vlastnosti materiálu, třebaže fascinující, nebyly ničím v porovnání s faktem, že látka sama měnila skupenství ba dokonce se sama tvarovala.

Jenže ti dva očividně nepřikládali této neuvěřitelné schopnosti žádnou váhu. Metalurg

přičítal proměnu působení zlatého kříže. Vyslovil teorii, že pravděpodobně došlo k jakémusi přenosu energie či elektronů, takže v bezprostřední blízkosti kříže se smetana stloukla v máslo a vytvarovala podle předlohy.

„Všechny kovy vydávají energii s vlastní charakteristickou značkou," vysvětlil Dale. „Vzhledem k přemírné citlivosti na různá záření zareagovala naše substance na zlato tak, že proměnila vlastní krystalickou stavbu k jeho obrazu. Úžasné!"

Henry nesouhlasil, avšak raději držel jazyk za zuby. Věděl, že odpověď spočívá někde jinde. Vzpomněl si, jak hladil zašifrovaný nápis na kříži a hloubal, co asi znamená, když se udala proměna. Nebyla to bezprostřední blízkost kříže, nýbrž Henryho, co proměnu substance Z způsobilo. Něco se stalo, nicméně Henry nehodlal vyslovovat divoké dohady nahlas. Zaprvé na to nebyl duševně připraven a zadruhé to nebyl jeho styl. Potřeboval shromáždit více informací. Od první lekce své žáky učil: najděte pevný opěrný bod a postupujte na základě poznatků, a nikoli spekulací. Jediná jistota, kterou zatím nabyl, byla, že se substancí Z nejsou žádné žerty. Několikrát zamumlal, že by si neměli zahrávat, leč oba vědci zůstávali k výstrahám hluší.

Pravou rukou ohmatal dominikánský kříž, který vstrčil do kapsy sportovního saka. Páter Francisco de Almagro přišel na něco, co chtěl v testamentu sdělit celému světu. Henry dospěl k závěru, že tajemství substance Z neodhalí žádné vědecké přístroje, žádná výzkumná či jaderná laboratoř. Všechno stojí ve škrábanici na rubu kříže. A proto, dřív než si troufne vyslovit vlastní mínění a rozvinout vlastní experimenty, musí rozluštit prastarý nápis. Naštěstí přesně věděl, kde začít. Na zítřek má domluvenou další poradu s arcibiskupem. Dost možná se ve starých záznamech našla zmínka o šifrovaném písmu, které používali dominikánští mniši.

„Tak jsme tu," oznámila Joan. Se zacinkáním vylovila z kapsy klíče a předešla hosty, aby odemkla. Sotva vzala za knoflík, dveře povolily. Nemusela ani vsunout klíč do zámku. „To je divné. Asi jsem zapomněla zaklapnout..."

Chystala se strčit do dveří, leč Henry ji bleskově zarazil. „Ne!" A drapl patoložku za loket. Dobře si pamatoval, že když společně odcházeli do laboratoře, dveře nejenom zaklapla, ale i zamkla. Strhl Joan stranou, přičemž se málem překotil dozadu přes koš, který si tam uklízeči přichystali na vynesení. Jen stěží udržel rovnováhu.

„Henry!" vykřikla polekaná Joan.

Dale se zamračil, jako by archeolog zešílel, a přiskočil dámě na pomoc. „Co to děláte?"

Henry neměl čas na vysvětlování. Páteří mu nahoru dolů kmitaly signály nebezpečí. „Utíkejte!" zařval.

Bylo však příliš pozdě.

Za Daleovým ramenem se ve dveřích Joaniny kanceláře zjevila temná postava. „Nehýbejte se!" chladně rozkázal nepovolaný.

Daleovi vyprchala z obličeje všechna barva. Vyděšeně se otočil kolem vlastní osy a rychle vycouval na opačnou stranu, než stáli Henry a Joan.

Muž vyšel na chodbu. Měl na sobě uhlově šedý oblek, černou košili a černou kravatu. Snědá pleť, obličejové rysy, ebenově černé vlasy a tmavé oči prozrazovaly španělskou krev. Henryho pozornost však nejvíc upoutala masivní pistole opatřená silným tlumičem, kterou nezvaný host třímal v pravé ruce. Muž se hrozivě ohnal zbraní doprava doleva, aby naznačil, že hladce pokryje celé pole. „Kdo z vás má zlatý krucifix? Vydejte kříž a zůstanete naživu."

Dale hbitě ukázal na Henryho.

Útočník zamířil hlaveň na označený cíl. „Profesore Conkline, nenuťte mě, abych vás zastřelil."

V tom okamžiku z Dalea vyprchala veškerá odvaha. Jakmile se střelec pootočil na opačnou stranu, udělal čelem vzad a rozběhl se ke schodišti na konci chodby. Drahé boty však uprchlíka zradily, když tvrdé podpatky hlasitě zacvakaly na navoskovaném linoleu. Střelec se

nenamáhal ani ohlédnout. Jednoduše zamířil pistolí za sebe a vystřelil. Tlumič udusil zvuk výstřelu, nezmírnil však jeho účinek. Razantnost kulky podrazila Daleovi nohy. Vylétl do vzduchu, jak široký tak dlouhý se rozplácl na podlahu a svezl se o pár metrů dál, zanechávaje na světlé šachovnici krvavou šmouhu. Pokusil se vzepřít na rukou a popolézt, avšak zhroutil se a kolem se rozlila šarlatově rudá kalužˇ.

„A nyní, profesore Conkline," řekl pistolník a natáhl volnou ruku, „kříž, prosím."

Dřív než se Henry zmohl na odpověď, vyšel z Joaniny kanceláře druhý tmavě oděný muž. Podíval se na metalurga bezvládně ležícího opodál a posléze na střelce. Potom promluvil španělsky. Přestože přímo mrskal jazykem, Henry rozuměl. „Carlosi, zničil jsem všechnu písemnou dokumentaci a diskety."

Carlos zřejmě vůdce pohlédl na příchozího a mírně sklonil pistoli. „A počítač?"

„Provedl jsem důkladnou čistku harddisku."

Carlos spokojeně přikývl.

Henry využil chvilkového vyrušení, nepozorovaně vytáhl kříž z kapsy saka a vsunul ho do vrchovatě naplněného odpadkového koše. Pouze Joan postřehla, co provedl, a strachem rozšířila oči.

Carlos znovu pozvedl hlaveň a otočil se k Henrymu. „Dochází mi trpělivost, profesore. Kříž, prosím."

Henry postoupil o krok dopředu, takže se přesunul mezi střelce a Joan. Na oko s nejvyšším sebezapřením vztáhl ruku s kádinkou, kterou dosud pevně tiskl k hrudi. Tajně doufal, že trochu neforemný kříž uvnitř a barva kovu ošálí zloděje. Nehodlal se připravit o pravou středověkou relikvii.

Mužovy oči se v podezření zúžily. Vzal kádinku a podržel ji ve výši očí. Přestože odpoutal pozornost od terče, hlaveň stále mířila do černého přesně na Henryho srdce.

Komplic přikročil blíž a nesměle nahlédl střelci přes rameno. „Je to...?" Carlos si zvědavce nevšímal. Upřeně hleděl na hrubou kopii originálního krucifixu a španělsky šeptal modlitbu. Jak slova téměř neslyšně plynula z jeho rtů, kříž přímo před očima všech roztál a v kádince zničehonic vyrostla dokonale souměrná pyramida.

Henry zalapal po dechu.

Carlosův společník padl na kolena. „*Dios mio!*"

Carlos spustil třesoucí se ruku s kádinkou. „Našli jsme to!" Probrán z vytržení se vrátil na zem k zajatcům.

Henry znovu ustoupil po bok Joan, která mu zoufale stiskla ruku. Henrymu mezitím došlo, že učinil zásadní chybu. Kardinálně se přepočítal. Zloději nepásli po dominikánském kříži proto, že byl ze zlata, nýbrž proto, že se domnívali, že je zhotoven ze substance Z! A on jim bezděčně předal pravý poklad, který toužebně hledali. Kdo vůbec tito lidé jsou?

Carlos se hlavou uklonil Joan, pak Henrymu, avšak následný rozkaz adresoval společníkovi. „Umlčet!"

Druhý muž vstal a vytasil vlastní zbraň, která velikostí předčila vůdcovu hračku a působila mnohem děsivěji.

„Počkejte!" vykřikl Henry prosebně.

Muž však nevzal prosebníka na vědomí, zacílil a vystřelil. Henrymu jako by oheň roztrhl hruď. Z dálky slyšel Joanin křik. Klesl na kolena. Jeho ruka bezvládně vyklouzla z Joaniny dlaně. Nechápavě vzhlédl přesně v okamžiku, kdy muž zamířil zbraň na Joan.

„Néé!" zaúpěl a zatápal rukou ve vzduchu.

Marná snaha. Zazněl tlumený výstřel.

Joan se chytila za hruď a padla. Ohromeně se podívala Henrymu do obličeje a vzápětí zabloudila očima dolů. Henry ten pohled sledoval. Prsty vytrhla opeřenou šipku, která trčela z důlku mezi ňadry, a zůstala strnule ležet na zádech.

Henry rychle pohlédl na vlastní hruď. Místo krvácející dírky po kulce se tam červenal

opeřený zdroj utrpení. Uspávací šipky?

Zatímco droga účinkovala, kolem poletovala španělská slova.

„Zvedáme kotvy. Ty dva bereme s sebou.“

„A co s tím mrtvým?“

„Šoupněte ho k uklízečce do kanceláře.“

Náhle se nad Henrym vynořila Carlosova tvář. Bezedné černé oči se leskly. Henry měl pocit, že se v nich topí. „Uděláme si krátkou vyjížďku, profesore. Sladké sny.“

Než se kolem všechno zamlžilo, Henry si všiml stříbrného křížku, jenž se houpal na řetízku kolem mužova krku. Někde už takový viděl... Ale ovšem! Vždyť je to kříž mumifikovaného kněze v malém stříbrném vydání.

Dominikánský krucifix!

Henry se už nestačil zamyslet nad nejnovější záhadou. Černý pařát drogy se sevřel a odnesl ho do říše bezvědomí.

ČTVRTÝ DEN
NEKROPOLE

Čtvrtek 23. srpna, čas 7:45 Jeskyně
Andy, Peru

SAM SE PROBUDIL na kamenné podlaze sluje, vyburcován ze spánku jemným, leč neodbytným dloubáním do boku. Ohnal se a nahmatal palec nohy. „Nekopej!“ zavrčel otráveně a překulil se na druhý bok, zády k ohni. Teprve potom spatřil Normana, který stál opodál a pozoroval temnou nekropoli. Fotoreportérovi připadla poslední noční hlídka. Třebaže mezi nimi a armádou tarantulí stála jako přehrada netopýří jeskyně, nechtěli nic riskovat.

„Co, co, co? Děje se něco?“ zablábolil Sam jako opilý a protřel si oči. Po včerejším vysilujícím úprku završeném téměř smrtící lázní v ledové vodě si nepřál nic jiného než aspoň půl dne se hřát u praskajícího ohně. Když zvážil druh paliva, musel uznat, že docela příjemně voní téměř jako pražená skořicová kůra. Z ohořelé lebky v srdci vatry hleděly na Sama prázdné oční důlky. Nervózně se odsunul o kousek dál. „Proč jsi mě vzbudil?“

Norman se neodtrhl od výhledu na hrobky inckých mrtvých, ponořené v hustém šeru. „Rozjasňuje se tady,“ řekl konečně.

Sam sebou trhl. „O čem to mluvíš? On někdo přiložil další poleno?“ A rychle se ohlédl ke třem zafačovaným mumiím, naskládaným u zdi jako hranice dřeva a čekajícím, až nakrmí plameny.

Norman se otočil k Samovi. Na dlani držel expozimetr. „Ne. Jenom jsem chtěl na hlídce líp využít čas, tak jsem průběžně měřil světlo. No, a pokud čte osvitoměr správně, pak od páté hodiny kandely přibývají.“ Na sklech Normanových brýlí zatančil odraz oranžových plamenů. „Chápeš, co to znamená?“

Sam byl dosud příliš unavený, a navíc mu to po ránu stejně nikdy nemyslelo. Probral se vždycky až po velkém bucláku kávy, jíž by teď potřeboval celý kotel. „Tak už mě nenapínej,“ zaútočil na novináře.

„Svítání,“ pronesl Norman, jako by se tím vše vysvětlilo.

Sam dál koukal jako spadlý z višně.

Norman si útrpně povzdechl. „Ty nejsi ranní ptáče, viď?“

Mezitím se probudili ostatní a pomalu se vyhrabali z provizorních postelí.

„Děje se něco?“ zeptala se Maggie poté, co mohutně zívla.

„Hrajeme šarády,“ oznámil Sam.

Norman proklál Sama trpkým pohledem a popošel blíž, aby mohl mluvit k celému kroužku. „Můj expozimetr zaznamenává od úsvitu stále silnější a silnější světelný signál.“

Maggie se posadila rovněji. „Vážně?“ A zahleděla se přes oheň do tmy jeskyně.

„Čekal jsem dvě hodiny, abych se ujistil. Nechtěl jsem vám dávat falešné naděje.“

Sam se vyhoupl na nohy. Spal jenom v džínsách. Košili použil jako polštář. Tlustá vesta se pořád ještě sušila. „Nenaznačuješ snad...?“

Maggie mu vzrušeně skočila do řeči. „Norman má možná pravdu. Jestliže hodnoty s přicházejícím ránem rostou, pak musí někudy pronikat dovnitř sluneční svit.“ Poplácala Normana po ramenu a celá šťastná jím zatřásla. „Někde blízko bude cesta ven!“

Ta jásavá slova pronikla Samovi do vědomí. *Cesta ven!* Sam přistoupil k dvojici. „Jsi si jist, že ta věcička nezaznamenává pouze zář táboráku? Když palivo řádně prohoří, plameny přirozeně vyšlehnou vyšší intenzitou.“

Také Ralph a Denal vstali od ohniště a zvědavě se připojili ke skupince.

Norman trochu uraženě prohlásil: „Ne, Same.“ A slavnostně pozvedl malý přístroj. „S konečnou platností to zachycuje sluneční světlo.“

Uspokojen fotografovým znaleckým posudkem, Sam přikývl. Norman neměl ve zvyku

plácat nesmysly. Sam se slídivě rozhlédl po jeskyni. Světlo ohně přízračně poskakovalo po zdech stavení a odráželo se až na lesklém povrchu monstrózní zlaté sochy v samém středu města. Sam se v duchu modlil, aby byl fotografův závěr správný. „Pak tedy zjistěme, odkud sem proniká denní světlo. Může to ten expozimetr vystopovat?“

„Mnó...“ Norman se zadumal. „Když ho zastíním, aby nás nerušila tahle plápolající pochodeň a baterky, a rozšířím clonu...“ Pokrčil rameny.

Ralph, jemuž se nápad zalíbil, se hned dobrovolně přihlásil. Zdálo se, že po včerejším ledovém křtu opět vklouzl do vlastní kůže, nicméně jeho staré já se projevovalo kapku krotčeji. „Třeba bych mohl s Normanem vyrazit na okružní cestu. Obhlídneme pohřebiště a vypátráme, kde je světlo nejsilnější. To nás může aspoň pro začátek nasměrovat.“

Jelikož fotoreportér váhal s odpovědí, Sam ho popíchl: „Co ty na to, Normane?“

Tenký dlouhán se zahleděl do černé opony, v kruhu obepínající ostrůvek jasu kolem ohně. Netvářil se, že by stál o příležitost vydat se na průzkumnou výpravu, avšak nakonec neochotně souhlasil. „Možná se to povede.“

„Prima.“ Sam zamnul rukama a hbitě sestavil plán. „Vy ohledáte terén a my zatím rozbijeme tábor. Vezměte si baterku, ať si můžete posvítit a přečíst údaje. Ale mezitím radši vždycky zhasněte, protože baterie slábne a další rezervu bohužel nemáme.“

Ralph převzal baterku a přezkoušel vypínač. „Budeme opatrní a šetrní.“

Norman pohlédl do ohně a zpátky do tmy. „Jestliže máme něco zjistit, pak si radši pospěšme. Nikde není řečeno, že se slunce nemůže ztratit. Stačí, když se přižene mrak... Příroda umí dokonale zkreslit údaje.“ V protikladu k vlastní výzvě ke spěchu však Norman i nadále váhal a obličej měl stažený vnitřním napětím.

Sam si jeho rozpoložení všiml. „Něco není v pořádku?“

Norman zavrtěl hlavou. „To nic. Já... jenom jsem viděl příliš mnoho laciných hororů.“

„No a?“

„Rozdělení skupiny... Víš, v hororových filmech pak zabiják začne klaďasy postupně oddělávat.“

Ve víře, že Norman dal do vínku vtip k potrhání, se Sam rozchechtal, leč sám vtipálek zachoval kamennou tvář. Samovi umřel smích na rtech. „Ty vážně myslíš...“

Vtom se cosi obrovského zřítilo přímo na ohniště. Hořící útržky obvazů a kosti se rozprskly do všech stran a kodrcavě se rozeběhly po kamenné podlaze. Z rozmetaného táboráku a uhasínajících uhlíků se vzdouval dým a skupinu hrozivě polykala temnota. Jedna hořící pochodeň naštěstí přistála na mumiích naskládaných poblíž a zapálila je. Světlo se vrátilo a stíny, které malovala pohřební hranice, se roztančily po zdech hrobek.

Sam se bleskově otočil a stáhl Maggie za sebe. Na ruinách původního ohniště ležela velká otesaná žulová kostka zcela zjevně cihla z některé ze staveb. Sam vzhlédl ke stropu sluje. Nad městem se nevznášela žádná střecha a budovy nezdobily žádné převislé římsy, z nichž se kámen mohl vyloupnout. Stěží však mohl spadnout takříkajíc z nebe.

Ralph vyslovil Samovy myšlenky nahlas. „To není náhoda.“ Alabamský fotbalový hráč rozsvítil baterku a zamířil paprsek do tmy, kam nedosáhla zář plamenů.

„Chopme se zbraní,“ zavelel Sam. „Fofrem!“

Ralph přikývl, hodil baterku Normanovi a chňapl pušku opřenou o kamennou zeď. Sam přiskočil ke svému nouzovému loži a hbitě zvedl winchestrovku, kterou měl i ve spánku po ruce. Maggie se držela Samovi po boku a Denal se málem tiskl k Maggie.

Kromě občasného zapraskání a zarachtání v útrobách ohně, který stravoval na troud vyschlé mrtvoly, se neozývaly žádné jiné zvuky. Ačkoli všichni napínali uši, nic neslyšeli, přesto svými smysly vnímali pohyby. Nepokoj nevzbuzovaly stíny, které se vlnily v rytmu oranžových jazyků, nýbrž jakési podivné šmouhy v temnotě. Ty cáry plavně klouzaly, pluly, nadnášely se nad zemí. Něco tam bylo a blížilo se to.

„Duchové... přicházejí si pro nás,“ zamumlal Denal.

Maggie položila malému indiánovi paži kolem ramen. Chtěla chlapce upokojit, nicméně jeho soud si nikdo netroufl zlehčit. Rozloha nekropole matně se rýsující v záři plamenů a temný příkrov prodchnutý pohybujícími se skvrnami, očividně hustšími než vzduch, proměňovaly jejich nejhorší noční můry ve skutečnost.

Přízraky, které se procházely nekropolí, však překonaly nejhrůznější představy.

Paprsek Normanovy baterky zachytil jednoho z obyvatel města. Tvor na okamžik strnul jako lesní zvěř, když se v noci na silnici dostane do ohniska dálkových reflektorů auta. Bohužel se vůbec nepodobal jelenu nebo srně. Holou kůži měl mléčně bílou, přesně jako tarantule, stál na dvou nohách, hrbil hřbet, klátil hlavou doprava doleva a jednou tlustou svalnatou přední končetinou tloukl do vzduchu. Sam si zprvu myslel, že je to opice, avšak podivné zvíře nemělo srst, dokonce ani chloupek na lebce.

Zasyčelo na dotěrné světlo, pak na vetřelce, navztekaně přivřelo velké černé oči v úzké štěrbiny a vycenilo ostré zuby. Poté sebou mrsklo a zmizelo ve tmě, dřív než se vzpamatovali. Sam se dosud nesetkal s hbitějším zvířetem.

Zjevilo se a rozplynulo se tak rychle, že žádný z pozorovatelů neměl čas na slůvko hodnocení. Zaskočilo Sama natolik, že ani nezacílil. Také Ralph zůstal jako solný sloup. Paprsek se třepotal asi tak, jako fotoreportérova ruka, která baterku držela.

„Co to proboha bylo?“ konečně zašeptala Maggie.

Sam přiložil winchestrovku k ramenu. Zpovzdálí se nesla slabá ozvěna. Nesla se odevšad. Teď už rozpoznávali zvuky: škrábání na skálu, tlumené syčení, přiškrcené hvizdy a vrčení, jedno pronikavé zavytí - zaručeně troubení na poplach a výzva k útoku. Znělo to, jako by je hordy nájezdníků obkličovaly a kruh se stahoval. Mohli se utěšovat jedině tím, že akustika jeskyní často klame. Ralph a Sam na sebe pohlédli. V černochových očích se jasně zračil strach.

„Co to je?“ opakovala Maggie.

‚Mallaqui,“ odpověděl Denal. *Duchové podsvětí.*

„A vy jste chtěli, abychom se tam vydali. Ralph a já. Sami dva,“ zakňoural Norman a celý se rozklepal. „Vezměme si z hororových škvárů ponaučení. Odteď se držíme pohromadě!“

Nikdo neodporoval. Ve skutečnosti nikdo neřekl ani ň. Všechny oči zíraly do temného srdce nekropole.

Sotva se Henry probral, zatoužil, aby znovu upadl do milosrdného bezvědomí. Hlava mu třeštila a ve spáncích tepalo, jako by je nějaký hudební experimentátor použil pro bubenické sólo. Ústa měl plná kyselých slin, lepkavých jako klovatina. Zasténal, neboť to bylo jediné, nač se momentálně zmohl. Chvíli volně dýchal a soustředil se na okolí. Musel mžourat očima, neboť do malé místnosti, kde ležel, pronikal pruh světla pouze zamřížovaným okénkem posazeným vysoko v zadní zdi.

Zčistajasna se Henrymu vrátila paměť. Vzpomněl si na přepadení v kuloárech Hopkinsovy univerzity. Jednou rukou zabloudil k hrudi, kde téměř přesně uprostřed nahmatal citlivý důlek. Opeřená šipka byla pryč. Pomalu se vzepřel na loktech, aby měl lepší výhled. Ležel na pryčně vystlané notně omšelou matrací. Vskutku velkorysé, že mu nechali šaty, levisky a šedou košili. Nicméně sportovní sako, originál Ralph Lauren, zmizelo. Pootočil se na bok, odhrnul tenkou vlněnou deku a namáhavě se posadil.

Sparťanská výbava, pomyslel si. Kromě postele zde byl z nábytku ještě stůl prožraný červotočem, zastrčený do zadního rohu, a modlitební lavice umístěná před prostým dřevěným krucifixem. Henry se zadíval na kříž, jehož sytě třešňový odstín ostře vynikal na vápnem nabílené omítce. Před očima mysli mu znovu vyvstal obraz stříbrného dominikánského křížku, který visel na krku útočníka. *Co se tady ksakru děje?*

Spustil nohy na podlahu, čímž si přivodil zvonění v uších, a kolem se na zlomek vteřiny zatmělo. Rychle se zhluboka nadechl. Vzápětí zaznamenal silný známý pach, jenž se linul z deky. Ohmatal hrubou tkaninu. Byla trochu mastná. Poté zvedl roh přikrývky k nosu a čichl si. Lama. Jenže se jednalo o vlnu té nejnižší kvality, jakou textilní průmysl jihoamerických zemí vyráběl: určenou nikoli pro vývoz, nýbrž pro venkovany.

Henrymu začalo konečně svítat. Jižní Amerika?

Henry rychle vstal. Zpočátku se malátně potácel na slabých nohách, avšak brzy znovu nabyl pevnost a rovnováhu. „To není možné!“

Přešel ke dveřím, které byly zřejmě šité na malé postavy, leč bytelné. Zkusil kliku. Zamčeno. Co jiného se dalo čekat? Vrátil se do středu místnosti a vzhlédl k oknu. Z venku se dolů snášelo štěbetání ptáků, patrně z nedalekého stromu, a louč slunečních paprsků protkaná mihotajícími se zrnky prachu, vířenými horkým vánkem. Příliš jasné, příliš ostré světlo. Henryho zachvátil pocit, že toto nemůže být den, kdy jako exotické zvíře při odchytu na safari dostal uspávači injekci. Jak dlouho byl mimo? Lehký závan zanesl dovnitř vůni rozpáleného oleje, smaženého masa a kukuřičných placek... a v dálce matně šuměl typický ruch trhu, křiklavé hlasy vychvalující zboží... španělsky! Ani slovo anglicky!

Když si Henry uvědomil pravdu, prudce klesl na mysli. Unesli ho z vlasti. Sprostě propašovali do ciziny. V duchu se mu zjevila jiná tvář: hladký vodopád vlasů barvy půlnoční oblohy, zářivé oči, plné rty. Dech inu uvízl v hrdle, když si vybavil, jak Joan vytrhla z prsou opeřenou šipku a zhroutila se na podlahu. Kde skončila?

Sžírán víc obavami o Joan než o vlastní osobu se Henry vrhl ke dveřím a jal se bušil pěstí, až se i veřeje otřásaly. Právě se chystal zavolat, když se odsunula klapka zakrývající okénko v horní třetině dveřní desky a rušitele klidu přísně probodly tmavé oči.

„Chci vědět, co...“

Kukátko se s klapnutím zavřelo. V chodbě, tři čtyři kroky od dveří, si dva muži vyměnili pár kusých vět. Strážní však mluvili tak tiše, že nebylo nerozumět. Potom jeden spěšně odešel. Henry znovu zabušil na dveře. „Pusťte mě odtud! Okamžitě!“

Popravdě řečeno neočekával žádnou odpověď. Pouze ze sebe potřeboval dostat to nesnesitelné napětí, rozčilení, zoufalství bezmocnosti. Proto se notně vyjevil, když se dočkal nenadálé odpovědi. Volání tlumené zdmi přicházelo z chodby možná odnaproti.

„Henry? Jsi to ty?“

Proud úlevy mu zalil hruď a ochladil vroucí krev. „Joan!“

„Jsi v pořádku?“ zakřičela.

„Jakž takž. A ty?“

„Cítím se jako zmlácená, motá se mi hlava, je mi na zvracení.“

Henry však v tónu jejího hlasu postřehl rovněž strach, velký strach. Nevěděl co říct. Omluvit se, že ji dostal do takových nesnází? Povzbudit ji falešnými sliby, že brzy přijde vysvobození? Odkašlal si a zavolal: „Je mi líto, že se nám to druhé rande takhle zpackalo.“

Po dlouhé pomlce zaslechl potutelné zachichotání. „Už jsem zažila horší!“

Henry přitiskl obě dlaně na dveře. Mocně zatoužil sevřít Joan v náruči.

Ozvěna lehkých kroků, která se matně rozléhala chodbou, ohlásila, že někdo přichází. Také Joan to včas zaznamenala a zmlkla. Henry zatajil dech. Co bude teď? Těsně přede dveřmi cely zavelel pevný, břitký hlas. Henry příchozího poznal.

Následovalo zaskřípění petlice a pak se dveře rozlétly dokořán. Henry nevěděl, co přesně očekával, avšak nyní zcepeněl a jen v ohromení zíral na dva mnichy v kutnách, stojící před prahem. Oba měli kápě shrnuté z hlavy a kolem krku korálkovou šňůru s výrazným krucifixem.

Jakmile Henry spatřil tvář vyššího mnicha, instinktivně ucouvl. Starý známý! Pistolník, jenž si plete univerzitu se střelnicí! Carlos, jak ho oslovoval kumpán. A jak vidno, doposud neodložil bouchačku! Muž opravdu svíral pistoli, jíž tentokrát chyběl tlumič. „Budete-li spo-

lupracovat, profesore Conkline, všechno dopadne dobře.“

„Kde... kde vůbec jsem? Co s námi chcete udělat?“ vychrlil ze sebe Henry.

Carlos otázky přeslechl a pokynul strážnému. Ten přešel k protějším dveřím a odsunul závoru. Panty zavrzaly a těžké dveře se otevřely. Mnich vyštěkl pár slov španělsky. Vzápětí z prostřižené kapsy pod pasem vytáhl zbraň, jíž zamával na znamení, že nocležník má útulek opustit.

Joan ustrašeně vyšla ven. Její oči v mžiku nalezly Henryho. Ten vycítil, jak jí spadl kámen ze srdce. Jen napětí povolilo, neubránila se slzám. Rychle si otřela obličej. Nepotřebovala další pobídky strážce, aby se připojila k Henrymu, jehož Carlos mezitím vyvedl na chodbu. Očima přeskočila k pistoli v ruce vyššího mnicha a zpátky k Henrymu.

„Proč jsme tady?“ zašeptala. „Co po nás chtějí?“

Dřív než mohl Henry odpovědět, promluvil Carlos: „Pojďte. Brzy se dozvíte odpovědi na všechny otázky.“ Otočil se na podpatku, aby nedobrovolné hosty uvedl do pohostinnějšího prostředí. Druhý mnich se zbraní v ruce malý průvod uzavíral.

Joanina dlaň vklouzla do Henryho dlaně. Henry ruku hledající oporu sevřel, jak nejpevněji mohl. Chtěl Joan alespoň trochu ubezpečit, že stojí při ní. *Kdyby je ti lidé mínili zabít, proč by je uspávali a vlekli lán světa až sem? Jenže kde se nacházejí? Co se po nich chce?* Existoval jediný způsob, jak to zjistit.

Henry šel za Carlosem a téměř fascinovaně sledoval, jak se mnichův dlouhý šat ladně vlní a sandály tiše mlaskají po podlaze dlážděné plochými kameny. A proč zvolili tak zavrženíhodné přestrojení?

Zatímco procházeli spletí chodeb a úzkých schodišť, po nichž vystoupili o dvě poschodí výš, Joan zarytě mlčela a kráčela strnule jako loutka. Cestou potkali pouze jednoho mnicha či spíš zakuklenou postavu s hlavou skloněnou až na prsa. Muž ustoupil stranou, aby nechal procesí volně projít, avšak ani na zlomek vteřiny neukázal obličej. Když mnicha míjeli, Henry zaslechl, jak šeptem drmolí modlitbu. Byl tak ponořen do sebe, že nepozvedl ani oči.

Henry se neubránil a ohlédl se. Mnich pokračoval vlastní cestou, jako by nevnímal okolí. Buďto si opravdu zbraní v rukou bratrů nevšiml, nebo jednoduše dělal mrtvého brouka. V druhém případě se musel dovtípit, že ozbrojenci vedou vězně, leč jasně dal najevo, že to není jeho starost.

„Divné,“ zamumlal pro sebe Henry.

Carlos se konečně zastavil před velkými dvojitými dveřmi, navoskovanými a naleštěnými jako zrcadlo. Africký mahagon a pěkně drahý, zatipoval zcela správně Henry. Vyřezávaný reliéf zobrazoval řetěz hor, jejichž svahy byly posety vesničkami. Henry ten výjev znal. Obdivoval ho mnohokrát kdykoli navštívil Peru. Zachycoval jednu z nejkouzelnějších oblastí And.

Henry sebou trhl, když Carlos zvučně zaklepal na dveře.

Uvnitř zvolal hluboký hlas: „*Entrada!*“

Carlos stiskl kliku a jedno křídlo dveří neslyšně sklouzlo v naolejovaných pantech, aby odhalilo místnost stejně skvostnou jako mahagonová brána. První, co muselo každého upoutat, byl oltář zdobený zlatými a stříbrnými listy, který stál v rohu. Hned poté, co vstoupil, si Henry nemohl nevšimnout překrásného ručně tkaného koberce ze srsti alpaky, který tlumil kroky jako měkoučké polštářky mechu. Všechny stěny pokrývaly od podlahy ke stropu regály mohutné knihovny zaplněné zaprášenými vzácnými svazky. Ve středu místnosti stál masivní starožitný psací stůl, na němž počítač trůnící na pravé straně působil jako pěst na oko.

Za nepřehlédnutelným stolem seděl rozložitý muž úctyhodného věku, leč plný života. Když s mladickým elánem vyskočil na nohy, židle zavrzala. Vedle jeho mohutné postavy se stůl zdál náhle malý.

Henry však nádheru komnaty a majestátnost jejího obyvatele vnímal jen okrajově, neboť veškerou pozornost upoutal k širokým oknům za mužovými zády. Venku se tyčila věž

klasického koloniálního kostela, která čněla vysoko nad městskými budovami. Ten výhled způsobil, že Henry v úžasu zalapal po dechu. Okamžitě poznal pamětihodnost, která po staletí sloužila v okolní krajině jako orientační bod. Teď už s jistotou věděl, kde je. Cuzco! Peru! Okna hleděla na španělský kostel svatého Dominga, postavený dominikány na rozvalinách inckého chrámu Slunce.

Henry se obratem ruky vrátil zpět do místnosti. Radost z poznání, kde se ocitl, rázem vyprchala. Jsou zde jako vězni... a ti mniši, to prostředí, muž za obrovským stolem... jeho zářivý úsměv na uvítanou...

Ach bože!

Henry v duchu zaúpěl a popošel o pár kroků dopředu, aby si vrchního věznitele lépe prohlédl. Mužův obličej nesl typicky španělské, až aristokratické rysy. Henrymu se vybavil nedávný rozhovor s arcibiskupem tam v Baltimoru. Arcibiskup zjevně nakloněný archeologickému bádání přislíbil, že všechny dotazy předá peruánskému kolegovi. Dominikánskému duchovnímu. Henry si pamatoval jméno, které zmínil.

„Opat Ruiz?“ vyhrkl.

Mohutný muž místo pozdravu vysekl zdvořilou úklonu hlavou. „Vítám vás v opatství Santo Domingo, profesore Conkline.“ Fakt, že byl poznán, aniž se představil, ho zcela zřejmě ani nepřekvapil, ani nevyvedl z míry. Opatova postava se vyznačovala nebývalou souměrností: kolik centimetrů na výšku, tolik centimetrů na šířku. Hruď hladce přecházející v kulaté břicho vzdouvala sutanu a černý šat. Navzdory značným rozměrům však ta hora masa nepůsobilo měkce. Duchovní musel kdysi hodně sportovat, leč spolu s přibývajícími léty pevné svalstvo ztratilo tvar a získalo na objemu.

Henry zapátral v opatové tváři. Už od dětství se považoval za dobrého čtenáře povahy, avšak nynější protějšek ho mátl. Choval se otevřeně a přátelsky. Stříbrošedé vlasy připomínaly laskavého dědečka. Nicméně když Henry znovu zvážil okolnosti, věděl, že jeho prvotní úsudek není daleko od pravdy.

Joan přistoupila k Henrymu a tiše se zeptala: „Vy se znáte?“

Henry zavrtěl hlavou. „Ne tak docela.“

Opat Ruiz pokynul dvojici k přehnaně naducaným židlím. „Profesore Conkline, doktorko Engelová, udělejte si pohodlí, prosím.“

Henry popošel blíž ke stolu. „Dokud nedostanu několik odpovědí, raději bych postál.“

„Jak si přejete,“ řekl opat a nasadil raněný výraz. Sám klesl do vlastní židle, která si pod tíhou majitele povzdechla.

Rovněž Joan dala přednost vlastním nohám a přistoupila k Henrymu. „Co od nás k čertu chcete?“ vybuchla.

Opat strnul a dobrosrdečná maska roztála, aby odhalila pravou tvář. „Toto je posvátné místo. Půda našeho Pána. Zde si odpusťte rouhání!“

„Rouhání?“ Henry se opravdu rozzuřil. „Váš člověk zabil na posvátné akademické půdě našeho kolegu, poté nás omámil a zločinecky unesl. Dáme-li stranou mezinárodní právo, pak tedy kolik svatých přikázání porušil?“

„My nedbáme na světské zákony. Bratr Carlos je bojovníkem Božího vojska, stojícího nade všemi mezinárodními pravidly. A o duši bratra Carlose se nemusíte strachovat. Při svaté zpovědi se bratr Carlos vyznal z hříchů, poprosil Boha o prominutí a milosrdný Bůh mu odpustil.“

Henry se zachmuřil. Připadal si jako v ústavu pro duševně choré.

Joan se neudržela. „Dobrá... duše věrného vojáka byla vyprána a vyžehlena, takže je opět čistá a jako ze škatulky. Nuže proč jste nás hernajs unesli?“

Opatův obličej stažený zlostí prozrazoval, že hodný pohádkový dědeček se navždy vypařil. „Ze dvou důvodů. Zaprvé si přejeme dozvědět se víc o výsledcích archeologického výzkumu, který profesor Conklin provádí v Andách. Zadruhé nás velmi zajímá, co jste odhali-

li ve Státech, když jste zkoumali mumii.“

„Odmítáme spolupracovat,“ prohlásil Henry stroze.

Ruiz dvěma prsty sevřel velký pečetní prsten, který měl na pravé ruce, a jal se jím otáčet dokola. „To se ještě uvidí,“ řekl chladně. „Náš řád se za staletí skvěle zdokonalil v praxi zvané rozvazování jazyků.“

Henrymu ztuhla krev v žilách. „Kdo vlastně jste?“

Ruiz mlaskl jazykem. „Tady kladu otázky já, profesore Conkline.“ Potom se naklonil k zásuvce stolu. Snad aby patřičně zvýšil napětí, zásuvku pomalu vytáhl a zevnitř opatrně vyňal povědomý předmět, který postavil před sebe na stolní desku. Tak se opětně setkali s kádinkou obsahující substanci Z. Jak viděli, třpytivá zlatožlutá hmota setrvala ve tvaru pyramidy. „Kde přesně jste toto našli?“

Henrymu se v duchu zjevila vybuchující lebka mumie. Pocítil, že k balamucení se může uchýlit, až si ujasní, kolik toho ti lidé vědí, neboli za daných okolností by bylo lepší nelhat. Přesto vnitřně odmítal vyklopit hned napoprvé celou pravdu. „Našli jsme to... v osobním vlastnictví pátera... promiňte, nevyznám se ve vašich hodnostech... de Almagro.“

Joan ostře pohlédla na Henryho.

Opatovy oči se rozšířily. „Takže náš dávný druh si úspěšně splnil poslání. Opravdu objevil pramen el Sangre del Diablo.“

Henry svraštil obočí, když opatova slova překládal. „Ďáblova krev?“

Ruiz Henryho několik vteřin mlčky zkoumal, potom významně vztyčil dva prsty k nebi a rozvážně pokračoval: „Mám dojem, profesore, že víte víc, než jste naznačil. A jelikož jsme naše nástroje za ta staletí vylepšili, myslím a na rovinu říkám, že si vaši spolupráci získáme snadněji a plně. Jste především vědec... archeolog, historik... a zvědavost často vyhraje tam, kde hrozby selžou. Vyslechnete mě až do konce?“

„Jako bych měl na vybranou...“

Opat Ruiz vstal. Zvedl kádinku a nechal ji zmizet v záhybech svého roucha. „Všem lidem byla dána svobodná vůle, profesore Conkline. Sami se můžeme dobrovolně zatratit, anebo spasit.“ Opat obešel stůl a mávnutím pokynul čekajícímu Carlosovi, aby se ujal vedení. „Do svatyně,“ přikázal.

Henrymu neuniklo, že v mnichově obličeji se mihlo zděšení. Vzápětí však rázně přikývl, udělal čelem vzad, otevřel dveře a vypochodoval na chodbu.

Vždy vzorný voják Pána našeho, pomyslel si Henry.

„Kam nás vedete?“ zeptala se Joan a ustrašeně se přitiskla k Henrymu.

Ruiz vyšel ze své přepychové úřadovny jako poslední v řadě. „Jdeme vám odhalit pravdu v naději, že budete rovnocenně sdílní a pravdomluvní.“

„Pravdu o el Sangre del Diablo?“ nahodil udičku Henry, prahnoucí po více informacích. „Jak jste se o tom dozvěděli?“

Opat si hlasitě povzdechl, jako by zvažoval, zda má, či nemá poodhalit roušku tajemství. Nakonec hlasoval pro ano. „Ten kov nalezli španělští conquistadoři zde v Cuzku.“ Na dokreslení svých slov se půlkruhem rozmáchl levačkou. „Přesněji byl objeven v inckém chrámu Slunce.“

„Máte na mysli základy kostela svatého Dominga?“ zeptal se Henry lačně. Před léty prostudoval kopii vůbec prvního popisu inckého svatostánku, která pocházela z pera Pedra de Cieza de Leon. Španělský dobový historik zařadil chrám mezi divy světa: nikde jinde neodhalili dobyvatelé tolik zlata a stříbra. Dokonce i stěny byly obloženy dva a půl centimetru tlustými pláty zlata, přirozeně jen do té doby, než Španělé svlékli zdi donaha a holou stavbu strhli, aby na základech vystavěli kostel křesťanského Boha.

„Přesně tak,“ přisvědčil Ruiz se smutným povzdechem. „Pohanský chrám musel před vypleněním skýtat zázračnou podívanou. Škoda, vážně škoda.“

„A co ta ďáblova krev?“ přitlačila Joan. „Proč to dostalo tak příšerné jméno?“

Skupinka mezitím došla k točitému schodišti, které vedlo hluboko do srdce opatství. Ruiz, jemuž objemná tělesná schránka náročný výkon ztěžovala, sestupoval po schodech pomalu a trochu hvízdavě dýchal. Přesto dotaz ochotně vysvětlil: „Inkové měli pro zlato a stříbro velice barvité, poetické názvy slzy luny, pot slunce. A když se španělští dobyvatelé dozvěděli o tomto kovu a na vlastní oči viděli jeho nadpozemské vlastnosti, označili ho za bezbožnost a pojmenovali stejně barvitě el Sangre del Diablo.“

Henry se přistihl, že se nechává vyprávěním strhnout. Ocitl se na vlastním poli bádání, avšak ať přemýšlel sebevíc, na podobnou pověst dosud nikde nenarazil. „A proč o tak nebývalém objevu neexistují žádné písemné doklady?“

Opat pokrčil rameny. „Protože objevitelé povolali k rozřešení církev, která s původním závěrem souhlasila. Materiál byl důkladně prozkoumán, jeho nadpřirozené vlastnosti zapsány a v roce 1542 papež Pavel III. prohlásil, že se protiví očím našeho Pána. Že je to dílo satanovo. Dominikáni, kteří španělská vojska doprovázeli, zkonfiskovali všechny vzorky a ty posléze dopravili do Říma k očištění. Zničili rovněž všechny záznamy týkající se neznámého kovu. Mluvit a psát o něm se považovalo za spřažení s ďáblem.“

Opat letmo pohlédl na bílé stěny svírající spirálu úzkých schodů, které skupinu donutily kráčet v zástupu. Carlose v čele mohli pouze tušit. „Několik neposlušných historiků, kteří papežův dekret porušili, bylo upáleno právě zde, v těchto zdech. Našemu řádu připadlo střežit tajemství. Převzali jsme těžký kříž odpovědnosti.“

„Stále zdůrazňujete váš řád... to zní, jako byste byli odděleni od katolické církve.“

Ruiz sebou trhl. „Jsme nejskálopevnější a nedílnou součástí svaté církve římskokatolické,“ prohlásil a posléze se téměř provinile odvrátil. „Bohužel, Řím na nás zapomněl. S výjimkou hrstky spřízněných duší ve Vatikánu už nikdo nezná pravé poslání našeho řádu.“

„Jaké poslání?“ zeptal se Henry.

Ruiz nechal otázku viset ve vzduchu. „Pojďte a uvidíte,“ odpověděl.

Konečně dospěli k patě dlouhého schodiště. Henry odhadl, že se nacházejí nejméně patnáct metrů pod zemí. Cestu vpřed vyznačovala šňůra zářících nekrytých žárovek. Henryho oči zabloudily ke stěnám chodby. Bylo ohromující setkat se v útrobách Cuzka s charakteristickou prací starých Inků masivními žulovými kvádry, které do sebe zapadaly přesně jako puzzle.

Opat si všiml, jak Henry láskyplně přejel dlaní po stěně. „Nyní jsme pod opatstvím, které stejně jako dominikánský kostel spočívá na ranějších inckých základech. Celá soustava podchodů se propojuje a splývá v hlavní větve, které vedou do chrámu Slunce.“

„A my jdeme do původního chrámu?“ zeptala se Joan.

„Nikoli... my jdeme do mnohem úchvatnějšího místa.“

S Carlosem stále v čele se vydali na toulku podzemním bludištěm. V jedné sklepní místnosti udivily Henryho dřevěné šlapáky zasazené do kamenné podlahy. Nezvyklé dláždění zprvu přikládal obyčejné opravě, neboť se nacházeli v oblasti občasných zemětřesení a půdních sesuvů. Když podlaha při řádění přírodních živlů popukala, stavitelé jednoduše přemostili pukliny a propadlé dolíky dřevěnými lávkami. Podobná dlažba se opakovala i v dalších prostorách. Teprve pak si Henry uvědomil, že můstky mají dokonalý čtvercový tvar a jsou kladeny příliš pravidelně. Zčistajasna pojal podezření, kudy se procházejí jako na výletě.

„Tohle je jáma lvová! Místo bez návratu,“ vyhrkl Henry a ohlédl se dozadu, jako by chtěl skrz zdi přehlédnout celou síť klikatých chodeb a komor.

„Takže jste již o tomto zařízení slyšel?“ zeptal se Ruiz s úsměvem.

„Místo bez návratu?“ zeptala se nechápavě Joan.

„Podzemní labyrint. Pekelná propast. Žalář, do nějž inčtí vládcové vsazovali nejnenáviděnější nepřátele. Býval protkán nejrůznějšími pastmi a propadlišti obloženými ostrými pazourky. Příšerná hladomorna. A aby vězně ještě víc trýznili, shazovali dolů škorpióny, pavouky, hady, a dokonce i raněné pumy.“

Joan se pokradmu rozhlédla po okolních stěnách. „Odporné...“

„Na základě dobových pramenů lze předpokládat, že jedna z nejproslulejších inckých mučíren byla právě zde v Cuzku. Španělští dobyvatelé ji obšírně vylíčili. Musím uznat, že nám zanechali zcela vyčerpávající zprávu. Leč věřilo se, že byla dávno zničena.“ Henry se tázavě podíval na opata. „Zjevně k tomu nedošlo.“

Carlos se zastavil v rohu, kde chodba ostře zatáčela. Postavil se téměř do pozoru a jeho stín rovný jako pravítko se rýsoval na holé kamenné zdi. Z hněvivého výrazu zúžených očí se dalo uhodnout, že s rozhodnutím představeného nesouhlasí. On by sem nezasvěcené, a navíc vězně zaručeně nevodil.

Opat Ruiz stanul po Carlosově boku. „Došli jsme do samého středu labyrintu. Do svatyně našeho řádu.“

Henry přes rameno mrkl napravo, odkud přišli, pak nalevo, kam chodba pokračovala, avšak všude viděl hladké žulové zdi a nikde ani náznak dveří.

Opat přistoupil ke stěně, odsunul nenápadnou klapku a přitiskl velký pečetní prsten na destičku z nerezavějící oceli, vsazenou do kamene podobně jako dveřní kukátko. Potom ustoupil. Vzápětí se ozvalo skřípění neviditelného soukolí.

Henry napětím sotva dýchal. Nedovedl si vůbec představit, co bude následovat.

Náhle se ve zdi vylouply obrysy obdélníkového výřezu, který začal pozvolna klesat, jako by se propadal do země. Jak se otvor zvětšoval, zevnitř se do zšeřelé chodby linula téměř oslepující zář. Dveře se s posledním zaúpěním hladce ponořily do podlahy.

Mezitím si oči přivykly a světlo zemdlelo, avšak Henry tam pořád stál bez hnutí a s pusou dokořán a Joan nestačila lapat po dechu.

Před nimi ležel sál o rozměrech hangáru, který jiskřil bělobou a stříbřitými odlesky nerezavějící oceli. Před nimi se otevírala výzkumná laboratoř špičkové úrovně, která snad ve světě neměla obdoby. Za cele prosklenou stěnou s řadou neprodyšně uzavřených dveří se pohybovaly postavy oděné do sterilních kombinéz. Ti lidé byli rozděleni do týmů a každý tým měl vyhrazené vlastní pracoviště, obehnané rovněž skleněnými příčkami. Obří laboratoří se nesly tóny Beethovenovy symfonie.

Henry se ohlédl za sebe do kamenného inckého pekla a rychle se vrátil zpět k výkvětu moderní technologie.

„Dobrá, máte mou plnou pozornost,“ ujistil opata.

Očekávaný útok nepřišel. Uplynula už hodina od chvíle, kdy Sam s puškou pevně opřenou o rameno poodešel dál od mocně plápolající hranice. Kolem dokola se do nedohledných výšin zvedala temná nekropole. Světlo ohně omývalo nejbližší hrobky, avšak většina města mrtvých se topila v inkoustově černé tmě. Pouze v naleštěném zlatém zrcadle sochy, tyčící se jako věž ve středu města, se odrážely plameny. Podobala se hořícímu sloupu v půlnoční horské krajině.

Nikde se nic nehýbalo.

„Asi odešli,“ zašeptal Norman.

Sam nesouhlasil. „Nekoj se planou nadějí. Číhají tam.“

„Ještě že máme oheň,“ řekla Maggie ochraptěle, ale klidně, čímž muže na okamžik vytrhla z napjatého sledování okolí. „První oheň se pokusili udusit. Vrhli na něj ten obrovský kámen. Můžeme děkovat jen šťastné náhodě, že oharky zapálily přichystanou kupu mumií. Kdyby nás oheň zradil, jsme už hodinu mrtví.“

„Co tím míníš?“ zeptal se Norman.

Sam pochopil, co chtěla Maggie naznačit. Zasloužila si nové uznání. „Maggie má pravdu. Zvířata se bojí ohně. Jedině ohněm si je udržíme od těla.“

Maggie přikývla a dodala: „Viděli jsme zatím jenom jedno, nicméně z nedostatku pigmentu lze soudit, že ti tvorové vůbec neznají slunce. Zcela jasně nevylézají na denní světlo.

Žijí pouze v jeskyních.“

„Ale co je to za tvora?“ zeptal se Ralph.

„Nejsem vědma!“ utrhla se Maggie. Nová vlna napětí otrávila ovzduší všeobecně vyšší podrážděností. Maggie k sobě přitáhla Denala, který vyděšeně třeštil oči. Chlapcův strach pramenil jak ze skutečného dění, tak z pověr. „Ať to bylo cokoli, zaručeně to nebyl duch. Žádný mallagui. Bylo to z masa a kostí. Nevím... možná se tady zabydlel nějaký druh gorily, úplně holé a plešaté.“

Ralph rozhodně zavrtěl hlavou a nadhodil pušku, která už mírně poklesávala. Sam uhodl, že přítelova paže umdlévá stejně jako ta jeho. „Pokud vím, na jihoamerickém světadílu doposud nebyli zaznamenáni žádní velcí lidoopové.“

„Nezapomeň, že řada oblastí And zůstává zcela neprobádaná,“ nedala se Maggie. „Kupříkladu zrovna naše působiště bych nazvala *terra incognita*.“

„Ten tvor opravdu vypadal jako člověk, tedy pravěký,“ nechal se slyšet Norman.

Sam by si netroufl použít tento termín pro popis beztvaré přihrblé bytosti, která se představila v záři jejich skrovného reflektoru. Vybavil si zvířecí masku s tlamou vyzbrojenou ostrou pilou zubů. S konečnou platností nemají co do činění s opicí, natož s člověkem.

Maggie tvrdošíjně trvala na svém. „Zprávy ze všech koutů zeměkoule hovoří o podivných bytostech, které lidé spatřili především v horské divočině, kde snadno najdou úkryt a bezpečný brloh. Sasquatch v Sierrách, yetti v Himálaji.“

Ralph pohrdavě odfrkl. „Prima. Takže jsme objevili sněžného muže And?“

Tábor znovu ztichl. Tlak okolností odrazoval od rozvíjení hovorů. V jeskyni se rozprostřelo naprosté ticho, jen občas narušené praskáním ohně. Sam po chvíli začal věřit, že Normanův první dojem byl správný. Možná, že příšery opravdu odtáhly.

Vtom v hlubinách jeskyně zaznělo ostré vyštěknutí a všude kolem propuklo hrdelní mručení, vrčení a chrochtání. Všichni strnuli napětím. Sam opět ve střehu položil prst na spoušť winchestrovky.

„V řadách domorodců vzrůstá nepokoj,“ zašeptal Norman.

Nesrozumitelné skřeky sílily a ruch nabíral na obrátkách. Ozvěna napovídala, že kolem se jako oprátka stahuje tisícihlavá smečka.

Sam se usilovně snažil očima probodnout tmu. „Mám vystřelit, nebo ještě počkat? Nejspíš sbírají odvahu k útoku.“

„Co můžeme dělat?“ zeptal se Norman.

„Vidím dvě možnosti,“ odpověděl Sam. „Zaprvé... zalezeme do jedné hrobky, u vchodu zapálíme mohutnou vatru, a jakmile zaútočí, odrazíme je a zaženeme na útěk.“ Poté zašmátral v kapse. „Já mám asi tucet nábojů. A Ralph má zhruba třicet.“

Maggie pohlédla na úzký vchod jedné ze sousedních hrobek. Z jejího stísněného výrazu jasně vyplývalo, že tento nápad nebere. „Dobrovolně vlezeme do pasti. Můžeme tam snadno uvíznout, a to bez možnosti úniku. A navíc se obávám, že strach z ohně z našich tvorečků časem vyprchá.“

„A co když oheň uhasne?“ pospíšil Maggie na pomoc Norman. „Budeme tam zabedněni, a až dojdou mumie, kdopak skočí pro další palivo?“

Sam chápavě přikyvoval, jako by podobné starosti předem očekával. „Přesně tak. Jednička vskutku není nejlepší volba. Přejděme tedy k druhé šanci: pokusíme se najít cestu ven. Jako kompas, který nás povede, využijeme Normanův expozimetr. Jsme ozbrojeni a poneseme pochodně. Jestliže se děsí plamenů, pak když budeme mávat hořícími klacky, můžeme je udržet v bezpečné vzdálenosti alespoň do doby, než odsud vypadneme.“

Ralph tam stál s nataženým krkem a ostražitě naslouchal sílícímu vytí. „Ať se rozhodneme pro A, nebo pro B, měli bychom sebou hodit.“

„Jak jsem již upozornila, nabývají větší jistotu, protože nic neděláme,“ řekla Maggie. „Jakmile se začneme hýbat a vezmeme s sebou oheň, možná se znovu zaleknou. A dost mož-

ná, že tato jeskyně je jejich domov. Přirozeně si brání své výsostné území. Když starousedlíkům ukážeme, že odcházíme, třeba se upokojí a neskočí po nás.“

„Příliš mnoho možná,“ poznamenal Ralph.

Maggie vzpurně pohodila hlavou. „Radši bych se hýbala, než tady seděla jako přibitá. Nepovažuji za moudré setrvávat příliš dlouho na jednom místě. Hlasuji pro odchod.“

„Já také,“ rychle pípl Denal třaslavým hláskem.

Norman přikývl. „Očividně jsme náš zdejší pobyt přetáhli.“

Sam tázavě pohlédl na Ralpha.

Mohutný bývalý fotbalista pokrčil rameny. „Zbořme tábor.“

„Já jsem rovněž pro,“ přidal se Sam, jehož jednohlasné rozhodnutí povzbudilo, nicméně v duchu se modlil, aby zvolili správně. „Ralph a já potřebujeme volné ruce, abychom mohli vládnout zbraněmi. Vy tři drapněte pochodně.“

V doprovodu nelidských skřeků a hvizdů se Sam a Ralph postavili na stráž a bedlivě pozorovali černou nekropoli. Ostatní se spěšně dali do práce. Sbalili všechny svršky a pustili se do zhotovování pochodní. Z další hrobky vyvlekli mumii, které pak ulámali končetiny: jednu pro Denala, druhou pro Maggie a třetí pro Normana.

Norman ustoupil a jako mečem se ohnal tenkou vysušenou nohou. „Kolikrát jsem slyšel, utrhnu ti obě nohy, ale toto mi nepřipadá moc směšné.“ Fotoreportérova tvář se leskla potem z námahy a duševního vypětí. Přešel k ohni a ponořil kostnaté chodidlo do plamenů, aby morbidní louč zapálil. „Něco mi říká, že za tohle půjdu do pekla.“ Po očku mrkl na temné pohřebiště. „Pokud tam ovšem už nejsem.“

Maggie a Denal nebrali nervózní samomluvu na vědomí a raději následovali Normanova praktického příkladu. Trojice světlonošů brzy třímala plápolající údy.

„Pro všechny případy jsem vzala jeden kousek do zásoby,“ prohodila Maggie a palcem ukázala dozadu na zlomenou paži, vyčuhující zpod popruhů jejího batohu. „Když bude zapotřebí, další můžeme posbírat cestou.“

„Kdyby došlo k nejhoršímu, mám na fotoaparátu blesk,“ poznamenal Norman. „Naše poslední východisko z nouze.“

„Pak tedy vyrazíme,“ řekl Sam. „Ujímám se vedení. Normane, tebe a tvou chytrou mašinku potřebuji mít u sebe. Maggie zvládneš pochodeň i baterku?“

Maggie beze slova přikývla.

„Ty a Denal se zařadíte za nás. Ralph nám bude krýt záda. Vydáme se rovnou čarou přes město. Víme, že za námi žádný východ není... proto nejvýhodnější sázka do loterie bude dát se přímo za nosem.“ Sam přejel účastníky nevykonstruované reality show pátravým pohledem. žádný nevznesl vůči plánu námitky. „Tak jdeme,“ zavelel.

Tým vykročil. Uličky mezi řetězy hrobek byly dostatečně široké, takže oproti původnímu předpokladu mohli postupovat v řadě. Norman šel po Samově levici, a jak nejlépe uměl, tělem stínil osvitoměr, aby nevykazoval zkreslené hodnoty. Maggie kráčela po Samově pravici a baterkou svítila dopředu. Denal cupital vedle Maggie. Pouze Ralph vytvořil druhý a závěrečný sled a střežil zadní linii.

Jak postupovali spletí uliček k vzdálené stěně sluje, ukázalo se, že Maggiin úsudek platí jen do určité míry. Kakofonie zvířecího orchestru opravdu utichla. Pochodně plující tmou obyvateli jeskyně jasně otřásly. Bohužel ne tak mocně, jak prchající skupinka doufala. Zakrátko se kolem znovu rozlehly skřeky a mručení, a co bylo horší, ozývaly se z nepříjemné blízkosti.

Znenadání vzadu třeskl výstřel. Sam se otočil jako na obrtlíku. Srdce měl až v krku a winchestrovku připravenou u ramene. Ralph stál o dva metry dál a z hlavně jeho pušky se kouřilo.

„Do háje!“ vyjekl Sam, jemuž z třesknutí stále ještě zvonilo v uších. „Viděl jsi něco?“

Ralph zavrtěl hlavou, avšak očima nepřestal slídit ve tmě nekropole. „Jenom varovný

výstřel. Když se tak úplně nedali zastrašit ohněm, myslel jsem, že ostrá rána zabere.“

„Kristepane! Málem jsi mi způsobil infarkt!“ vykřikla Maggie. „Než si zase zahraješ na snajpra, laskavě nás předem varuj.“

Ralph se konečně otočil. Tvářil se jako schlíplá slepice. „Omlouvám se. Musel jsem něco udělat. Ty skřeky mi běhaly po páteři.“

Norman se zvedl z kamenné podlahy, kam sebou plácl na zadek. „Zopakuj to a dlužíš mi nové slipy.“

Denal, který stál nehybně vedle Maggie, šeptl: „Poslouchejte. Najednou ztichli.“

Jak zvonění v uších sláblo, Sam si uvědomil, že chlapec má dobrý postřeh. Když nic jiného, pak Ralphův zbrklý čin neviditelné příšery umlčel. V jeskyni zavládlo mrtvé ticho.

„Asi se vylekali a utekli,“ nadhodil Norman nadějně a oprášil si vzadu kalhoty.

„S tím moc nepočítejme,“ řekl Sam. „Pokračujeme.“

Zatímco se dál proplétali sítí ulic, Sam dospěl k závěru, že projektant podzemního města se příliš nevyznal v územním plánování městských aglomerací. Nenacházela se tu žádná hlavní tepna, která by vedla napříč, a naopak zde byla spousta slepých ulic, takže se museli mnohokrát vracet po vlastních stopách k výchozímu bodu. Také expozimetr si kolikrát nevěděl rady, což vyžadovalo časté zastávky. Bezpochyby se blížili k zlaté soše ve středu pohřebiště, leč postupovali hlemýždím tempem.

„Bloudíme. Jen abychom se tady neztratili,“ postěžoval si Norman na jedné křižovatce, když se shrbený skláněl nad expozimetrem, aby útlými zády zaclonil zář pochodně.

„Určitě tady je cesta ven,“ tvrdošíjně trval na svém Sam.

Ve skupině vzrůstala nervozita. Na jednu stranu se mohli radovat, že po podivných tvorech není vidu ani slechu, avšak na druhou stranu právě to nezměrné ticho začínalo drásat nervy. Jelikož neměli ani potuchy, kam se nepřítel poděl, každý pohyb stínu a zašramocení kamínku způsobilo, že se roztřásli. Přestože nikdo nic neřekl, všichni věděli, že predátoři se nadále skrývají ve tmě, drženi na uzdě pouze prvotním pudem. Hmatatelně cítili, jak je upřeně pozorují. Hmatatelně cítili závan jejich dechu.

Čím hlouběji postupovali, tím tíživěji ticho působilo. Netroufali si promluvit. Dokonce i Normanovi odumřely stesky na rtech. Sam se rozhlédl dokola, jako by chtěl přehlédnout temné svahy. V duchu si přál, aby se znovu spustilo vytí. Všechno bylo lepší než to proklaté ticho.

Jako by od stropu se dolů sneslo výhružné zavrčení. Maggie okamžitě sklouzla paprskem baterky ke střeše hrobky, kterou právě míjeli. Shora vykukovaly do uličky bledé obličeje. Jakmile se ve velkých černých očích zalesklo světlo, lovci na číhané ohrnuli pysky, vycenili zuby a zakvíleli.

„Zpátky!“ vykřikl Sam a strhl Maggie a Denala za sebe.

Vtom se zvířata naklonila přes okraj střechy, připravena skočit na kořist.

Ralphova puška vypálila. Jeden beztvarý tvor se vymrštil do vzduchu. Z poraněného krku mu vytryskla krev. Ve zlomku vteřiny se rozplácl na kamenné podlaze, svíjel se a skučel.

Sam hnal ostatní v houfu tam, odkud přišli. Sám couval pozadu s dlouhou hlavní winchestrovky mírně skloněnou a mířil na druhý cíl, který se vyplazil zpoza hrobky a klátivě se zvedl na zadní. Teď si mohl tvora poprvé lépe prohlédnout. Byl stejně bílý a bezsrstý jako ten, jehož spatřili dřív, avšak drobnější a vyzáblejší. Pod napnutou kůží hrudníku vystupovala všechna žebra a rovněž končetiny připomínaly dlouhé hnáty potažené pergamenem, pod nímž hrály kosti a šlachy. Nejvíc však Sama zarazil obličej či spíš zvířecí maska s čenichem tvarovaným podobně jako medvědí a s tlamou plnou zubů. Všechny vypadaly na tesáky, což svědčilo o tom, že před sebou mají masožravce. Skutečné znepokojení vyvolávaly obrovské černé oči, ze kterých vyzařovala primární inteligence: zvědavost spojená se zuřivostí.

Vskutku smrtící kombinace, pomyslel si Sam. Vzápětí si uvědomil příčinu vzteku. Vychrtlý tvor se ohlédl a okamžik zíral na raněného druha, jenž se svíjel na zemi. Když se

potom otočil, černé oči měl zúžené ve štěrbiny.

Výstražně na Sama zasyčel a ohnal se dlouhými prackami, avšak posléze se mrštně ponořil do postranní uličky. Vše se opět udalo tak rychle, že Sam nestačil ani mrknout, natož aby zacílil a vystřelil.

Sam se otřepal. Umějí se vypařit opravdu jako bílí duchové.

V okolním šeru matně rozpoznal rojící se bratrstvo. Obyvatelé jeskyně vylézali z černých okének a úzkých vchodů hrobek a vynořovali se z bočních průchodů. Sam si všiml nepatrných rozdílů mezi plížícími se bytostmi. Někteří byli trpasličího vzrůstu a velmi se podobali skřetovi, jenž před malou chvilkou zmizel. Jiní byli o poznání vyšší a robustnější. A další měli na lopatkách, které výrazně vystupovaly ze hřbetu, výrůstky nápadně připomínající zakrslá křídla. Nicméně všechny spojovaly dva společné rysy: vypouklé hladové černé oči a průsvitná kůže.

„Same... vlevo!“ zavolala Maggie.

Sam se na povel otočil. Ještě postřehl, jak jedna přikrčená bestie zvedla nad hlavu velký balvan a na nohách křivých jako luky se divoce rozběhla k nim.

Sam měl na zacílení zlomek vteřiny. Instinkt, který si vytříbil za léta lovů na kachny a bažanty, teď dobře posloužil. Zamířil na terč a stiskl kohoutek. Kulka zasáhla zvíře přesně do středu hrudi. Síla nárazu ho přibila na místě. Kleslo na jedno koleno a zakymácelo se. Na holou hruď vytryskla krev, která se na bílé kůži odrážela jako tmavý pramen mazutu. Ze zcepenělých prstů vypadl kámen, na nějž se vzápětí svalil umírající tvor.

Poté zazněl výstřel za Samovými zády. Sam se otočil. Ralph stál o pár kroků dál na pravé straně ulice a na dlažbě sebou křečovitě trhal již třetí zasažený útočník. Ralph se jen ohlédl přes rameno a mávl rukou. „Mám to pod palcem! Čiň se na vlastní frontě,“ prohodil a postavil se do střehu.

Sama znovu varoval ženský hlas. Výstraha však nevyšla z Maggiiných úst. Z opačné strany, kam neviděl, se řítila samice s klimbajícími se vyschlými prsy, v bělavých rukou svírala kyj a z hrdla vyrážela halekavý válečný pokřik.

Sam udělal švihem čelem vzad.

„Pozor!“ Tentokrát vykřikla Maggie.

Rozzuřená samice máchla kyjem rychleji, než očekával. Uskočil o krok, avšak na rozdíl od útočníka nebyl dost rychlý. Kyj trefil hlaveň winchestrovky, až zařinčela. Mocný úder vyrazil Samovi pušku. Odlétla na zeď hrobky, odrazila se a dopadla na kamennou podlahu.

Pouze brnění v prstech Sama ujistilo, že nepřišel o ruce. Kyj opsal kruh a namířil na jeho hlavu. Samice vítězně zaskřehotala, když kořist ztratila rovnováhu a nebyla schopná ani pořádně uhnout. Pak Sam pocítil příšernou pálivou bolest v levém boltci. V úleku a překvapený nenadálou ranou zaječel.

„Promiň,“ vyhrkla Maggie, ucukla pochodní dál od Samova ramene a zamávala jí bestii před obličejem.

Jiskřící černé oči se rozšířily děsem z ohně. Triumfální vytí přešlo v plačtivé bojácné kňourání. Kyj vypadl z třesoucích se prstů a jedna paže zakryla jako štít hrůzou zkrabacenou tvář. Maggie Sama obešla a zašermovala pochodní. Tvor se schoulil, odrazil se z místa a jako střela se po zdi vyškrábal na střechu hrobky, kde zmizel z dohledu. Opět dokázal, jak nadpřirozenou rychlost dokáže vyvinout.

Maggie se otočila k Samovi a rozčileně zavelela: „Seber pušku! Dělej!“ Poté se obrátila na Normana: „Nauč se používat pochodeň, amatére!“

Hned poté musela názorně předvést, jak se to dělá, neboť jeskyní se rozlehl další výstřel. Šlehla pochodní směrem k Ralphovi. Teprve teď všichni zaznamenali, že osamělý zadní voj se dostal do obklíčení.

„Běž mu pomoct!“ Maggie postrčila Normana dopředu. „Já zatím zůstanu se Samem a Denalem. A na ústupu si musíme vzájemně krýt záda. Moc dobře si krýt záda.“

Norman vykročil k bývalé fotbalové hvězdě, která se probíjela z obležení a rukama nohama bojovně odháněla dva brutálně útočící hráče. „A kam ustupujeme?“ zavolal přes rameno.

„Kamkoli! Hlavně pryč odtud!“ odpověděla Maggie.

Norman přikývl, jako by obdržel uspokojivou zprávu, a hrdinně vpadl do zad smečce, která dotírala na Ralpha. Dva výstřely a máchající pochodeň brzy vyčistily prostor kolem černocha zahnaného do úzkých.

Vlevo od Sama náhle Denal hlasitě zalapal po dechu a bázlivě ucouvl. Sam hned věděl proč. Na hranici světla se objevila trojice tvorů, kteří vypadali jako miniatury odvážlivce, jenž ho předtím napadl. Nemotorně se štrachali přes ulici a přitom se jednou přední packou opírali o zem, celá opičí mláďata.

Sam volnou rukou stáhl Denala za sebe a poté zvedl pušku. Zamířil na zvědavce, jenž vybočil z řady a hrnul se k vetřelcům, a téměř jako na pouťové střelnici s jistotou zacílil. Ustřelil malému zadní polovinu lebky. Mozek vystříkl na druhé dva, kteří údivem zkoprněli.

„Utíkejte!“ zařval Sam a strhl Maggie a Denala do postranní uličky, neboť polekaná dvojice se v mžiku vzpamatovala a hnala se na ně. Ze střechy hrobky zašmátral pařát a chytl Maggie za vlasy, avšak jeden šleh pochodní příšeru zahnal.

Sotva dvě malá monstra docupitala k padlému druhovi, začala vzrušeně poskakovat a výt nikoli však na lidi. Vrhla se na mrtvolku a zuby nehty se jala rvát z tělíčka krvavé kousky masa.

Sam, Maggie a Denal se krok za krokem stahovali dál od dějiště přepadení.

„Co je to k čertu za nestvůry?“ zamumlala Maggie, zděšená výjevem.

Sam bohužel neznal odpověď.

Přitahováno pachem krve se k potravě sbíhalo stále víc a víc hodovníků. Jakmile se obávaný oheň vzdálil, vynořili se ze všech zákoutí a výklenků, aby mohli pod pláštíkem tmy usednout k prostřené tabuli. Chovali se dravě, neboť byli až příliš vyhládlí. Veškerá neutralita, která v jeskynním království vládla, skončila v okamžiku, kdy vzduchem zavanula vůně čerstvého masa a krve.

Kdesi za rohem se ozvalo volání. „Same! Kamarádi!“ Ralphův hlas bil na poplach. „Nemůžeme se k vám dostat! Je jich tady celé hejno!“

Sam sledoval krveprolití, odehrávající se v hustém šeru. Jelikož ze zkušeností znal, co v divočině dovede přirozená krvelačnost, obával se, že výstřel by smečku od hostiny neodehnal. „Teď se nepokoušejte přesunut se k nám!“ zakřičel. „My zamíříme do středu! Ke zlaté soše! Sejdeme se tam!“

Místo odpovědi třesklo na Ralphově straně pár výstřelů.

Maggie zamířila baterkou dozadu. Cesta byla v dané chvíli volná. Posvícení v souběžné uličce přilákalo celou kolonii, která se tam slétla jako můry ke světlu. „Pospěšme si,“ řekla Maggie naléhavě. „Kdo ví, na jak dlouho místní veletrh návštěvníky uspokojí.“

Sam nepotřeboval další popíchnutí. Postrčil Maggie a Denala před sebe a tak se vydali kupředu. Šli naslepo a zabočili vždy tam, kde se zdálo, že ulička směřuje k zlaté soše. Všude kolem se ozvěnou nesly skřeky netvorů, kteří se patrně prali o každé sousto. Hrozba pobízela prchající ke spěchu. Sam v poklusu nabil pušku, kterou posléze zavěsil na rameno, a přidal, aby se zařadil vedle Maggie.

„Jak se držíš?“ procedil skrze sevřené rty.

Podívala se na něj. V záři pochodně se její obličej leskl potem a byl velmi bledý. „Zatím to jde. Ale zeptej se mě znovu, až doběhneme do cíle.“

Sam povzbudivě stiskl Maggie loket. Pochopil, nač naráží. Během otevřeného boje o život i nyní na útěku, jenž sliboval záchranu, držel emoce na uzdě adrenalin. Pravý šok ze situace, v níž se topí, zatím nepropukl v plné síle.

Maggie plácla Sama přes ruku. „Neboj. Budu v pořádku.“

Sam vykouzlil mdlý úsměv. „Však my vyvázneme.“

Maggie přikývla, ale Sam vycítil, že v nadějné vyhlídky tak úplně nevěří. Žádný z nich nebyl naivní. Domorodí tvorové jasně dokázali, že patří mezi mrchožrouty a kanibaly. Albínská kůže a velké oči nasvědčovaly tomu, že v jeskyních žijí po celé generace a možná po tisíciletí. Zkřížená plemena, mutanti... kdo ví, čím kdysi byli. Třeba se skutečně jedná o neznámý druh velkých lidoopů, nebo dokonce pravěkého člověka. Pokud však vede z jeskyní cesta ven, na boží svět, proč tedy neodešli?

Samova mysl se raději zaobírala záhadami, aby nedovolila strachu vyplavat na hladinu. A co když má pravdu Denal? Vstoupili do říše *mallagui*, duchů podsvětí. Jestliže Inkové při stavbě chrámu na přízračné obyvatele slují narazili, snadno uvěřili, že se setkávají s bytostmi z *ucha pacha*. Proto v podzemí postavili tak rozlehlou nekropoli? Uvěřili, že ty příšery ochrání jejich mrtvé? Když si Sam vybavil, jak divoce ti vychrtlí démoni zaútočili na jejich skupinu, musel uznat, že se stěží kde najdou lepší hlídací psi.

Sam, zmítán nejistotou, potřásl hlavou. Pochyboval o vlastních závěrech. V koutku duše cítil, že stále ještě chybí ten nejpodstatnější střípek mozaiky. Za daných okolností bohužel nenaleznou odpovědi.

Trojice mezitím zostřila tempo až do běhu. V dálce občas prořízl vzduch záblesk provázený třesknutím, které přehlušilo skřeky a ryk pranice. Jedině výstřely naznačovaly, že Ralph a Norman jsou naživu. Ozývaly se však tak řídce, že Sam sebou pokaždé trhl leknutím.

„Doufám, že se vysekají,“ vyhrkla Maggie poté, co dozněla ozvěna krátké salvy. Zastavila se a opřela se o římsu prázdného okna, aby nabrala dech.

„Oni to zvládnou. S Ralphovou fyzičkou a Normanovým mozkem nemůžou selhat.“

Maggie přikývla, předklonila se a opatrně nakoukla za roh hrobky. „Páni! Máme to!“ zajásala, odlepila se od zdi a mávnutím vyzvala Sama a Denala, aby se šli podívat.

Sam obešel roh a strnul údivem. Vpředu se táhla dlouhá rovná ulice první magistrála v klikaté změti bludiště. Hlavní třída, lemovaná po obou stranách hrobkami, ústila na centrálním náměstí a obří sochu měli na dohled. Z takové blízkosti už jasně poznali inckého krále. Vypadal jako několikanásobně zvětšený dvojník modly, která střežila tajný vchod do jeskyní. Stál tam se vzpaženýma rukama a dlaněmi se dotýkal stropu sluje, jako by podpíral klenutou skalní báň.

Denal zůstal stát s pusou dokořán.

„Je to tentýž král,“ řekla Maggie. Zdola nahoru přejela sochu paprskem baterky. Zhruba odhadli, že se tyčí do výšky dvacátého poschodí.

Sam vzhlédl k osvětlené hlavě, kterou zdobila honosná koruna přikrášlená ptačími pery a střapečkovými třásněmi. Z obličeje s aristokratickými rysy hleděly zlaté oči. Ve hře světla se zdálo, že se stočily dolů přímo na cizince. Ten vladař byl podle všeho nesmírně zbožňován, když se dočkal takových poct i v podzemí. „Souhlasím,“ řekl Sam. „Patrně máme co do činění s Inkou, který si podrobil původní močický kmen a postavil naši zasypanou pyramidu. Soudím, že toto byl jeho způsob, jak vtisknout horské pevnosti vlastní punc.“

Maggie natáhla krk.

„Nebyl žádná třasořitka,“ poznamenala. „No, pojďme se představit.“

Sam vykročil, avšak nevycházel ze střehu, neboť nebezpečí útoku domácích dosud nepominulo. Puškou mířil střídavě nalevo a napravo, leč ulice působila naprosto mrtvým dojmem. Odnikud nezaznělo ani zachřestění kamínku a kvílivé vytí setrvávalo v dálce jako matná zvuková kulisa.

Samovi se trochu ulevilo. Po dlouhém bloudění došli přesně tam, kam chtěli. Ulice byla delší, než se zprvu jevila. Vysokánská socha vytvořila dokonalý optický klam. Směrem k náměstí dosahovaly i budovy větších rozměrů, neboť stavitelé pojali městské jádro velkolepěji než periferii. Skupinka se na začátku dala do běhu, ale unavené nohy brzy samy přešly do kroku. Světlo Maggiiny baterky si pohrávalo s ornamentální výzdobou výstavných mauzoleí.

Některá měla až čtyři poschodí a zdi vyšperkované zlatostříbrnými vzory, vykládanými rubíny a smaragdy. Na průčelích se skvěly bájné bytosti draci, okřídlení leopardi, napůl lidští a napůl zvířecí hybridi. Maggie přejela prstem po mozaice zobrazující slavnostní průvod.

„Zdejší hrobky určitě patří *kapaku*, vyšší vrstvě," poznamenala.

Sam přikývl. „Hodnostáři shromáždění u nohou svého boha, velkého Inky. Všimni si polohy dlaní. A jak symbolicky nesou strop. Další znak toho, že král byl fyzickým spojovacím článkem mezi horním a dolním světem."

Dvojstup hrobek skončil a před poutníky se otevřelo náměstí. Sam musel hodně zaklonit hlavu, aby dohlédl na vrchol sochy, která sahala až ke stropu. „Paráda," vydechl.

Na Maggie úchvatné dílo tak silně nezapůsobilo. Dokonce králi ukázala záda a zahleděla se zpátky do temné nekropole. V dálce zaznívaly skřeky už jen velmi zřídka. „Co jsou ti ďáblové zač?" zamumlala.

Sam popošel k ní. „Nemám ani páru. Ale myslím, že jsou obdařeni primitivní inteligencí. Několik útočníků použilo nástroje. Kameny a kyje."

„Ano. Jenže pouze ti se svalnatějšími končetinami," upřesnila Maggie. „Všiml sis toho?"

Sam protáhl obličej a pozvedl pušku. „Měl jsem jaksi plné ruce práce, takže mi nezbyl čas na studium."

„No, tak já si všimla, že ostatní bojovali holými pařáty a zuby. Připadalo mi, že v tlupě panuje pevná hierarchie. Že se dělí na čtyři řekněme kasty. Každá má podle vrozených schopností vlastní funkci."

„Asi jako včely? Dělnice, trubci a královna?"

„Přesně tak. První skupinu tvoří ti vytáhlí hubeňouři."

„Jo, aha! Jeden na mě dělal bububu. Sprintují rychleji než gepard."

„Ale patrně jsi nezaznamenal, že nebojují."

„Teď si uvědomuji... Máš pravdu! Zjeví se a pak se poflakují po kraji bitevního pole." Sam tázavě pohlédl na Maggie. „Co myslíš? Nejsou něco jako zvědové?"

Maggie pokrčila rameny. „Pravděpodobně ano."

Sam se zahloubal nad Maggiinou teorií. V mysli si znovu promítl bitvu. „A kam bys zařadila ty zubatce, co vypadají jako pitbullové? Vůbec se neděsili ohně."

„Do druhé sorty. Všiml sis, že nemají vyvinuté genitálie?"

Sam zakoulel očima. „Vážně jsem se tam dolů nekoukal. Ale pokud jsou bezpohlavní, pak stěží zastávají roli trubců tedy přidržíme-li se modelu včelího společenství."

Maggie zatleskala. „Bravo! Podle mě jsou to neplodní dělníci značně omezené inteligence. Nebojácná reakce na oheň pramení spíš z mdlého rozumu než z chrabrého srdce. Ale možná se mýlím."

„A co ti ozbrojenci?" zeptal se Sam. „Jsou robustnější, mají vypracovanější svaly a taková divná, zakrnělá křídla. Schválně... nech mě hádat. Vojáci?"

Maggie zavrtěla hlavou. „Možná jenom nádeníci. Tady mi chybí fantazie. Ale viděl jsi toho obra, který se držel v pozadí a jako by vyštěkával rozkazy? Jsem si jistá, že je to vůdce tlupy. Jasně vynikal nad zbytkem jak chytrostí, tak po tělesné stránce."

„Na základě letmého pohledu tady činíme kopu závěrů a předpokladů."

„Přesně jak nás učil tvůj strýc. Odhadujte, přibližně určujte, vyvozujte závěry. Posbírejte střípky starých národů a zrekonstruujte celou civilizaci."

„Přesto by mě bez úplnějších informací nikdo nedotlačil..."

Sama přerušilo zatahání za rukáv. Rychle se podíval dolů na zjevně rozrušeného Denala. Chlapec upřeně zíral do tmy nekropole. „Pane Same, neslyším žádné výstřely."

Také Maggie se v mžiku otočila a zamyšlený výraz vystřídalo hluboké zděšení. „Denal má postřeh. Sice jsem moc nedávala pozor, ale už hezkou chvíli se nestřílelo."

Sam zabořil oči do černého města a pátral po sebemenší známce Normana a Ralpha. Ve

vzduchu rachotila pouze ozvěna divokých skřeků. „Možná proklouzli a ženou se k nám.“

Maggie na místě pomalu opsala kruh, aby přehlédla pole hrobek, prostírající se kolem. Ze stávajícího stanoviště se nekropole šplhala po svazích, takže si připadali jako na dně širokého kotle. Z náměstí paprskovitě vybíhalo do pohřebiště celkem sedm hlavních ulic. „Nevidím ani záblesk Normanovy pochodně.“

Sam přistoupil k Maggie. Napjatě se zaposlouchal. *Ticho. Kam se ti dva poděli?* Ty bestie je chytily? Strachem o přátele se Samovi stáhl žaludek.

„Určitě jsou z toho venku,“ řekl na oko klidně. „Musí!“

Pronásledováni zvířecí smečkou zapadli Ralph a Norman do jedné hrobky a schoulili se za nízkou zídkou pod oknem. Vzduch ve stísněném prostoru plnil zatuchlý pach smíšený s vůní skořice, což ještě víc umocňovalo pocit, že našli útulek přímo v rakvi. Před vchodem poskakovali bílí tvorové a z hladových krků vyráželi lačné vrčení.

Když začali drápy zuřivě škrábat na práh a zeď kolem prázdných dveří, Norman zamával pochodní, která mezitím vyhořela ke kolenu mumifikované nohy. Přestože byl plamen už dost chabý, dokázal dobyvatele udržet v patřičných mezích.

„Dělej, Ralphe,“ zaprosil Norman a zariskoval letmý pohled přes rameno, přičemž mu brýle sklouzly po nose zalitém potem.

Hlouběji v hrobce se Ralph potýkal s puškou. Zápasil se závěrem. „Ksakru, tenhle zmetek je na hovno,“ zanadával. „Pořád se zasekává.“

„Tak to rozsekni!“ křikl Norman.

„Co si k čertu myslíš, že se snažím udělat?“ Ralph zaútočil na pušku s větší razantností, na silných pažích mu vystoupily svaly, ale úspěch se nedostavil. Když vzhlédl, jeho výraz hovořil za vše.

„Do prdele,“ ulevil si Norman a bodl ohnivým mečem do bílé tváře, která se dostala příliš blízko. Strašidelný zjev se zakvílením zmizel. „Co teď? Hnát pomalu dohořívá.“

„Vydrž.“ Vzadu se ozvalo chřestění a šoupání. Norman si netroufl ohlédnout. Jak plameny skomíraly, zvířata nabývala stále větší kuráž a chňapala po pochodni. Ralph se vynořil po Normanově boku a zmožen námahou zasupěl: „Jdi mi z cesty!“

Norman ustoupil stranou a fotbalista pustil na zem balík. Byla to mumie stočená do fetální polohy a zavinutá do vlněných obinadel. „Zapal to,“ přikázal Ralph.

Norman přiložil pochodeň k suchému obalu. Nejprve se vzdul oblak dýmu, který zaplnil uzavřený prostor. Oheň se však brzy prokousal k mrtvole a jako hvězda spásy vzplály plamínky. Také kouř v těsné komoře zhoustl. Normana pálily oči a škrábalo ho v hrdle. Rozkašlal se.

„Uhni,“ zavelel Ralph smířlivěji a poté kopl do hořícího balíku. Balík poskočil, odkutálel se přes práh do uličky a zastavil se kousek přede dveřmi. Jakmile se dostal ven na vzduch, zaplál jasněji. Obléhatelé se vyděsili a začali kvičet jako vyplašená svině.

Norman ustoupil od vchodu a vydechl úlevou. Získali alespoň trochu času. „Dá se ta puška zprovoznit?“ zeptal se.

„Já nevím. Jeden náboj se zasekl. Drží jako přivařenej. Nemůžu ho uvolnit.“ Ralph zavrtěl hlavou a pohlédl do plamenů. „Naše jediná naděje je, že kamarádi uvidí oheň a zahájí pátrací akci.“

„Otázka je, jestli pochopí, že oheň znamená, že jsme v nejvyšší nouzi. Co když zkusíme řvát o pomoc?“

Ralph se s výrazem beznaděje rozhlédl od stěny ke stěně. „To bude na houby. Místní akustika rozptýlí zvuk po celé jeskyni, takže jen zázrakem uhodneš, odkud vychází.“ Ralph zabloudil očima k fotoreportérovi. „Leč jsem otevřen jakémukoli geniálnímu nápadu.“

Norman si kousal dolní ret, pomalu se otáčel dokola a hledal nápad mezi roztroušenou

keramikou a památkami po zesnulém. „Myslím, že mám zářnou myšlenku," pronesl, předal pochodeň Ralphovi a posléze zalovil ve fotografické brašně, kterou nesl na zádech. Vytáhl fotoaparát s bleskem a slavnostně ho pozvedl do výše. „Skutečně geniální nápad!"

„Cos vymyslel?"

Norman jen mávl rukou. „Potřebuji se dostat tam k tomu okénku." A ukázal na úzký průduch v kamenné zdi, vysekaný těsně pod stropem. Otvor byl naštěstí tak malý, že se tudy zvířata nemohla protáhnout, avšak danému účelu plně postačil. „Potřebuji vysadit. Jak jsi silný?"

Ralph, zjevně uražen, prohlásil: „Vzepřu naráz čtyři takový hubený zadky, jako máš ty."

„Stačí, když teď zvedneš jeden." Norman složil fotografickou brašnu na zem. „Nastav koleno."

Ralph podřepí a pomohl Normanovi vyhoupnout se z kolena na ramena.

„Pomalu nahoru," řekl Norman, který se uvelebil do kleku, jednou paží udržoval rovnováhu a druhou se opíral o Ralphovu hlavu.

Ralph se s mohutným výdechem vztyčil a vynesl Normana vysoko ke stropu. Jakmile získal pevnost v nohách, procedil skrz zuby: „Ať tam provádíš cokoli, hlavně sebou mrskni."

Norman se chytil úzké římsy, povytáhl se k okénku a vykoukl ven. Naskytl se mu výhled přímo na zlatou sochu. Vynikající.

„Pospěš si!" zasupěl Ralph zdola.

Norman pocítil, jak se opora posunula, a málem ztratil rovnováhu. Sevřel okraj okénka pevněji, aby zabránil pádu. „Nehýbej se, chlape!"

„Dělej! Nejsi taková tříska, jak vypadáš."

„Chceš říct, že jsem tlusťoch?" zeptal se Norman dotčeně.

„Už dost vtipných poznámek. Nejsi moc zábavný!"

Norman se zakabonil. „Kéž by každý kritizoval sebe." Vytáhl z kapsy vesty fotoaparát, vystrčil ruku co nejvýš ven a jal se cvakat spouští tři krátké záblesky tři dlouhé záblesky tři krátké záblesky. Potom posečkal několik vteřin a signál zopakoval. Žhnoucí světlo se v oslepujících kmitech odráželo od zdí okolních hrobek. Norman vyslal ještě jeden sled signálů a posléze blesk vypnul. Musel šetřit žárovku. Pro tentokrát vykonala své.

S posledním pohledem na zlatou sochu, která se tyčila tak mučivě blízko, se Norman spustil na pevnou zem.

„Co jsi tam dělal?" zeptal se Ralph, když Norman nemotorně seskočil z vratkého bidýlka, a promasíroval si ztuhlá ramena.

„Volal 112." Norman uložil fotoaparát zpátky do brašny. „Vyťukal jsem staromódní SOS."

Ralph vzhlédl k průduchu. „Chytrý," zamumlal.

„Rádo se stalo," odpověděl Norman, hrdý na vlastní genialitu. Vztyčil se a hodil si brašnu přes rameno. „Nyní jen doufejme, že signál zaznamenali."

Vtom ucítil šmátrání po hlavě. Cosi ho zatahalo za vlasy. Přikrčil se, ohnal se a pěstí zasáhl nějakou tyč. V leknutí vypískl, schoulil se a bleskově se otočil.

Jedno zvíře vstrčilo dovnitř dlouhý přední hnát a tlapu zakončenou ostrými drápy vztahovalo ke kořisti, která mu sama prozradila kudy do pelechu. Norman uskočil. Pařát zmizel, avšak v okénku u stropu se hlavou dolů vynořila odporná tvář, která v doprovodu vrčení mlsně cenila zuby. Normanův šikovný taktický manévr skutečně přilákal živáčka bohužel nikoli živáčka, v nějž doufali.

„Do háje!" zašeptal Norman.

Střechou proniklo dovnitř podupávání a škrábání. Znělo to, jako by nahoře začalo hrabat sto vran. V zadním horním rohu se ozvalo ostré zaskřípění a jedna žulová deska, tvořící střešní krytinu, se posunula o celé dva centimetry.

Norman a Ralph zcepeněli hrůzou a jen bezmocně hleděli na štěrbinu. „Probourávají se

sem!“ zaječel Ralph.

„Copak mají takovou páru?“

„Vyhlížejí sice jako chcíplotiny, ale když se dá dohromady tlupa, jsou patrně schopní roztrhat chaloupku na cucky.“

Stěnami vysoké těsné místnosti otřásalo zuřivé škrábání drápů a skřípění kamenů. Norman ustoupil a poté zoufale pohlédl k jediné únikové cestě. Východ zatarasila hradba plamenů, šlehajících z hořící mumie. Uvízli v jámě, kterou si sami vykopali.

„Já a mé geniální nápady,“ zaúpěl Norman.

Maggie jako první spatřila oslnivé jiskry, vycházející z Normanova blesku. „Tam! Tam!“ vykřikla, čímž okamžitě upoutala Samovu a Denalovu pozornost. „Můj bože, jsou živí!“ Už předtím si všimla narudlé záře, která se náhle rozlila mezi hrobkami. Zprvu váhala, avšak nyní už měla naprostou jistotu. Jsou to oni!

Sam, který se vydal na průzkumnou okružní cestu kolem podstavce sochy, se v mžiku přiřítil k Maggie. „Kde?“

Maggie ani nestačila odpovědět. Nad nekropolí zablikala druhá série záblesků. Nepřicházela z daleka. Jak viděli, Norman a Ralph se mezitím přesunuli do těsného sousedství konce jedné z hlavních ulic, jež ústily na náměstí.

„Mají potíže,“ řekl Sam.

„Potíže?“ Maggiina radostná nálada vyprchala a vrchu opět nabyly obavy.

„To je stará morseovka. Tři tečky, tři čárky, tři tečky SOS.“

Maggie se zadívala na temnou nekropoli. „Co uděláme?“

Sam jí pohlédl do očí. „Musím jim jít na pomoc.“ Jasné záblesky znovu prozářily tmu a pak odumřely. „Určitě se nemůžou hnout z místa.“

Denal na znamení, že se dobrovolně hlásí, pozvedl paži s pochodní. „Já jdu s vámi.“

„Ujišťuji vás, pánové, že zde sama samotinká nezůstanu!“ prohlásila Maggie. „Jde se.“ A rovnou vykročila k ulici, která vedla téměř až k uvězněným přátelům.

Samova ruka ji stáhla zpátky. „Ne. Jdu pouze já a ty a Denal počkáte tady,“ rozhodl velitel.

Maggie se vytrhla, prudce se otočila a spustila jako dračice: „Pchá, pchá! Trhni si! A hrdinský kecy si strč za klobouk. Nenechám se buzerovat. Nehodlám snášet tvoje otrokářský manýry, Same.“

„O to tě nežádám. Až se mi podaří Normana a Ralpha vysvobodit, poženeme se jako vyplašení zajíci před smečkou vlků. A budeme moc potřebovat noru, kam bychom zahučeli.“ Sam přešel zpátky k soše, sejmul pušku z ramene a pažbou poklepal na kotník dlouhé zlaté nohy. Ozvalo se tupé zadunění.

„Ono je to duté,“ vyhrkla Maggie v úžasu.

„Výborná skrýš,“ upřesnil Sam. „Když jsem sochu obcházel, objevil jsem na druhé straně zadní dvířka v levé patě.“ Sáhl k opasku, dramaticky vytasil zlatou dýku a jílcem zamířil na Maggie. „Potřebuji, abyste zámek odemkli, dřív než se sem dostaneme.“

Maggie přijala dýku i odpovědnost za věci příští. „Můj táta býval v mládí kasař..., a proto jest zde naděje, že jsem zdědila určité vlohy.“

Sam se zasmál. „Já měl od první chvíle, co jsme se poznali, nejasné podezření, že jsi obestřena zločineckou minulostí.“

Maggie mu úsměv oplatila. „To si piš, že já ty zatracený dveře otevřu. Ty přiveď trosečníky.“ Napřáhla paži držící pochodeň. „A dej na sebe pozor.“

Sam přistoupil blíž, aby převzal plápolající štafetu. Teprve světlo plamenů odhalilo v jeho modrých očích hloubku citu doutnajícího v srdci. Uchopil pochodeň a zadržel ruku, aby se mohla ještě vteřinu dotýkat její kůže. „Ty také,“ řekl mírně zastřeným hlasem. Ještě vteřinu

váhal.

Maggie pozvedla obličej k Samovi. Na okamžik si myslela, že ji už už políbí, avšak on ustoupil.

„Radši půjdu.“

Maggie přikývla. Kdesi hluboko v nitru, v místě, které se zřídkakdy pohnulo, pocítila zklamání a jemnou pobídku, aby věčně nezrazovala vlastní city. „A nedělej žádné hlouposti,“ úpěnlivě zaprosila.

Denal, který stál kousek stranou a sledoval dění, oznámil: „Už nic nevidím. Blýskání přestalo.“

Sam se prudce otočil. Prchavá jiskra, která mezi ním a Maggie přeskočila, uhasla jako rozmetané doutnající uhlíky. Pátravě přehlédl širé pohřebiště. „To není dobré znamení,“ utrousil tiše.

„Pospěš si, Same.“

Texasan přikývl, zvedl pušku nad hlavu a hlavní zamířil do stropu jeskyně. „Zacpěte si uši.“

Maggie a Denal přitiskli dlaně co nejtěsněji na uši, avšak výstřel byl přesto ohlušující.

Když zvonění utichlo, Sam spustil pušku. „Doufám, že teď jsme jim dali vědět, že kavalerie přijíždí.“

Maggie strnule pozorovala, jak Sam běží ulicí.

Doufám, že kavalerii vzaly na vědomí i ty bestie, pomyslela si hořce.

„To musel být Sam!“ vykřikl Ralph. „Určitě viděl tvůj signál!“

Norman nespustil oči ze škvíry ve střeše. Sotva dozněla ozvěna výstřelu, bílé pracky se vrátily ke kutání, vydloubaly spáru a odsunuly žulovou desku o další dva centimetry. Rozšířenou štěrbinou nakukovaly dolů černé oči, které hodnotily dvě sousta chycená do pasti. Norman máchal pochodní nad hlavou, což mělo pramalý účinek, neboť strop byl příliš vysoko. Útočníci se vždy na chvíli stáhli a potom se zase vrátili.

„Sam se k nám nedostane včas,“ zamumlal Norman. „Pokud nenalezneme způsob, jak setřást krysy ze střechy...“

Ralph se odvrátil od dveří. „Jeden nápad bych měl.“

Norman sledoval, jak Ralph svléká nábojový pás z ramene. „Když se puška zasekla, pak už nebudeme potřebovat munici.“ Potěžkal kožený pás, v němž zbylo přes dvacet nábojů, a popošel až ke vchodu.

Normanovi začalo svítat, co má Ralph za lubem. „Tak to by mohlo zabrat.“

„A také nám prostřílet cestu ven z tyhle díry,“ dodal Ralph a hodil pás do ohně. Ve zlomku vteřiny začaly náboje vybuchovat jako popcorn na pánvi, prskaly a praskaly a vystřelovaly do zdí okolních hrobek, odkud se odrážely, aby se zavrtaly do dalšího terče. Nálož střelného prachu roztrhala hořící mumii na kousky a rozmetala žhavé uhlíky po kamenné dlažbě uličky.

Zvířata na střeše, vyrušená rachotem a jiskrami ohňostroje, spustila nejprve vřískot provázený divokým tancem a potom se rozutekla. Norman se přikradl k východu a zvedl pochodeň výš ke škvíře ve střeše, aby se ujistil, že útočníci skutečně upláchli. Nevykoukla žádná hladová tvář, neozvalo se žádné zaškrábání, vzduch byl čistý. Norman se vesele ušklíbl. „Zabírá to...“

„Pojď zpátky!“ vykřikl Ralph.

Vtom Normanovi projel nohou oheň. Fotoreportér upustil pochodeň a svalil se na podlahu, neboť mučivá bolest jako bodnutí dýky vystřelila až do břicha. Otevřel ústa v němém výkřiku a potom dlouze zakvílel: „Ježíšiii!“

Ralph okamžitě přiskočil a odtáhl raněného za roh ke stěně. „Proboha, Norme, cos mys-

lel, že děláš?“

Norman neměl náladu na hovory o vlastních nedokonalostech. Bolestí skřípal zuby a nechápavě zíral na pravou nohu. Khaki kalhoty na kolenu prosakovaly hustou tekutinou. Kolem se všechno točilo.

„Chytil jsi odraženou střelu,“ vysvětlil Ralph a svlékl košili. „Proč jsi vylezl ze zákrytu?“

Norman zasténal a máchl rukou ke štěrbině mezi střešními deskami. „Chtěl jsem jenom ověřit... aúúú... do pekla s tím... nepřemýšlel jsem.“ Obličej se mu stáhl, když se Ralph jal jemně vyšetřovat ránu. „Jako malý jsem s kluky házel do táboráků hrsti nábojů. Byla to legrace. Pak jsem zmoudřel, ale asi ne dost. S vojenským výcvikem bych měl vědět, že se nesmím vystavovat. Ksakru!“

„Myslím, že to nezasáhlo hlavní tepny,“ usoudil Ralph. „Nevidím nic potrhaného a krev netryská, ale koleno máš na hadry. Musím to obvázat a zpevnit a zastavit další krvácení.“ Ralph vzal svou flanelovou košili a roztrhal ji na pruhy. Vybral jedno provizorní obinadlo a prstem se dotkl Normanovy nohy. „Bude to bolet.“

„Pak to nedělej,“ pronesl Norman kysele a nasadil výhružnou grimasu.

Ralph svraštil čelo a zaváhal.

Norman si povzdechl a kývl rukou. „Ach jo. Dej se to toho.“

Ralph přiklekl, nadzdvihl nohu v kyčli a narovnal ji. Normanovým kolenem projela bolest, jako by uvnitř vybuchl roubík dynamitu. Horší muka působilo, jak se třela kost o kost, když ošetřovatel koleno mírně pokrčil. Norman málem v mdlobách zasípal a z očí mu vyhrkly slzy. „Víš vůbec, co děláš?“

Ralph pokračoval v práci a nebral naříkajícího pacienta na vědomí. Několikrát zručně ovinul koleno flanelovými pruhy, uprostřed těsněji a po krajích volněji. „Na alabamské univerzitě si všichni fotbalisté sami bandážovali kolena. Ta se v sezóně rozsekají nejvíc. Když nic jiného, tak jsem se skvěle naučil rychlý obvaz, který noze poskytne dostatečnou oporu.“

Dokončil mistrovské dílo posledním pevným utažením, ověřil si, zda obvaz neškrtí, a úhledně svázal konce. Norman po celou dobu zatínal pěsti a občas sebou škubl. Cítil, jako by mu koleno rozdíraly obrovské drápy. Náhle bylo po všem.

Trýznitel si ulehčené oddechl a posadil se vedle oběti. „Tohle by tě mělo zachránit před smrtí.“

Norman si utřel slzy. Bolest se zmírnila. „Příkladné chování u nemocničního lůžka, doktore,“ poznamenal hořce.

Ralph se na fotoreportéra chvíli zkoumavě díval a vraštil obočí. Potom vstal a pohlédl ke vchodu. Od okamžiku, kdy v ohni popukaly poslední náboje, panovalo venku ticho. „A teď další špatné zprávy. Musíme odtud vypadnout. Můj kaskadérský kousek ta monstra neudrží dlouho na uzdě.“

Norman zabloudil očima ke dveřím. Na prahu už jen doutnaly kousky rozmetané mumie, avšak dál v uličce hořely dosud některé úlomky jasným plamenem. Úniková cesta byla volná. Norman přikývl a vztáhl ruku. „Pomoz mi vstát.“

Ralph napřáhl svalnatou paži a pomalu vytáhl raněného nahoru.

Norman zasípal bolestí, když se zasažená noha pohnula, a snažil se nepřenést na ni váhu. Jakmile konečně stál, velmi opatrně došlápl na patu, aby vyzkoušel, jak velký tlak snese. Ozvala se pronikavá bolest, nicméně obvaz koleno opravdu dokonale znehybnil. Norman se opřel o Ralphovo široké rameno a kulhavě se odšoural o pár kroků blíž ke dveřím.

„Zvládneš to?“

Norman vzhlédl. Z malého, leč vyčerpávajícího výkonu se mu na čele perlil pot a z nepřetržitého škubání v noze na něj šly mrákoty. Celý zelený v obličeji se Norman na Ralpha sklíčeně zašklebil. „Mám snad na výběr?“

Shora pronikl do hrobky jakýsi šramot. Na kámen zaškrábaly drápy. Zvuky nasvědčova-

ly tomu, že jedno zvíře se tam schovalo, a jakmile ulice ztichly, plížilo se ze skrýše. Oba muži stáli bez hnutí, napjatě naslouchali a vyčkávali. Chtěli mít jistotu, že bestie odtáhla. V duchu počítali do deseti.

Ticho.

Ralph sebral z podlahy pochodeň, kterou zamával jako vějířem, aby žhavý ohořelý konec znovu vzplál. Poté přistoupil k Normanovi. „Drapni mě za rameno a pořádně se opři.“

Norman se nevzpíral přijmout pomocnou ruku, avšak přesto černocha zadržel. Pár vteřin jen mlčky hleděl a posléze velmi vážně řekl: „Kdybychom spadli z bláta do louže..., nech mě tam.“

Ralph neodpověděl.

Novinář mu vší silou stiskl rameno. „Slyšel jsi mě?“

„Hloupé řeči nikdy neslyším,“ odsekl Ralph a strčil Normanovi přímo před obličej dlaň.

„S tím na mě nechoď, Ralphe. S prázdnou dlaní nemluvím.“ Norman do Ralpha dloubl a společně se šourali k východu. Raněný se snažil plácáním páté přes deváté aspoň trochu odpoutat od bolesti. „Nežádám tě, abys mě těm monstrům předhodil jako tučné sousto a vítězoslavně zdrhnul. Říkám jenom..., berme to prakticky. Když nás přepadnou, strč mě do nějaké kobky a utíkej. Přiměj svoje fotbalistický nohy, ať jsou zase jednou k užitku.“

„Tenhle most přejdeme, až k němu dojdeme,“ zamumlal Ralph a pomohl přikrčenému Normanovi vyštrachat se nízkými dveřmi ven.

Jakmile ostražitě vyšli z hrobky, Norman se narovnal. Ulička byla posetá dohořívajícími úlomky kostí a útržky látky. Okolí připomínalo válečnou zónu. „Uspořádal jsi mnohem velkolepější show, než jsem očekával.“

„Zaplaťpánbůh, že odehnala ty nestvůry,“ řekl Ralph.

Norman pohlédl napravo nalevo. Ulice zela prázdnotou. Po útočnících nebylo nikde vidu ani slechu. V dané chvíli se mohli cítit v bezpečí.

„Jdeme,“ zavelel Ralph. „Ať už jsme z toho pekla pryč.“

„Pro vás cokoli, šéfe.“

Ralph s Normanem v těsném závěsu vykročil. Nasadili pomalé, nicméně stálé tempo. Brzy zanechali doutnající zbytky mumie za zády a pouze malé kolo mlhavé žluté záře, obklopující krátký pahýl pochodně, naznačovalo, kudy postupují. Norman znovu vyhrabal z brašny fotoaparát s bleskem, který držel připravený pro případ, že by musel oslepujícími záblesky zastrašit nějakého rdousiče. Aby dal přátelům vědět, kde se nacházejí, v minutovém intervalu vyslal dva světelné signály SOS.

Prchající si uvědomovali, že svou polohu prozrazují rovněž jeskynním obyvatelům, ale pro vlastní záchranu museli podstoupit alespoň nějaké riziko. Zvlášť když byl Norman raněn, nutně potřebovali pomoc.

Zakrátko Norman znovu pozvedl fotoaparát a vycvakal druhou sérii oslnivých záblesků, které se odrazily od stropu. „Připadám si jako světluška,“ utrousil.

V Ralphovi zatrnulo. Probodl mluvku přísným pohledem, jenž říkal, žádné hovory, už i tak jsme dostatečně viditelný terč!

Norman druhovo němé pokárání pochopil. Zasmušil se, raději spolkl ironickou poznámku, která se mu drala na jazyk, a rozhodl se nadále zachovat mlčení. Poznal, že Ralphova nervozita roste. Černoch se již několikrát zastavil a pokradmu se ohlédl přes rameno, jako by cítil, že je někdo stopuje.

Norman pokaždé zpozorněl, nicméně nikdy nic nezaslechl, což ovšem nepovažoval za směrodatné, neboť v hlavě mu bez ustání bušilo. Jinak ale věděl, že v jedné věci se Ralph zásadně mýlí. Jestliže opravdu mají šelmy v patách, pak to nezavinilo pár šeptem pronesených slov. Podíval se dolů na poraněnou nohu. Krev pomalu prosakovala mezi záhyby obvazu. Vzhledem k životnímu prostředí neboli životu v naprosté tmě se dalo předpokládat, že místní obyvatelé mají obzvlášť vyvinuté jiné orientační smysly než zrak. *Vyčenichali mě, představu-*

ju utíkající potravu, pomyslel si Norman chmurně.

Mlčky postupovali kupředu po hlavní ulici, která mířila k zlaté soše. Žádný útok nepřišel, avšak v jeskyni se rozprostřelo podivné, až podezřelé ticho. Z hloubky se občas ozvalo jen slabé zavytí. Ralphovi pozvolna tuhlo rameno a Normanův pevný stisk stále víc a víc tlačil.

Norman zpomalil. Cítil, že jeho mozek už beztak dvakrát objemnější než lebka se hodlá nafukovat, dokud skořápka nepraskne, a nohy odmítají poslušnost. „Potřebuji si odpočinout," zašeptal.

„Cože? Už?" sykl Ralph a s očima navrch hlavy se rozhlédl po okolí.

Norman pustil Ralphovo rameno a po zdravé noze odskákal ke zdi nejbližší hrobky. „Jenom chvilku," zaprosil.

Ralph tiše zaklel a popošel k Normanovi. Teprve světlo pochodně odhalilo krutou skutečnost, a rozčilení vystřídaly obavy. „Do háje! Normane! Ty vypadáš jako troska!"

„Sláva, že aspoň někdy image neklame. Přesně tak se cítím, příteli." Norman sjel po chladné kamenné zdi a dosedl na zadek.

Ralph si dřepl vedle zhrouceného Normana a očima přeměřil délku ulice. „Nemůžeme být moc daleko."

Norman se kousl do dolního rtu a poté vyslovil nahlas to, co v sobě silou vůle držel již několik minut. „Ralphe, musíš pokračovat sám."

Jak Normanovi neušlo, Ralph vteřinu zaváhal, a posléze rozhodně zavrtěl hlavou. „Nemůžu tě tady nechat."

„Ale můžeš." Norman donutil hlas, aby zněl co nejrozjařeněji. „Vplazím se dovnitř, do hrobky, přitulím se k tamnímu přistěhovalci a počkám, dokud nepřivedeš Texasana s jeho kanónem."

Ralph si povzdechl a zamyslel se, jako by vážil slova. „Možná..." Vyšvihl se na nohy. Udělal krok dopředu. A vzápětí se prudce otočil. „Seru na všechno! Tys kvůli mně tam v řece taky nastavil vlastní krk! Já tě tady zkrátka nenechám!" Pozvedl pochodeň. „Vem to!"

Norman uchopil hořící pahýl. „Co... co... vyvádíš?"

Ralph ignoroval všechny protesty. Sehnul se a oběma pažemi zvedl Normana ze země. „Okolnosti vyžadují, abych tě odnesl v náruči."

Norman sebou škubal, snažil se vysmeknout, avšak brzy marné úsilí vzdal. „Pusť mě... Jestliže sis pevně předsevzal takovou věc, potom ještě kousek dokážu jít po svých."

Ralph zvolna postavil Normana na nohy a varovně mu zasyčel do ucha: „Nechci už slyšet žádnej žvást typu opusť mě, drahý pro naše dobro, ach\"

Norman se zakřenil. V hloubi duše pocítil nesmírnou úlevu, že Ralph odmítl odejít. „Já vážně nemyslel, že o mě tolik stojíš."

Ralphovo obočí vylétlo do půli čela. „Hlavně hejbni svou chromou prdelí."

Norman s Ralphovou pevnou oporou poskočil dopředu. „Doufám, že máš dobrý odhad. Zdá se, že k soše to opravdu není tak daleko." Udělal druhý bolestivý krok, při němž zaznamenal, že Ralph otálí. Nepřestával svírat jeho nadloktí, ale stál na místě jako přibitý.

Vzápětí křečovitý stisk zesílil a po pár vteřinách povolil.

Norman se otočil. „Proč se zdržujeme?"

Ralphova ruka se malátně svezla dolů, potom se jako na provázku zvedla a sáhla na silný černý krk. V Ralphově obličeji se mihlo překvapení, jako by nechápal, co se děje. Z prstů kapala krev. Ralph natáhl druhou ruku k Normanovi a s prosbou v očích zachroptěl: „Zdr... hej!"

Norman nebyl schopen hnout ani brvou. Zcepenělý hypnotizované koukal na bílé kostěné kopí, jehož zaostřená špička trčela z přítelova krku.

Ralph klesl jako podťatý na kolena. „Pro... proboha! Běž!"

Ze tmy za Ralphovými zády se vynořil vysoký bledý tvor s křivými končetinami. Stopař

konečně vyšel ze stínu. Obrovské černé oči zajiskřily, když zvedl druhé kopí, jedním hopsnutím se přenesl o metr blíž a namířil zbraň na Normana. Norman se zoufale vydal na ústup, avšak poraněná noha ho brzdila. Bestie s kopím přichystaným k vrhu se hnala přímo k němu. Norman se nemotorně zapotácel a pak se schoulil, aby se připravil na zásah.

Ralph náhle sebral poslední zbytky sil, zuřivým výpadem obránce vrhajícího se před brankovou čarou na míč se vymrštil vpřed a míjejícího útočníka v letu chňapl za kotník. Strhl bestii zpátky, zamával jí ve vzduchu a mrštil jí na zeď hrobky, u níž ještě před chvílí odpočívali.

Zvířecí lebka praskla jako vaječná skořápka.

Spolu s mrtvým zvířetem se bezvládně zhroutil k zemi rovněž Ralph. Příliš slabý na to, aby zpomalil vlastní pád, tvrdě narazil na kamennou podlahu.

Norman ignoroval pekelnou bolest v noze, spustil se na břicho a po předloktích se rychle doplazil k Ralphovi. „Nehýbej se! Dojdu pro pomoc. Sam nemůže být daleko.“ Potom něžně obrátil přítelův obličej nahoru.

Z černé tváře hleděly prázdné, skelné oči. Norman odtáhl ruku. Ralph už nebyl mezi živými. Norman se překulil na záda a zrak mu zakalily slzy.

Jeskyní se ozvěnou znovu rozeznělo vytí, supění a skřehotání. Honicí psi zvětřili pach čerstvé krve a poháněni vlčím hladem se pustili po stopě.

Norman se s vypětím převalil na bok, přitiskl čelo na chladnou skálu a několikrát zhluboka nadechl. Byl příliš vysílený, aby se zmohl na běh, přesto se přinutil vstát. Nedovolí, aby Ralphova oběť byla marná.

Zatímco tam stál na nejistých nohách a s pochodní v třesoucí se ruce, pohlédl na Ralphovo tělo. Otočil se na zdravé patě a rozhlédl se kolem. Ve vzdálenosti pouhých tří metrů se klátil druhý ohavný netvor. Skřet s tlustými prackami a hrbatým hřbetem vycenil zuby a zavrčel.

Normanovy oči se zúžily vztekem. Osamělý bojovník, jemuž se po tvářích koulely slzy, pozvedl pochodeň. „Chcípni!“ vykřikl, zaťal pěst a zahrozil. Vložil do toho výkřiku všechnu nenávist a hluboký žal.

V rozšířených černých očích protivníka se kmitl výraz vyplašené laně. Neobvyklá reakce raněné kořisti mrchožrouta jasně vyděsila. Zneklidněný se přihrbil a odskákal do postranní uličky.

Normanův pláč zakončil srdceryvný vzlyk. Fotoreportér si otřel obličej, posunul brýle výš na nose a kulhavě vykročil k soše. „Pro jistotu se mi vy všichni kliďte z cesty! Nemám náladu na milostný hrátky!“

Maggie klečela u dveří v patě obří sochy. Ten stříbrný plát, široký asi půl metru a vysoký dva metry, sytě zabarvovaly žluté odlesky zlata, takže téměř nerozeznatelně splýval s bezprostředním okolím a dal se snadno přehlédnout. Maggie se podivila, jaký má Sam postřeh.

Zatímco Denal svítil baterkou, ona znovu vsunula ostrý hrot dýky do úzké štěrbiny ve středu dveří. Jiný otvor odpovídající klíčové dírce neobjevila, avšak ať se pokusila ponořit čepel jakkoli hluboko a různě jí páčit, západka se neuvolnila.

Paprsek světla se zatřepotal a Denal za jejími zády hlesl: „Slečno Maggie.“ V obavách, že přivábí nastražené uši útočníků, skoro vůbec nemluvili, a pokud si museli něco sdělit, raději jen šeptali. „Pan Sam je nějak dlouho pryč.“

Maggie si v duchu představila Sama, jak se ponechán sám sobě proplétá nekropolí, a v rozrušení udeřila pěstí do vzdorující desky. „Já vím, Denale,“ tiše procedila mezi zuby. Kromě poryvu výstřelů, který zněl jako astmatický záchvat kulometu, a jednoho lidského výkřiku, nic nenaznačovalo tomu, že se ve tmě pohybuje živá duše, nepočítá-li krvelačné

bestie.

Chlapec zamumlal pár omluvných slov.

Maggie s povzdechem narovnala záda a odložila dýku do klína. „Nechtěla jsem tě kárat, Denale. To spíš já bych se měla omluvit. Jsem jenom rozčilená, protože pořád nemůžu ten zatracenej zámek odemknout. A oni na mě spoléhají.“ Maggie měla blízko k slzám.

Chlapec jí položil ruku na rameno.

Trvalo dlouho, než ta špetka útěchy uklidnila Maggiiny pocuchané nervy. Nakonec se Maggie mocně nadechla a přinutila se ke klidu. Pohlédla na Denala a plácla ho přes ruku. „Dík,“ špitla, naposled se zadívala do jeho vystrašených očí a vrátila se ke zkoumání dveří. „Je mi moc líto, že jsi s námi spadl do téhle kaše,“ dodala.

„Vy se neomlouvejte. Já jsem se rozhodl špehovat Gila. Chtěl jsem vám pomoct. Než moje maminka umřela, říkala, že musím druhým pomáhat. Buď statečný, Denale, říkala mi.“

„Tvoje maminka byla určitě báječná a moc hodná žena.“

Denal zatlačil slzy. „To byla.“

Inu, bože, nesmím dopustit, aby tady báječný syn tak báječné ženy zahynul, pomyslela si Maggie.

Naplněna novým předsevzetím uchopila dýku. Třicet centimetrů dlouhá zlatá čepel zajiskřila ve světle baterky. Pamatovala si kouzlo, které zbraň proměnilo. Ale jaký trik Sam použil? Pohladila čepel a jala se zkoumat tepaný jílec, znázorňující zubatého boha Huamancantaka. Pomalu přejížděla po rukojeti prsty, ale nenahmatala žádný záchytný bod, jenž by připomínal spoušť. „Jak jsi to provedl, Same?“ zamumlala pro sebe.

Potom zabloudila očima ke dveřím a zdola nahoru letmo prozkoumala zadní stranu sochy. Potřebovala chvilku času na přemýšlení. *Proč sochař udělal dveře v patě?* Vzpomněla si na řeckou báj o Achillovi. Jediným slabým místem nezranitelného válečníka byla právě pata. Nicméně v mytologii Inků a ostatních peruánských kmenů se žádný podobný příběh nevyskytoval.

Shoda náhod nepřestávala hlodat v Maggiině mysli. Může zde být spojitost? Bylo až k neuvěření, kolik mýtů vzájemně spřízňovalo jednotlivé kultury a světadíly. Fakt, že ona osobně během studií na nic takového nenarazila, neznamená, že jihoamerická obdoba antické báje neexistuje. Zdejší kultury postrádaly písmo. Proto se značná část inckého kulturního dědictví navěky ztratila. Přirozeně se v ústním podání dochovala řada pověstí, leč není vyloučeno, že spolu s další řadou zmizel v propadlišti dějin i incký Achilles.

Maggie svírala dýku a snažila se vybavit si řeckou báj. Slavného hrdinu nakonec skolil zásah do paty. Avšak nebylo to bodnutí nožem, co kouzly chráněného bojovníka zahubilo. Byl to šíp. Zavrtěla nad neužitečným přívalem myšlenek hlavou.

Kéž bys byla šíp, vyslovila v duchu tajné přání, jako by mluvila k dýce.

Jílec v Maggiině ruce náhle mrazivě zchladl, zlatá čepel se protáhla v tenkou hůlku a hrot se vytvaroval v šipku.

„Kristepane!“ vyblekotala Maggie a vyskočila na nohy. Otočila se k Denalovi a natáhla ruku. „Koukni!“

Denal, upoutaný výhledem na opačné straně, se tentokrát nedal rušit. Stál tam s krkem málem vykrouceným a volnou rukou ukazoval k nekropoli. „Slečno Maggie...?“

Pohlédla naznačovaným směrem. V temnotě na okraji náměstí se vlnily přízračné bílé stíny. Zvířata se přikradla v naprosté tichosti a ani teď nevydala z hrdel jediné zavytí či zavrčení. Maggie si všimla několika tváří obrácených nahoru ke gigantické soše, avšak zbytek tlupy upíral hladové oči přímo na dvojici u nohou zlatého krále.

Jako by poznali, že byli zpozorováni, začali tvorové vylézat zpod opony hrobek. Někteří se kradli a plazili, jiní se kolébali jako kachny. Dohromady jich byly nejméně dva tucty.

Maggie stáhla Denala za sebe a společně pozpátku zacouvali do koutku mezi patami inckého krále. Měli baterku a pozůstatek dohořívající pochodně, kterou Denal hbitě sebral ze

země. Bylo jasné, že tak chabou výzbrojí hordu neodeženou. Potřebovali pomoc. Maggie se odvážila postoupit o krůček dopředu a s vědomím, že důvod zachovávat mlčení padl, zařvala z plných plic: „Same! Pomoc!“ Výkřik se rozlehl celou jeskyní.

Nejbližší zvířecí pár hluk očividně rozběsnil, vzápětí si pospíšil za hlasem. Náležel nepochybně do vrstvy vojáků, neboť oba tvorové měli svalnaté běhy a silné tesáky, které výhružně odkrývali. Vyhlíželi jako bezsrstí medvědi a na znamení, že útočí, protáhli čenichy a přivřeli oči v úzké černé štěrbiny.

Maggie se hrozivě ohnala jedinou zbraní, která jim zbyla dýkou proměněnou v šíp. Kdyby zabila aspoň jednu potvoru...

Rychlejší běžec zabrzdil a zvedl se na zadní, připraven vrhnout se skokem na kořist. Vtom spatřil zbraň v Maggiiných rukou, zavyl a jako probodnutý padl na záda, přičemž srazil druha, který ho právě dostihl. Oba se tam vzájemně propletení svíjeli, máchali paťáty do vzduchu a zápasili spolu, aby se co nejdřív rozmotali a utekli. Štěrbiny očí se rozšířily v kola, z nichž vyzařoval panický strach. Posléze s kňučením horem pádem uháněli k ostatním.

Maggie se odvážila postoupit dál z úkrytu a zvedla šíp vysoko nad hlavu. Tlupa útočníků téměř jednohlasně zakvílela, mrštně se otočila na místě jako polekané hejno ryb a rychlostí střely zmizela pod příkrovem tmy.

Maggie, dosud strnulá úžasem, pomalu spustila ruku a zadívala se na přetvořenou dýku. Co se právě stalo? Prstem lehce přejela po šípu až k ostrému hrotu. Poté se obrátila zpátky k zamčeným dveřím. Reakce zvířat jí víc než vlastní niterné přesvědčení napověděla, že opravdu drží klíč k incké soše. Oni se té věci strašně báli. Jenže proč? Vynořila se snad v mysli jeskynních obyvatel děsivá vzpomínka na Inky, kteří sem přišli s touto podivnou dýkou? Pokud ano, pak jak je to možné? První indiáni sem vstoupili velmi dávno, nejméně před pěti stoletími. Sehrála zde určitou roli kolektivní paměť či vrozený pud?

Odhodlána vyzkoušet teorii v praxi, přistoupila ke stříbrným dveřím. Sklonila se a vsunula štíhlou šipku do dírky. Jestliže se teď prokáže, že je to klíč, získá rovněž byť zatím jen matný důkaz, že incká a řecká mytologie mají společné prvky, což by vydalo na hodnotnou doktorskou práci. Maggie zatajila dech a zasunula dovnitř celý šíp. Ozvalo se cvaknutí a dveře se hladce otevřely. Za nimi ležela temná komora.

Maggie se zachvěla a rychle klíč vytáhla. Posléze koukla na ruku. Ve světle se zaleskla dlouhá rovná čepel. Jakmile splnila úkol, zlatá dýka se znovu vrátila do původního tvaru. Jak Maggie držela zbraň špičkou k černému dveřnímu otvoru, vybavila si ďábelské pasti ve vstupní komnatě. Nyní se nabízela jediná cesta, po níž mohli postupovat. Aniž se ohlédla, napřáhla volnou ruku dozadu k Denalovi. „Podej mi baterku,“ požádala. Posvítila dovnitř. Za prahem se nacházela malá místnost nijak zdobná, leč s podlahou ze zlata. Ten, kdo dílo vytvořil, si dal záležet, aby se interiér nezpronevěřil exteriéru. Sama plocha napovídala, že se tam pohodlně vejde pět šest lidí. Maggie se předklonila, vstrčila hlavu do dutiny a namířila světlo vzhůru. Paprsek nenarazil na strop. Vyšplhal se do prázdných útrob sochy a rozplynul se kdesi v nekonečnu.

Maggie vycouvala a přejela paprskem od pat po zlaté dlaně podpírající strop sluje. Incký král nepředstavoval zrovna nenápadnou skrýš, zato však vyhlížel nedobytně.

Maggie se odtrhla od modly a znepokojeně se otočila k temné nekropoli. *Kde se proboha ti chlapi tak loudají?*

Sam zůstal stát jako přimražený, když zaslechl Maggiino volání o pomoc. Pár vteřin hleděl před sebe, do černotou zastřené spleti ulic. V uplynulé půlhodině nepostřehl ani žádnou známku boje, ani žádný šramot, který by svědčil o Ralphově a Normanově přítomnosti. Poslední, co slyšel, bylo *rozlícené chcípni! Potom už nic. Kolem panovalo ticho.*

Kde k čertu jste, hoši?

Sam se musel bleskově rozhodnout. S vědomím, že se možná dopouští tragického omylu, přistoupil na možnost, že jsou oba ztraceni. V duchu se omluvil, otočil se na podpatku a zamířil ke zlaté soše, kde patrně šlo o život. Jakmile upustil od pátrání po dvojici nezvěstných, kdy poslepu bloudil mezi hrobkami, mohl nasadit ostré tempo. Cestu zpátky znal. Zapamatoval si, kde předtím zabočil a kde narazil na slepý konec.

Netrvalo dlouho a dorazil na dlouhou rovnou ulici, která vedla na náměstí. Odtud už jasně viděl zář Maggiiny pochodně, která plápolala u podstavce sochy. Stáhl si stetson až nad obočí a rozběhl se ulicí.

Udělal jen dva kroky, když jeho pozornost upoutalo hlasité zasténání. Přicházelo zprava. Sam se zarazil, v mžiku se otočil, strhl pušku z ramene a zalícil. Na levé straně krátké boční uličky se podél zdi ploužila postava. Podle klátivé chůze by řekl, že se blíží jeden z jeskynních predátorů, avšak ten stín byl příliš temný.

Sam zvedl výš pochodeň a na oplátku byl oslněn náhlým výbuchem světla. Někdo zařval: „Ztrať se, ty hnusný hovado!“

Sam prudce zamrkal očima, aby se rozkoukal, a sklonil pušku. „Normane?“

Postava se zastavila několik metrů od Sama a klidnější, měkčí hlas odpověděl: „Uf! Sam?“ Norman s úlevou spustil ruku ovládající blesk, jenž Texasana málem oslepil.

Sam neotálel a několika mocnými skoky se ocitl u Normana. Radost ze shledání vyprchala v okamžiku, kdy spatřil přítelovo zranění. „Kde je Ralph?“

Norman strčil fotoaparát do kapsy a jen pohodil hlavou dozadu. Neměl sílu podívat se Samovi do očí. Místo odpovědi se zeptal: „A co Maggie a Denal?“

„Zůstali u sochy,“ odpověděl Sam zlomeným hlasem. Ralphova smrt mu dopadla na hruď jako těžký kámen, avšak na truchlení neměli čas. Napřímil se a podepřel Normana v podpaží. „Musíme si pospíšit. Jsou asi v nesnázích.“

Norman ustoupil a odstrčil Samovu pomocnou ruku. Z očí mu vytryskly potoky slz. „Nedopustím, aby kvůli mně ještě někoho zabili.“

„Ihned sklapni! Máš jenom raněnou nohu, ne?“ obořil se Sam na Normana, bez ptaní mu provlékl ruku po paží a uchopil ho kolem zad. „Byl jsi dobrý v závodu po třech?“

Norman se zjevným úmyslem odepřít poslušnost otevřel pusu, ale dřív než vydal hlásku, se tmou rozlehlo zuřivé vrčení, které se neslo od středu města. Oba se jako na povel ohlédli. Norman se opřel o Sama. „Jdeme zjistit, co se děje.“

Sam raněného fotoreportéra napůl nesl, avšak nehodlal ho nechat na pospas hyenám. Krátký rozběh ze zákoutí na hlavní ulici překonali snadno. Nyní je čekala dlouhá trasa. Poskakovali kupředu, jak nejrychleji mohli. Kvílivé skřeky se přenesly blíž a vycházely z obou stran, jako by se po rovnoběžných závodních drahách řítily peletony soupeřů.

„Moje... všivá noha,“ zaúpěl Norman Samovi u ucha a pokusil se vymanit ze sevření. „Krev je přitahuje. Když mě tady necháš...“

„Lituji, na našem speciálním letu se občerstvení nepodává,“ oznámil Sam a přitáhl Normana těsněji k sobě, aby mu naznačil, že sebeobětování zásadně odmítá.

S vědomím, že okolní ryk se stupňuje, se hrnuli dál. Socha bohužel rostla příliš pomalu.

„Nezvládneme to,“ utrousil Norman a pohodil hlavou k pětici bělavých těl, která se neuvěřitelnou rychlostí přehupovala ze střechy na střechu a zřejmě se chystala prchajícím nadběhnout. Jeden tvor se zastavil, zvedl tvář ke stropu jeskyně a mocně zavyl.

„Zvědové,“ poznamenal Sam. „Zmerčili nás a přivolávají posily.“

Aniž by zpomalil nebo se ohlédl, zamířil winchestrovkou dozadu a naslepo vystřelil. Kulka se odrazila od stěny hrobky a odlétla na protější stranu. Následovalo zakvičení a plesknutí na kamennou podlahu, nicméně vše se odehrálo v místě, kam jejich světlo nedosáhlo.

Norman s temným pocitem zadostiučinění zamumlal: „Měl jsi být ve střehu, prevíte. Nevíš, co umějí odražené střely.“

Sam s fotoreportérem ve vleku hodil pušku přes rameno. V komoře zbyl jeden náboj.

Další obranný zásah znamenal, že bude muset nabít, což vyžadovalo krátkou zastávku. Bohužel každé zdržení snižovalo naději na přežití.

V odpověď na výstřel k nim od ústí ulice dolétlo volání: „Same! Přidejte! Mám vchod do sochy!“

Sam spatřil na konci ulice Magiinu drobnou siluetu, rýsující se v záři pochodně.

„Běž dovnitř! Fofrem!“ zahalekal.

„Hlavně vy hýbněte kostrou! O mě se nebojte!“

Norman se pokradmu ohlédl na masu, která se za nimi táhla jako vlečka. Zaznamenal, že už drahnou dobu žádná bestie neučinila pokus kořist předběhnout. „Osobně mám obavy spíš o naše nohsledy,“ poznamenal trpce.

S plícemi na prasknutí a nohama v ohni se Sam donutil zrychlit obrátky. Probojovali se k Maggie tak blízko, že viděl, jak vykulila oči, když se ve tmě matně zjevil sbor pronásledovatelů.

„Svatá dobroto!“ vyhrkla. „Tempo, tempo!“ A rozběhla se dvojici v ústrety.

„Pryč! Pryč!“ sípavě vyrazil Sam.

Maggie nedbala. Běžela s Denalem těsně zavěšeným na paty, nad hlavou bojovně mávala zlatou dýkou a přitom hvízdala jako pasák ovcí, když svolává psy.

Co jančí? Vyvádí, jako by přišla o rozum!

Sam se plný úzkosti ohlédl. Rozestup mezi nimi a čelem bílé legie, která mezitím seskákala ze střech na ulici, se zúžil na necelých pět metrů. Sam postrčil Normana dopředu, švihem se otočil a v bláhové naději, že jedním nábojem odvrátí potopu, zamířil winchestrovkou do davu.

Vtom se po Samově boku vynořila Maggie. „Ne!“ Stlačila hlaveň pušky k zemi, postoupila dopředu a zašermovala dýkou.

„Maggie!“

Samovo zděšení přešlo v neskonalý úžas, neboť hašteřivá tlupa rázem zmlkla, schlíple začala drápat do skály, jako by se chtěla zahrabat, a všechny černé oči se upřely na jiskřící dýku. Dokonce i poslední zvědové, kteří dosud setrvávali na střechách, se vytratili. Průvod, který zaplňoval ulici, se plazivě odsunul o kus dál.

Maggie naznačila vlastní společnosti, že by měla učinit totéž. „Nedokážu odhadnout, na jak dlouho strach zvítězí nad hladem, povzbuzeným vůní čerstvého masa.“ Teprve potom ustaraně pohlédla na vysvobozené přátele. „Kde máte Ralpha?“

„Je mrtvý,“ zdrceně hlesl Norman.

„Ach, bože, ne...,“ vyhrkla Maggie a vrátila se do střehu, aby dýkou skupinu ochránila.

Sam přistoupil k Maggie, letmým pohledem přeměřil dýku a posléze chumel schoulených zvířat, která ustoupila za hranice čarovného kruhu. „Proč se toho tolik bojí?“

„Nemám ani páru,“ odpověděla Maggie stroze, aby zakryla bolest způsobenou zprávou o Ralphovi. „Právě teď je pro mě ze všeho nejdůležitější, že to funguje.“

Sam v duchu souhlasil, avšak nedokázal se naráz přestat zabývat podivným chováním zvířat. V mysli mu znovu vytanul první dojem, že existuje pokrevní pouto mezi místními obyvateli a lidoopy či pravěkým člověkem. Jestliže Inkové v jeskyních narazili na albíny, s nimiž se na zemském povrchu v životě nesetkali, snadno podlehli víře, že vstoupili do království *mallaqui*, duchů podsvětí. Ale proč se jinak uctívaní duchové tolik báli staré incké dýky?

Sam zadumaně svraštil čelo. Cítil, že jsou stále ještě velmi daleko od správného rozřešení místních tajemství. Leč jak řekla Maggie, dobrý badatel musí v první řadě přežít, chce-li přijít záhadě na kloub.

Oboustranná hradba hrobek náhle zmizela. Konečně vstoupili na náměstí.

„Obejdeme sochu. Tudy je to nejkratší,“ vyzvala skupinku Maggie, poprvé se odvážila ukázat záda mase zvířat, plížících se v uctivé vzdálenosti ulicí, a zavedla nepočetný hlouček

k zadním dveřím. Černý obdélník v patě napovídal, že vstup dovnitř je volný.

„Jak se ti podařilo dveře odemknout?“ zeptal se Sam.

Maggie podala Samovi dýku. „Zdá se, že tato zbraň je zároveň víceúčelový paklíč. Mění tvar podle zámku.“

„Ty si ze mě utahuješ?“ Sam si zkoumavě prohlédl líc i rub dýky. „Jak jsi to udělala?“

Maggie zvedla obočí. „Fakt je, že vůbec nevím.“

Norman, který dokulhal k cíli s Denalem, jenž se nabídl posloužit coby chodící berle, se vtlačil mezi dvojici. Sípavě se nadechl a vyrazil ze sebe: „Máme společnost!“ Přitom ukázal dozadu.

Sam se ohlédl. Bledí tvorové vylezli z tmavých ulic a vlekli se na náměstí. Vzduch opět naplnilo tiché hluboké vrčení. Sam po řadě postrčil druhy ke vchodu a vyčkal, až se vsoukají do zlaté paty. „Hlad očividně zvítězil,“ poznamenal.

Maggie si za prahem sedla na bobek a pobídla ho: „Neokouněj tam! Polez a pomoz mi zavřít dveře.“

Aniž odvrátil pozornost od rozrůstajícího se hejna, Sam pozpátku zacouval do úzkého otvoru. Jak se protahoval dovnitř, řemen pušky se zachytil o závěs dveří. Sam trhl, čímž pouze zaklínil kožený pás ještě pevněji. „Zatraceně!“

Jeden tvor na dálku vycítil, že kořist je oslabena. Přihnal se, nahrbil hřbet a přichystaný k výpadu zavrčel, vycenil zuby a vytasil drápy. Voják! Stál téměř na dosah a z huby mu kapala pěna. Pak na Sama zasyčel a drápy ostrými jako břitva se ohnal po jeho krku.

Sam ucukl a odrazil útok zlatou dýkou, která projela bílým masem, nicméně bodnutí zapůsobilo, jako když býka píchnete párátkem. Zvíře se vztyčilo na zadní a vztekle zařvalo. Ze zranění vytryskla krev a potřísnila Sama, jenž tam schoulený stále zápasil se zaháknutou puškou.

„Vykašli se na to!“ zaječela Maggie.

„Je to naše jediná zbraň!“

S dýkou, již jako ochranný štít držel mezi sebou a nepřítelem, se Sam jednou rukou zoufale snažil vyprostit pušku. K raněnému se s kvílením a skřeky přihnala smečka, která zřejmě zavětřila krev.

Samovy oči se setkaly s očima bytosti, která se nad ním vznášela jako přízrak. V černých bezedných studnách Sam postřehl záblesk inteligence. Tvor pozvedl zasaženou paži ke stropu a nechal potůčky krve, valící z rány, stékat po bílé kůži. Z jeho hrdla se vydralo dlouhé nenávistné zavytí. Sam s napětím očekával úder.

K tomu však nedošlo. Útočník sebou začal trhaně škubat jako marioneta vedená rukou neviditelného loutkáře. Vzpažená paže pozvolna černala shora od drápů až k ramenu, jak všemi tkáněmi pronikal jed. Spalující jed, neboť z končetiny stoupal dým. Tvor vřeštěl bolestí a odskákal k vlastní tlupě. Paže spálená na uhel odpadla a proměnila se v popel, avšak oheň se šířil dál. Tvor se svíjel na kamenné podlaze. V pouhých několika vteřinách dostalo celé bílé tělo barvu černé žuly, na níž leželo. Škvařilo se v obláčcích dýmu, mezi nimiž sem tam probleskly i plamínky.

Sam si uvědomil, čeho byl právě svědkem. Ten vzácný jev, nazývaný samovznícení, byl v minulosti několikrát zaznamenán, leč očití svědkové chyběli.

Ohromený Sam zapomněl na pušku a vklouzl do skrýše. Sotva pušku pustil, jako zázrakem se vysmekla a se zazvoněním dopadla na podlahu. Nechal ji tam, kam padla, a zašermoval před prahem dýkou. Bledí tvorové, kteří spáleného bratra obklopili, rychle ustoupili. Nedaleko dveří ležela v hromádce popela mohutná ohořelá kostra.

Maggie odstrčila Sama stranou, vyklonila se ven, uchopila winchestrovku za pažbu a vtáhla ji do zlaté komory. „Pomoz mi s dveřmi,“ požádala úsečně.

Sam jen otupěle přikývl. Ještě jednou pohlédl na zlatou dýku a poté ji opatrně zasunul za opasek. Potom se připojil k Maggie, aby společnými silami zatlačili na těžké dveře. Jakmi-

le dveře zapadly, v zámku cvaklo. Byli uvnitř zamčení.

Maggie se s úlevou opřela zády o stříbrnou bránu. „Teď bychom měli být v bezpečí.“

Vtom se podlaha pod jejich nohama otřásla. Všichni strnuli.

„Skvělé! Neříkej hop, dokud nepřeskočíš,“ se zaúpěním vyblekotal Norman a očima se vpil do podlahy.

Hučení a klokotání kdesi v hlubinách sílilo. Znělo to, jako by se pod zlatou deskou valila mohutná řeka. Dunění přešlo v ohlušující rachot, jenž se dutou ozvěnou nesl k vrcholu sochy.

„Co zase tohle znamená?“ zeptala se vyděšeně Maggie.

„Jenom další past!“ vykřikl Sam.

„Tudy, prosím,“ řekl opat Ruiz a vykročil dlouhou klenutou chodbou, zářící čistotou.

Henry se během okružní prohlídky výzkumného komplexu v podzemí opatství Santo Domingo držel zpátky a mlčky se loudal za opatem, jenž se ujal role průvodce. Joan, jejíž městské oblečení dokonale zamaskovala sterilizovaná bílá kombinéza, kráčela po boku důstojného pána. Henry pochodoval vedle mnicha Carlose, který nasadil kamennou tvář a zpod průhledného hledí živýma očima podezřívavě sledoval oba vězně. Čtveřice jednotně oděná do pracovních uniforem zdejší laboratoře vyhlížela jako součást týmu, který zde pilně pracoval. Pouze pistole v Carlosově sevřené pěsti naznačovala, že skupina sem jaksi nepatří.

Během příjemnější části dnešního odpoledne prováděl Ruiz nedobrovolné hosty z laboratoře do laboratoře, vysvětloval, nač se jednotlivé týmy zaměřují, a rád se pochlubil špičkovými výsledky. Prošli řadou oddělení včetně botanického, jaderné medicíny, počítačového a genetického, které předčily světově nejvyspělejší vědecké ústavy. Henry v duchu počítal. Síť výzkumných pracovišť, ukrytá v jádru inckého labyrintu, se musela rozkládat pod celým výsostným územím opatství. Nemohl uvěřit, že tak rozlehlý komplex udrželi léta, ba desetiletí v tajnosti.

Zatímco pokračovali chodbou, Joan se na opata Ruize obrátila s otázkou, která Henrymu od počátku hlodala v mysli: „Proč nám toto všechno ukazujete?“

Ruiz pokýval hlavou, jako by podobný dotaz již dlouho očekával. „Jak jsem řekl na úvod, abych si získal vaši spolupráci. Přirozeně jsem na vás chtěl učinit náležitý dojem, leč abych na vás zapůsobil ještě mocněji a přesvědčil vás o naší nehynoucí oddanosti službě, k níž jsme se zavázali, ukážu vám nyní něco, co přesně zapadá do celku.“

Obrátil upocený obličej k Henrymu a Joan.

„Zatímco mé jednání a konání vychází z víry v Boha, naši církev a správnost poslání našeho řádu, domnívám se, že vy potřebujete hmatatelný důkaz. Myslím, že stejně jako apoštol Tomáš se potřebujete nejprve vlastními prsty dotknout Kristových ran, než uvěříte zázraku, jehož svědky se stanete.“

Henry se přitočil blíž k Joan a po hodině mlčení poprvé promluvil. „Zázraky? Pokud mě sluch neklame, pak toto je první zmínka o vyšší moci, kterou jste za celý náš pobyt v podzemí utrousil. Co tady doopravdy děláte?“ Henry se rozmáchl, jako by chtěl paží opsat rozlehlou mapu celého komplexu. „Když odmyslím vraždy a únosy, jak se tento podnik slučuje s katolickou církví?“

Opat chápavě přikývl. „Pojďte. Odpověď leží na dosah.“

Henry, poháněn nezkrotným zájmem, nepotřeboval, aby mu devítimilimetrový kanón zamířil na ledviny. Duše vědce a historika se tetelila napětím, nicméně netušila, do čeho se řítí.

Když se blížili ke konci chodby, Joan se napřáhla dozadu a vzala Henryho za ruku. Rozzářené oči prozrazovaly, že také ona hoří zvědavostí, která však nemohla zakrýt nervozitu. Pálící dlaň prosila o podporu. Henry jemně stáhl Joan dozadu, aby mohli pokračovat bok

po boku.

Slepou chodbu uzavírala stěna z nerezavějící oceli. Dveřmi ve středu stěny, zasazenými do masivních závěsů, by pohodlně prošel slon. Po jedné straně brány spatřili elektronický zámek, který odemykala kombinace hesla a otisku dlaně. Zřejmě stanuli před samým srdcem podzemního komplexu před velesvatyní.

Ruiz promluvil, aniž se ohlédl. „S výjimkou nejvěrnějších nevkročila do této komnaty živá duše. Za touto zdí leží naděje na záchranu a spásu lidstva."

Henry si netroufl ani muknout. Ukrotit rostoucí zvědavost stálo velké úsilí, avšak nechtěl neopatrným slůvkem odradit opata od otevření kobky. Kvůli tajemství ukrytému uvnitř byl před staletími zavražděn jeden muž a on hodlal zjistit, zač položil život.

Joan neměla tolik úcty k záhadám. „Proč nás tam vedete?"

Ruiz stál stále čelem ke stěně a oči upíral na dveře. „Všechny odpovědi najdete uvnitř," pronesl velebně. Posléze vtiskl pečetní prsten do okrouhlého výklenku. Rozsvítila se snímací deska, na niž přiložil levou dlaň. Pravou rukou, zakrytou širokým rukávem, vyťukal heslo.

Západky zámku se uvolnily a za zvuku točících se ozubených koleček se do stran rozjely těžké závory, které zpevňovaly bránu. Opat Ruiz ustoupil a dvě mohutná, nejméně šedesát centimetrů tlustá křídla se začala pomalu, hladce rozevírat směrem do chodby. Z rozšiřujícího se otvoru vyvanula aromatická vůně kadidla, která po sterilním ovzduší laboratoří působila velmi omamně. Vůni nesl mrazivý vánek, jako by klimatizaci vedlejší místnosti nastavili na chladírenskou teplotu.

Zdálo se, že opat Ruiz aroma ani chlad nevnímá. Majestátně pozvedl paže, aby pokorně vzdal dík nebesům. Jakmile se brána otevřela dokořán, opat se mlčky pokřižoval a vykročil. Z jeho mlčení Henry vycítil, že říct jediné slovo v této chvíli by bylo rouhání. Pevně sevřel rty a jen oči měl naplněné očekáváním.

Jakmile opat překročil práh, senzory ve veřejích rozsvítily halogenová světla. Záplava jasu ozářila místnost, jako by v podzemí vyšlo slunce.

Joan zalapala po dechu, když se v jejím zorném poli vynořil ohromující obraz. Henry musel vymanévrovat ze zákrytu mohutných opatových zad, která mu zastiňovala výhled, aby spatřil slibovanou záhadu komnaty. Sotva vešel dovnitř, zcepeněl a jeho ruka bezděčně pustila Joaninu dlaň.

Prostorná mrazivá síň měla tvar krychle o straně dlouhé dvacet metrů. V každém rohu stála kadidelnice, nad níž se vlnila tenká stužka dýmu. Na každé titanové stěně visel monstrózní stříbrný kříž, šitý přesně na lidské rozměry. Nejmonstrózněji působil krucifix zavěšený od stropu, který se vznášel ve výšce třetího poschodí.

V porovnání s předmětem, jenž spočíval přímo pod ním, však nebyl ničím. Na zdobném stříbrném oltáři uprostřed síně ležela socha muže v životní velikosti. Henry popošel blíž. Postava oděná do rozevlátého roucha vypadala, jako by spala na polštáři dlouhých vlasů, a ruce měla pokojně složené v pase. Rovněž uvolněný výraz v obličeji napovídal, že sladce dřímá. Z celé postavy vyzařoval hluboký klid a mír. Henry se přesunul kousek stranou, aby lépe viděl do tváře.

Teprve nyní spatřil trnovou korunu, naraženou až nad obočí.

Ach, bože!

Zde leží Kristus odlitý ze zlata!

Ne, ne... to není zlato. Henry nemusel udělat ani krok blíž, aby poznal svůj počáteční omyl. Halogenová bodová světla, nasměrovaná na sochu, se zvláštně odrážela od povrchu a zdálo se, že kov se v té třpytivé záři živě chvěje a přelévá. S konečnou platností to nebylo zlato. Byla to Sangre del Diablo! Celé sochařské dílo bylo vytvořeno ze Satanovy krve.

Henry pocítil, jak se mu slabostí podlamují kolena. Dočista ztratil řeč. Do kostí mu proniknul mráz. Teď se už nedivil, proč místnost ochlazují. Polopevný materiál by při pokojové teplotě změkl a jemné detaily by se roztekly tak jako na krucifixu při pokusech, které prová-

děli na Hopkinsově univerzitě.

Opat Ruiz přešel k prostému dřevěnému klekátku, umístěnému před oltářem. Klekl na tvrdý stupeň a jen pohybující se rty napověděly, že šeptá modlitbu. Jakmile skončil, vstal, rozepnul zip sterilní laboratorní kombinézy a vylovil kádinku se vzorkem z Joaniny pracovny. Substance Z až dosud setrvala ve tvaru pyramidy, i když trochu pokřivené. Opat políbil konečky vlastních prstů, poté sejmul víko kádinky a ponořil prsty dovnitř. Velmi něžně odloupl kov od skla a vytáhl obsah ven. Uklonil se a uctivě položil pyramidu těsně nad složené ruce Krista.

„Přistupte," řekl slavnostně a vrátil se k modlitební lavici. „Je to váš nález, váš dar, profesore Conkline. Máte právo podílet se na zázraku."

Ruiz si znovu klekl, sklonil hlavu a začal se modlit. Henry s Joan po boku přešel ke klekátku. Carlos se po celou dobu nehnul od brány. Stál tam s tváří jako vytesanou z kamene a pevně svíral zbraň.

Modlící se muž měl obličej zabořený do předloktí sepjatých rukou a nesrozumitelně mumlal.

Henry se pátravě zadíval na sochu a letmo se rozhlédl po svatyni. Neměl sebemenší představu, co přijde. Div, který se pak odehrál, mu vyrazil dech. Pragmatický vědec, jenž nevěřil v čáry a nadpřirozené jevy, musel několikrát zamrkat, aby se ujistil, že se nejedná o optický klam.

Pyramida postavená ze substance Z roztála a mělkou prohlubní žaludku stékala ke složeným dlaním. Ty se na dotek první kapky mírně nadzvedly, aby umožnily pramínku protéct stružkou. V okamžiku, kdy se opět spustily, se tekutá látka vymodelovala do dokonalého tvaru lilie s nádherným květem a štíhlým stonkem, který nyní svíraly Kristovy zlaté prsty.

Opat vzdechl, spustil ruce a s blaženým úsměvem na tváři pomalu vstal.

„Co se to stalo?" vyblekotala Joan.

„Váš vzorek se pouze připojil k našim... posunul nás o krůček blíž k cíli." Opat se otočil zády k oltáři a pohlédl na hosty, kteří se dosud nevzpamatovali.

„Jak jste to dokázal?" zeptal se Henry a pohodil hlavou k soše.

„Právě jste na vlastní oči viděli, proč Vatikán označil ten kov za démonický. El Sangre del Diablo oplývá jedinečnou vlastností." Ruiz se obrátil na Joan: „Četli jsme vaši zprávu včetně pracovních poznámek. Stejně jako vy jsme za léta výzkumů zjistili, že ten kov reaguje na všechny vnější energetické vlivy... na elektřinu, na rentgenové paprsky, na radioaktivní záření, na tepelné zdroje. Jakýkoli druh energie umí do mrtě zužitkovat ke změně skupenství z pevného na tekuté a naopak. Leč zbývá vám ještě odhalit vzácný rys, který Inkové názorně převedli prvním dominikánům, kteří sem přišli."

„Co jim předvedli?" zeptal se Henry.

Opat Ruiz bleskl očima k Henrymu. „Kov reaguje rovněž na lidské myšlenky."

„Cože?" vyhrkla Joan a vytřeštila oči.

Také Henryho nové sdělení ohromilo a rychle se kousl do jazyka. V mysli mu vytanula chvíle v Joanině laboratoři, kdy se ona a Dale snažili u elektronového mikroskopu, zatímco on v koutě přemítal nad dominikánským krucifixem a... vzorek v kádince se zničehonic vytvaroval do kříže.

Opat pokračoval: „Jestliže s jasnou představou a záměrem plně soustředíte mysl řekněme na vzorek látky, mozkové alfa vlny zaúčinkují naprosto stejně jako mikrovlny či rentgenové záření. Kov se roztaví a ulije do formy, na niž se plně koncentrujete. Jednoduše se přemění k vysněnému obrazu."

„Nemožné," zamumlala Joan, avšak její hlas nezněl skálopevně.

„Že nemožné? Naopak! Mozek produkuje emanaci natolik výraznou, že se dá zachytit, změřit, kvantitativně určit. Vždyť přece již v sedmdesátých letech dvacátého století odborná centra Rusů i CIA prokázala, že výjimeční jedinci dokážou pohybovat předměty, či dokonce

ovlivnit fotografický film pouze silou mysli.“ Ruiz se ohlédl k soše Krista. „V našem případě nemáme co do činění s jedinečným člověkem, nýbrž s jedinečnou substancí. Dokáže se naladit na vyzařování lidského mozku na ryzí lidskou myšlenku.“

Henry znovu našel řeč a téměř vykoktal: „A... ale to... to je úžasný objev! Přímo velkolepý! Proč... s tím děláte takové tajnosti?“

„Abychom uchovali naději lidstva na spásu,“ prohlásil opat Ruiz vážně. „V roce 1542 papež Pavel III. svatým ediktem pověřil naši španělskou sektu dominikánského řádu, aby všemi prostředky udržela pekelný kov z dosahu zkaženého, zhýralého, chamtivého lidského pokolení. Aby udržela v tajnosti samu jeho existenci. Aby ho posvětila a střežila jako svátost.“

Henryho oči se zúžily. „Řekl jste vaše sekta! Co tím míníte? Kdo přesně jste?“

Opat si Henryho přeměřil, jako by zvažoval, zda je, či není hoden odpovědi. Když posléze promluvil, pod temným tónem hlasu zaznívala hrozba. „Kdo jsme? Naše instituce, založená ve třináctém století, je jedním z nejstarších údů dominikánského řádu. Kdysi jsme byli nazýváni Vrchními dozorci nad čistotou katolické víry, Mistry výslechu. Jako vyšetřovatelé jsme obdrželi mandát užít útrpného práva. Byl to náš řád, kdo doprovázel první španělské dobyvatele do Nového světa, do země neznabohů. Když naši bratři objevili el Sangre del Diablo, dostali za úkol zkonfiskovat ji do poslední kapky, vypátrat a podrobit výslechu osoby jakkoli spojené s ďábelským kovem a pokračovat tak dlouho, dokud všechny vědomosti o Satanově krvi nezmizí pod pokličkou církve.“

Henrymu se rozsvítilo v hlavě a začínal pomalu chápat. Vzpomněl si na symbol zkřížených mečů, který spatřil na prstenu mnicha de Almagro. „Ach, bože,“ hlesl.

Opat Ruiz se hrdě vzpřímil a bez známky studu prohlásil: „My jsme poslední inkvizitoři.“

Henry v nevíře zavrtěl hlavou. „Inkvizice byla přece rozpuštěna. Řím ji s konečnou platností zrušil v devatenáctém století.“

„Zrušil pouze název... svatý edikt papeže Pavla III. nebyl dodnes odvolán.“

„Takže vy jste uprchli sem?“ Henry nestačil žasnout.

„Ano. Daleko od kořistnických zraků a blíž k pramenu Satanovy krve. Zdravé jádro našeho řádu považovalo naše prapůvodní poslání za příliš, ba životně důležité, než aby je opustilo.“

„Jaké poslání?“ zeptala se Joan. „Uvážím-li všechny vědecké výzkumy, které zde provádíte, pak mi nikdo nenamluví, že stále ještě věříte, že ten kov stvořil ďábel.“

Joanin zanícený proslov vyloudil na opatové tváři shovívavý úsměv. „Nikoli. Naopak nyní věříme, že tato krev byla požehnána.“ Zatímco nedobrovolní hosté tam stáli dočista vyvedení z míry, opatův úsměv se roztáhl. „Jelikož je ten kov schopen číst v mysli člověka a proměnit myšlenky v hmotnou skutečnost, na jeho zrodu se bezpochyby podílela ruka Boží. Naše sekta pracuje ve zdejších laboratořích již celá staletí, aby materiál vybrousila a rozšířila jeho schopnosti přijímat čisté myšlenky.“

Henry strnul. „Kam až chcete zajít?“

Opat naprosto věcně odpověděl: „Hodláme dosáhnout Boží mysli.“

Henry nedokázal zakrýt šok. Joan, stejně otřesená, instinktivně uchopila Henryho za ruku.

Ruiz pokračoval: „Jsme přesvědčeni, že účinnou technologií se nám podaří vytříbit surovinu natolik, že vytvoříme nádobu tak citlivou, že bude vnímat mysl i duši našeho Pána.“

„Vy žertujete,“ spíš jen vydechla Joan.

Opat, jako by vystřízlivěl, v mžiku nasadil stoický výraz.

„A co potom?“ zeptal se Henry, který vycítil, že cosi zůstalo nedořečeno.

Opatovi se mávnutím proutku zlepšila nálada. Pyšně zvedl hlavu. „Profesore Conkline... to je naše nejstřeženější tajemství. Nicméně máme-li si získat vaši spolupráci, domnívám se,

že mi nezbývá než odhodit roušku. Finální odhalení...“ Ruiz vykročil k oltáři. „Následujte mne. Chci, abyste pochopil vše.“

Henrymu mezitím došlo, že opat, spiklenecky sdělující jeden střípek tajemství za druhým, ve skutečnosti přichystal pro hosty divadýlko, a teď se náramně baví. Tak otevřené chování vzbuzovalo v určitém směru obavy. Naznačovalo, že sektu netrápí sebemenší starost, že by se Henry a Joan někdy v budoucnu podělili o osobní poznatky se světem. Opatova důvěra a ochota mluvit brnkaly na Henryho nervy víc než cokoli jiného.

Jakmile stanuli u oltáře, Ruiz se rozmáchl paží nad sochou. „Zde je náš konečný cíl.“

„Promiňte, nerozumím,“ řekla Joan. Henry sdílel její zmatení.

Opat se třesoucím se prstem dotkl sochy. „Zde leží prázdná nádoba, která odpovídá pouze na naše myšlenky. Avšak doufáme, že s dostatkem suroviny dosáhneme k samému Bohu, aby z vlastní vůle vdechl duši své tělesné podobě.“

Henry vytřeštěně zíral na spícího zlatého Krista. „Nechcete snad nastínit...“

„Věříme, že Boží prozřetelnost zařídila, aby se el Sangre del Diablo dostala do rukou naší církve, když Evropané objevili Nový svět. Byla to výzva naší víře. Bůh nás podrobil zkoušce. Jestliže shromáždíme dostatek božské substance, spojíme se s Boží myslí a On vstoupí do naší schránky zde, aby ji vzkřísil k životu.“ Opat Ruiz se otočil k Henrymu. Rozzářené oči mu plály nadšením a oddaností. „Naším cílem je znovu přivést na zem živého Boha.“

„Vy se snažíte uměle zplodit druhého Krista?“ vykřikla Joan.

Opat přikývl a láskyplně přehlédl zlatou sochu. „Ježíš se znovu narodí na Zemi. Přímo zde, na tomto místě.“

Henry zavrtěl hlavou. Všechno kolem se vymykalo zdravému rozumu. „A co my? Nač nás potřebujete?“

Ruiz se usmál a pokynul, aby odstoupili o kousek dál. „Vás, profesore, potřebujeme, protože vy jste nalezl pozůstatky bratra Franciska de Almagro, jednoho z našich předchůdců. V šestnáctém století byl vyslán do Cuzka s úkolem vypátrat ložisko Satanovy krve, o němž tehdy kolovaly zvěsti, že se nachází v inckém horském městě, kde tekuté zlato stéká z vrcholků jako voda. Francisco se nevrátil, takže v misii usoudili, že byl zabit. Když jsem však obdržel zprávu z Baltimoru a přímo od arcibiskupa Kearneyho, naše naděje nanovo vzklíčily. Náš předek patrně objevil mateřské lůno, jenže zemřel, dřív než mohl vlastní zjištění předat do povolaných rukou.“

Opat pohladil pohledem ležícího Krista.

„Modlíme se za vás, profesore Conkline, a děkujeme, že jste právě vy zakopl o prostředky, s jejichž pomocí dospějeme k Bohu.“

Henry sebou trhl. „Aha! Vy si vážně myslíte, že bájné mateřské lůno se nachází na mých vykopávkách?“

Opat zvedl obočí. „Náš vyslanec se nám již ohlásil přímo z místa. Podle různých znaků vypadá situace velmi slibně. Bohužel po té nehodě s chrámem nějakou chvíli potrvá, než se...“

Henry, napjatý jako struna, vybuchl: „Jaké nehodě? O čem vůbec mluvíte?“

Ruiz se zatvářil zkormouceně. „Ach, jistě. Ani jste se nemohl dozvědět, že se chrám propadl.“

Potom v kostce Henrymu vypověděl, co se přihodilo na výzkumu. Henry zbledl jako stěna.

„Jen žádné strachy. Vaši studenti sice uvízli v podzemí, avšak poslední zpráva, kterou odvysílali, svědčí o tom, že našli přírodní jeskyni, kam se uchýlili. Je to bezpečný útulek.“

„Musím se tam vrátit! Teď a hned!“ vyhrkl Henry rozrušeně a vytrhl se Joan. Zájem o cokoli kolem rázem shořel na prach. Bože! Nechal se strhnout a úplně zapomněl na synovce! Naslouchal fantasmagoriím a vůbec ho nenapadlo, že by se Sam mohl ocitnout v nebezpečí!

„Teď byste tam nebyl nic platný. Jsem ve spojení se svými muži, kteří se ujali záchran-

ných prací. Kdyby se něco změnilo, ať k lepšímu či k horšímu, bez meškání vám oznámím pravý stav věcí.“

Henrymu vyprchala z obličeje všechna krev. Prudce se otočil s úmyslem rozběhnout se k bráně. „Odmítám spolupracovat! Dokud nebudu jistojistě vědět, že můj synovec je v bezpečí, tak si trhněte!“

„Uklidněte se, profesore Conkline. Již jsem vyslal tým důlních odborníků, kteří při záchraně pomohou.“

Henry drtil pěsti, až prsty praštěly. Joan přistoupila a položila mu paži kolem ramen. Stál tam jako socha a sotva vnímal její dotek. Po smrti manželky a bratra představoval celou jeho rodinu Sam. Jedině Sam. Už dobrých patnáct let nebylo v Henryho srdci místo pro nikoho jiného. Kdyby nepodlehl okouzlení, když se opět setkal s dávnou studentskou láskou, myslel by jasně a vyvaroval by se celé téhle kaše.

Vymanil se z Joanina objetí, probodl opata očima a procedil skrz zaťaté zuby: „Jestli Samovi zkřivíte vlásek, zabiju vás.“

Jako na povel se přihnal Carlos a výhružně namířil na Henryho pistoli. Opat Ruiz ucouvl o krok a mírně se chvějícím hlasem řekl: „Jsem si jist, profesore, že váš synovec je v bezpečí.“

Další ďábelská past!

Zatímco se zlatá podlaha třásla, Sam přitáhl Maggie k sobě. Pokoušela se zevnitř otevřít dveře, avšak ty hladce zapadly a zámek odmítal poslušnost.

„Zapřete se a stůjte pevně!“ zařval Sam do rostoucího hřmotu valící se vody. „Buďte připraveni k činu!“

Vibrace prostupovaly podpatky Samových kovbojských bot nahoru nohama až do páteře a žeber. O krok stranou Denal podpíral Normana. Kečuánský chlapec měl oči jako dva talíře. Hromové dunění, které se neslo z hlubin, dostoupilo v uzavřeném prostoru ohlušující síly a podlaha pod jejich nohama nadskakovala.

„Zahákněme se!“ zařval Sam.

Vtom propukl kolem pravý rachot a podlaha se rozklepala, jako by vzdorovala obrovskému tlaku. Poté se kolem rozeznělo hlasité praskání, jak se trhaly nýty, jimiž byla podlaha upevněna. Uvolněná plošina vystřelila vzhůru. Norman padl na čtyři a vykřikl bolestí, když poraněné koleno narazilo na kovovou desku. Jinak nikdo nepromluvil. Se svaly křečovitě staženými, oněmělí a ochrnutí strachem očekávali věci příští.

Paluba se dál chvěla, nakláněla, kymácela a pootáčela, jako by tancovala na mořských vlnách a vírech, a přitom bez ustání stoupala šachtou. Zpočátku se sunula pomalu, avšak potom zrychlila. Zdálo se, zeji nahoru vytlačuje mocná neviditelná síla.

„Vodní pohon!“ překřičel hřmění Norman, jemuž Denal pomohl znovu na nohy.

„Cože?“ zeptal se Sam.

Maggie vyklouzla ze Samova objetí a zkoumavě se zadívala na podlahu. „Nejspíš napojili vodovod na podzemní řeku. Na rameno, ve kterém jsme včera plavali. Udělali dokonalý hydraulický výtah!“

Sam se upřeně zahleděl do černého chřtánu táhnoucího se vzhůru. „Jenže kam nás nese?“

Maggie vyskočila vráska na čele. „Jestliže chtěli zabít lidi, kteří sem vpadnou, nemohli vymyslet lepší způsob,“ utrousila a očima přejela po hladkých stěnách šachty. „Myslím, že pojedeme až nahoru.“

„Ke stropu?“ vyjekl Sam a v duchu si vybavil postoj inckého krále rovný jako svíčka, vzpřažené paže, dlaně jako by podpírající strop jeskynní sluje. A oni coby cestující právě zažívají svislý raketový start. Báječné vyhlídky.

„Doufám, že nás to nahoře nerozmačká,“ poznamenal Norman kysele. „To by mi pokazilo jinak nádherný den.“

„Myslím, že nerozmačká,“ prohlásila Maggie, ale znělo to nejistě.

„Koukněte!“ vykřikl znenadání Denal a ukázal vzhůru.

Maggie bleskově posvítila baterkou ke stropu, ani toho však nebylo zapotřebí. Vysoko nad jejich hlavami se rýsoval konec tunelu, který se blížil a rozjasňoval. V dohledu se vynořila vnitřní klenba zlaté báně. Sam si matně vzpomněl na ústřední klenot koruny, jehož vrchol se jako třetí opěrný sloup dotýkal stropu jeskyně. Kupolí, pravidelně rozdělenou úzkými štěrbinami, proudilo dovnitř světlo. Šest dílů střechy se začalo rozevírat jako okvětní plátky a dolů pronikl jasný sluneční svit.

„To je cesta ven!“ zajásal Sam, strhl stetson a s radostným zahalekáním ho vyhodil do vzduchu. „Zvládli jsme to!“

„Ne všichni,“ tiše dodal Norman.

Sam si se zvadlým úsměvem znovu nasadil klobouk. Před očima mu vyvstala Ralphova tvář. Norman měl pravdu. Neslušelo se tleskat vlastní spáse, když jeden z přátel už nebyl mezi nimi.

Maggie se přitulila k Samovi. Z jejích třpytivých očí vyzařovala úleva, ale také smutek. Zaklonila hlavu a jako očarovaná pozorovala rozvíjející se kalich.

Sam ji objal kolem zad. „Jsem si jist, že Ralph je tam někde šťastný, že jsme vyvázli.“

„Snad...,“ zamumlala Maggie dojatě.

Sam ji k sobě přivinul pevněji. „Mrtví si nepřejí ničí smrt, Maggie. Ani Ralph, ani tvůj kamarád Patrick Dugan tam v Irsku...“ A v duchu připojil Sam do seznamu vlastní rodiče.

Maggie se k němu přitiskla a unaveně hlesla: „Já vím, Same. Slyšela jsem to už tolikrát.“

Sam nechal řečí a raději ji držel. Věděl, že odpustit sám sobě, že zůstal naživu, je mnohdy těžší než čelit smrti. Bylo to něco, s čím se člověk musel vyrovnat sám, ve vlastním nitru.

Výtah se zvolna vznášel k obloze, ke svobodě. Plošina vyjela na konečnou vlastní dráhy a s trhnutím se zastavila. Cestujícím se pod nohama ozvalo zaskřípění a několikeré ostré klapnutí, jak se samočinně vysunuly a zajistily vzpěry, které upevnily podlahu na místě. Rovněž hukot ustal a voda šachtou opadla na samé dno. Skupinka mohla vystoupit na pevnou zem, aby si teprve nyní s úžasem uvědomila, že zlatá kupole prorůstá stropem jeskyně na boží svět, a s ještě větším úžasem pozorovala, jak se šest plátů znovu uzavřelo.

„Jsme doma,“ řekl Norman.

Třebaže odpoledne přecházelo v podvečer a oblohu halil hustý mlžný závoj, po temnotě jeskyní sluneční paprsky oslepovaly.

„Kam jsme se to zase dostali?“ zeptal se Sam, popošel dopředu a natáhl krk, aby se pořádně rozhlédl.

Připadali si jako v hlubokém zalesněném horském kotli. Kolem dokola se tyčily příkré červenočerné skalní stěny, které by ztekl jen zkušený horolezec vybavený náležitou výstrojí. Pod horním okrajem údolí se válely našedlé oblaky, které jako poklice zastíraly sluneční zář.

„A co to tady smrdí?“ zeptal se Norman.

Hustý teplý vzduch byl prodchnut zápachem zkažených vajec.

„Síra,“ odpověděla Maggie, pomalu opsala na místě kruh a pak ukázala na skálu. „Podívejte se!“

Z průrvy u paty severní stěny stoupal k obloze sloup páry.

„Sopouch,“ pronesl Sam navenek klidně.

Nacházeli se v oblasti peruánských And, vyznačující se čilou seizmickou činností. Řada místních sopek už vyhasla, avšak ty zbývající vytrvale doutnaly a zemětřesení zde byla téměř na denním pořádku.

Maggie se široce rozmáchla. „Souhlasím. Nejsme v žádné příkopové propadlině. Jsme v jakémsi sopečném kráteru.“

Norman se přibelhal, zabořil oči do skalní stěny a strnul. „Vynikající! Proč jen mi právě teď přišlo na mysl rčení hop z pánve do ohně?'

Sam se tvářil, že fotoreportérova trpká slova přeslechl, a pilně zkoumal okolní skaliska.

„Pokud soudíš správně, Maggie, pak jsme podzemím doputovali ke skupině vulkánů na východ od našeho tábora.“ A pohodil hlavou k temnému stínu, který se vznášel na jižní straně. Jako by přímo vyrůstala z jižní stěny, se v husté páře rýsovala kuželovitá silueta sousední sopky. „Tady máme hned jednu z rodinky.“

Maggie přikývla. „Mám tentýž dojem. Tuto oblast dosud nikdo neprobádal. Po povrchu zemském je téměř neprůchodná. Zdejší štíty jsou příliš příkré a nebezpečné. Výpravy si sem netroufnou.“

Denal se přiloudal k Normanovi a rukávem košile si utřel čelo. „Je tady horko,“ zamumlal.

Sam nemohl než souhlasit. Smekl stetson a rukou si prohrábl mokré vlasy. Ocitli se v nadmořské výšce, kde se člověk v košili, vestě a džínsách za soumraku klepe zimou, avšak tady se cítil jako v pelíšku osvěžovaném hřejivým vlahým vánkem.

„Jícny uniká pára, která toto místo vytápí a udržuje ve vzduchu vlhkost,“ vysvětlila indiánskému chlapci Maggie.

„Asi jako v tropickém skleníku,“ dodal Norman a očima zabloudil k džungli obklopující zlatou kupoli. „Málokde jsem viděl tak bujnou vegetaci.“ A rychle zaštrachal v kapse, aby vylovil fotoaparát.

Kolem se rozkládal hustý prales. Mohutné stromy ověšené spletí lián se táhly do všech stran. Ze svého pozorovacího stanoviště, které bylo nejvyšším bodem údolí, spatřili proluky v ;baldachýnu korun, jimiž prosvítala zeleň louček, které vznikly v sousedství hojných sopouchů. Porost na úbočích kráteru vypadal naprosto nedotčeně. Pod ochranou zeleného deštníku bujely obří kapradiny s listy dlouhými téměř dva metry, které spolu s dužnatými plazivkami vytvářely vysoký jednolitý koberec, zatímco z přírodních pergol, vystavěných větvemi, visely hrozny orchidejí s různobarevnými květy velkými jako pěst, a po sloupech kmenů se šplhaly trnité popínavky podobné planým růžím.

Norman hbitě pořídil několik fotografií. Ostatní se vydali na krátkou procházku po kraji pralesa.

V záplavě zeleně a květů štěbetali ptáci, kteří vyrušeni návštěvou začali poplašně pípat. K zamlžené obloze se vzneslo malé hejno papoušků s blankytně modrými křídly. Docela blízko se ozvaly výstražné opičí skřeky, které se ozvěnou odrazily od skalních stěn. Jen zablesknutí ohnivě rezavé srsti a dlouhých ocasů naznačilo, jak se drobní tvorové bleskurychle ponořili hlouběji do skrytu haluzí a lián.

Bublání vody, pronikající zelenou oponou, slibovalo bystřinu s čirou vodou, která nemohla být daleko.

„To je jako ztracený ráj,“ poznamenal Norman.

Sam jen mlčky přikývl, neboť v jeho nitru zapustilo kořeny semínko obav. Vzpomněl si na latinský nápis vyrytý na hematitových závorách, které sejmuli z dveří do vstupní komnaty. Stálo tam varování, *střezte se hada z ráje*.

Podobná myšlenka teď procházela Maggiinou hlavou. Maggie se rty sevřenými a očima zúženýma podezřením napjatě pozorovala prales. Po chvíli zašeptala: „Máme společnost.“

Sam sebou trhl a okamžitě nastražil všechny smysly. „Cože?“ Maggie stála bez hnutí a pouze očima naznačila, kde leží ohnisko hodné pozornosti.

Náhlé zaskřípění kovu za jejich zády jako by jim chtělo připomenout, že spolu s kupolí se pevně uzavřela jediná úniková cesta z kráteru. Sam se slídivě zahleděl do místa, kam Maggie ukazovala očima. Konečně rozpoznal ve stínu obličej. Ten člověk se díval přímo na ně.

Jakmile poznal, že byl zpozorován, vztyčil se v plné výšce a vystoupil z úkrytu. Zároveň se z dalších pozorovatelen vynořilo celkem sedm mužů. Všichni společně vyklouzli z pralesa na mýtinu v kruhu lemujícím zlatou báň.

Muži měli tmavou pleť, černé vlasy, výrazné oči a jasně kečuánské rysy. Samovi sahali sotva po ramena, avšak nesli kopí dvakrát delší, než sami měřili. Na sobě měli tradiční indiánský kroj: *hauru*, prosté hladké kalhoty, a haleny překrásně zdobené papouščím a kondořím peřím.

Vůdce s čelenkou rovněž z ptačích per pokročil dopředu a úsečně promluvil rodnou řečí.

Denal s obličejem staženým bázní bez vyzvání přeložil: „Chce, abychom ho následovali.“

Malý lovec se otočil, přešel zpátky na kraj pralesa a poodhrnul obří list kapradiny, aby odhalil vstup na ukrytou stezku. Přikrčený proklouzl pod listnatým závěsem a vykročil. Ostatní lovci vyčkali, až se skupina vydá za vůdcem.

Jelikož domorodci nezavdali žádný důvod k obavám, Sam bez váhání pokynul. „Pojďme... možná znají cestu na náš výzkum a dovedou nás zpátky.“ Při pohledu na strach nahánějící dlouhé zbraně si však přitáhl winchestrovku tak, aby mohla hbitě sklouznout z ramena. Chtěl být připraven, kdyby nastaly potíže.

Denal se dotkl Samova loktu. Na znamení, že pojal určité podezření, přivřel oči. Už už chtěl povědět, co má na jazyku, ale potom jen zavrtěl hlavou a vylovil z kapsy ohnutou cigaretu. Dřív než strčil filtr mezi rty, cosi nesrozumitelně zabrumlal.

„Copak je, Denale?“

„Něco není v pořádku,“ odpověděl chlapec, zamračil se a přistoupil k Normanovi, aby mu pomohl prodrat se kapradím a postupovat dál po pěšině.

Sam s Maggie po boku se zařadili za přátele. Několik minut šli mlčky.

Pak už Maggie nevydržela napětí. „Co o nich soudíš?“ zeptala se šeptem.

„Očividně náležejí mezi kečuánské kmeny. Stovky jich dodnes žijí jako staří lovci v divočině.“

Maggie ukázala palcem za sebe, směrem k mýtině. „A ta báň ukovaná ze zlata je nijak nevzrušuje?“

Ta slova přinutila Sama k zamyšlení. Musel uznat, že Maggie má postřeh. Lovce podle všeho víc šokovalo zjevení se cizinců než hora zlata uprostřed kráteru. Také Denalův neklid působil znepokojivě. Co tady nesedí?

Sam pokradmu pozoroval indiány, kteří je doprovázeli. Pohybovali se neslyšně, kopí nesli lehce a obratně odhrnovali liány, jež se jim pletly do cesty. Stezku zakrátko zkřížil potok přehrazený řadou plochých balvanů, které tvořily zároveň jez a lávku. Kdo jsou tito lovci?

Odpověď ležela hned za zátočinou stezky.

Džungle se mávnutím kouzelného proutku rozestoupila a objevila se vesnice. Náves ve středu lemovaly kamenné domy, které se po vytesaných terasách šplhaly vzhůru do samého pralesa. Většina staveb byla napůl pohřbená v zemi a zastřená vysokým porostem. Kamenné střechy věnčily girlandy pralesní květeny, která se rozrostla i ve dvorcích a na políčkách osetých a osázených plodinami. Opojná vůně květů přehlušovala odporný zápach síry, vanoucí ze sopečných jícnů.

Sam kráčel jako ve snách a s pusou dokořán jen zíral. V úzkých uličkách se důstojně procházely lamy a pobíhala prasátka. Muži a ženy se nahrnuli do dveří a oken stavení, aby stejně užasle civěli na čtveřici cizinců. Určitě zde žilo přes sto stálých obyvatel. Oblečení byli jednotně do dlouhých tunik bez kapucí nebo s kapucemi, které se podobaly ponču s našitými rukávy.

Výzdoba stavení si v ničem nezadala s klenoty okrášlenými domácími pány: když pozorovatelé odhlédli od umně vytesaných okenních říms a dveřních portálů, pak na zdech se

v záři slunce třpytily stříbrné a zlaté ornamenty.

Norman, opřený o Denalovo rameno, se namáhavě belhal kupředu. Z jedněch dveří vyšla mladá žena zavinutá do hebkého vlněného šálu a nesměle zamířila k Normanovi. V ruce držela věnec svinutý z modrých květin a žlutých papouščích per. Hubený fotoreportér se usmál a dvorně se uklonil. Zena se chopila příležitosti, v mžiku přiskočila a nasadila vlastnoručně zhotovenou ozdobu na jeho hlavu. Norman se vzpřímil a ona se zachichotala. Pak bleskurychle dlaní zakryla ústa a odtančila pryč.

Norman se obrátil k Denalovi a s rozpačitým úšklebkem dárek ohmatal. „Ladí to s mou košilí?“ zeptal se a odevzdaně se vlekl dál. Zdálo se, že zapomněl na kaši, do níž opět nechtěně spadli.

Sam a Maggie zůstali stát na hranici městečka jako přimražení. Sam z obrazu, jenž se zde rozvinul, v duchu vymazal lidi a zvířata v ulicích a přírodní rostlinstvo obrůstající stavení. Na bílém plátně se náhle vyloupl půdorys, který poznával. Ústřední náměstí, klikaté ulice, terasovité domy... Rozložení do puntíku odpovídalo nekropoli pod zemí!

Maggie uchopila Sama za loket. „Uvědomuješ si, kam jsme se dostali?“ zašeptala s očima navrch hlavy. „Tohle není kečuánský kmen, který se tady lopotí a žije z ruky do huby.“

Sam přikývl, neboť dospěl ke stejnému závěru jako Maggie. „Setkáváme se s Denalovými předky,“ odpověděl dutě, neschopen vzpamatovat se z otřesu.

Ocitli se v žijící incké pevnosti!

Když slunce pozvolna zapadalo, Philip zaslechl zvuk, který, jak myslel, už nikdy neuslyší. V táborové vysílačce zachrastilo a zapraskalo.

Vyskočil na nohy, přičemž převrhl skládací kempinkovou sesličku, na níž si hověl. Otera se s ostatními dominikánskými mnichy činil dole na výkopu. Krátce po poledni přijeli dva důlní technici, kteří se ihned ujali vedení kečuánských dělníků a zapojili se do záchranných prací.

Philip rozhrnul dveřní chlopně komunikačního stanu a ponořil se do stínu přístřeší. Rychle se vrhl k přijímači a chňapl mikrofon. „Haló! Slyší mě někdo?“ zaječel.

Po chrčení a kvílení následovala přerušovaná odpověď: „...lipe? Tady je Sam! Baterie naší vysílačky... Vyvázli jsme z jeskyní...“ Atmosférická porucha propukla nanovo.

Philip upravil anténu. „Same! Vrať se! Kde přesně jste?“

Skrz praskání se probojovala slova: „V jedné sopce... východně od vás, aspoň myslím.“

Philipovo srdce se zatetelilo radostí. Jestliže jsou pohřešovaní v bezpečí, není důvod pokračovat v ražení štoly. Je po všem! Už brzy bude moct odjet! Před očima mu vyvstala sladká vidina jeho soukromého apartmá v Harvardu, čisťounkého, s knihami přehledně seřazenými v policích, vzorně uspořádanými písemnostmi a počítačem na naleštěném stole. Pohlédl dolů na roztrženou košili a špinavé kalhoty. Po této expedici dá navždy vale terénním výzkumům!

Zasnil se natolik, že úvod Samova líčení vyslechl na půl ucha, avšak na tom teď už nezáleželo. „... vrtulníky nebo průzkumná letadla. Zapálíme na hřbetu signální oheň. Pátrejte po nás!“ Sam zakončil otázkou: „Už jsi mluvil se strýčkem Hankem?“

Philip strnul a udeřil do přijímače. „Ne! Ale jsem si jist, že zpráva o neštěstí dolehla do Cuzka. Už přišla pomoc. Posily přijedou co nevidět.“

Jakmile Philip přepnul na příjem, znovu zarachotila porucha.

Samův hlas se ztrácel. „Nevěřil bys, co jsme našli, Philipe!“

Philip prudce stiskl knoflík. „Co?“

„... příliš dlouhá historie... baterie slábne... zavolej zítra v tuhle dobu.“

„Same! Počkej!“

„Pátrejte po našem signálním ohni!“ Spojení se nadobro přerušilo.

Philip se ještě několik minut pokoušel prokousat éterem k Samovi, leč marně. Buďto baterie opravdu mele z posledního, anebo ten mizera vysílačku jednoduše vypnul. Philip odložil sluchátka na pult. „Parchant!“ ulevil si ve vzteku.

Vtom upoutalo Philipovu pozornost plácnutí plachty. Rázem se otočil ke vchodu. Do stanu vklouzl Otera a zůstal stát na prahu. Vysoká štíhlá postava se rýsovala v záři zapadajícího slunce a mnichův obličej zastíral stín. „S kým jste mluvil?“ zeptal se muž ostře.

Philip usoudil, že v drsnosti hlasu se projevuje jen únava z celodenního vypětí a kopání, neboť Otera se neštítil krumpáče a lopaty. Vstal a pozval hosta dovnitř. „Se Samem!“ vychrlil vzrušeně. „Náš tým se dostal ven z jeskyní!“

Ohromený výraz v mnichově tváři Philipa potěšil. „Jak? Kde jsou?“ zeptal se Otera.

Philip čile přetlumočil Samovo hlášení a uzavřel: „Potřebujeme vypátrat jejich signální oheň... třeba vrtulníkem.“

Otera přivřel oči a zadumaně pokýval hlavou. „Dobrá,“ zamumlal.

„Ale to není ta nejsenzačnější novina,“ zajásal Philip pyšně, jako by objev učinil osobně. „Sam se domnívá, že tam nahoře natrefili na skutečné Inky, nějaký ztracený kmen.“

Farářovy oči zajiskřily a jako blesk probodly hostitele. Philip se zajíkl a trhl sebou. Postřehl v těch tvrdých očích cosi nebezpečného, vražedného. Instinktivně ucouvl a převrhl přitom poloprázdný plastový kelímek. Otera se včas přistihl při nepředloženosti a znovu nabyl sebeovládání. Hbitě přistoupil k polekanému Philipovi a pevně mu sevřel loket.

„Jste v pořádku, synu?“ zeptal se konejšivě.

Rozklepaný Philip vzhlédl. Z mnichových očí vyprchalo vše, co předtím působilo tak děsivě. Z obličeje vyzařovala pouze srdečnost a upřímná starostlivost. *Pravděpodobně si s tebou zahrála šálivá moc světla*, ujistil se Philip a odkašlal si. „Je... je mi fajn.“

Otera pustil Philipův loket. „To jsem rád. Nechtěli bychom, aby se vám něco stalo.“ Pootočil se. „Musím se o dobré zprávy podělit s bratry,“ oznámil, uklonil se a vyšel ze stanu.

Philip dlouze vydechl úlevou. Nedokázal si srovnat v hlavě, co ho na Oterovi tolik znejišťuje. *Ten chlap je především jenom chudobný mnich.* Přesto si Philip musel pořádně protřít paže, aby zmizela husí kůže, která mu naskočila po celém těle. *Ale má v sobě něco...*

Sam seděl vedle Maggie na vrcholu schodiště vedoucího na náměstí a sledoval oslavu, která se odehrávala dole. Plácek ve středu incké vesnice vyhlížel jako potečkovaný plamínky, které šlehaly z pochodní a ohňů. Místní hudebníci si přinesli nástroje všeho druhu a velikosti: bubny zhotovené z lamí kůže, zvonivé tamburíny osazené stříbrnými rolničkami, trubky vydlabané z tykví a ze dřeva, flétny sestrojené z rákosu a rotangu, a dokonce i píšťaly vykouzlené z mohutných brků horských kondorů. Všichni starousedlíci opěvovali příchod nových lidských tváří.

Před západem slunce přijal skupinku šaman, jemuž zde říkali *socyoc*. Vyzval cizince, aby se usadili, neboť jim chce věštit budoucnost. Tetovaný muž hodil na zem různobarevné oblázky - čarovné *chumpirun* a zahloubal se nad obrazcem, který vytvořily. Poté zvedl obě paže k nebesům a prohlásil, že jsou posly boha hromu Mapy. Hned nato přikázal, aby město ještě v noci uspořádalo na jejich počest oslavu.

Navzdory námitkám si obyvatelé příchozí rozebrali, aby o ně pečovali jako o královskou návštěvu. Umytá, učesaná, zkrášlená a oděná do čistých domorodých krojů se čtveřice znovu sešla, aby svou přítomností poctila velkolepou slavnost pod hvězdami. Večeře se zdála nekonečná, neboť kuchařky připravily celou řadu tradičních chodů: prase opékané na rožni, fazole dušené s kousky papouščího masa, zeleninový salát z nasekaných amarantových listů podobných špenátu a místní odrůdy mrkve nazývané *arracacha*, bylinkové placky z *ocy* příbuzné sladkým bramborům... Po několikadenním hladovění se mohli vysílení poutníci do sytosti najíst, a aby hostitele neurazili, ochutnali od všeho, co se nabízelo.

Jen Norman uždiboval jako vrabec. Dostal ze zranění horečku, takže se brzy uchýlil do chatrče splácané z kamení a hlíny, kterou hostům přidělili. Také Denalovi se klížily oči únavou, a tak se zakrátko odebral na kutě. Sam a Maggie sledovali zbytek slavnostního večera ponecháni sami sobě.

Sam zívl a přejel rukou po béžové indiánské tunice, která mu sahala ke kolenům. Poté si upravil krátkou pletenou pláštěnku, volně přehozenou přes rameno, a narazil si stetson hlouběji do čela. S kloboukem se odmítl rozloučit.

S pocitem pohodlí se mírně zaklonil a opřel o ruce. „Jak se ti lidé mohli celé věky schovávat před světem?“ zamumlal.

Maggie si poposedla o kousek blíž a tiše poznamenala: „Protože to tak chtěli.“ Ženy ji oblékly do rezavé tuniky dlouhé až po kotníky, v pase stažené bílou šerpou a doplněné bílým šálem. Maggie pohladila zlatou brož zpodobňující draka, jíž šál sepnuly. „Všiml sis, že většinu sídliště, ze kterého jasně vidíme pouhé jádro, ukrývá prales? Osobně v tom spatřuji záměr. Dokonalé maskování. Pochybuji, že by i sebecitlivější čidla družic město zachytila. Zvlášť když vezmeme v potaz okolní geotermální činnost. Teplo, které sálá ze země, radary mate.“

Sam hleděl vzhůru do zamlžené noční oblohy, kde se třpytila jen hrstka hvězd. „Hmm... Asi máš pravdu.“

Maggie změnila téma hovoru. „Tak jak se cítíš coby posel boha hromu, Same?“

Sam se pousmál. „Ať věštily oblázky cokoli, především si myslím, že šaman slyšel ozvěnu výstřelů našich pušek. Proto si nás spojil s Mapou.“

Maggie okamžitě zpozorněla a po očku mrkla na Sama. „To mě nenapadlo. Vynikající postřeh.“

Sam, potěšen chválou, se samolibě ušklíbl.

„A co soudíš o podzemní nekropoli? Jak do všeho zapadá? Při troše představivosti vypadá jako zrcadlový obraz téhle lokality.“

Sam svraštil čelo. „V tom vážně nemám jasno. Ale když zvážím polohu pohřebiště, vychází mi, že to nějak souvisí se třemi úrovněmi života, které Inkové uznávali. Jestliže toto město považovali za součást středního světa, pozemského života, *cay pacha*, pak město v podzemí určitě představovalo dolní svět, *uca pacha*.“

„Říši mrtvých?“

„Přesně... podsvětí s obydlími, kde žijí duše zemřelých.“

Maggie se zamyslela. „Mno... možná. Ale pokud tvoje teorie sedí, kde se nachází třetí město?“

„Teď nerozumím.“

„Inkové byli přece velmi důslední. Jestliže postavili městská dvojčata jedno na zemi a druhé v podzemí, kam potom dali trojče? Kam zasadili horní svět, nebeskou říši *janan pacha*?“

Sam potřásl hlavou. Únava vzrůstala a mysl se nedokázala soustředit. „To netuším. Zítra se dozvíme víc. Teď se bavme. Užijme si oslavu na naši počest.“ Pozvedl koflík s *chichou* a dlouze si lokl. Okamžitě se zašklebil, neboť nápoj ze zkvašené kukuřice chutnal trpce.

Maggie protáhla ztuhlá záda. „Moc ti to nejede.“ Zachichotala se. „Nic nenahradí vychlazenou láhev piva. Ale, fíha, tenhle lektvar dá člověku pořádnej kopanec.“ Sam se cítil, jako by se začínal vznášet. Bujné veselí pokračovalo. Už dávno vyšel měsíc.

Maggie se rozesmála a jemně se přitiskla k Samovi. Ihned se chopil příležitosti a položil jí ruku kolem pasu. Neodtáhla se a ani neučinila pokus zlehčit to žertem. Sam se znovu napil. Doufal, že okamžik oboustranné touhy po hřejivé blízkosti nezpůsobil omamný mok.

Kolem plápolajícího ohniště uprostřed náměstí se ve složitém tanci rozvířila nová skupina tanečníků. Rozjaření muži a ženy měli obličeje natřené zlatou a stříbrnou barvou. V přesném rytmu se ladně pohybovali na melodii vyluzovanou nástroji zhotovenými z lebek a rohů vysoké lesní zvěře.

„To je nádhera,“ hlesla Maggie. „Je to jako sen. Jako by ožily pohádky, které jsme kdysi četli.“

Sam ji k sobě přivinul těsněji. „Kéž by tady s námi byl strýček Hank. Aby to viděl na vlastní oči.“

„A také Ralph,“ řekla Maggie dojatě.

Sam pohlédl na ženu v jeho náruči. Jiskřícíma očima hleděla do ohně, jehož hřejivá zář jí omývala obličej.

Musela vycítit jeho vzrušení. Otočila se k němu. Jejich obličeje se téměř dotýkaly. „Měl jsi pravdu Same,“ zašeptala Maggie něžně, „když jsi řekl, že mrtví přejí životu. Měl jsi pravdu. My žijeme, jsme tady... a nesmíme tento dar promarnit. Nesmíme se soužit vinou a hořem. To by byla skutečná tragédie.“

Sam přikývl. „Bylo by špatné žít, jako bychom už byli v hrobě.“ Ta slova spíš jen vydechl. Vzpomněl si na roky poté, co ztratil rodiče. Sdílel svůj žal se strýcem, jenž utrpěl stejnou ztrátu. Přilnuli k sobě. Avšak popravdě řečeno se nijak nelišili od Maggie. Ač na své břemeno byli dva, částečně se vyčlenili ze společnosti. Použili vlastní tragédii jako bariéru, aby si nikoho nepustili k tělu. Už se nechtěl dál uzavírat.

Sam si troufl posunout se o kousek blíž k Maggie.

Pohlédla mu přímo do očí a její rty se svůdně rozevřely.

Naklonil hlavu ještě blíž. Srdce mu tlouklo jako zvon do taktu bubnů. Vtom hudba rázem ustala. Nad náměstím se rozprostřelo tíživé ticho.

Maggie uhnula očima. Náhlé přerušení přetrhlo důvěrný okamžik. „Zdá se, že party skončila.“

Samovi se sevřela hruď. Nevěřil, že ho vlastní hlas nezradí. Ztěžka polkl a rozvázal jazyk. „Já... taky bych řek,´“ vyblekotal.

Zdola k nim po schodech přicházela postava. Poznali šamana. Už se dozvěděli, že se jmenuje Kamapak. Jak se blížil, viděli, že jeho potetovaný obličej se roztáhl širokým úsměvem. Sam a Maggie vstali, aby váženého muže pozdravili. Spustil rodnou řečí a při proslovu šermoval rukama, z čehož vyrozuměli, že děkuje, loučí se a přeje hostům dobrou noc. Lidé mezitím začali hasit ohně.

Stačilo prudce vstát, aby se účinky *chichy* dostavily v plné síle. Samovi se zamotala hlava. Zhluboka se nadechl, aby stál pevně na nohách, a zadíval se na umírající plameny coby zrcadlo jeho nejtajnějších nadějí a vášní. Odvrátil se. Ten pohled příliš bolel.

V doprovodu šamana se Sam a Maggie odebrali k přichystanému hostinskému obydlí. Inka ani cestou nepřestal vzrušeně tlachat.

Sam si moc přál, aby měli u sebe Denala, který by překládal, jelikož sám pochytil jen hrstku známých slov. Pouze uhodl, že šaman mluví pořád dokola o bájném bohovi Inkarrim. Jelikož nerozuměl, přesně po způsobu lidí neznalých řeči se zdvořile usmíval a přikyvoval.

Když došli k řadě domů lemujících náměstí, Kamapak konečně zavřel pusu a poplácal Sama po ramenu. Potom se uklonil hlavou a odkvačil, aby dohlédl na ukončení slavnosti.

Maggie chvíli otálela a sledovala, jak muž odchází. Ženy jí připravily ložnici oddělenou od mužské. Sam rozpačitě přešlapoval a v koutku duše hořel zvědavostí, zda jiskra znovu přeskočí, avšak Maggiina následná slova polila doutnající uhlíky vědrem studené vody. „Co to povídal o Inkarrim?“

Sam se otřásl, neboť si právě vybavil starou inckou báji. Vyprávěla o Inkarrim, jenž byl synem Intiho, Slunce, a posledním bohem zplozeným králem svého lidu. Vládce moudře a spravedlivě spravoval zemi do dne, kdy ho zajali a posléze popravili španělští dobyvatelé. Králova uťatá hlava však nezemřela. Věrní inčtí válečníci hlavu ukradli a ukryli v posvátné jeskyni, kde mělo dorůst nové tělo. Pověst pravila, že jakmile tělo doroste, Inkarri znovu povstane a obnoví bývalou velikost a slávu incké říše.

Samozřejmě to byl jenom mýtus. Dějiny zaznamenaly jako posledního inckého vládce

Atahaulpu, jehož v roce 1552 zajala španělská vojska vedená Pizarrem. V roce 1553 byl Atahaulpa ve vězení uškrcen a jeho tělo bylo spáleno. Sam zavrtěl hlavou. „Kdo ví, co se šaman snažil naznačit. Ráno bychom měli požádat Denala, aby s ním promluvil."

Maggie se zadumala. „Stejně je to postavené na hlavu. Vždycky jsem si myslela, že tato legenda vznikla smíšením domorodých pověstí s biblickými příběhy o Kristově zmrtvýchvstání, které sem v době španělských dobyvačných tažení přinesli křesťanští misionáři. Nepřipadá ti divné, že šaman kmene žijícího v naprosté izolaci nám vypráví přesně tuhle pověsti"

„No, netuším sice, z jakého pramene čerpá, ale byl celý bez sebe vzrušením."

Maggie pokyvovala a dál hleděla na terasy, kde lidé hasili ohniště a zapichovali pochodně do písku. Na kamenné domy se snesla tma, která vbrzku pohltila celou vesnici. Maggie se konečně odvrátila a povzdechla si. „Radši obraťme list. Jdu si lehnout. Zítra nás čeká dlouhý den. Dobrou noc, Same."

Vyprovodil ji na práh dámské ložnice, rozloučil se zamáváním a odštrachal se k rákosové rohoži, která zakrývala vchod do pánského příbytku. Jakmile závěs odhrnul, inčtí bohové vybledli a z pozadí se vynořila vzpomínka na Maggiiny zářící oči, v nichž se mihotal příslib vášně. Sama dosud pálilo na prsou. Proč jako naschvál hudba najednou ustala?

Možná, že příliš podlehl žhavému okamžiku a jen si něco namlouval, avšak přesto věděl, že obrázek Maggiiných rtů ho bude ve snech strašit po celý zbytek nadcházející noci.

S povzdechem se ponořil do místnosti.

Pátý den
INKARRI

Pátek 24. srpna, čas 6:30
Cuzco, Peru

JOAN CELOU NOC NEZAMHOUŘILA OKO. Seděla u stolku v rohu cely, na němž stála rozžatá olejová lampička, která aspoň trochu posvítila při práci. Na dřevěné desce prožrané červotočem rozložila zmačkaný arch žlutého papíru. Stříbřitý povlak tužky v její ruce byl už omšelý a gumička na tupém konci obroušená až ke kovové obroučce. Joan se přesto snažila rozšifrovat tajemné znaky, které ještě v klidu vlastní laboratoře opsala z rubu krucifixu mnicha Franciska de Almagro. Nikoho nenapadlo odebrat jí papír, který měla celou dobu v kapse. A proč také? Pouze ona a Henry znali význam ručně naškrábaných kroužků, čtverečků a různých klikyháků.

Joan si poklepala tužkou na rty. „Před čím jsi nás chtěl varovat?“ zamumlala snad po tisící od chvíle, kdy se po večeři vrátila do cely. Nemohla spát. V rozbouřené mysli jí kolovaly obavy vyvolané uvězněním a rovněž odhaleními, jichž se dočkali ve vědeckém komplexu opatství. A pan spoluvězeň, který teď v kobce přes chodbu dozajista sladce spí, jí neposkytl žádnou útěchu.

Poté, co se dozvěděl, že se jeho synovec ocitl v nebezpečí, se Henry odtáhl, uzavřel se do sebe a z jeho tvrdých očí sálala zlost. Při večeři nepromluvil jediné slovo. Popravdě řečeno se téměř ani nedotkl jehněčích kotlet, které připravila domácí kuchyně. Joan několikrát učinila pokus zmírnit jeho strach, avšak veškerá snaha se setkala se zdvořilým odmítnutím.

A tak se Joan vrátila na samotku naplněná úzkostí a napětím. A když selhaly i všechny pokusy usnout, zhruba o půlnoci se pustila do luštění tajné šifry.

Zadívala se na výsledek noční roboty. Podařilo se jí přeložit celé úseky nápisu, nicméně zela zde ještě spousta děr. Za dosavadní úspěch vděčila samému opatu Ruizovi, který jí nic netuše podal jeden klíč: jméno substance - el Sangre del Diablo. Z různých magických znaků podobných starogermánským runám vytušila, že každá můří noha nahrazuje některé z písmen latinské abecedy. Nyní zbývalo jen najít skupiny se stejným sledem písmen, které by dohromady dávaly el Sangre del Diablo. Celý večer se v duchu modlila, aby mnich ve svém kryptogramu ten název zmínil.

A on to udělal!

S plnou hrstí rozšifrovaných písmen se vyluštění zbývajícího textu stalo záležitostí pokusu a omylu. Přesto to bylo velmi obtížné. Joan si vyčítala, že má daleko do plynné znalosti španělštiny. Přála si, aby tady seděl Henry a pomohl jí. Zvlášť když si uvědomila, že útržky mužova posledního varování světu, které zatím sestavila, působí víc než znepokojivě.

Zvedla papír blíž ke světlu a zachvěla se. Tělem jí znovu projel mráz, když četla: *Zde jsou má poslední slova, moje poslední vůle. Kéž mi Bůh odpustí... Had z ráje... morová rána... Satanova krev ničí dobro, podlamuje Boží dílo... Prométheus drží v rukou naši spásu... modlete se... kéž Hada nikdy nepropustí na svobodu.*

Joan si povzdechla, odložila tužku a papír a promnula si unavené oči. Víc nebyla schopna vytáhnout. Mnich de Almagro buď zešílel, nebo byl požehnaný chudý duchem, avšak po všem, co na vlastní oči viděla ve sklepeních, si nebyla jistá, zda se v jeho blouznivém poselství neskrývá zrnko pravdy. Ať zjistil cokoli, určitě ho to k smrti vyděsilo.

Chodbou se rozlehla ozvěna kroků, což přerušilo Joanino fantazírování.

Rychle složila žlutý papír a strčila ho do kapsy. Kdyby mohla aspoň chvilku strávit s Henrym v soukromí, společně by... tedy pokud by vůbec projevil ochotu naslouchat. Joan si vzpomněla, jak býval v mládí tvrdohlavý, zmítaný hlubokými city, náladový a příšerně nedůtklivý, takže když mu něco přelétlo přes nos, už se prostě nepovedlo navázat nit. Mezitím

takříkajíc vyrostla a nedá se jen tak odradit. Zkrátka pana profesora přiměje k pozornosti, i kdyby mu musela zkroutit ruku. Francisco de Almagro se bál čehosi v horách. Ten běs byl svázán se záhadným kovem. A jestliže Henryho synovec spadl rovnýma nohama do ohniska dění, pak by Henry měl ve vlastním zájmu poslouchat.

Po ostrém zaťukání na dveře se ozvalo břitké oznámení: „Opat si s vámi přeje mluvit.“ Joan poznala Carlosův hlas. Jakmile zachřestily klíče a jeden se vsunul do zámku, vyskočila na nohy a zmateně se rozhlédla po místnosti.

Co teď?

Henry seděl znovu v opatové skvostné pracovně se stěnami obloženými regály plnými knih. Za široce otevřenými velkými okny se prostíral výhled na kostel Svatého Dominga s křížem zářícím v paprscích ranního slunce. Za Henrym stál mnich, jenž s pistolí v ruce svědomitě hlídkoval.

Henry však vůbec nevnímal okolí. Seděl tam sklesle, cele ponořený do sebe. V duchu stále viděl Sama pohřbeného pod horami hlíny a tunových žulových kvádrů. Zatínal pěsti. Byla to jeho chyba. Nač myslel, když opustil výzkum a všechno nechal na hrstce nezkušených studentů? Odpověď znal. Zaslepený vidinou, že se naskýtá jedinečná možnost prokázat vlastní teorii, hodil odpovědnost za hlavu. Nevídaný objev! Sláva! Na ničem jiném mu nezáleželo. Ani na Samově bezpečí.

Vrznutí těžkých dveří ohlásilo příchod další osoby. Henry se letmo ohlédl přes rameno. Do komnaty vešla Joan, doprovázená Carlosem. Měla opuchlá víčka a tmavé kruhy pod očima a zmačkaná blůza a kalhoty prozrazovaly, že ani jí se nepodařilo řádně se vyspat.

Joan neučinila sebemenší pokus přivítat se s Henrym úsměvem. A proč by měla? Byla dalším člověkem, jehož život ohrozil vlastní hloupostí. Znovu vstoupil do jejího života, jen aby ho uvrhl do nebezpečí.

„Posaďte se,“ přikázal Carlos stroze a pokynul ženě k židli. „Opat Ruiz se zakrátko dostaví.“

Potom se obrátil k strážci a španělsky zamumlal nějaké pokyny, avšak mluvil tak tiše, že Henry nic nepochytil. Posléze Carlos odešel.

Joan klesla do druhé měkce vypolstrované židle před obrovským mahagonovým stolem. „Jak se držíš?“ zeptala se.

Henry neměl chuť ani náladu na společenské hovory, nicméně uznal, že Joan si zaslouží přinejmenším zdvořilou odpověď. „Vcelku dobře. A ty?“

„Ujde to. Byla to dlouhá noc.“ Joan pohlédla na strážce, vzápětí se přiklonila blíž a položila Henrymu ruku na koleno. Ve chvíli předstírané důvěrnosti opravdu vypadali jako dvojice vzájemně se utěšujících milenců. Slova, která zašeptala, zněla jako zaševelení vánku. „Myslím, že jsem rozšifrovala většinu z nápisu na kříži naší mumie.“

Navzdory beznaději, která až ochromovala, Henry ožil. Trhl sebou a vyjekl: „Cože?“

Jeho prudká reakce okamžitě vzbudila pozornost strážce. Mnich probodl vězně očima a výhružně pozvedl pistoli.

Henry polkl, natáhl ruku a něžně pohladil Joan po tváři. Zahrát milence té krásné ženy nevyžadovalo nijak velkou dávku přetvářky a hereckého talentu. Ztlumil hlas do šepotu: „Nechápu jak. Hodil jsem kříž do odpadkového koše. Na chodbě. Před tvou kanceláří.“

Joan nenápadně vsunula dva prsty do kapsy blůzy a povytáhla růžek žlutého papíru. „Můj opis.“

Henrymu málem vypadly oči z důlků. Musel se pracně ovládnout. Zatímco on celou noc prochodil od stěny ke stěně, sypal si popel na hlavu a užíral se vinou a zlostí, Joan se hodiny lopotila s luštěním kryptogramu. Hanbou mu zahořely tváře. Proč je vůbec tak překvapený? Joan vždycky především konala. Vždy si zachovala duchapřítomnost.

Joan opět téměř neslyšně zaševelila: „On před tím kovem varuje. Jako před hrozivým nebezpečím. V závěru se trochu zkomoleně zmiňuje o nějaké nemoci, kterou substance Z vyvolává. Doslova píše morová rána. Mám dojem, že přesně to chtěl řádu sdělit a... oni to dodnes nevědí.“

Henry se přistihl, jak se nanovo nechává strhnout záhadou. Odtud stejně nemohl Samovi pomoct, avšak rozřešením tajemného vzkazu by mohl získat mocnou zbraň. „Čeho se tolik bál?“

Joan se zatvářila zkormouceně. „Nestihla jsem všechno rozluštit. Kousky mi chybějí, a navíc nerozumím potřeštěným narážkám na hada z ráje, řeckou báj o Prométheovi... To strašně zavádí.“ Vyslala k Henrymu naléhavý pohled. „Potřebuji tvou pomoc. Sama si neporadím.“

Henry po očku mrkl na strážce. Chtěl si Joanin překlad nepozorovaně vypůjčit a alespoň letmo přečíst, ale ostříží zraky dvojici nepřetržitě sledovaly. „Had z ráje je zaručeně odkaz na bibli. Pokušení, zakázané ovoce... vlastně metaforické označení věcí, které vzbuzují mučivou touhu a zároveň člověka kazí.“

„Jako například substance Z?“

Henry svraštil obočí. „Možná...“

„A co bájný Prométheus?“

Henry na znamení, že netuší, zavrtěl hlavou. „Tady mi spojitost uniká. Byl jedním z Titánů. Ukradl bohům oheň, který přinesl lidem. Za trest byl řetězy připoután ke skále, kam každý den přilétal orel, který mu kloval játra.“

Joan se zachvěla. „Vážně divné... Proč se dovolává pohanského mučedníka?“

Henry se odklonil, opřel záda o měkké opěradlo a zahloubal se nad novou záhadou. Zaměstnat mysl něčím kloudným bylo pořád lepší než neužitečně propadat strachu o Sama. Henry sejmul brýle a promnul si oči. „Určitě měl nějaký důvod.“

„Neboli předpokládáš, že měl stále ještě všech pět pohromadě, když zprávu vyrýval do kříže.“

„To bohužel nevím. Dej mi chvilku na přemýšlení. Jak nám prozradil opat Ruiz, Francisco pátral po mateřském lůně skutečném pramenu el Sangre del Diablo. Přitom již znal její proměnné vlastnosti. A tudíž považuji tvou domněnku za správnou. Ten mor zřejmě symbolicky naznačuje, že v horách objevil něco, co od základu měnilo původní názor na prapodivný kov.“

„A také chudáka k smrti vyděsilo.“

Henry přikývl. „Fakt, že byl nakonec popraven a mumifikován, napovídá, že ho Inkové zajali poté, co tajemství odhalil. Jestliže chtěl podat zprávu řádu, potom použít místo papíru kříž byl velice chytrý tah. Přesně vypočítaný. Dával naději, že výstraha se dostane do pravých rukou. Jednal s vědomím, že inčtí šamani nikdy nedovolí, aby se někdo dotkl osobního majetku mrtvého, zejména zlatých předmětů a talismanů. Kříž se nabízel jako jediná možnost, jak dostat zprávu ven, i kdyby sám nevyváži živ. Ten nešťastník patrně doufal, že jeho tělo se vrátí do Španělska. Nepředstavoval si, že skončí jako mumie pochovaná v ledové jeskyni.“

„A co z toho všeho plyne?“

Henry se s obavami v očích se otočil k Joan. Neměl odpověď.

Joaninu další otázku uťal zvuk otvírajících se dveří. Do místnosti rázně vešel opat Ruiz s tváří brunátnou vzrušením, či spíš náročným výkonem. V patách představeného kráčel Carlos, jenž se postavil po boku strážce. Ruiz došel za svůj stůl, vydechl si a s úlevou složil mohutnou tělesnou schránku do židle. V následné chvilce ticha několikrát střídavě pohlédl na Henryho a na Joan. „Nesu dobré zprávy, profesore Conkline. Časně ráno jsme obdrželi nejčerstvější novinky z hor.“

Henry se narovnal a netrpělivě natáhl krk. „Sam a ostatní?“

„Mám nesmírnou radost, že vás mohu potěšit. Vyvázli z propadlého chrámu! Jsou

v bezpečí.“

Henry polkl, a jak napětí povolilo, neubránil se vzlyku. Joan k němu vztáhla ruku, kterou s vděčností sevřel. „Díky bohu.“

„Skutečně byste měl děkovat Bohu,“ řekl Ruiz. „Ale to ještě zdaleka není všechno.“

Henry vzhlédl, avšak nepustil Joaninu ruku.

„Zdá se, že jste synovce skvěle vycvičil.“ Ruizův obličej se roztáhl blaženým úsměvem.

„Co tím míníte?“ zeptal se Henry ostře.

„Spolu se svým vskutku mladým týmem učinil v horách úchvatný objev.“

Henryho oči se zúžily.

Opat se předklonil v židli. Nezakrytě se bavil účinkem sdělení. „Nalezli ztracený incký kmen. Vesnici uhnízděnou přímo v kaldeře.“

„Cože?“ Henry v leknutí málem rozdrtil Joaninu ruku. Nevěděl, co si má z ohromujícího prohlášení vyvodit. Opat tady zase hraje divadýlko? Jenže co by ho vedlo k tak laciným trikům? „Jste... jste si jist?“ zeptal se naplněný úzkostným úžasem.

„Právě hodláme ověřit skutečný stav věcí,“ odpověděl Ruiz. „Celé ráno jsem strávil zařizováním náležitostí nezbytných pro náš výlet.“

„Náš výlet?“

„Ach, ano. Vyjedeme si spolu. Potřebujeme tam nahoře vaše zkušenosti a odborný posudek, profesore Conkline. A rovněž potřebujeme, abyste osobní přítomností svého synovce přesvědčil, aby s námi plně spolupracoval.“ Opat Ruiz v krátkosti přetlumočil poslední novinky, které Sam odvysílal. Únik z jeskyně přímo do incké osady, dokonale utajené před civilizací, zněl víc než neuvěřitelně. „Takže jak jste se dozajista již dovtípil, profesore Conkline, přesnou polohu sopky neznáme. V dané oblasti se nachází na sta vulkánů. Nicméně váš bystrý synovec nám slíbil, že založí signální oheň, abychom se mohli lépe orientovat. A jsem si jist, že s vědomím, že stojíte po našem boku, tak učiní kvapem.“

Henry seděl jako socha. Takovou kupu novinek nedokázal strávit najednou. Sam živ a zdráv... Jenže když se on osobně zapojí do Ruizova plánu, mohl by Sama dostat do velmi nebezpečné situace. Na druhé straně venku v terénu se nabízela možnost synovce varovat a udělat Ruizovi čáru přes rozpočet. Zůstat tady uvězněný znamenalo připravit se o šanci jakkoli Samovi a ostatním pomoct.

Joan stiskla Henrymu ruku. Jasně vycítila úzkost a rozrušení, s nimiž v nitru zápasil. Henry nalezl v jejím stisku upokojení.

Opat Ruiz vstal. „Odlétáme vrtulníkem za deset minut,“ oznámil. „Jsme v časové tísni.“

„Proč?“ podivil se Henry, jenž od Joan znovu načerpal sílu.

Ruiz shlédl ze své výšky na Henryho. „Neboť máme důvod domnívat se, že váš synovec odhalil víc než Bohem zapomenutou inckou vesnici. Dost možná odkryl pravou rudní žílu el Sangre del Diablo. Proč by se jinak malý incký kmen dodnes schovával v horách? Jedině proto, že něco střeží.“

Joan a Henry si vyměnili starostlivé pohledy.

„Musíme si pospíšit.“ Opat pokynul Carlosovi, který v dlouhé kutně připlul blíž a namířil devítimilimetrovou hlaveň na Joan.

„Hoď sebou,“ zavelel hrubě druhý strážce a dloubl pistolí Henryho do zátylku.

Opat násilnické manýry svých pobočníků přehlédl. Tvářil se netečně, a jako by si nad celou záležitostí myl ruce, obešel stůl a vykročil ke dveřím. Henry a Joan, pobídnuti zbraněmi, vstali.

„Vy ne,“ řekl Carlos Joan a ukázal na židli. „Vy zde zůstáváte.“

Joan sebou v návalu strachu škubla.

Henry, který dosud držel její ruku, ihned přitáhl Joan blíž k sobě. „Buď pojede s námi, nebo nejedu.“

Vzpoura způsobila, že se opat u dveří zastavil. „Neobávejte se, profesore. Doktorka En-

gelová zde posečká ryze jako záruka, abychom si lépe pojistili vaši spolupráci. Pokud se podřídíte našim rozkazům, nikdo jí neublíží.“

„Seru na všechno! Nikam nejedu!“ rozohnil se Henry.

Na opatovo nepatrné kývnutí vyrazil Carlos rychleji, než mohl Henry zareagovat. Mnich se rozmáchl a udeřil Joan do tváře tak silně, že s překvapeným výkřikem plným bolesti padla na podlahu. Henry okamžitě přiskočil a poklekl vedle ní.

Joan zvedla ruce, jimiž si zakryla bledý obličej. Na prstech měla krev, která stékala z rozseknutého rtu.

Henry vzhlédl, zuřivýma očima probodl Carlose i Ruize a na adresu obou zařval: „Vy hnusní parchanti! Toho nebylo vůbec zapotřebí!“

„Věřte, že vaše nadávky nejsou na místě,“ pronesl Ruiz chladně, aniž se hnul od dveří. „První lekce mohla být mnohem horší. Proto vás opětně zvu, profesore Conkline. Pojďte, prosím. Nepokoušejte naši trpělivost. Carlos by podruhé nemusel být tak shovívavý.“

Joan Henryho jemně odstrčila a skrz slzy roztřeseně hlesla: „Jdi. Ud... udělej, co říkají.“

Henry se k ní sklonil. Dobře věděl, že musí jít. A přesto... „Nemohu tě opustit.“

Joan se vysoukala na kolena a otřela si červený pramínek krve na bradě. „Musíš,“ řekla prosebně a málem se rozvzlykala. Potom vztáhla paže a oba si padli do náruče. Přestože se Joan snažila, aby to znělo pevně, hlas jí přeskočil, když mu zašeptala do ucha: „Jdi, drahý. Pomoz Samovi.“

Henry, omráčený obratem k lepšímu, si teprve teď uvědomil, že jednoaktovka zvaná „muchlání holoubků“ má sloužit jako představení pro věznitele.

Joan pokračovala: „Jestliže se ti mizerové strefili a Sam opravdu narazil na ložisko ďábelské krve, pak jsi jediný, kdo zná Franciskovo varování. Proto jdi! Já to tady zvládnu. A pokusím se vyluštit něco víc.“

Henry nedokázal nalézt slova, která by se vyrovnala síle té křehké ženy. „Ale...“

Objala ho pevněji, slabě vzlykla a sykla mu do ucha: „Odrovnej tu fanatickou sběř! Nezapomínej, že jsi lepší než oni.“ Něžně přitiskla tvář na jeho tvář a opět pro potěšení diváků hlasitěji zadeklamovala: ‚Ach, prosím, udělej... udělej vše, co žádají. Pro mou záchranu. A prosím, hlavně se mi vrať!“

Ani za stávajících okolností neudržel Henry kamenný výraz. Aby skryl pobavený úšklebek, zabořil obličej hlouběji do záplavy havraních vlasů. „Začíná to být moc hustý. I pro mě.“

Joan zlehýnka políbila Henryho na ušní lalůček. Její horký dech mu ovanul krk, když znovu zašeptala: „Míním vážně každé slovo. Měl by ses pro mě vrátit, Henry. Nechci, abys zmizel z mého života tak, jak jsi to udělal po studiích.“

Ještě několik vteřin se v němém dojetí vzájemně drželi. Potom Joan Henryho rázně odstrčila. Jdi!“

Henry vstal. Na uchu ho dosud pálil její polibek. Viděl nové slzy v Joaniných očích a věděl, že nejsou falešné. „Vrátím se,“ řekl jemně.

Carlos chňapl Henryho za loket, postrčil ho před sebe a vyštěkl: „Jdeme!“

Henry se tentokrát nevzpíral. Těsně předtím, než se otočil ke dveřím, však zachytil Joaninu poslední připomínku, kterou vyslovila jen pohybem rtů, a přitom se zkrvavenými prsty dotkla náprsní kapsy blůzy.

Zatímco Henryho odváděli, v myšlenkách ho jako záhada a současně varování provázelo neslyšné: *Střež se Hada z ráje.*

Když se Sam druhý den ráno probudil a vyhrabal se ze slaměného lože, zarazily ho hned dvě věci. Zaprvé užasl, že spal jako mimino, což vůbec nepředpokládal. Jakmile se rozkoukal, rozhlédl se po kamenné místnosti zaplněné doslova muzejní přehlídkou inckých řemeslných výtvorů: keramikou zdobenou emailovými vzory, ručně vázanými nástěnnými koberci zobra-

zujícími bohy v zápalu boje, dřevěnými a kostěnými nástroji a potřebami pro domácnost. Opravdu se jako zázrakem dostali do žijící incké vesnice! A stejně pořád nemohl uvěřit, že sen uplynulé noci byl skutečností.

Zadruhé velmi citelně zaznamenal, že tradiční chicha dokáže vyrobit opici, jakou ještě nezažil. Hlava mu třeštila, mozek měl rozervaný na cucky, lebka se proměnila v jeden z bubnů, do nějž přesně jako při noční oslavě vytrvale bušily paličky, a jazyk drhnul jako struhadlo. „Panebože! Přece jsem tolik nepil!“ zasténal Sam. Protáhl se, upravil si bederní zástěrku, kterou včera dostal od domorodců, a vrávoravě se postavil na nohy. „To musí být tou nadmořskou výškou,“ rozhodl nakonec.

Mžourající oči se jaly pátrat po tunice, kterou našly odhozenou v rohu. Sam se oblékl, narazil si stetson a zamířil ke dveřím. Všiml si, že Normanova a Denalova postel jsou už prázdné. Přátelé zřejmě vstali časně a vyrazili na vzduch.

Sam odhrnul rákosovou rohož, která nahrazovala dveře, a prudce zamrkal. Paprsky dopoledního slunce bolestivě píchaly do očí. Z korun okolních stromů se ozýval ptačí zpěv a vůně levandule téměř překrývala všudypřítomný štiplavý zápach sirných plynů, unikajících se sopečných jícnů. Sam přivítal ráno zaúpěním.

„Už bylo načase,“ prohodila Maggie zpovzdálí. „Zajisté tě potěší, že Inkové vynalezli rovněž vcelku ucházející druh kávy.“

Sam napřáhl paže a jako slepec se tápavě vydal za hlasem. „Dej mi! Dej mi!“ žadonil lačně.

Když jeho oči pomalu přivykly světlu, spatřil Maggie a Normana i Denala ve společnosti dvou žen. Přátelé, odění do indiánských tunik, seděli v kroužku u cihlových kamen, postavených pod širým nebem, a se zájmem pozorovali domorodé ženy při práci. Jakmile trojice uviděla, v jak bídném stavu se otrlý Texasan právě nachází, nevázaně se rozesmála.

Sam k nim doklopýtal spíš po čichu. Na děrovaném horním roštu, zakrývajícím ohniště, seděly kameninové hrnce a uvnitř bublaly kaše a různé dušené směsi. Z otevřené dolní pícky stoupala vůně pečícího se chleba smíšená s odérem, který si Sam nedokázal zařadit.

Předklonil se a zhluboka nasál provoněný vzduch linoucí se ze starověké trouby, který báječně pročišťoval zastřenou mysl.

„Lamí briketky,“ ochotně vysvětlila Maggie.

Sam se v mžiku narovnal. „Cože?“

„Ekologická recyklace trusu domácích zvířat. Topí jím v kamnech.“

Sam ustoupil o krok a strnul. „Opravdový požitek,“ utrousil při představě lahodné krmě.

Dvojice mladých žen spolu při vaření nepřetržitě klábosila a skrytě pokukovala po cizincích. Jedna byla těhotná a mocně vzduté břicho napovídalo, že dítě na sebe nedá dlouho čekat. Sam věděl, že Inkové měli tvrdou pracovní morálku, kterou také přísně dodržovali. Všichni pracovali. Věrně plnili přikázání *Ama sua, ama lulla, ama quella* - nekraď, nelži, nebuď líný. Jedinou pomůckou, dokazující, jak umějí hýčkat budoucí matky, byla nízká dřevěná stolička nazývaná duho, na kterou se s těžkým břemenem mohly při práci složit. Byl to jeden z mála kusů nábytku, které Inkové vyráběli.

Sam přijal od Maggie hrnek s nápojem podobným hustému sirupu, na nějž pohlédl s pochybami.

„Pomáhá to,“ řekla Maggie s mdlým úsměvem. Jak se zdálo, ani ona tak docela neunikla druhotným účinkům zrádného nektaru.

Sam si usrkl incké kávy. Chutnala po oříškách se špetkou skořice. Uspokojen, že černý mok chutná líp, než vyhlíží, se Sam usadil, mlčky upíjel a vychutnával si vzácné momenty klidu. Maggie měla pravdu. Neobvyklá káva pomáhala pročistit hlavu, avšak mysl zůstávala rozmazaná. Sam navždy proklel *chichu*. Konečně zvedl nos z páry stoupající z hrnku. „Tak co ráno podnikneme?“

Norman se pousmál. „Ráno? Vždyť je téměř poledne, Same. Právě se chystám na krát-

kou siestu.“ Znělo to rozjařeně, nicméně bledý obličej prozrazoval opak. Sam si zprvu nevšiml, jak nezdravě lesklou má fotoreportér pleť. Když vstával, musel se ztěžka opřít o Denala, jenž se odlepil od zdi, aby přispěchal na pomoc.

„Co dělá noha?“ zeptal se Sam.

Norman nazvedl okraj tuniky. Koleno měl stále ještě obvázané, ale přesto bylo vidět, že mezitím pořádně oteklo. Jedna z žen hned přistoupila, sklonila se a pozorně si prohlédla raněnou nohu. Potom cosi překotně zablekotala. Tři páry očí se obrátily k Denalovi.

Ještě štěstí, že jazyk kečua se podobal staré inčtině, z níž se za staletí vyvinul, a po ruce byl zdatný tlumočník. Jinak by skupina zabředla do vážných dorozumívacích potíží. Chlapec hbitě překládal: „Říká, že Norman musí zajít do chrámu.“

„Do chrámu?“ zeptal se udiveně Sam.

„Nedovolím, aby na mně zapracoval nějaký čarodějný doktor,“ prohlásil Norman a rychle spustil tuniku. „Nějak to překlepu, než přijde záchrana. A když už jsem to nakousl, pokusil ses dovolat Philipovi do tábora?“

Sam zavrtěl hlavou a provinile koukl do země, aby se vyhnul fotoreportérovým horečnatým očím, které vzbuzovaly značné obavy. „Udělám to teď. Do večera bychom sem mohli dostat vrtulník, ale přesto bys měl navštívit místního felčara. Je známo, že Inkové vynikali v přírodní medicíně, a dokonce i v chirurgii.“

Norman zakoulel očima. „Nemyslím, že by má zdravotní pojistka kryla náklady ošetření v incké polní nemocnici.“

Sam odevzdaně mávl rukou k přístřeší. „Tak si jdi aspoň lehnout. Bleskově zavolám Sykesovi.“

Denal podepřel Normana a společně se odbelhali do stavení. Sam šel za nimi, aby z batohu vyhrabal vysílačku. Když se raněný posadil na slámové lože, vyrazil ze sebe slabý výkřik. Sam vrhl na Normana ustaraný pohled a řekl Denalovi: „Postarej se, aby dnes dostal hodně pít. Až ho uložíš, přijď za mnou. Moc potřebuji, abys tlumočil. Sám se s domorodci nedomluvím.“

Potom vyklouzl rákosovým závěsem ven, poodešel kousek dál od obydlí a zapnul vysílačku. Červené světélko oznámilo, že baterii dochází šťáva. Samozřejmě se dala dobít, jenže kde tady natrefí na elektrickou přípojku? „Sam základně. Sam základně. Přepínám,“ ohlásil se.

Maggie se přiloudala a nastražila uši.

Odpověď se ozvala téměř okamžitě. „Dal sis načas, Conkline!“ vyjel Philip zostra. Následovalo mrazivé zapraštění poruchy.

„Podařilo se ti zařídit záchrannou výpravu? Norman se šeredně zranil. Potřebujeme rychlou evakuaci.“

Ani neustávající šum nemohl zastřít vzrušení v kolegově hlase: „Tvůj strýc přilétá! Profesor! Právě opustil Cuzco! Vrtulníkem! A se zásobami! Měl by tady být zítra za úsvitu!“

Maggie napjatě stiskla Samovi loket.

Philip pokračoval: „Osobně jsem s profesorem nemluvil. Pořád ještě nemáme spojení. Ale zpráva došla z Cuzka do nedalekého městečka, Villacuachy, a odtud na základnu. Jenom díky skupině mnichů, kteří vysílačkami vytvořili síť. Ta novina k nám doputovala teprve před hodinou.“

Sam měl ze všeho smíšené pocity. Strýček Hank přijíždí! A přesto mu úsměv zmrzl na rtech. Doufal, že záchrana přispěchá dnes, ale jak vidno, měl příliš nerealistické přání. Nacházeli se stovky kilometrů od míst, která se pyšnila letištěm nebo alespoň plochou, kde se dalo přistát a odstartovat. Sam přepnul na vysílání. „Skvělé zprávy, Philipe! Jenom ten vrtulník popožeň! A nažhav strýčka Hanka. Založíme oheň. Pro jistotu ho budeme udržovat celou noc, kdyby náhodou přiletěli dřív.“ Červené světélko začalo zlověstně blikat. „Musím končit, Philipe. Baterie dodělává. Zavolám před západem slunce. Abychom byli v obraze.“

Většinu Philipovy odpovědi pohltilo chrčení, které v Samově hlavě probudilo bodavou bolest. Sam zaklel a vztekle vypnul vysílačku. Doufal, že poslední slova dolehla k Philipovým uším.

„Zítra na úsvitu," řekla Maggie, rozzářená úlevou. Otočila se a zadívala se na vesnici. „Už se těším na profesora. Ten bude paf!"

Sam přistoupil k Maggie. „Stejně mám strach o Normana. Vážně si myslím, že bychom měli promluvit s Kamapakem. Jako šaman určitě zná nějaký prostředek na utišení bolesti. Vsadil bych se, že tady mají i léky, které srážejí horečku."

Na zápraží hostinského obydlí se vynořil Denal a zamířil k nim. „Norman spí," sdělil kuse, nicméně tvářil se velmi znepokojeně.

„Sami nic nevydumáme. Radši bychom měli najít toho šamana," rozhodla Maggie. „Pomůžeš nám, Denale?"

Chlapec přikývl a bez otálení vykročil k náměstí. „Poptám se," prohodil přes rameno. Po pár krocích zaváhal, strnul na místě a slídivě přejížděl očima po okolní zástavbě, jako by se snažil uhodnout, kde nejspíš šaman bydlí. „Něco není v pořádku," utrousil.

„Co se ti nezdá?" zeptal se Sam.

„Nejsou tady žádné děti," odpověděl Denal a otočil se zpátky k dvojici.

Sam a Maggie na sebe vyjeveně koukli a poté pohlédli ke kamenným domům a klikatým ulicím. „Samozřejmě že jsou..." Dřív než Sam myšlenku dokončil, slova mu odumřela na rtech. Uvědomil si, že od včerejška opravdu nespatřili žádnou drobotinu ani mládež. Jistě, přišli do vesnice v podvečer. Slunce se už sklánělo za hory. Slavnost se táhla do noci a fakt, že na takové veselicí chybějí děti, Sama nijak nezarazil. Popravdě řečeno byli všichni natolik vyčerpaní a ohromení, že tento netypický úkaz vůbec nezaznamenali.

„Denal má pravdu," řekla Maggie. „Jsem vzhůru přinejmenším dvě hodiny a neviděla jsem jediné škvrně."

Sam ukázal na dvě ženy, které se stále ještě činily u plotny. „Ale ona je v jiném stavu. Děti tady musejí být. Možná, že je před námi schovali. Bezpečnostní opatření..."

Maggie nad nepřesvědčivým závěrem ohrnula nos. „Přijali nás naprosto přátelsky. Doslova s otevřenou náručí. Nehlídají nás. Můžeme se volně pohybovat."

„Pojďme se zeptat," navrhl Sam a pohodil hlavou k těhotné indiánce.

Společně se vrátili ke kuchyňce pod širým nebem. Sam požádal Denala: „Zeptej se, kde se přes den zdržují děti."

Denal přistoupil k ženě a přetlumočil dotaz. Očividně se v chlapcově blízkosti cítila nesvá. Položila ruku na břicho, jako by je chtěla chránit. Odpovídala velmi rozrušeně a přitom neustále gestikulovala druhou rukou.

Sam se podíval, kam tak vytrvale ukazuje. Na pozadí oblohy se tyčil kužel sousední sopky, která jako strážkyně ze své výšky přehlížela kotel s inckou osadou.

Denal nakonec vyptávání vzdal a obrátil se na Sama: „Nejsou tu žádné děti. Ona říká, že jdou do *janan pacha*. Do nebe." A pro upřesnění kývl hlavou k mohutnému vulkánu.

„Myslíš, že je obětují?" vyhrkla Maggie zděšeně. Krvavé rituály spojené s obětováním dětí včetně novorozeňat se v incké kultuře vyskytovaly zcela běžně.

„Nedivil bych se, že některé ano, ale úplně všechny!"

Maggie přešla k ženě, složila ruce na prsou a zakolébala jimi, jako když chová mimínko. „*Wavas? Wawas?*" zeptala se s nelíčeným zájmem a ukázala na ženino objemné břicho. Použila kečuánské slovo pro robátko, takže doufala v porozumění.

Ženiny oči se nejprve rozšířily úlekem a v mžiku zúžily zlostí. Žena přitiskla dlaň na břicho a pevně řekla: „*Huaca.*" Potom překotně spustila čistou kečuánštinou.

Denal přeložil: „*Huaca* - posvátné místo. Ona říká, že její břicho je hnízdem jenom pro bohy. Tam uvnitř neroste dítě. Už spoustu let tady nejsou děti. Všichni, kdo se narodí, jdou do chrámu."

Žena se s pohrdavým výrazem otočila k cizincům zády, aby jim dala jasně najevo, jak hluboce ji svým vyzvídáním urazili.

„Pochopil jsi, o čem mluvila?“ zeptala se Maggie plná zmatku.

„Přiznám se, že ne. Máme aspoň další důvod vyhledat šamana.“ Sam mávnutím ruky Maggie a Denala vyzval, aby ho následovali. „Jdeme na návštěvu ke Kamapakovi.“

Jak se brzy ukázalo, vypátrat šamana byl tvrdší oříšek, než Sam předpokládal. Většina mužů včetně nejváženějšího muže odešla pracovat na polích nebo se vydala na lov. Z hrstky vesničanů, kteří si plnili pracovní povinnosti na území města, se Denalovi postupně podařilo vymámit kudy dál. Pěšina protínající prales trojici brzy dovedla do oázy uprostřed divočiny. V okouzlení procházeli podél sadu s ovocnými stromy a avokády, které domorodí sadaři prořezávali a očesávali z nich zralé plody, a poté podél rozlehlé louky, na níž se střídaly travnaté a zorané pásy. Část obdělané půdy byla oseta obilninami, merlíkem chilským neboli *kvinoou* a kukuřicí. Druhou část zabírala zelinářská zahrada s dlouhými záhony různých druhů paprik, fazolí, dýní a tykví. Všude pracovali muži i ženy. O kus dál proměňovali rolníci panenskou půdu v nové pole: muži měli na nohou připevněná primitivní oradla nazývaná *taclly*, jimiž obraceli zeminu, zatímco ženy lampami neboli motykami rozbíjely hroudy a kypřily a urovnávaly povrch. Maggie a Sam se zastavili a v opojení sledovali zemědělce vybavené prastarými inckými nástroji při práci. „Já tomu pořád nemůžu uvěřit,“ zopakoval Sam snad po sté. Denal do Sama dloubl. „Tudy,“ řekl a popohnal žasnoucí badatele ke spěchu.

Sam a Maggie vykročili, nicméně nepřestávali se ohlížet přes rameno. Znovu vstoupili do pralesa a zakrátko vyšli na mýtinu. U šňůry otesaných klád, naložených na saních, stálo v kruhu pět dřevorubců. Shromáždění muži vypadali na první pohled jako bratři, všichni urostlí, statní a svalnatí a pouze tetování odlišovalo šamana od ostatních. Když se na okraji mýtiny zjevili cizinci, Kamapak zprvu strnul, avšak potom se zasmál od ucha k uchu a mávl, jen ať se připojí ke společnosti. Potom spustil jako kolovrátek.

Denal přeložil: „Říká, že nás vítá a že jsme přišli právě včas, protože potřebují pomocníky.“

„A s čím máme pomoct?“ zeptal se Sam.

„Dovléct dřevo do města. Včera při slavnosti zapálili spoustu ohňů. Hořely dlouho do noci, takže spálili zásoby.“

Sam v pár vteřinách urputného přemýšlení svraštil čelo. V hlavě mu dosud slabě bušilo, ale nejhorší muka již pominula. „Ať jsme, nebo nejsme poslové bohů, mám dojem, že se očekává, abychom si kapku vydělali na živobytí.“

Sam se postavil vedle Kamapaka a navlékl si přes rameno jeden z popruhů, které sloužily k tažení vleku. Denal se zařadil vedle Sama.

Maggie šla s jedním mužem před spřežením, aby společně odklízeli z cesty kameny, které sem kdysi vychrlila sopka.

S šesti muži v roli tažných volů klouzaly sáně hladčeji, než si Sam představoval. Jeden indián mu podal několik listů koky. Po chvilce důkladného žvýkání Sam s potěšením zjistil, že kokain ve své nejpřírodnější podobě báječně pomáhá překonat účinky nadmořské výšky... a kocovinu. Hlava pozvolna přestala bolet, proto Sama napadlo, jestli by koka neutišila rovněž Normanovu bolest a nesnížila horečku.

Jakmile se Samovi ulevilo, rozvinul hovor se šamanem. Denal, ač rovněž poctivě táhl, začal bez vyzvání tlumočit.

Samův dotaz ohledně dětí se setkal se stejným ohromením jako předtím u žen. „Chrám přijímá plody, které vyrostly v lůnech našich žen. Tam vstupují do *janan pacha*.“ Šaman kývl hlavou k sopce, která se rýsovala na jihu. „Bůh Con našemu lidu požehnal. Naše děti jsou nyní jeho dětmi. Žijí v *janan pacha*. Jsou to naše dary Conovi.“

Maggie pozorně naslouchala. Ohlédla se na Sama, který jen pokrčil rameny. Jak věděl, Con náležel k božstvům severních kmenů. Báje vyprávěly, že svedl epochální bitvu s bohem

Pachamakem. Podle pověsti Pachamac stvořil svět, avšak byl to Con, kdo stvořil člověka, aby obýval tuto zem.

„Směli bychom si váš chrám prohlédnout," zeptal se Sam mezi přemíláním chomáče sladkohořkých listů.

Šamanovy oči se zúžily a následovalo rázné zavrtění hlavou. „To je zakázáno."

Rozhodné odmítnutí nevneslo do celé záležitosti víc světla. Spíš naopak. *Divná úcta k poslům boha hromu,* pomyslel si Sam. Illapa zřejmě nestojí moc vysoko na vesnickém totemovém sloupu.

Maggie se přitočila k Samovi a zašeptala: „Denalův postřeh mě přiměl kapku se zamyslet nad obecnou skladbou vesnického obyvatelstva. Chybějí zde děti... jaksi matně víme proč... jenže zdejší společnost postrádá další přirozený prvek."

„Upřesni."

„Lidi středního a vyššího věku. Všichni mi připadají zhruba stejně staří. Nikomu bych nehádala víc než pětadvacet let."

Sam v návalu zmatku klopýtl. Musel uznat, že Maggie opětně projevila skvělý pozorovací talent. Uvědomil si, že ani šaman nemůže být o moc starší než on sám. „Možná se v průměru dožívají velmi nízkého věku."

Maggie se zamračila. „Žijí zde naprosto izolováni. Chráněni před škodlivými vlivy civilizace. Nikde žádní predátoři, pokud nepočítám ty potvory dole v jeskyních."

Sam se znovu obrátil na Kamapaka, aby se s Denalovou pomocí poptal po osudu starších lidí.

Muž opět odpověděl v hádankách: „Chrám nás živí. Bohové nás ochraňují." Pronesl ta slova zpěvně, jako by přednášel staleté responzorium, jež bylo zcela zjevně odpovědí na většinu otázek. Když se Maggie začala vyptávat na zdravotní péči a výskyt nemocí v odříznuté komunitě, na každý dotaz dostala stejnou odpověď.

Když konečně vlastní snahu vzdala, odevzdaně shrnula: „Zdá se, že staří, děti, slabí a nemocní končí tam nahoře."

„Myslíš jako oběti?" zeptal se Sam.

Maggie pokrčila rameny.

Sam se zahloubal a po chvilce mrkl na Denala, neboť přišel na nové téma hovoru. „Pokus se popsat ty tvory, kteří nás napadli v jeskyni."

Chlapec se zachvěl. Raději by navzdory únavě setrval v roli tlumočníka, ale pokusil se Samovi vyhovět. Hned na počátku líčení šamanovi potemněla tvář. Náhle vykřikl: „Stát!" Spřežení na místě zastavilo. Poté promluvil tiše, leč tak zlověstně, že Denalovi se při překládání třásl hlas: „Nemluvte o těch, kteří se procházejí *uca pacha*, podsvětím. Jsou to *mallaqui*, duchové. Mluvit o nich byť šeptem přináší zlo." Šaman pokynul a spřežení se vydalo kupředu.

Sam vzhlédl k vrcholu sopky, který se na jižní straně vznášel v oblacích. „Takže, nebe tam nahoře, peklo přímo pod námi v podzemí. A obě incké duchovní říše se setkávají v tomto údolí. Tady je *pacariscas*, magický spojovací článek."

„Co to znamená?" nadhodila Maggie.

„To přesně nevím. Jsem rád, že už brzy přijede strýček Hank."

Netrvalo dlouho a tahači dorazili s těžkým nákladem na kraj vesnice. Den se mezitím přehoupl do odpoledne. Muži shodili postroje a pomalu se po klikatých ulicích rozešli do vlastních domovů. Z obydlí se ozývalo živé klábosení šťastných lidí, které napovídalo, že rovněž z polí a zahrad se vrátili pracující, aby si přes poledne odpočinuli.

Sam, Maggie a Denal zamířili k hostinské rezidenci. Sam si okamžitě všiml, že dvojice žen se stále ještě ochomýtá kolem plotny. Očividně už dovařily, neboť naběračkami rozdělovaly do kamenných misek kouřící pokrmy. Usmál se, neboť lákavá vůně mu připomněla, jaký má hlad.

„Musíme vzbudit Normana," řekla Maggie. „Měl by aspoň něco sníst."

Denal se rozběhl. „Už letím! Přivedu ho," zavolal vesele.

Maggie a Sam se spořádaně zařadili do fronty, která se vytvořila u kamen. Jak viděli, pára stoupala z mnoha míst rozsetých po vesnici. Přesně po vzoru starých inckých měst se zde zachovalo správní dělení na *ayllu* neboli rodinná území. Každý takříkajíc soukromý pozemek měl vlastní kuchyni pod širým nebem, která krmila všechny členy široké rodiny. Jedlo se venku. Lidé se stahovali pod střechu pouze tehdy, když počasí nedovolilo užít si čerstvého vzduchu.

Jakmile přišla řada na Sama, stejně jako ostatní dostal misku s horkou dušenou směsí a kopečkem kukuřičné kaše, do nějž kuchařka zapíchla špalíček *chartu*, sušeného lamího masa.

Sam právě labužnicky čichal k vábné porci, když se ze dveří jejich příbytku vyřítil Denal. Tvářil se velmi vážně a vyděšeně.

„Co se děje?" zeptala se Maggie, jakmile doběhl k nim.

„On odešel," oznámil chlapec a divoce se rozhlédl po plácku. „Našel jsem odhozenou deku a slámu rozházenou po místnosti. Jako by zpřevracel postel."

„Zpřevracel postel?" Sam vykulil oči.

Denal polkl a zcela jasně rozklepaný strachem ze sebe vysoukal: „Jako kdyby s někým zápasil."

Maggie, okamžitě ve střehu, pohlédla na Sama.

Sam se snažil zachovat klid a rozvahu. „Dřív než začneme panikařit, se jednoduše zeptejme." A vyslal Denala k těhotné ženě, která do misek nakládala dušenou směs. Ta s velkou dřevěnou lžící v ruce přerušila práci a kupodivu ochotně chlapci naslouchala.

Zatímco Denal chrlil otázky, žena přikyvovala, odpovídala a její obličej se rozzářil úsměvem. Když se Denal otočil k Samovi a Maggie, neusmíval se.

„Odnesli Normana do chrámu," sdělil.

V pozdním odpoledni se Joan, doprovázená mladým mnichem, usadila ve skleněné kukani jedné z laboratoří ukrytých v hlubinách samého srdce opatství. Věrný danému slovu vydal představený rozkazy, aby o ni pečovali jako o vzácného hosta. Když tedy vyslovila přání sledovat výzkumné pracovníky při práci, bylo jí bez námitek vyhověno, třebaže její osobní hlídací pes se nevzdálil ani na krok. Přitom si taktně udržoval odstup. I ze židle mohla Joan vidět Carlose, jak s rukou stále na pouzdru pistole postává na chodbě.

Anthony, jak se mladý mnich jmenoval, si znovu vyžádal Joaninu pozornost. „Samozřejmě že všichni máme osobní názory a vlastní teorie," řekl věcně a plynnou, ba dokonalou angličtinou pokračoval: „My nechceme dopustit, aby nám víra zastřela cestu k poznání. Proto nepřestáváme bádat. Opat odjakživa říká, že naše víra odolá síle vědy."

Joan přikývla, vstala a přistoupila k mladíkovi, který stál před pultem s řadou počítačů. Oknem viděla techniky, kteří pracovali v laboratoři o patro níž. Byli oblečení stejně jako oni do sterilních bílých kombinéz, nicméně je nikdo nehlídal.

Anthony zapnul počítač. U loktu měl tác se vzorky inckého kovu: řadami zlatých kapek velikosti slzy, usazených v plastových vaničkách. Kolem tácu, čerstvě vyjmutého z mrazáku a obloženého suchým ledem, se vznášela pára. Joan se dozvěděla, že laboratoř se řadou pokusů snaží proniknout do přirozené podstaty kovu, aby dospěla k vytouženému cíli a urychlila Kristův návrat na zem. Již vynalezla metody, jak zbavit kov znečisťujících látek a zlepšit jeho zázračné vlastnosti.

Joan studovala zlaté kapky. Aby si ověřila vlastní teorii, nutně potřebovala jeden vzorek. Jenže jak to provést? Ty perličky se třpytily tak blízko! A kolem bylo bohužel tolik slídivých očí! Joan sevřela pěsti a sbírala sílu. Předsevzala si, že své osobní poslání splní, a proto teď nesmí selhat. Potřebovala jen na okamžik rozptýlit Anthonyho pozornost. Hluboce na-

dechla a duševně se připravila.

„Jsem téměř hotov," oznámil mnich a dál kmital prsty po klávesnici.

Joan si pomyslela, *já také.*

Naklonila se níž nad tác a cele zaujata jakýmsi neviditelným úkazem přitiskla levé ňadro na mladíkovo rameno. Z tuctů pohledných, hladce oholených vědátorů, kteří se nabízeli jako průvodci, si vybrala tmavovlasého Anthonyho. Kouzelně mladý! Jedenadvacet, dvaadvacet let? Když dala vnímavý věk stranou, pak si hocha vytipovala z dalšího důvodu. Už při první prohlídce vědeckého komplexu si všimla, jak po ní šilhá jiskřivýma očima. Samozřejmě koukal na prsa. Jakmile to postřehla, bleskurychle uhnul pohledem. Vyučovala na Hopkinsově univerzitě dost dlouho na to, aby poznala, kterého ze studentů zajímá něco víc než čerpání vědomostí. Obdivovatele vždy jemně odmrštila, nicméně nyní hodlala doutnající city využít. Usoudila, že mladíka zavřeného patrně od dětství v mužském klášteře vyvede ženská pozornost z míry. Jeho bezprostřední reakce prokázala, že se nemýlila.

Anthony ztěžka polkl a tváře mu zčervenaly. Mírně se odtáhl, aby utekl svůdnému dotyku.

Joan získala výhodu. Vklouzla na sousední stoličku, přehodila nohu přes nohu a položila ruku na mladíkovo koleno. „S nesmírným zájmem si vyslechnu vaše vlastní teorie, Anthony. Nějaký ten pátek už zde pracujete. Tak co si myslíte o el Sangre del Diablo? Lehounce mu stiskla koleno.

Anthony se ohlédl dozadu ke skleněné příčce, za níž hlídkoval Carlos. Výhled na Joaninu ruku zakrývala těla sedících. Tentokrát se mnich neodtáhl, třebaže jeho obličej dostal odstín rudé růže. Seděl tam zcepenělý, doslova jako socha. Kdyby Joanina ruka zabloudila výš po jeho stehnu, odhalila by, jak se vzrušil.

Joan strávila celé odpoledne broušením kolem vyvolené oběti. Tu se mladíka dotkla, tu mu šeptla něco do ucha. Flirtováním a jemným naléháním docílila, že skončili tam, kam se odpočátku chtěla dostat: v laboratoři, kde prováděli rozbory vzorků záhadného kovu. A nyní zahájila vpravdě hazardní partii.

Joan naklonila hlavu k ramenu a hořící zájmem na mnicha pohlédla. „Tak povězte mi, Anthony, o jaký druh kovu se podle vás jedná?" Mnich se zajíkl a posléze vykoktal: „Možná je to... nan... nanobot." Teď pro změnu Joan strnula, vykulila oči a nechala ruku bezděčně sklouznout z mladíkova kolena. „Promiňte?"

Anthony vehementně přikývl, vydechl a zjevně rád, že se ocitl na důvěrně známém poli, již uvolněněji vysvětlil: „Několik z nás... tedy mladších výzkumných pracovníků... dospělo k závěru, že ten kov je ve skutečnosti hustou kumulací nanobotů."

„Podobně jako v nanotechnice?" zeptala se Joan.

Četla několik vědeckých statí, které se zabývaly možností sestrojit ze subminiaturních prvků, pohybujících se na úrovni molekul, ba dokonce atomů, stroje - nanoboty. Poslední článek vyšel v *Scientific American*. V kostce popisoval první pokus sestavit mikroskopického robota, který provedl kolektiv vědců UCLA. Rychle si vybavila, co ukázal elektronový mikroskop v její pracovně, když kov zkoumali: drobounké částečky vzájemně spojené v mřížce háčkovitými ocásky. Ale nanoboti? Vyloučeno! Zdejší mládež se zřejmě vyžívá v literatuře science fiction.

„Pojďte se podívat," řekl Anthony nadšený, že se může před návštěvou blýsknout. Přitáhl si tác a stříbrolesklou pinzetou opatrně uchopil jednu zlatou kuličku, kterou vložil do přístroje před sebou. „Elektronová krystalografie," pochlubil se. „To je náš vlastní design. Dokáže z krystalové soustavy kovu oddělit jednu jednotku a sestavit trojrozměrný obraz. Jen sledujte."

A poklepal pinzetou na obrazovku počítače. Joan natáhla krk, vylovila brýle a v danou chvíli dočista zapomněla mladého mnicha svádět. Když Anthonyho požádala o ukázku nějakého vzorku, ani ve snu by ji nenapadalo, že se podívá takhle zblízka. Svodům teď podlehla

Joanina badatelská duše.

Na obrazovce se objevil detailní záběr průhledné klece, která se pomalu otáčela, aby vystavila na odiv všechny stěny. Joan ihned poznala mikroskopickou částici kovu, kterou viděla tam doma. Tvar osmiúhelníku... šest výběžků tenkých jako řasy: po jednom na horním a dolním vrcholu, čtyři paprskovitě vybíhaly zprostředka a všechny měly na konci čtyři háčky jako malinké drápky, vrabčí párátky.

Anthony použil místo ukazovátka tužku. „Tvar a celková struktura jasně připomínají hypotetického nanobota, kterého popsal ve své knize *Engines of Creation* Eric Drexler. Vyprojektoval molekulární stroj, tvořený dvěma částmi: počítačem a stavitelem, což převedeno do srozumitelnějšího jazyka znamená mozek a sílu svalů.“ Poklepal špičkou tužky na střední osmiúhelníkové jádro. „Zde máme centrální procesor, programovaný mozek obklopený šesti uzly neboli staviteli. Ústředna dokonale ovládá všechna ramena.“ A sjel špičkou tužky k zahnutým drápkům. „Zde máme to, co Drexler nazývá molekulární polohovadla.“

Joan v zamyšlení svraštila čelo. „A vy myslíte, že tahle věc opravdu dokáže manipulovat hmotou na molekulární úrovni?“

„Proč ne?“ nadhodil Anthony vyzývavě. „Vždyť i my máme v těle enzymy, které fungují jako přirození organičtí nanoboti. Vezměte si jen mitochondrie v našich buňkách... tyto součástky nejsou nic jiného než mikroelektrárny, které zpracovávají hmotu na úrovni atomů, neboť konečným štěpením živin dodávají buňkám ATP chemicky vázanou energii. Dokonce i tisíce virů jsou v podstatě živou formou molekulárních strojů.“ Zaníceně pohlédl na Joan. „Tak vidíte. Matka Příroda nás už dávno úspěšně předběhla. Nanoboti existují od nepaměti.“

Joan pomalu přikývla a vrátila se k obrazovce. „To opravdu vypadá téměř jako vir,“ zamumlala. Nesčetněkrát viděla pod elektronovým mikroskopem fagocyty, jak požírají útočící mikroby. Nájezdníci se na zvětšeninách jevili jako měsíční moduly přistávající na membránách buněk vypadali spíš jako stroje než jako živé organismy. Obraz, který měla před očima, jí připomněl stovky virologických rozborů, které v minulosti provedla.

„Co jste říkala?“ zeptal se Anthony.

Joan sevřela rty. „Jenom jsem přemýšlela nahlas. Ale máte pravdu. Dokonce i priony, které způsobují nemoc šílených krav, lze považovat za nanoboty. Cokoli, co na molekulární úrovni upravuje DNA...“

„Přesně tak! Organičtí nanoboti!“ zajásal Anthony s tváří planoucí vzrušením a znovu ukázal na obrazovku. „Myslíme si... tedy náš kroužek si myslí, že máme co do činění s vůbec prvním objeveným anorganickým nanobotem.“

Joan si promnula čelo. *I to je možné.* Jenže by byla moc zvědavá, k jakým koncům všechno spěje a jakým účelům měl ten zázrak sloužit. Prozatím vzbuzoval jen obavy. Vzpomněla si na výstrahu, kterou Francisco de Almagro vyryl na rub svého krucifixu. Děsil se jakési morové rány, kterou dával do souvislosti se záhadným kovem. Jestliže mnich dospěl ke správnému závěru, pak možná mají na dosah klíč k Pandořině schránce. Řada přírodních „organických nanobotů“, které pro příklad uvedla, náležela mezi obávané hybné páky epidemií viry, bakterie, priony... Vnitřně pocítila, že kdyby měla víc času, mohla by záhadu rozlousknout. Obzvlášť s takovým vybavením. Závistivě se rozhlédla po obrovské laboratoři.

Nejprve však musí provést jeden experiment. Dřív než si člověk začne zahrávat s nosiči nemocí, měl by nalézt způsob, jak je sterilizovat. A mrtvý mnich ve svém kryptogramu naštěstí narýsoval cestu: *Prométheus drží v rukou naši spásu...*

Prométheus, jenž přinesl lidstvu oheň.

Vyplatí se hledat zde odpověď? Oheň se odjakživa užíval jako osvědčený sterilizační prostředek. Joan si vzpomněla na poznámku Dalea Kirkpatricka. Metalurga na substanci Z velmi udivilo, jak dokonale dokáže zužitkovat jakýkoli druh energie. A zkusil vůbec někdo vystavit ten kov vysokému žáru? Navzdory citlivosti a přizpůsobivosti, jakou vykazuje, by kupříkladu přímý plamen nemusel přežít.

Joan sem přišla ověřit vlastní teorii. Přišla ukrást vzorek, jenž pokusu poslouží. Pokradmu pohlédla dozadu na Carlose. Hlídací pes, až příliš si jistý bezpečnostními opatřeními opatství, se očividně nudil. Nač by si měl dělat těžkou hlavu s pouhou ženskou?

Joan sejmula brýle a prudce se narovnala, čímž na otáčivé stoličce ztratila rovnováhu a padla na Antonyho, který se právě natahoval pro pero. Mladík se lekl a ucukl paží tak nešťastně, že loktem vyrazil Joan brýle z ruky. Ta předem zařídila, aby dopadly na tác s vzácnými vzorky. Zlaté kuličky se roztancovaly a rozkutálely po stole jako rozsypané skleněnky.

Anthony vyskočil. „Moc se omlouvám. Měl jsem dávat pozor. Jsem strašný nešika."

„V pořádku. Nic se nestalo."

Joan sklouzla ze stoličky a hbitě sebrala do dlaně dvě kuličky, které zatím nestačily spadnout na podlahu. Ze sousední kukaně se přiřítili laboranti, aby kolegovi pomohli drahocenné vzorky posbírat. Joan ustoupila stranou, aby nepřekážela.

Po jejím boku se v mžiku vynořil Carlos s namířenou pistolí. „Co se tady děje?"

Joan nechala uloupený poklad vklouznout do kapsy a prstem ukázala na čtveřici uprostřed horečné činnosti. „Tohle až moc dobře znám. Zdá se, že ani vaše bohem požehnaná laboratoř neunikne Murphyho třetímu zákonu."

„Jenž zní?"

Joan s nevinným výrazem vzhlédla ke Carlosovi a zašvitořila: „Všude se něco posere."

Carlos se zlostně zamračil a drapl Joan za loket. „Už jste tady byla dost dlouho. Jde se!"

Zajatkyně se nevzpírala. Měla to, pro co sem přišla. Dostala dokonce mnohem víc.

Anthony, který po čtyřech lezl po podlaze, se vzpřímil do kleku a zvedl ruku na pozdrav. Dáma se graciézně rozloučila slibným úsměvem a zamáváním. Mladík si zasloužil mnohem víc než tak skrovnou odměnu.

Carlos vedl Joan podzemním bludištěm zpátky do cely. Cestou si pomyslela, jak dokonale do sebe zapadá, že se zbytky španělských inkvizitorů zahrabaly jako krtci do incké mučírny, která se nejméně vyrovnala jejich slavným zařízením. Docela by ji zajímalo, jestli byl výběr lokality náhodný, či cílený. Jeden trýznitel jednoduše převzal sídlo coby dědictví po jiném trýzniteli.

Brzy stanuli přede dveřmi Joanina nehostinného útulku. Carlos jen kývnutím přikázal, aby vešla dovnitř. Joan zaváhala a otočila se k tělesnému strážci.

„Ani nepředpokládám, že byste měl cigaretu." Nekouřila, což však on nevěděl. Zatvářila se zkormouceně, jako by velmi trpěla. „Už dva dny jsem na suchu. Je to k nevydržení."

„Opat přísně zakázal kouření na území opatství."

Joan posmutněla. „Ale teď přece není doma, nemám pravdu?"

Carlosovy rty se rozehrály téměř nepostřehnutelným úsměvem, oči přejely chodbu od jednoho konce k druhému a ruce vyčarovaly krabičku cigaret. Určitě zabavenou, neboť tajně kouřit za zavřenými dveřmi se tomuhle ostrému hochovi ani trochu nepodobalo. Carlos vyklepl dvě cigarety. „Tady máte."

Joan zastrčila jednu do kapsy a druhou vsunula mezi rty. „Nevadí vám to?" zamumlala skrz filtr a přiklonila se blíž s němou žádostí o oheň.

Bubácký výraz se vrátil, ale potom Carlos zalovil v záhybech kutny, vytáhl zapalovač a zapálil Joan cigaretu.

„Děkuji," hlesla plná vděčnosti.

Carlos beze slova znovu pokývl k cele.

Joan labužnicky popotáhla, udělala čelem vzad a poslušně vplula dovnitř.

„Tohle svinstvo vás zabije," řekl Carlos, než zavřel a zamkl dveře.

Joan slyšela, jak se jeho kroky vzdalují. Opřela se zády o dveře a dlouze vydechla. Jakmile vyfoukla kouř, který zadržovala v ústech, rozkašlala se. Ale zvládla to! Dopřála si chvilku klidu, aby si vychutnala vítězství. Potom se odlepila od dveří a pustila se do práce. Hrozilo, že v laboratoři zjistí, že pár vzorků chybí, a nepřála by si být odhalena coby pachatel.

Přešla ke stolku a posadila se. Vytáhla cigaretu z úst, opatrně ji odložila na okraj stolku a usmála se. Vida. Dřív než sem doputovala, mladý obdivovatel jí stačil poslat abstrakta a články o nanotechnice! Vzápětí sebou trhla. Co když všude zabudovali skryté kamery? Joan se sklonila nad štosem a jala se papíry přebírat. S radostí si všechno přečte, aby se dozvěděla víc o mnichově teorii, nicméně později. Když hromádku odsouvala stranou, do očí jí padl odstavec v Anthonyho zprávě, která skončila navrchu: *Dospěli jsme k přesvědčení, že každá částice v soustavě zmíněného kovu je ve skutečnosti mikroskopickým výrobním zařízením. Pak si však musíme položit dvě otázky. Zaprvé: pro jaké účely bylo zařízení vyprojektováno? Zadruhé: kdo zařízení naprogramoval?*

Joan mírně narovnala záda a zahloubala se nad dvojicí otázek. Nanotechnologie? Znovu si v duchu vybavila krystalickou mřížku se čtyřprstými pacičkami. Jestliže se mladý badatel trefil do černého, potom čemu měl ten podivný kov sloužit? Copak de Almagro před pěti sty léty odhalil pravdu? Pravdu, která ho vyděsila?

Joan se znovu naklonila nad stůl, aby zakryla lest, a vytáhla z kapsy jednu zlatou perličku. Bez ohledu na věci příští jedno věděla jistě. Mumifikovaný kněz pravděpodobně nalezl cestu, jak zničit kov, jenž mu naháněl pekelný strach.

Joan zakoulela kuličkou po dubové desce. Zahřátím dostal kov konzistenci měkkého vosku, takže vyžadoval něžné zacházení. Vzala pero a na hrot nabrala špetičku, kterou opatrně ukápla na desku. Musela šetřit. Odebraný vzorek pro nadcházející test měl velikost mravence.

Potom zvedla odloženou cigaretu, odklepla popel a žhavý konec přiblížila těsně nad kov. „S vaším dovolením, pane de Almagro, uvidíme, jestli Prométheus znamená naši spásu.“

Sevřela rty a do ruda rozpáleným koncem cigarety se dotkla zlatého zrnka.

Reakce nebyla hromová. Zvukově se rovnala hlasitému škytnutí, avšak výsledek překonal nejdivočejší představy. Silná tlaková vlna odmrštila Joaninu ruku a vyrazila cigaretu z prstů. Do vzduchu se vznesl sloup dýmu páchnoucího po spáleném dřevu. Vyjeknutí, které se překvapené Joan vydralo z hrdla, znělo hlasitěji než výbuch. Joan zamávala rukou, aby odehnala kouř. V dubové desce zela díra s černě opálenými okraji.

„Bože můj!“ hlesla Joan a v duchu poděkovala své šťastné hvězdě, že jí moudře poradila nepoužít celou třpytivou kapku. Jinak by stůl skončil v prachu, pokud by rovnou neproboural zeď.

Joan se ohlédla a naslouchala, zda někdo nepřichází. Ticho na chodbě napovídalo, že domácí páni nic neslyšeli. Stále ještě trochu otřesená vstala a po špičkách se přikradla ke dveřím. Ohmatala zámek. V hlavě se jí zrodil plán. Potěžkala v dlani dvě zlaté kuličky. Horečně přemýšlela. Musí odtud dostat zprávu ven. Musí upozornit zejména Henryho.

Nejraději by to provedla sama. Jenže má dostatek munice, aby si prostřílela cestu na svobodu? Stěží...

Joan ustoupila od dveří. Musí vystihnout pravý okamžik. Musí ještě počkat. Být trpělivá jako nebohý dominikán. Trvalo pět set let, než jeho poselství vyplavalo na světlo boží. Zadívala se na propálenou díru ve stolu. *Konečně vás někdo uslyšel, Francisco de Almagro.*

Henry stál na makadamovém pásu ze všech stran lemovaném hradbou pralesa a pozoroval západ slunce. Čekal, až obří vrtulník doplní palivo. Šest mužů z posádky mezitím nakládalo do nákladního prostoru poslední zásoby. Henry se raději stáhl stranou, až na konec zchátralé ranveje poseté prázdnými kanystry a odpadky, které tam při přistávání navál vír vrtule. Skládka se skvěla hned vedle nedaleké dřevěné boudy. Ve stínu přístřešku, jenž měl představovat verandu, se opat Ruiz dohadoval s chilským mechanikem o ceně benzinu. Muž neustále kroutil podobaným obličejem, což naznačovalo, že vedou žhavou debatu. Opat vypadal jako nefalšovaný brázdič safari od chvíle, kdy vyměnil kněžské roucho za khaki oblek.

Henry se k dvojici otočil zády. Kousek dál vlevo postávali dva ozbrojenci z opatova doprovodu a svědomitě hlídkovali, aby se náhodou on - šedesátiletý profesor nevrhl do džungle. Naprosto zbytečné opatření. I kdyby se mu podařilo stráže odzbrojit a utéct, dobře věděl, že by v pralese nepřežil ani deset kroků.

V mezerách zelené opony Henry pochytil záblesky. Sluneční paprsky se nepochybně odrážely v naleštěném kovu. Guerilly se stáhly z dohledu, z úkrytu bedlivě pozorují dění a chrání vlastní zboží. Tohle zapadlé letiště bylo jasně základnou pašeráků drog a zbraní. Henry si rovněž všiml beden ruské vodky, naskládaných u boční stěny chatrče, z čehož usoudil, že zde bude také centrála černého trhu.

Nezbývalo než odevzdat se do rukou osudu. Letěli z Cuzka celé odpoledne, než dosedli na neznačený pás, který se nenajde na žádné mapě. Odhadoval, že přehoupnout se na druhou tajnou čerpací stanici poblíž Machu Picchu potrvá nejméně čtyři hodiny a další tři čtyři hodiny zabere, než doletí k rozvalinám města. Měli by přistát zítra, s východem slunce.

Do té doby musí vymyslet, jak zmaří opatovy záměry. Vypořádat se s vycvičeným mužstvem holýma rukama považoval za zcela nemožné.

Zbývala jedině lest.

Opat Henrymu dovolil, aby v krátkosti pohovořil s Philipem Sykesem. Ve studentově hlasu postřehl obrovskou úlevu, avšak zároveň strach. Henry se znovu proklel. Dostal do pěkné kaše nejen vlastního synovce, nýbrž i ostatní. Musí najít způsob, jak všechny ochránit. Jenže zatím neměl sebemenší představu, co se dát dělat.

Od vrtulníku kdosi zavolal. Nádrže byly vrchovaté a nic nebránilo pokračovat v cestě.

„Skončete nakládku!“ zařval Ruiz do rachotu rotorů a vecpal Chilanovi do natažené dlaně svazek bankovek. Nakonec se přece jen dohodli.

U vrtulníku čekaly na naložení poslední bedny s kopáčským nářadím a demoliční výbavou. Henrymu neunikly čtyři přepravky, na jejichž postranních dřevěných latích byly vypáleny nápisy azbukou. Dozajista ruský kontraband: granáty, bojové pušky AK47, plastické trhaviny. *Hora výzbroje pro jeden archeologický tým*, pomyslel si Henry hořce.

Opat mávl na stráž, aby doprovodila Henryho k vrtulníku. Henry nepodlehl iluzím. Uvědomoval si, že je pouze kusem nářadí, živým nástrojem k jednorázovému použití, určenému k vyhození. Tušil, že jakmile opat dostane, co chce, potom jak on, tak Joan, Sam a všichni včetně dělníků na vykopávkách skončí stejně jako Dale Kirkpatrick tam na chodbě Hopkinsovy univerzity s kulkou v zádech, obličejem k zemi, bezvládně ležící v kaluži krve.

Henry se pokojně nechal dovést k vrtulníku. Věděl, že bude lepší neklást odpor. Dokud byla Joan v zajetí, musí vyčkat a ostražitě číhat na jakoukoli příležitost, která se může vynořit. Když se loudal po ranveji plné svinstva, vzpomněl si na poslední chvilku s Joan. Ucítil vůni jejích vlasů, hladkost její pleti a horký dech na krku, když mu šeptala do ucha. Při pomyšlení, v jakém se nachází nebezpečí, bezděčně sevřel pěsti. Nesmí dopustit, aby jí ublížili. Ani teď, ani potom. Však on přijde na to, jak ji vysvobodit.

Opat Ruiz byl samý úsměv, když Henry došel k čekajícímu vrtulníku. „Zvedáme kotvy, profesore Conkline,“ zahalekal a vyšplhal se do kabiny. „Vzhůru na vaše Mračné trosky!“

Henry přijal opatovy žoviální manýry s kamenným obličejem, a dokonce dovolil, aby mu jeden strážce pomohl nastoupit. Jakmile se ocitl na palubě, sedl si vedle opata a poslušně se připoutal.

Opat se přes objemné břicho naklonil k pilotovi. Chtěl znát nejčerstvější novinky. Museli dát hlavy těsně k sobě, aby se v řevu motorů slyšeli. Pilot přitom párkrát ukázal na sluchátka, která si stáhl z hlavy. Když se Ruiz vrátil k Henrymu, neusmíval se. „Tam v horách nastaly nějaké potíže,“ sdělil vážně.

Henrymu se rozbušilo srdce tak prudce, že málem roztrhlo hruď. „Co se stalo?“

„Váš synovec se spojil se studentem v táboře. Zdá se, že fotoreportér *National Geographic* se dostal do pěkné bryndy.“

Henry si vzpomněl, že Philip se zmínil o Normanově zranění. Hlídací psi mu však dopřáli jen krátký rozhovor, proto se nedozvěděl žádné podrobnosti. Z Philipova překotného líčení pouze vyrozuměl, že novinář nutně potřebuje lékařské ošetření.

„Co se děje?“

Nicméně opat, zamračený jako noc, již sestupoval zpátky na zem. „Změna plánu,“ oznámil temně. „Musíme natankovat tolik paliva, abychom dolétli až na výzkum. Žádná další mezipřistání. Nesmíme se zdržovat.“

Henry pevně chňapl Ruize za loket. „Tak co se přihodilo?“

Jeden strážce hbitým úderem srazil Henryho ruku. Opat ochránce zpražil pohledem a odpověděl: „Ze slov vašeho synovce vyplývá, že Inkové se chystají raněného obětovat.“

Henry strnul zděšením.

Ruiz mu konejšivě poklepal na koleno. „Neobávejte se, profesore Conkline. Nevylučuji, že fotoreportéra již nestihneme zachránit. Ale ostatní odtamtud dostaneme, dřív než je zabijí. Přísahám.“ Přidržel si slamák na hlavě a pod točící se vrtulí kolébavě zamířil k chatrči.

Henry klesl na sedadlo, zaklonil hlavu a zaťal pěsti. Krvavé rituály. Nedovedl si představit, že je v současnosti něco podobného možné, leč když vzal v úvahu incké náboženské obřady, pak s tím měl počítat! Sam s přáteli uvízli v pasti. Brzy budou sevřeni jako v kleštích mezi dvěma krvelačnými hyenami následovníky španělské inkvizice a ztraceným kmenem inckých válečníků.

Okénkem viděl, jak opat zvednutím palce dává pilotovi znamení, že věc se podařila. Vzápětí se k čekajícímu vrtulníku vypravili dva špinaví muži, kteří před sebou kouleli plné barely. Henry přivřel oči. Měl důvodné podezření, že opata nepřiměla ke změně plánu nezištnost podnícená touhou pomáhat bližním v nouzi. Nešlo mu o záchranu pár mladých životů. Bránil především vlastní zájmy. V sázce bylo něco, co leželo tam nahoře. Kdyby Inkové studenty zabili, místo, kde se nachází ložisko el Sangre del Diablo, by mohlo zůstat na další řadu století ztraceno. Opat Ruiz nehodlal riskovat a bez řečí naplnil dlaně nyní smějícího se Chilana dvěma hrstmi bankovek.

Henry pocítil, jak se vrtulník zhoupl, když se rezervní barely se žuchnutím usadily v nákladním prostoru. Mezitím přispěchal i opat, aby se znovu vyškrábal na palubu.

Henry opřel hlavu o stěnu kabiny a v záchvatu zoufalství tence zasténal.

Čas se nemilosrdně krátil, což platilo pro všechny.

Maggie mlčky sledovala, jak Sam chodí sem a tam po kamenné místnosti podobný rozdrážděnému býkovi, který se už už chystá vyrazit do arény. Stetson svíral tak pevně, že mu zbělely klouby na ruce, a opakovaně jím plácal do stehna. Jakmile dostali zpátky vlastní ošacení čistě vyprané a suché, Sam se převlékl do džíns a vesty. Maggie vytušila, že změna oděvu odráží Samovu zlost a rozčarování Inky.

Přestože Samovo chování naprosto chápala, osobně setrvala ve volné indiánské tunice, neboť nechtěla hostitele urazit. Denal smýšlel stejně jako ona.

Sam se celé odpoledne snažil šamana přemluvit, aby jim umožnil přístup do chrámu, nebo alespoň požádal muže, aby přinesli Normana zpátky. Kamapak omílal stále totéž. Sam ani nepotřeboval tlumočníka. Odpověď si už uměl přeložil: „To je zakázáno.“ A jelikož nikdo z domorodců nehodlal za žádnou cenu prozradit, kde se posvátný chrám skrývá, nemohli ani spřádat plány na záchrannou akci. Zalesněné údolí plošně zabíralo tisíce hektarů. Byli Inkům vydáni na milost a nemilost.

„Zavolal jsem Philipovi. Aspoň rámcově zná situaci,“ vychrlil Sam téměř bez dechu. „Jenže Sykes se rovná nulová pomoc.“

Maggie přistoupila k Samovi a uchopila ho za paži, aby pobíhání od stěny ke stěně zastavila. „Uklidni se, Same.“

Samovy oči zaplály rozčilením a zoufalstvím. Cítil se vinný. „Je to moje chyba! Neměl jsem nechat Normana samotného. Nač jsem myslel?“

„Přivítali nás jako součást kmene. Přijali nás opravdu srdečně. Jak jsme mohli něco podobného předvídat?“

Sam zakroutil hlavou. „Ale přesto jsem měl podniknout bezpečnostní opatření. Nejdřív Ralph... teď Norman. Kéž bych... kéž bych jenom...“

„Co?“ zeptala se Maggie a vší silou stiskla Samovu paži. Rozhodla se přimět ho, aby vzal rozum do hrsti a poslouchal. Patetické řeči a bití se v prsa nepřinášely žádný užitek. „Co bys dělal, Same? Co bys udělal, kdybys tady seděl, když si Inkové přišli pro Normana? Ty si snad myslíš, že by se nechali zastavit? Jakýkoli odpor by patrně vyústil v zabití nás všech.“

Sam ve snaze vyškubnout se ze železného stisku trhl ramenem a z očí vystřelil pár blesků. Posléze se však krotce zeptal: „Tak co podnikneme? Nebo budeme čekat, až nás jednoho za druhým seberou a...“

„Použijeme naše mozky. Musíme jasně myslet.“ V důvěře, že už zmoudřel, Maggie Sama pustila. „Zaprvé se nedomnívám, že si na nás brousí zuby. Normana odnesli do chrámu proto, že byl raněný. Nás nic nebolí, nejsme nemocní a máme dost sil.“

„Snad...“ Sam koukl na Denala, jenž stál u rákosové rohože zakrývající vchod. Potom uhnul očima a ztišil hlas: „A co on? Odkládají tam také děti.“

„Denal už má pubertu za sebou. Podle Inků je tedy dospělý. Pochybuji, že by mu něco hrozilo.“

„Jenže viděla jsi, jak na něj civí, když vyjde na ulici? Jednak v nich vzbuzuje děsnou zvědavost a jednak je uvádí ve zmatek.“

Maggie přikývla. A do třetice vzbuzuje strach, dodala jen v duchu, neboť nechtěla Sama znovu vyvést z míry.

Denal od dveří upozornil: „Lidi přicházejí.“

Maggie rovněž slyšela ruch. Blížící se zástup se nijak nesnažil příchod utajit. Lidé vzrušeně klábosili a houf shromážděný nedaleko obydlí se dal dokonce do zpěvu.

Sam rychle přešel k Denalovi. „Co se děje?“

Denal pokrčil rameny, avšak Maggie postřehla, jak se mu třesou ruce, když odhrnul závěs. Sam položil chlapci na rameno ochrannou ruku a volnou pravačkou uchopil winchestrovku. Poté ozbrojený vyšel s Denalem po boku na zápraží, narovnal záda a připraven na střetnutí zaujal bojovný postoj.

Maggie se hbitě připojila k dvojici. Nechtěla, aby Sam provedl nějakou nerozvážnost.

Slunce už zapadlo a terasovitou vesnici zahalila noc. Vůbec si neuvědomili, jak dlouho probírali Normanův únos. Jako jediná lampa visel na obloze úplněk, zatímco temnotu uliček prozářily planoucí pochodně, které připomínaly plující hvězdy.

Trojice napjatě pozorovala, jak se přilehlé náměstí plní stále rostoucím davem Inků. Někteří drželi pochodně a jiní si přinesli pazourky, jimiž vykřesávali jiskry, které se rozlétaly do noci jako světlušky. Na protější straně náměstí se rozezněly bubny, jejichž rytmus zlákal pětici domorodek k tanci, který rozevlál tuniky kolem jejich nohou. Ve středu náměstí vzplál náhle mohutný oheň.

„Další oslava,“ poznamenala Maggie.

Jeden muž s bílými zuby vyceněnými v úsměvu zamířil k hostům a cestou křesal kameny přesně do taktu bubnů. K sílícímu sboru se přidaly flétny a píšťaly.

„Vypadá to jako náš posranej čtvrtej červenec,“ zamumlal Sam.

„Bezpochyby zase pořádají nějakou party,“ usoudila Maggie. „Jenže co dneska slaví?“

Sam se zatvářil tak přepadle, že si okamžitě přála, aby radši mlčela. Přistoupila k němu. Uhodla, nač myslí. Studovala přece inckou kulturu. Po každém krvavém obřadu následovala oslava. Vykonaná oběť přinášela příležitost k veselí.

„Přece nevíme, jestli to má co do činění s Normanem,“ řekla, jako by Sama chtěla pře-

svědčit, že není důvod k obavám.

„A také nevíme, jestli nemá," odpověděl Sam temně.

Denal, který se držel co nejblíž dveří, znenadání popoběhl dopředu, ukázal před sebe a tence vykřikl: „Podívejte!"

Moře těl na náměstí se rozestoupilo a uličkou kráčela vysoká hubená postava oblečená do rezavé dlouhé košile a *yacolly*, černé pláštěnky uvázané k jednomu ramenu. Muž se potácel jako omámený nebo opilý.

Sam jen hlesl: „Norman?"

Maggie sevřela Samův loket, jako by se potřebovala něčeho přidržet. „Panenkomarjá, to je opravdu on!"

Pohlédli na sebe a vzápětí se rozběhli k Normanovi. Oslavující kolem se divoce rozvířili a rovněž hudba, jásot a zpět nabraly na síle. Dřív než se probojovali k novináři, se z davu vynořil Kamapak a zahradil jim cestu. V záři ohně přízračně vyniklo tetování na šamanových tvářích a krku: abstraktní symboly moci podivně propojené s opeřenými draky. Sam napůl pozvedl pušku, avšak Maggie stlačila hlaveň k zemi. „Nejdřív ho vyslechni."

Šaman promluvil vznešeně a Denal přeložil: „Váš přítel byl uznán bohy *janan pacha* za vhodného. Je nyní *ayllu*, jedna rodina se Sapa Inkou."

„Se Sapa Inkou?" zeptala se Maggie, aniž pustila hlaveň Samovy pušky. „Kdo to je?"

Leč šaman se již otočil a kývnutím skupinku vyzval, aby se společně vydali k Normanovi. Fotoreportér je konečně spatřil. Zamával malátnou rukou a jal se prodírat k nim. Obličej měl stále ještě bledý, avšak jeho pleť ztratila popelavý odstín a neperlila se potem z horečky. Celkově působil, jako by se vzpamatovával z otřesu. Sam si pospíšil a nechal ostatní pozadu.

Kamapak sledoval opětovné shledání s nelíčenou radostí.

Maggie s Denalovou pomocí zopakovala svou poslední otázku: „Nerozumím, co míníte slovy Sapa Inka." Nikdy by si nepomyslela, že tak malá vesnice má vlastního vládce, natož z dynastie božích synů. „Kdo je váš Sapa Inka?"

Když Denal dotaz přetlumočil, šaman se zakabonil a velmi pomalu odpověděl. Denal tázavě pohlédl na Maggie. „On tvrdí, že vám už řekl jméno Sapa Inky. Je to Inkarri. Žije v chrámu Slunce."

„Inkarri...?" Teprve teď si Maggie vzpomněla, že včera v noci se Kamapak opravdu zmínil o statečném králi, jehož nepřátelé sťali. Svraštila obočí.

Další vyptávání přeťal Sam, který s sebou přivlekl Normana. „Tomu neuvěříte," pronesl Sam na úvod a pobídl Normana: „Pochlub se."

Norman pozvedl roucho, aby odhalil nahé koleno. Maggie s nelibostí shlédla dolů, potom se předklonila, ale pořád neviděla nic zvláštního. Až po pár vteřinách zkoprněla, jako by ji polili ledovou vodou. „Mě snad šálí zrak!" vyrazila ze sebe.

Normanovo koleno bylo zahojené. Nejen zahojené. Nikde nebylo ani památky po pasece způsobené kulkou. Žádná zkrabatělá jizva coby pozůstatek po otevřené ráně, žádný šrám. Vypadalo to, že Norman nikdy žádné zranění neutrpěl.

„Leč to zdaleka není ta nejúžasnější věc," prohlásil Norman, čímž na sebe znovu strhl pozornost.

„Čím nás dál překvapíš?" nechal se zlákat Sam.

Norman si dlaněmi zakryl obličej. „Mé oči."

„Co máš s očima?" Zeptala se pro změnu Maggie, která si už všimla, že fotoreportérovi chybějí tlusté brýle.

Norman spustil klapky z očí, rozhlédl se po náměstí a slavnostně oznámil: „Vidím. Zrak se mi zlepšil na dvacet lomeno dvaceti. Nepotřebuji okuláry!"

Dřív než se ohromení studenti vzpamatovali, Kamapak zvedl paže k obloze a jeho hlas se jako zahřmění odrazil od kamenných zdí a rozlehl se nad zaplněným náměstím. Jeho slova nebyla určena jen hostům, nýbrž i celému inckému kmenu, který se tady shromáždil.

„Co říká?“ šeptl Sam Denalovi a zavěsil si pušku na rameno.

Chlapec otevřel pusu, avšak Norman ho předešel a začal monotónně odříkávat: „Tuto noc, kdy luna dorůstá svého zenitu, přijde Sapa Inka. Po řadě století sestoupí ze zlatého trůnu a přijde mezi svůj lid.“

Kamapak ukázal na dvojici studentů.

Norman s úžasem ve tváři dokončil: „Zde stojí budoucnost našeho kmene. Oni dovedou Inkarriho zpátky do *cay pacha*, středního světa. Incká říše znovu povstane.“

Shromáždění propuklo v ohlušující jásot a křepčení.

Pouze čtveřice cizinců tam stála mlčky a bez hnutí. Sam s pusou dokořán jen němě zíral a Maggie s pusou zavřenou jednoduše nenacházela slova. Jak mohl Norman šamanovi rozumět? Nebo si z nich prostě vystřelil a blábolil nesmysly? Denal, který vystrašenýma očima visel na fotoreportérovi, se přitiskl k Maggie.

Norman nevinně pokrčil rameny a řekl: „Hej, proberte se, kamarádi! A nekoukejte na mě, jako byste žádali vysvětlení. I španělštinu jsem po prvním ročníku vzdal.“

Jak slavnost pokračovala, skupina se usadila na schodech vedoucích dolů na náměstí.

Sam přirozeně hořel zvědavostí a hned na Normana zaútočil: „Tak nám pověz, co se stalo. Jak vůbec vypadá zdejší chrám Slunce?“

Norman zavrtěl hlavou a lehce přejel prstem po zahojeném kolenu. „Já vlastně nevím.“

„Jak nevíš, co nevíš?“ zeptala se Maggie, která seděla po Normanově levici.

Denal si hověl o schod níž a se zájmem sledoval veselicí. Přitom kouřil jednu z posledních drahocenných cigaret a pokaždé, když dlouze popotáhl, se žhavý konec rozzářil jako červené světélko. Po hrůze, kterou ten den prožili, Sama ani nenapadlo vytknout chlapci jeho jedinou neřest.

„Tak jak ten chrám vypadá?“ trvala Maggie na odpovědi.

Norman na ni pohlédl očima plnýma obav a zlosti. „Nevím... nevím... zkrátka nevím!“

„A co potom víš? Co si jasně uvědomuješ!“ zeptal se Sam.

Norman se odvrátil. V jeho obličeji se odrážela žlutooranžová zář plamenů. „Vzpomínám si, jak únosci vešli do našeho pokoje a vytáhli mě z postele. Snažil jsem se bránit, ale byl jsem moc zesláblý. Zmohl jsem se tak akorát na pár kopanců podotýkám, že dobře mířených. Zakrátko už mě dva válečníci napůl nesli po stezce a musím dodat, že se mnou nezacházeli v rukavičkách. Podle slunce jsme směřovali na jih. Asi po tři čtvrtě hodiny jsme došli k jižnímu úbočí kaldery, nad kterou přímo visí ten vysoký černý vulkán. Následovalo příkré stoupání a pak se před námi objevila tmavá puklina ve skále. Vchod do podzemní chodby, která protíná stěnu sopky.“

„Kam vede?“ zeptal se Sam.

Norman mu věnoval letmý pohled. „To nevím. Ale jsem si naprosto jist, že na konci tunelu jsem viděl denní světlo.“

„Možná obě sopky propojuje,“ přispěla špetkou do mlýna Maggie. „Jako cesta do inckého *janan pacha*.“

„Co jiného jsi viděl?“ zeptal se Sam.

Norman unaveně potřásl hlavou. „Pamatuji si, že mě pěkný kus cesty nesli dolů, až se vpředu vynořila jeskyně. Přesněji boční jeskyně, protože chodba pokračovala a zleva vycházelo světlo... světlo loučí.

Jakmile jsme dorazili ke vchodu do sluje, někdo vyšel zevnitř a pozvedl hůl nebo jakousi berlu. Tak moje gorily pozdravil.“ Fotoreportér se zadíval do země a svraštil čelo.

„A?“ pobídl Normana Sam.

„A nic. Potom nastalo zatmění mysli. Sladké bezvědomí. Dál si vybavuji, jak mě vedli chodbou zpátky, a když jsme vyšli ven, poslední paprsky zapadajícího slunce mě oslepily.“ Norman se ukazováčkem píchl do hrudi. „A měl jsem na sobě tenhle háv.“

Maggie se mezitím předklonila na kamenném sedadle a přímo hltala Normanovo vyprá-

vění. „A rozumíš inckému jazyku...“ Nevěřícně zavrtěla hlavou. „Patrně použili nějakou hypnotickou učební metodu. To by vysvětlovalo výpadek paměti. Ale to vyléčení... tvoje koleno... a zrak... Taková léčitelská úroveň přesahuje hranice všeho, co dokáže západní medicína. Je to... téměř zázračné!“

Sam se zamračil. „Já nevěřím v zázraky. Skutečnost je jiná. A odpověď se ukrývá v chrámu.“ Podíval se Normanovi přímo do očí. „Našel bys cestu zpátky?“

Norman našpulil rty a po chvilce přemýšlení řekl: „Myslím, že ano. Pěšina je čistě prosekána pralesem, takže vás sama vede. Navíc je po kraji v rozmezí zhruba sto metrů značená vysokými kamennými patníky. Válečníci se u každého zastavili, cosi zableptali a šlo se dál.“

„Modlitební sloupy,“ zamumlal Sam. Byl si vcelku jist, že v případě nutnosti by cestu do chrámu Slunce našel. Pro teď se však musí spokojit s tím, co ví. Zítra přijede strýček Hank, tak nechť všechny prapodivné záhady posoudí vlastním odborným zrakem. Po dnu naplněném strachem a děsivými událostmi necítil Sam nic víc než úlevu, že se Norman vyléčil, a vůbec nezáleželo na tom jak a proč.

Divoké bubny na protější straně náměstí pozvolna ztichly a tanečníci zpomalili, až zůstali stát na místě. Na kamenný podstavec vystoupila žena a začala zpívat. Její jemný hlas se tklivě nesl ohněm prozářenou nocí. Zakrátko se k pěvkyni jednohlasně připojil celý sbor a na sto hlasů jako pára stoupalo vzhůru k půlnoční obloze. Denal se bezděčně připojil k domorodcům. Přestože Sam nerozuměl slovům, niterně vnímal radost a posvátnou úctu, které z písně prýštily. Zněla téměř jako křesťanský chorál.

V myšlenkách si Sam pohrával s Magiiným výrokem. *Zázraky. Co když Inkové opravdu narazili na zázračný léčivý pramen? Obdobu bájné fontány mládí v Ponce de Leon?* Při pomyšlení, že by učinili tak fantastický objev, vyschlo Samovi v ústech.

Když Sam naslouchal poklidnému zpěvu a očima bloudil po náměstí, znovu se neubránil ohromení. V davu nespatřil žádné děti, žádná miminka v náručích žen, žádná batolata tahající mámy za sukně. Nespatřil ani střední ročníky, ani vrásčité starce a stařeny, kteří se v indiánských komunitách těšili velké vážnosti a nesměli chybět na žádném potlachu. Zdejší vesničané jako by byli jednotného věku krásného mládí, jak napovídaly obličeje obrácené k úplňku.

Co je to za lidi? Koho vůbec objevili? Samovi přejel po zádech mráz, jenž neměl co do činění s nočním chladem, který se snesl do údolí.

S posledním vydechnutím jako vlna zaplavilo náměstí ticho. Samovu pozornost upoutalo dění na jižní straně, kde oslavující padli na kolena. Také drobná pěvkyně sestoupila ze svého pódia a poklekla. Vbrzku zůstala na nohách jediná postava. Stála nehnutě na vzdáleném kraji náměstí. Byl to muž vysoký nejméně metr osmdesát, což bylo na Inku hodně, a držel hůl završenou symbolem planoucího slunce.

Maggie přátele pobídla, aby rovněž poklekli. „To musí být Sapa Inka,“ zašeptala.

Sam se spustil na kolena, neboť by nerad vládce urazil. Uvědomoval si, že věci příští budou velmi záviset na dobré vůli tohoto muže.

Muž pomalu vykročil. Jak procházel davem, lidé skláněli čela až k zemi. Nikdo ani nehlesl. Přestože netrůnil na zlatých nosítkách, na nichž nosívali incké panovníky, byl ověnčen odznaky královské moci. Na hlavě měl *llautu* - tradiční splétanou korunu zdobenou papouščími pery a červenými střapci z nejhebčí vikuni. Oblečen byl do dlouhého roucha ušitého z velmi drahé látky nazývané *cumbi*, bohatě vyšívané zlatými a stříbrnými nitěmi. Na nohou měl sandály zhotovené z měkké kůže alpaky a pošité rubíny. V pravé ruce držel hůl dlouhou tolik, kolik sám měřil, a na vrcholu zakončenou zlatým kotoučem slunce obroubeného paprsky.

Norman zamumlal: „Ta berla. Tu si pamatuji. Z podzemní štoly.“ Jediný pohled stačil, aby Sam uhodl, jak fotoreportér znervózněl.

Málem se třásl strachem. Na ujištění, že má oporu, Sam povzbudivě stiskl Normanovi

rameno.

Jak se král blížil, Sam pozorně studoval jeho rysy. Typicky incké: kávový odstín pleti, široké tváře s vystouplými lícními kostmi, výrazné plné rty, tmavé pichlavé oči. V uších mu visely zlaté náušnice ve tvaru disků, na nichž byl vytepán rovněž symbol slunce.

Velký Inka se zastavil asi tři metry před klečící čtveřicí. Aby příchozímu prokázal úctu, Sam sklonil hlavu. Věděl, že se nesluší dívat se inckým vládcům přímo do tváře. Oni byli dětmi Slunce a od jejich záře, stejně jako od záře samého Slunce, musel člověk odvrátit oči. Sam přesto vnitřně odmítal dotknout se čelem kamenné dlažby náměstí.

Nezdálo se, že by se Inka urazil. Jeho pohled byl pronikavý, nikoli však nepřátelský. Jako by hořel zvědavostí, postoupil o krok blíž. Tvář, dosud zahalenou stínem, ozářilo ohnivé světlo blízké pochodně, které tmavou kůži zabarvilo do zlata.

Maggie zalapala po dechu.

Sam svraštil obočí, neboť ani ženské vzdechy nesměly rušit audienci. Posléze si však troufl zvednout hlavu a vzhlédnout ke králi. A rovněž strnul úžasem. „Můj bože," vyblekotal. Omyl byl naprosto vyloučen. Ta podoba! Zvlášť když krále zlatily plameny pochodně! Všichni tohoto muže už viděli. Dokonce dvakrát. Poprvé v životní a podruhé v monstrózní velikosti. Vypadal jako oživlá socha modly, která střežila jak komnatu plnou ďábelských pastí, tak nekropoli v jeskyni.

Inka postoupil o další krok. Jakmile unikl šálivému světlu pochodně, stal se opět člověkem z masa a kostí. Zkoumavě si čtveřici prohlížel. Kolem panovalo ticho jako v hrobě. Konečně pozvedl žezlo a pozdravil hosty.

„Jsem Inka Inkarri," pronesl anglicky drsným hrdelním hlasem. „Vítejte. Kéž vás Inti nadále ochraňuje svým světlem."

Sam, neschopen pohybu, zůstal klečet.

Král dvakrát klepl žezlem na kámen a poté ho zvedl vysoko nad hlavu. Jako na povel sto hrdel nadšeně zahlaholilo. Vesničané s jásotem vyskočili na nohy, bubny se rozburácely a v mžiku se přidaly zvonivé tamburíny a rozezpívaly flétny a píšťaly. Velký Inka spustil žezlo a vůbec si nevšímal bouřlivého rozruchu na náměstí.

Z tančícího davu se jako duch vynořil Kamapak. Ze šamanova potetovaného obličeje, lesknoucího se olejem a potem, vyzařovala posvátná úcta. Přihopkal a za nepřetržitého klanění začal brebentit. I bez překladu se dalo vyrozumět, že žadoní o nějakou laskavost.

Sotva šaman skončil, vládce úsečně odpověděl a pokynutím prosebníka propustil. Úsměv od ucha k uchu jasně dokazoval, že Kamapak obdržel příznivou odpověď, a tak spokojeně poodstoupil. Král se skupině stroze uklonil hlavou. Jeho pohled na okamžik spočinul na Denalovi. Potom se král otočil a vykročil za šamanem, jenž mu razil cestu hloučky oslavujících.

„Mám dojem, že jsme právě složili zkoušku," řekl Sam šťastný, že může znovu volně dýchat.

„A jako jeden celek jsme propadli," dodala Maggie.

Sam se obrátil na Normana: „O čem spolu mluvili?"

Fotoreportér si sedl na paty a přivřel oči. „Kamapak žádal krále o soukromou rozmluvu," koukl na Sama, „tedy... o nás."

Sam znejistěl. „V jakém smyslu o nás?"

„O naší budoucnosti zde," upřesnil Norman.

Tato novinka nezněla libě ani Samovi, ani ostatním. Opět vyvedeni z klidu sledovali, jak král v doprovodu šamana kráčí napříč náměstím k rozlehlému dvouposchoďovému domu na levé straně.

„Jaký na tebe udělal Sapa Inka dojem?" zeptal se Sam Maggie.

„Osvícený. Zcela zjevně se neuzavřel vnějšímu světu. Naučil se anglicky. Zatím nestačil předvést, jak dobře. A všiml sis jeho obličeje? On musí být přímým potomkem vladaře, které-

ho známe z těch soch,“

Sam přikývl. „Ta podobnost mě nepřekvapuje. Náš chlapík pochází z uzavřené genové banky. Žádný outsider nesměl zředit inckou krev.“

„Dokud jsme nepřišli my,“ nechal se slyšet Norman.

Sam nevzal fotoreportérovu poznámku na vědomí. „Ale jak se může prohlašovat za Inkarriho? Dodnes jsem žil v domnění, že Inkarri je jenom bájný hrdina.“

Maggie v zamyšlení potřásla hlavou.

„Kdo že je ten Inkarri?“ zeptal se Norman.

Maggie v krátkosti vypověděla příběh popraveného krále, jenž podle věštby znovu vstane z mrtvých, aby dovedl Inky zpátky k bývalé slávě.

„Jak se říká znovuzrození, druhý návrat na zem?“ nadhodil Norman.

„Přesně tak,“ přisvědčila Maggie a vzápětí se zarazila. „Další jasný důkaz křesťanského vlivu. Další důkaz, že do zdejší kultury pronikly západní vlivy.“

Sam se nedal tak lehce přesvědčit., Jen mi nejde na rozum, proč by se lidé udržující styky s vnějším světem stáhli do zapadlého údolí a nadále se tady schovávají?“

Maggie ukázala na Normana. „Protože tady něco objevili. Něco léčivého. Třeba horký pramen... ohřívaný sopkou. Rozhodli se svou živou vodu chránit.“

Sam přeskočil očima od Normana znovu k inckému králi, který právě spolu s Kamapakem zmizel v domě. Nemohl se zbavit dojmu, že všechny záhady začínají a končí v chrámu. Kéž by se Norman rozpomněl, co se přihodilo!

„Moc ráda bych teď byla muška, sedla si na stěnu hovorny a vyslechla si, co tam kujou,“ zabásnila si Maggie, aniž odtrhla oči od paláce naproti.

Norman pokýval hlavou.

Sam napřímil záda. „A proč ne?“

„Cože?“ vyhrkla Maggie, jako by se probudila.

„Proč nezapneme vlastní radary? Tady nemají skla v oknech. Norman rozumí jejich jazyku. Co nás může zastavit?“

„Poslouchat za dveřmi? Já nevím,“ řekl Norman kysele. „A zastavit nás může tlupa divochů s kopími hladce a navždy.“

Maggie nemohla než souhlasit. „Neměli bychom podniknout nic, co by otřáslo jejich důvěrou.“

Sam přesto nehodlal nápad, byť riskantní, zahodit. Po dnu, kdy umírali strachem o Normana, kdy se pachtili a marně se snažili něco vyzvědět, byl už unavený z tápání ve tmě. Navlékl si winchestrovku na rameno a vstal. „Jestliže šaman a král mluví bez nás o našem osudu, pak chci vědět, co rozhodli.“

Maggie vyskočila a vzala Sama za loket. „Musíme si to pořádně probrat.“

Sam se vytrhl a ustoupil. „Co ty na to, Normane? Nebo si radši počkáš, až tě zítra ráno dovlečou na oltář? Já kupříkladu nemíním čekat, až mě ožení.“

Norman si ohmatal krk a vstal. „Když to bereš takhle, potom...“

Maggie zrudla. „Tak bychom to ale neměli řešit. Je to hloupé a hlavně to ohrožuje životy nás všech.“

Samovi zahořely tváře. „Dělat něco je pořád lepší než zalézt do díry a modlit se, aby nás nezabili,“ vybuchl vztekle.

Maggie v úleku zamrkala a s raněným výrazem ve tváři ucouvla. „Ty ničemo...“

Sam si uvědomil, že si pomyslela, že učinil narážku na její otřesnou příhodu v Irsku a její osobní trauma využil k vyvrácení jejích argumentů. „Tak... tak jsem to nemyslel,“ pokusil se o vysvětlení.

Maggie přitáhla Denala k sobě a pohrdavě se k Samovi otočila zády. Poté, ač mluvila ke zdi domů, pronesla na Normanovu adresu: „Nenech se zabít.“

Norman s pohledem upřeným na Maggiina záda řekl: „Vážně by sis měl dávat pozor na

pusu, Same. Není divu, že ty a tvůj strýc jste staří mládenci.“

„Já fakt ani nepomyslel...“

„Jo, já vím... ale přesto... příště mysli, než otevřeš klapačku.“ Norman vykročil k náměstí. „Tak už pojď, Jamesi Bonde, ať to máme za sebou.“

Sam sklesle sledoval Maggie a Denala, dokud nezmizeli v hostinském obydlí. Potom se rychle vydal za Normanem. Jeho srdce, ještě před chvílí v ohni, shořelo na škvarek, který pálil v hrudi. „Já jsem takovej idiot!“

Norman zaslechl, jak si provinilec nadává. „To není žádná omluva, kamaráde.“

Sam se zamračil, narazil si stetson hlouběji do čela a zuřivým krokem Normana předběhl. „Přidej,“ procedil skrz zuby.

Zatímco kolem se bouřlivě slavilo, dvojice došla k dvoupatrovému domu s rovnou střechou. Okna a dveře orámované stříbrnými ornamenty vtepanými do kamene napovídaly, že to býval *kapak* - incké šlechtické sídlo. Nezasklenými okny bez záclon pronikalo ven světlo a také tlumené hlasy.

Sam se ostražitě rozhlédl, aby se ujistil, že zůstali nezpozorováni. Potom bleskurychle strhl Normana do uličky, která se táhla podél boční zdi domu. Byla tak úzká, že museli postupovat za sebou jako husy. Sam se plížil v čele. Vpředu blikotalo světlo, které vycházelo ze zadního dvora obehnaného hradbou sahající po ramena. Jakmile se přikradli blíž, Sam rozpoznal ozdobné prolamování ve zdi, která vypadala jako látka s prostřihanými hvězdami a srpky měsíce. Dokonalé stanoviště na špehování!

Sam mávl na Normana, že vzduch je čistý, přikrčil se u jednoho otvoru a nakoukl dovnitř. Za hradbou se rozkládala zahrada plná orchidejí a kvetoucích popínavých rostlin. Na bidýlkách s hlavami zastrčenými pod křídly spali papoušci. Přímo uprostřed bující zeleně plál oheň.

V záři plamenů se ostře rýsovaly dvě temné siluety: Kamapak a Inkarri.

Šaman se prstem dotýkal jednoho ze svých tetování a mumlal modlitbu. Jakmile skončil, otevřel váček zavěšený kolem krku a vhodil do ohně špetku jakéhosi prášku. V mžiku vyšlehly vysoko k obloze modré ohnivé jazyky. Kamapak vstoupil do kruhu lemujícího ohniště, vhodil do ohně další špetku prášku a promluvil ke králi.

Norman, přitisknutý k sousednímu průzoru, začal překládat. Rty měl téměř u Samova ucha a šeptal tiše jako vánek.

Šamanova slova zněla: „Jak jsem vám již řekl, třebaže mají bílou kůži a přišli zdola, nejsou to *mallaqui*, duchové *uca pacha*. Jsou to praví lidé.“

Král, zádumčivě zahleděný do plamenů, přikývl. „Ano. A chrám jednoho vyléčil. Inti je přijal.“ Vzápětí upřeně pohlédl na Kamapaka. „Avšak nejsou to Inkové.“

Šaman dokončil rituál, který prováděl, přešel na jednu z rákosových rohoží pokrývajících kamennou dlažbu, ladně se posadil a zkřížil nohy. „Ne, to nejsou. Nepřišli však se zlem v srdcích... nepřišli vraždit jako všichni ostatní dávno před nimi.“

Inkarri se posadil na vlněný kobereček rozložený vedle šamanovy rohože. Jeho hlas zněl velmi unaveně. „Jak už je to dlouho, Kamapaku?“

Šaman sáhl do váčku a vytáhl dlouhou šňůrku s řadou uzlíků, kterou rozprostřel před sebe na kamennou podlahu. Sam okamžitě poznal *kipu* - incké počitadlo. Kamapak ukázal na jeden uzlík. „Tady ten označuje rok, kdy jsme v tomto údolí objevili Močiky, kdy sem poprvé vstoupila vaše vojska... Je to už pět set třicet let.“ Sjel prstem o několik uzlíků dál. „A v tomto roce jste zemřel.“

Sam se odtrhl od pozorovatelny a tázavě koukl na Normana. Zemřel! Fotoreportér pokrčil rameny a jen ústy naznačil: „Přesně tak to řekl.“

Sam, strnulý úžasem, se chtěl právě vrátit ke své klíčové dírce, když se ze tmy ozvalo ostré vyštěknutí. Následně zaplály na obou koncích uličky pochodně. Sam a Norman, přistižení při činu, se leknutím nemohli ani pohnout. Rozkazovačný hlas zařval podruhé.

„Vy... vy... vyzývají nás, abychom vylezli,“ vyblekotal Norman.

Sam sáhl na pažbu pušky a posléze si pomyslel, že lepší bude neukvapovat se. Uvidí, jak se celá záležitost vyvine. „Vzdáváme se.“

Protáhl se kolem Normana a pomalu se šinul k čekajícím strážím. Na náměstí uvítaly vyzvědače rozezlené tváře. Ihned je obklopil kruh mužů ozbrojených kopími. Hudba rázem ztichla. Zpocená těla, dosud vířící v tanci, jako by zkameněla a na sto párů očí se upřelo na dvojici zajatců.

Ze dveří v průčelí paláce se vynořili šaman a král. Inkarri zůstal stát jako socha na prahu. Šaman přispěchal, aby vyslechl stráže.

Konečně král pozvedl žezlo a všichni zmlkli. Sapa Inka se obrátil na Sama a pronesl anglicky: „V chrámu mi Inti našeptal do ucha tvůj jazyk, a proto s tebou mohu mluvit. Pojď tedy. Dozvíš se to, po čem jsi pátral ukrytý v temném rohu.“ Otočil se a důstojně znovu vešel do paláce.

Kamapak, zjevně zklamán chováním hostů, se zachmuřil. Beze slova kývl, aby ho dvojice následovala. Zakrátko vešli do zahrady, za jejíž hradbou Sam a Norman tajně naslouchali. Sapa Inka pokynul, aby se posadili. Sam a Norman se poslušně spustili na nabídnuté rohože.

Král přistoupil k ohni, a jako by rozprávěl s plameny, se zeptal: „Co tak úporně hledáte?“

Sam se narovnal. „Odpovědi. Například kdo skutečně jste?“

Král si povzdechl a pomalu pokýval hlavou. „Někteří mě nyní oslovují Inkarri. Leč prozradím vám mé pravé jméno, nejstarší jméno, první v pořadí. Potom už budete vědět. Po narození mi dali jméno Pačakuti. Inka Pačakuti.“

Sam svraštil obočí. To jméno opravdu znal. Pačakuti se jmenoval první historický panovník a zakladatel incké říše. Vojevůdce, jenž Inky vyvedl z Cuzka coby jediného vlastního sídliště, aby postupně ovládli území, které se táhlo od severu k jihu téměř po celém západním pobřeží Jižní Ameriky a šířkou zasahovalo od moře až do horského pásma.

„Vy jste potomek Zemětřasa?“ zeptal se Sam, přičemž použil přezdívku, kterou Inkové svému vládci dali.

Králova tvář potemněla. „Nikoli. Já jsem Zemětřas! Já jsem Pačakuti!“

Samovi vyskočily vrásky na čele. Nemožné. Ten muž nepochybně podlehl sebeklamu všech králů, kteří se opájejí falešnou představou, že jsou ztělesněním svých předků. Věří, že mrtví se převtělili v ně živé.

Kamapak promluvil rodným jazykem a výklad názorně dokreslil rukama. Sebral provázek s řadou uzlíků ze země a zatřásl jím před hosty. Norman přeložil: „On tvrdí, že každému obyvateli tohoto údolí je víc než čtyři sta let. Dokonce i králi.“

„A Sapa Inka věří, že on osobně je Pačakuti originál!“ Norman přikývl. „Pravý včetně původního balení.“ Sam prudce zavrtěl hlavou, aby zapudil všechny proklaté taje, jimž incká mystika oplývala. Nicméně jedno kolečko mysli se neodbytně roztočilo a připomnělo Normanovo vyléčení a nové schopnosti. Nepochybně se zde děje cosi zázračného, ale že by ten kmen žil tak dlouho? Sam si znovu vzpomněl na fontánu mládí. Co když je to možné?

Sam se odvážil položit otázku, která ho svrběla na jazyku od chvíle, co sem přišli. „Mohl byste nám říct něco bližšího o zdejším chrámu Slunce?“ Pačakuti pohlédl nejprve na symbol sálajícího slunce na vrcholu žezla, které stále držel v ruce, a potom do ohně. Jeho obličej a oči vypadaly náhle tak unaveně a staře, že Sam na zlomek vteřiny uvěřil, že má před sebou člověka s pěti sty křížky na hřbetu. „Abyste porozuměli, musím vám vyprávět příběhy, které jsem slyšel z cizích úst,“ zašeptal. „Od Močiků, kteří na toto posvátné místo přišli první.“

Samovi poskočilo srdce. Takže Močikové tady byli dřív než Inkové! Strýček Hank měl pravdu.

Král pokynul šamanovi. „Kamapaku, pověz jim o Noci hořícího nebe.“ Šaman úklonou

poděkoval za čest, jíž se mu dostalo, přešel těsně na kraj ohniště a spustil ponurým hlasem. Norman začal bez vyzvání překládat: „O šedesát let dřív, než toto údolí dobyla vojska Inky Pačakutiho, přišla noc, kdy tmu rozjasnilo na sta malých sluncí s ohnivými ocasy, které se honily po černé obloze. Úlomky Slunce padaly z *janan pacha* na tuto posvátnou zem a rozbíjely skály. Král Močiků rozkázal svým lovcům, aby úlomky Slunce našli v doutnajících hnízdech široko daleko v horách a do posledního posbírali."

Sam se přistihl, jak bezděčně přikyvuje. Ten popis přesně pasoval na meteorický roj.

Kamapak pokračoval: „Lovci poklad posbírali a přinesli močickému králi, který kameny pojmenoval Sluneční zlato a přikázal, aby vše tajně převezli sem a uložili do jeskyně. Nikdo neměl o tomto údolí ani potuchy."

Pačakuti šamana přerušil a sám se ujal slova: „Avšak přišel jsem já se svými vojsky, zabil jsem krále a Močiky učinil svými otroky. Násilím jsem je donutil, aby mě k pokladu dovedli. Musel jsem zabít spoustu statečných mužů, než mi otevřeli cestu. A zde jsem našel jeskyni plnou slunečního svitu, jehož jsem se mohl dotknout, který jsem mohl uchopit do dlaně. Padl jsem na kolena. Věděl jsem, že na mě hledí sám Inti, bůh Slunce!" Královy oči se naplnily leskem bývalé slávy a jako zázrakem znovu ožil a omládl.

Dál opět pokračoval šaman: „Na počest Intiho, a také aby potrestal Močiky za to, že uvěznili našeho boha v podzemí, obětoval Pačakuti všechny močické poddané, kteří žili ve vesnici a střežili údolí. Jakmile byla oběť vykonána, Pačakuti se po sedm dní a nocí modlil, aby mu Inti seslal znamení. A bůh krále vyslyšel!"

Šaman otevřel váček a s modlitbou na rtech vhodil do ohně špetku purpurového prášku. V mžiku vyšlehly modré plameny. „Jako odměna za královu věrnost vyrostl tam v jeskyni zázračný chrám... huaca postavená z hromady močického slunečního zlata. A v tomto posvátném chrámu Inti léčil nemocné a držel na uzdě smrt, aby nekosila ty, kdo ctili boha Slunce."

Sam se musel nutit dýchat. Copak tito středověcí indiáni skutečně objevili zdroj mládí, seslaný na Zem z jiného světa? Sam zabloudil očima k Normanovi, a pomalu začínal věřit, neboť zde seděl živoucí důkaz vyléčení, který navíc plynně hovoří jazykem, o nějž v životě nezavadil.

„Pačakuti předal korunu svému synovi a odešel na odpočinek do tohoto údolí, aby navždy přenechal vládu a inckou říši svým potomkům. Zůstal zde s družinou vyvolených, svých nejvěrnějších, kteří stejně jako on oddaně vyznávali Intiho a nikdy nezemřeli. Brzy se děti narozené v tomto údolí mocí chrámu proměnily v bohy a byly předány darem *janan pacha*."

Při těchto slovech se král se zákmitem rodičovské hrdosti v očích zahleděl k jihu, kde se přízračně tyčila do výšin sousední sopka.

Sam musel připustit, že ten příběh má vnitřní logiku, byť zvrácenou. Jestliže místní starousedlíci neumírali, potom obětování dětí představovalo rozumné řízení populace. Zdroje sopečného údolí nebyly neomezené a plynulý nárůst obyvatelstva by brzy přerostl možnosti obživy. Zároveň ta pohádka vysvětlovala, proč ve vesnici chybějí starší lidé: tady nikdo nestárl.

Pačakuti se znovu vmísil do vyprávění a velmi hořce pronesl: „Časy míru však skončily. Uplynulo sto zim a připluli muži ve vysokých lodích a přivezli podivná zvířata a mluvili cizí řečí."

„Španělé," zamumlal Sam pro sebe.

„Zabíjeli mé lidi, vyháněli je z domovů. Měli zuby jako jaguár nic jim neuniklo. Nakonec přišli až sem. Promluvil jsem s nimi. Pověděl jsem jim o Intim. Ukázal jsem jim chrám a řekl, jak nás chrání. Hlad v jejich hladových očích ještě vzrostl. Zabili mě, aby nám ukradli Intiho."

„Zabili vás?" vyjekl Sam dřív, než se stačil zarazit.

Pačakuti si promnul zátylek, jako by chtěl ulevit vytrvalé bolesti. Pokynutím vybídl Kamapaka, aby pokračoval.

Rovněž šaman nasadil velmi trpký tón, který se nevytratil ani z Normanova překladu: „Španělé přišli s chtíčem v srdcích. A stejně jako Pačakuti zabil krále Močiků, cizinci zavraždili našeho krále. Dovedli Pačakutiho do středu města.“ Šaman mávl rukou směrem k náměstí. „A usekli mu hlavu od těla.“

Samovo vzrušení vyvolané představou, že objeví nový pramen živé vody, rázem vyprchalo. Poslední část příběhu zněla neskutečně, ba nesmyslně. Jestliže se jedná o pustý výmysl, pak všichni tady jsou falešní jako pětník. Hrdinové bajek, které se omílají u táboráků. To, co Normana vyléčilo, nemá s těmito bláboly nic společného. Přesto Sam toužil dozvědět se konec. „Jenže vy žijete. Jak je to možné?“ zeptal se.

Šaman se s téměř provinilým výrazem zadíval do země a odpověděl: „V noci, poté co Španělé našeho vládce sťali, jsem zaslechl, jak říkají, že jeho tělo spálí. Taková krutost je pro náš lid horší než smrt. Tak jsem se připlížil na místo, kde ležel král mrtvý, a ukradl jsem hlavu. Španělé mě pronásledovali, ale podařilo se mi utéct do chrámu. Modlil jsem se k Intimu. Prosil jsem za našeho krále. A bůh mě opět vyslyšel a prokázal svou lásku.“ Šaman vhodil do ohně další špetku prášku, aby vzdal bohovi hold.

Pačakuti se znovu ujal slova: „Nepřátelé vnikli do chrámu ve chvíli, kdy mě Inti přinesl zpátky z říše smrti. Moje hlava ležela na oltáři. Otevřel jsem oči a zkrvavenými ústy jsem cizince varoval před Intiho hněvem. Na důkaz moci, jíž vládne, proměnil Inti vojáky v ženy. Vřeštěli, vyli, rvali si vlasy a utekli. Ti psi zazdili dolní vchod, avšak zvěst o mé smrti se mezitím rozlétla. Vrahové byly zajati a jejich šaman obětován.“

Sam strnul. A vzápětí dostal nápad, jak si hladce ověřit věrohodnost alespoň vyvrcholení příběhu. „Jak se jmenoval ten španělský šaman?“

Kamapak zaťal pěsti a hlasem přiškrceným starou nenávistí zuřivě odpověděl: „Francisco de Almagro.“

Pačakuti se při zvuku toho jména zamračil a plivl do ohně. „Moji bojovníci cizího šamana zajali pro jeho rouhání. Ale ten pes utekl jako zbabělec a poskvrnil posvátné místo vlastní krví. Když zemřel, provrtali mu díry do lebky, vytáhli ven jeho boha a prázdnou skořápku zaplnili naším božstvím.“

Sam tam seděl ochromen šokem. Vzpomněl si na rozhovor se strýcem, který líčil, jak vybuchla hlava mumie a zevnitř vychrstla nějaká zlatá substance. Prastarý příběh a zcela nedávné události do sebe zapadaly. Jenže dva muži, s nimiž zde hovoří, popisovali nesmrtelnost. Kolik na tom může být pravdy?

Zatímco Samovi pracoval mozek na plné obrátky, šaman s Normanovou tlumočnickou pomocí příběh dopověděl: „Když cizinci do posledního utekli, v chrámu začalo Pačakutimu dorůstat nové tělo. Inti krále varoval, že podivných lidí, kteří se přihrnuli z končin za mořem, je příliš mnoho a jsou velmi silní. Proto musí být on, Inti, chráněn. Nechali jsme tedy cestu uzavřenou. A rozhodli jsme se žít odříznuti od světa, abychom upadli v zapomnění. Inti však Pačakutimu slíbil, že přijde den, kdy se cesta znovu otevře, a nadejde čas, kdy se incká dynastie znovu zrodí. Až nová doba započne, náš lid dostane zpátky nejen vlastní zem, nýbrž i zbytek světa.“

Pačakutimu zaplál v očích oheň radosti a slávy. „A budeme vládnout všemu!“

Sam přikývl. „Inkarri se v tajné jeskyni znovu zrodil.“

Pačakuti se otočil zády k ohni i k přítomným. „Tak mě lidé pojmenovali, když jsem obživl. Inkarri - dítě Slunce.“

„Kdy se cesta do světa znovu otevře?“ zeptal se Sam.

„Až budou bohové *janan pacha* připraveni odejít,“ odpověděl Pačakuti a rozmáchl se paží k jihu. „Do té doby musíme žít tak, jak nám chrám nařídil. Všichni, kdo ohrožují Intiho, musejí být obětováni.“

Rovněž šaman se otočil k hostům zády.

Když Norman překládal Kamapakova následná slova, zbledl jako stěna.

„Dnes večer se z vás vyklubali podlí zrádci, jimž není hanba nízce se schovávat pod pláštíkem noci.“ V šamanově hlasu zazněla bolest, když vyslovil ortel: „Na úsvitu, až slunce vyjde a Inti bude moct vidět, že naše věrnost nepolevila, budete obětováni. Vaše krev zbarví náměstí.“

Šaman vzpřáhl pravou ruku k obloze.

Sam rychlostí střely vyskočil na nohy, avšak bylo už příliš pozdě. Z palácových místností se vyřítili válečníci a obstoupili zajatce. Sam se bil, leč marně. Mocný úder kopí mu vyrazil pušku, která se zařinčením dopadla na kamennou dlažbu. Vyrušení papoušci spustili ve větvích stromů zděšený křik.

„Ne!“ zařval Sam, nicméně ani král, ani šaman se ke zrádcům neotočili čelem, když je stráž táhla pryč.

Oblečená opět v khaki kalhotách a košili se Maggie krčila ve stínu hradby, za níž se prostíral dvůr se Zahradou. Bála se pohnout. Se zatajeným dechem jen bezmocně sledovala, jak Sama a Normana vlečou do domu. Proboha, co má teď dělat? V duchu proklela Texasana s palicí jako mezek. On musel jít! Musel se slepě vrhnout do nebezpečí! Opřela se zády o kamennou zeď. V úkrytu si tiše jako myška vyslechla většinu vyprávění o neuvěřitelné životní dráze Pačakutiho a jeho věrných a věděla, že král se za žádnou cenu nedá přemluvit. Jak teď vytáhne nešťastníky z bryndy?

Aspoň že Denala uchránila nejhoršího.

Seděli spolu v obydlí a nervózně čekali, až se pánové vrátí z výpravy. Když znenadání utichla hudba, Maggie vykoukla na náměstí a viděla, jak Sama a Normana odvádí stráž do paláce. Instinkt jí napověděl, aby drapla Denala, a sprintem uháněli pryč. Musela bojovat sama se sebou. Tamti dva se dostali do nesnází. Jsou to přátelé a přátelé se neopouštějí, aniž by se člověk nepokusil nějak jim pomoct. Jakmile se s Denalem vykradli ven, Maggie chlapce postrčila, aby utíkal k pralesu. Přikázala, ať se schová na kraji a neodváží se vystrčit ani nos. Sama se zadem doplížila k palácové zahradě, aby zjistila, co se děje. Nyní už znala smutný konec.

Maggie znovu nakoukla okénkem ve tvaru měsíčního srpku do dvora. Byl prázdný. Také král a šaman odešli. Na kamenné dlažbě ležel jediný důvod, kvůli němuž se zde dosud zdržuje. Samova winchestrovka. A má-li se pokus o záchranu zdařit, bude potřebovat zbraň.

Naslouchala, jestli se odněkud neozvou hlasy. Přitom očima slídila po okolí, zda nespatří nějaký podezřelý pohyb. Vzduch se zdál čistý. Dívce se ruce klepaly strachem. Kousla se do rtu a poručila si, že nesmí podlehnout panice. Životy Sama a Normana visí na vlásku a závisí na ní, jak všechno dopadne. Naposled se zhluboka nadechla, chytla se hřbetu hradby, vytáhla se nahoru a přehodila nohu přes okraj. Po chvilkovém duševním zápolení zda ano či ne se přinutila ke klidu a přehoupla se na dvůr.

Srdce jí tlouklo až v krku, když doskočila na dlažbu a schoulila se do dřepu. Okamžitě si všimla ary, který vzrušen novým zážitkem naježil modrozlatá peříčka a napjatě vetřelce pozoroval. Maggie ptáka němě prosila, aby nezačal vřeštět a tiše poodlétl do houštiny listů a květů. Puška ležela o pouhých deset metrů dál. Maggie potřebovala překonat otevřený prostor, popadnout zbraň a přešvihnout se přes hradbu do bezpečí.

Zdálo se to snadné. Nicméně jen do chvíle, kdy se Maggie pomalu vzpřímila a zjistila, že se jí začínají třást nohy. Věděla, že musí konat ihned. Dřív než ji zachvátí panika. Sevřela pěsti, vystoupila ze stínu stromů a po dlažbě přeběhla k cíli. Sotva uchopila pažbu pušky, zaslechla za sebou hlasy. Slabé, avšak blížily se. *Někdo se vrací!* Strnula přimražená na místě jako srna v reflektorech auta. Ochromená strachem nebyla schopná ani se pohnout, ani myslet.

Náhle se v ohništi zlomilo poleno. To zapraštění zaznělo jako výstřel ze startovací pistole.

Přesně to Maggie potřebovala. Z hrdla se jí vydralo zasípání a strach polevil. Chňapla

winchestrovku a vyrazila. Nedbala na to, jestli ji někdo uslyší. Hrůza dala jejím nohám křídla. V pár vteřinách prolétla zelení a přenesla se přes hradbu.

Šťastně přistála, ponořila se do stínu a přitiskla pušku k hrudi. Hlasy tam vzadu zesílily. Maggie lokala vzduch, jak nejtišeji uměla. Opatrně se otočila a nahlédla do dvora. Ze dveří bok po boku vyšli Pačakuti a Kamapak. Tetovaný šaman přešel k ohništi a vhodil do ohně hrst prášku. Azurově modré plameny se roztančily tak vysoko, že dosáhly až po střechu domu, a vzápětí prudce klesly dolů.

Dva muži spolu mluvili rodným jazykem. Jediné slovo, kterému Maggie rozuměla, bylo jméno Inkarri. Král se na šamanovy žádosti tvářil dost neochotně, ale nakonec svěsil ramena a přikývl.

Potom se opět vzpřímil a popošel blíž k ohni. Sáhl k levému ramenu a vytáhl zlatou jehlici, jíž měl sepnuté roucho. Jemná látka sklouzla po jeho tele jako proud vody a ve vlnkách se jako jezírko rozlila kolem jeho kotníků. Pačakuti vystoupil ze šatu nahý, pouze s korunou na hlavě a s žezlem v ruce.

Maggiina ruka sama vylétla vzhůru, aby zakryla ústa. Téměř neslyšný výkřik však přece jen zvlnil vzduch. Král bleskurychle pohlédl k hradbě, pár nekonečně dlouhých vteřin váhal, a pak se odvrátil.

Maggie se zvedl žaludek. Věděla však, že se nesmí hnout z místa. Nemohla riskovat, aby nepatrné zachřestění kamínku prozradilo její přítomnost. A tak jen ohromeně hleděla na inckého vladaře.

Od krku nahoru měla králova kůže kávově hnědý odstín typický pro andské indiány. Od krku dolů byla bledá jako rostlinky, které vzklíčily pod kamenem. Připomněla Maggie krvežíznivé nestvůry, které je honily dole v jeskyni. Jenže byla ještě bělejší a tenčí téměř průsvitná. Tou kůží prosvítaly žíly, jimiž protékala načernalá krev, a kosti se jevily jako matné stíny. Muž měl ploché břicho a hruď. Neměl žádné ochlupení, ani prsní bradavky, ani pupek a dokonce ani vnější mužské genitálie.

Bezpohlavní a nepřirozeně hladký... Maggie přišlo na mysl jediné slovo naprosto trefně vystihující podivný zjev: beztvarý. Vypadalo to, jako by královo tělo bylo jen zárodkem uplácaným z bělostné hlíny a teprve čekajícím na vymodelování.

Ach, bože! Maggie se zatmělo před očima, když si uvědomila skutečnost.

Legenda o Inkarrim je čistá pravda!

Šestý den
HAD Z RÁJE

Sobota 25. srpna, čas 4:48
Andy, Peru

ZATÍMCO VRTULNÍK KROUŽIL nad pralesem prorostlými rozvalinami, Henry vyhlédl okénkem. Celou noc nespal. Starosti a strach ho udržovaly vzhůru a jen matně vnímal, jak se jejich pták vznáší nad černou džunglí. Zatím ještě nevymyslel žádný plán, jak přelstít únosce. A jelikož neudělali žádnou zastávku na další tankování, let z pašeráckého překladiště se zkrátil. Čas běžel mílovými kroky.

Tábor dole halila temnota. Slunce dosud nevyšlo. Pouze šňůra lamp u základny propadlé pyramidy osvětlovala vykopávky. Zcela zjevně poté, co předvoj dostal zprávu, že zavalení studenti vyvázli, práce na otevření chrámu pokračovaly zvýšeným tempem. Opatovi lidé se tužili, aby do poslední kapky posbírali drahocennou el Sangre del Diablo.

Opat se sluchátky na uších zařval do hluku rotorů: „Jsme tady, profesore Conkline! Soudím, že vám ani nemusím připomínat, co se stane, pokud nebudete plně spolupracovat!“

Henry zavrtěl hlavou. Joan. Drželi ji v opatství jako rukojmí. Jakékoli selhání na jeho straně se obrátí proti ní. A nejprve potrestají ji, aby ho přiměli k poslušnosti. Henry si odkašlal a ukázal na opatova sluchátka. „Chtěl bych ještě před přistáním mluvit s doktorkou Engelovou. Abych se ujistil, že jste jí neublížili.“

Opat se zamračil. Nikoli zlostí, nýbrž zklamáním. „Já dané slovo vždy dodržím, profesore Conkline. Jestliže někomu zaručím bezpečí, pak to udělám. Ona je v pořádku a tak to zůstane.“

Jenom dotud, dokud nedostanete to, co chcete, pomyslel si Henry zarytě. Přimhouřil oči. „Promiňte mi, že pochybuji o vaší pohostinnosti, ale přece jen bych s ní rád promluvil.“

Opat Ruiz povzdechl, zavrtěl se v sedadle a potom stáhl sluchátka a podal je Henrymu. „Krátce, prosím. Přistáváme,“ upozornil a kývl hlavou k vyčištěnému čtverci nedaleko studentských stanů.

Vrtulník dokončil poslední manévr, srovnal se a začal klesat na rovnou kamennou plošinu. Henry spatřil muže s ručními svítilnami, rozestoupené po okraji přistávací plochy, aby pilota přesně navedli. Všiml si blátivě hnědých dlouhých hávů, které měli světlonoši na sobě. Další opatovi mniši.

Henry si nasadil sluchátka a upravil mikrofon.

Opat se předklonil k pilotovi, stručně udělil pokyny a ukázal na rádio. Po minutě praskání a šumění v éteru se ozval rozkřápaný hlas: „Henry?“

Byla to přímo Joan! Henry přidržel mikrofon a zakřičel: „Ano! Jsem to já, Joan. Jsi v pořádku?“

Skrz atmosférickou poruchu se prodrala slova: „... fajn! Už jste doletěli na výzkum?“

„Právě dosedáme. Starají se tam o tebe dobře?“

„Jako v Hiltonu. Pouze pokojová služba je trochu pomalá.“

Navzdory žertovné odpovědi postřehl Henry v jejím hlasu potlačované napětí. V duchu uviděl drobné vrásky, které jí orámovaly oči, když ji sužovaly obavy. Musel polknout, aby mohl promluvit. Nesmí dopustit, aby se jí něco stalo.

„Tak líná pokojová služba? Uvidím, co se dá odtud zařídit,“ řekl. „Zkusím ředitelství hotelu zapálit koudel u zadku.“

„Když je řeč o ohni, Henry, pamatuješ, jak jsme se spolu na dva semestry zapsali na antickou mytologii? Včera jsem navštívila knihovnu opatství. Představ si, že tady mají veledílo našeho profesora! Víš, to s kapitolou o Prométheovi, při níž jsem panu profesorovi asistovala. To je k nevíře, že?“

Henry svraštil obočí. „Svět je malý, neníliž pravda?“ odpověděl nadšeně, aby přistoupil na Joaninu novou hru. Na univerzitě spolu nenavštívili jedinou přednášku, natož seminář o antice. Joan se jasně pokoušela dát mu zprávu. Snažila se sdělit něco, co souviselo s bájí o Prométheovi a samozřejmě s varováním, které mnich de Almagro vyryl do kříže.

Postřehl, že napětí v jejím hlasu se zvyšuje. „Vzpomínáš, jak jsem zápasila s překladem verše *Prométheus drží v rukou naši spásu?*“

Henry se potutelně uculil. „Jak bych mohl zapomenout?“ Sevřel ruce v klíně. *Na co Joan naráží? Určitě to má něco společného s ohněm. Jenže co? Co má oheň co dělat se spásou?* A čas se krátil. Vrtulník visel kousek nad zemí.

Joan na dálku vycítila jeho zmatek, a proto ze sebe překotně vysypala: „Znovu jsem si s potěšením přečetla pasáž o Prométheově lítém boji s velkým Hadem, kterého pořád ne a ne zabít. Už si vzpomínáš? Nakonec věc vyřešil ohněm.“

Henry, napjatý jako struna, si náhle uvědomil, co Joan naznačuje. *Velký Had. Had z ráje.* V hlavě se mu rozednilo a Henry pochopil, že přítelkyně mu nabízí způsob, jak zničit *el Sangre del Diablo*. „A nepleteš si hrdiny? Já myslím, že ten skutek se přičítá Herkulovi. Jsi si jistá, že jsi to přeložila správně?“

„Naprosto jistá. Prométheus proděroval hada děsnou petardou. Měl bys vidět obrázek v té knize. Představ si plastickou trhavinu.“

„Hmm... rozumím.“

Trup vrtulníku se otřásl nárazem. Henry povyskočil na sedadle a docela se vylekal. Ližiny se ještě jednou odpérovaly od tvrdého žulového podkladu a potom pevně dosedly na zem.

Před Henryho obličejem se zjevil meloun opatovy tváře a ústa zařvala, aby překřičela zpomalující rotory: „Už jste mluvil dost dlouho! Přistáli jsme!“ Ruiz se otočil k pilotovi a místo rozkazu utnout hovor si šmiknul prstem po krku.

Těsně předtím, než Henryho odřízli, zavolal: „Joan!“

„Ano, Henry?“

Henry drtivě stiskl mikrofon. Bojoval sám se sebou. Myslel si, že tato slova už nikdy žádné ženě neřekne. „Jenom jsem chtěl říct, že... tě...“ Ostré zachřestění mu málem protrhlo ušní bubínky a spojení se přerušilo.

Henry sebou škubl a zůstal němě zírat na rádio. Co vlastně chtěl Joan říct? Že se do ní zamiloval? Jak vůbec může předpokládat, že ona k němu chová víc než jen přátelské city?

Pilot vzal z Henryho křečovitě semknutých prstů sluchátka.

Ať to bylo tak či onak, příležitost k vyznání pominula.

Zatímco dva Inkové stáli na stráži, Sam zápolil s provazy spletenými z trávy, jimiž mu svázali ruce za zády, nicméně namísto povolit pouta se mu je podařilo ještě víc utáhnout.

Vedle seděl na kamenech dlážděného náměstí Norman a chvěl se. Fotoreportér se již před hodnou chvílí vzdal pokusů vysvobodit se, jako by se vnitřně smířil s nevyhnutelnou smrtí.

Obloha na východě pozvolna bledla a příroda fanfárami vítala blížící se úsvit, avšak vesnice dosud ležela tiše ponořená v hustém šeru. Jakmile slunce vyjde a ulice zaplaví zlatisté paprsky, dva provinilci budou obětováni bohu Intimu.

Alespoň že na vykonání rozsudku čekali pouze dva.

Maggie a Denalovi se podařilo uprchnout. Muži celou noc pátrali po vesnických terasách a v okolním pralese, ale štěstí jim naštěstí nepřálo. Sam si domyslel, že Maggie slyšela povyk, když je zajali, a spolu s chlapcem včas utekla do pralesa, kde se ukryli pod rouškou tmy. Jak dlouho však mohou unikat spárům pronásledovatelů, až se slunce naplno rozzáří? Sam se modlil, aby zůstali neodhaleni, dokud nepřijede strýc s pomocí. Jenže kdy to bude?

Nikdo nemá potuchy, co se tady mezitím semlelo. Sam měl vysílačku stále ještě v kapse vesty, avšak se svázanýma rukama nemohl nic dělat.

Zuřivě trhl pouty. Kdyby uvolnil jednu ruku...

Ticho úsvitu znenadání prolomil výstřel z pušky. Ozvěna se rozlehla po celém údolí, ale třesknutí se jasně ozvalo na východě. Maggie! Chytili je.

Oba strážci se otočili za zvukem výstřelu a spustili jeden přes druhého, když se na náměstí vyhrnul hlouček mužů vedených Kamapakem. Za nepřetržitého klábosení se skupina bosých lovců vydala k pralesu. Šaman poslal s ostatními i dvojici hlídačů, aby pomohli při pátrání. Pevně spoutaní zajatci nepředstavovali žádnou hrozbu.

Jakmile se náměstí vyprázdnilo, Kamapak přistoupil k Samovi a Normanovi. Tvářil se velmi ustaraně. Sam usoudil, že šaman se obává božího hněvu, jestliže nebudou zabiti všichni cizinci. Kamapak s sebou přinesl sadu misticek s barvami. Poklekl vedle Normana, postavil malířskou výbavu na zem a zpod šerpy uvázané kolem pasu vytáhl dlouhý úzký nůž vytesaný z kamene.

Zatímco cosi vykládal, Sam se rozezleně díval na ostří pazourku a v duchu toužil chňapnout tu zbraň.

Když šaman skončil s vysvětlováním, Sam se zeptal zachmuřeného Normana: „Co povídal?“

„Jak jsem vyrozuměl, přišel nás přichystat na obětování,“ sdělil Norman, zadíval se Samovi do očí a pohodil hlavou k barvičkám. „Musí na naše těla napsat znaky síly.“

Šaman se jal nahlas prozpěvovat modlitbu, smočil prst v červené barvě a poté zvedl kamenný nůž. Norman s blednoucím obličejem pohlédl na ostří, pak na Sama, avšak jedním okem nepřestával pošilhávat po Kamapakovi.

„Co dál?“ zeptal se Sam, který vycítil, že zřejmě podstatná maličkost zůstala nedořečena.

„Dřív než vyjde slunce, nám hodlá vyříznout jazyky..., aby náš křik neurazil Intiho.“

„Skvělé...,“ utrousil Sam kysele.

Kamapak pozvedl nůž k rozjasňující se obloze. Zatímco pokračoval v modlení, nad východním okrajem sopečného kráteru se vynořil zářivý proužek vycházejícího slunce. *Přesně jako oko, když se otevírá po probuzení*, pomyslel si Sam. Na okamžik chápal, proč Inkové vzývají slunce. Měl pocit, jako by sám nezměrný bůh právě shlédl dolů na obyčejný svět. Kamapak přejel palcem po ostří nože, aby slunce pozdravil vlastní krví.

Přestože Samův život visel na vlásku, jedna částečka jeho já sledovala rituál naprosto fascinovaně. Přímo zde se odehrával skutečný incký obětní obřad dávno mrtvé obyčeje se vracely do života. Sam studoval kalíšky s přírodními barvivy: červeným z mořenového kořene, modrým z indiga a purpurovým z rozdrcených měkkýšů.

Kamapak, ponořený v modlitbách, snad vůbec nevnímal okolí. Norman náhle zkoprněl. Sam vzhlédl od barev a jeho zrak padl na postavu, která se právě vynořila zpoza rohože zakrývající vchod nedalekého stavení. Málem vyjekl, když ranní ptáče poznal: na prahu stála Maggie.

Využila výhodu, že šaman sedí zády k ní, a zamířila k trojici. Nešla kradla se jako pravý indiánský stopař. Po vzoru místních lovců byla bosá a ozbrojená: v pravé ruce třímala dlouhý dřevěný válečnický kyj.

Kamapak vycítil nebezpečí. Ohlédl se, avšak Maggie už byla u cíle. Divoce se rozmáchla tvrdou zbraní a zuřivým úderem ze strany zasáhla šamanovu hlavu. Kamapak se předklonil, opřel se o ruce, posléze padl na obličej a napůl schoulený do klubíčka se svalil na bok. Tak zůstal bez hnutí a jeho černé vlasy pozvolna barvila krev.

Sam v šoku několik vteřin jen nechápavě zíral. Konečně se podíval na Maggie. Také ona tam stála zcela ohromená vlastním činem. Kyj jí vypadl z ochablých prstů a s drncáním se odkutálel po žulové dlažbě.

„Nůž,“ vyrazil ze sebe Sam.

Maggie odtrhla oči od šamanova bezvládného těla.

Sam bradou ukázal na nabroušený pazourek a natočil se, aby upozornil na svázaná zápěstí.

„Mám vlastní,“ řekla Maggie, již navrácená ostražitost vyburcovala ke spěchu. Rozhlédla se po náměstí a vytasila zlatou dýku, kterou měla zastrčenou vzadu za opaskem. Hbitě přeřízla Samovi pouta a přiskočila k Normanovi.

Sam se vyšvihl na nohy a promnul si zápěstí. Poté přistoupil k šamanovi, který tam ležel jako mrtvý, avšak hruď se mu zvedala a klesala. Sam vydechl úlevou. Muž naštěstí pouze ztratil vědomí.

Maggie podala Samovi dýku a pomohla osvobozenému fotoreportérovi vstát. „Můžete oba běžet?“ zeptala se.

Norman mdle přikývl. „Budu-li okolnostmi donucen...“

Znedaleka k nim dolehly hlasy a jeden ženský zahalekal na poplach.

„Vypadá to, že se musíš překonat,“ prohlásila Maggie.

Trojice jako na povel jednotně vyrazila, avšak uběhla jen pár metrů. Z ulic a uliček na všech stranách vystoupili ozbrojení muži a ženy, aby uprchlíky v kruhu obklíčili a zatlačili do středu náměstí.

Sam si všiml, že Norman svírá v pěsti šamanův kamenný nůž. Fotoreportér zbraň pozvedl a rozhodně prohlásil: „Když mi má tenhle pazourek vyříznout jazyk, tak si ho budou muset nejdřív vybojovat.“

„Kde jsi nechala Denala?“ zašeptal Sam.

„V pralese, s puškou,“ odpověděla Maggie. „Měl odvést pozornost, abych se já mohla pokusit vysvobodit vás. Jsme domluveni, že se sejdeme na mýtině.“

„Mám dojem, že plán nevyšel,“ poznamenal Norman a ukázal nožem do davu. „Koukněte.“

Přímo naproti se protáhl dopředu lovec se Samovou winchestrovkou, kterou držel v železné pěsti co nejdál od těla, jako by nesl čerstvě chyceného jedovatého hada. Dokonce párkrát přičichl k hlavni a s odporem pokrčil nos.

„Denal...,“ hlesla Maggie.

Po chlapci nebylo nikde ani vidu, ani slechu.

Zezadu se ozval drsný, nevrlý hlas. Skupinka se otočila. Davem se prodíral Pačakuti ve vší královské nádheře počínaje korunou a konče skvostnými sandály. Pozvedl žezlo, na jehož špici se v záři prvních slunečních paprsků oslnivě zatřpytilo zlaté slunce.

Král promluvil pomalu rodnou řečí. Norman přeložil: „Zajali jsme škodnou, která se mezi nás zákeřně vetřela. Inti vstává, aby přijal oběť. Oživí Kamapaka a bohové budou poctěni.“

Ke Kamapakovi, ležícímu kousek stranou, přispěchala trojice žen. Omývaly mu tvář studenou vodou, třely mu končetiny a přitom prozpěvovaly. Šaman začal hýbat rukama. Potom se mu zachvěla víčka a oči se pozvolna otevřely. Několik vteřin kolem sebe tápal a hleděl do prázdna jako slepý. Pak se mu rozbřesklo, vzpomněl si na útok, a z očí vyšlehla nezkrotná zášť. Malátně odstrčil ženy a vysoukal se na nohy. Kolena podklesla slabostí, avšak jeden lovec hned přiběhl, aby šamanovi poskytl oporu.

Kamapak třaslavě vykročil ke králi.

Zraky zajatců se upřely na Pačakutiho, když promluvil tentokrát anglicky: „Je čest dát vlastní krev Intimu. Bojem o své mrzké životy jste našeho boha zneuctili.“

Slunce mezitím vystoupilo tak vysoko, že střed náměstí se koupal v hřejivém svitu. Sam hrozivě zamával stříbrozlatou dýkou, která se zaleskla v ranním svitu. Bylo mu šumafuk, jestli božstvo zneuctí, nebo poctí! Jednoduše nehodlal vycedit vlastní krev, aniž by nepustil žilou také útočníkům. S tajným přáním, aby teď měl zbraň vzbuzující opravdovou hrůzu,

pozvedl dýku výš.

Při té myšlence se stříbrný jílec rozpálil a zlatá čepel se začala protahovat, zakulacovat, vlnit, sviják a znovu rozvíjet, až se přetvořila v hada výhružně trčícího k obloze. Sam strnul. Bál se pohnout. Nedokázal si vysvětlit, co se právě stalo.

Jako očarovaný zíral na proměněnou dýku. Zlaté hadí zuby, vy ceněné na slunce, vyděsily rovněž vesnické shromáždění. Jakmile proměna začala, Pačakuti zaraženě ucouvl. Nyní s očima rozšířenýma posvátnou hrůzou popošel o dva kroky blíž.

Sam netušil, jak k této již třetí proměně došlo, avšak reakce lidí kolem jasně naznačovala, že podobný zázrak Inkové dosud nespatřili. Proto pozvedl zlatého hada, jak nejvýš mohl.

Jako by chtěl Samův postoj napodobit, Pačakuti pozvedl žezlo. Poté mírně sklopil víčka a nehybně setrval v němé modlitbě. Planoucí slunce na špici žezla znenadání roztálo a vytvarovalo se do podoby hada. Na pozadí modrající se oblohy proti sobě stála dvojice hadů, podobných si jako vejce vejci.

Nyní to byl Sam, kdo v úžasu ucouvl. Zraky obou mužů se setkaly. Místo zlosti spatřil Sam v královych očích slzy. Kamapak, jenž stál po králově boku, padl na kolena a uklonil se Samovi až k zemi. Dav následoval šamanova příkladu a všechna čela spočinula na kamenné dlažbě.

Pačakuti spustil žezlo, přistoupil k nejistě se tvářícím zajatcům a široce rozpřáhl paže. „Inti vám požehnal. Močický bůh Slunce naslouchá vašim snům. Vy jste jedním z vyvolených!“ Král se obrátil na Sama a napřáhl ruku. „Odteď vám náš dům zaručuje bezpečí. Vám všem!“

Sam se ve zmatku nezmohl na víc, než že beze slova díků potřásl nabízenou rukou. Náhlý zvrat v chování Inků všem notně zahrál na nervy. Sam osobně nenadálé změně k lepšímu věřil asi natolik, nakolik chápal čáry prováděné dýkou.

Maggie se přitočila k Samovi. „A co Denal?“

Pačakuti otázku zaslechl. „Ten chlapec? Dosud nedovršil čtrnáctý rok. Je příliš mladý na *huarachicoy*.“ Usmál se, jako by tím vše vysvětlil.

Sam v horečném přemýšlení svraštil čelo. *Huarachicoy*... Tak označovali slavnostní obřad, na němž kmen přijímal chlapce mezi muže. Chlapec dostal při té příležitosti svou první *huaru* - bederní zástěrku coby odznak dospělosti. „Co míníte tím příliš mladý?“ odvážil se zeptat.

Kamapak zvedl hlavu a opět s Normanovou překladatelskou pomocí objasnil: „Bylo rozhodnuto, že chlapec půjde stejně jako děti našeho kmene do chrámu, kde má být přímo darován bohům.“

Maggie se prudce obrátila k Samovi. „Obětován,“ vyhrkla v návalu strachu.

„Kdy?“ zeptal se Sam. „Kdy to má být vykonáno?“

Pačakuti vzhlédl k vycházejícímu slunci. Zářivý kotouč se v celé kráse vznášel nad okrajem sopečného kráteru. „Již to bylo vykonáno. Chlapec je již s bohy.“

Sam se zakymácel a poodstoupil. „Ne...“

Texasanova reakce krále překvapila a jeho zářivý úsměv zvadl. „Cožpak to nebylo Intiho přání?“

„Ne!“ odpověděl Sam skálopevně a s náležitým důrazem.

Maggie sevřela Samův loket a vychrlila: „Musíme jít do chrámu! Možná že Denal je stále ještě naživu. Kde máme jistotu, že zemřel?“

Sam horlivě přikyvoval, neboť zbývala malá naděje. Zpříma pohlédl na Pačakutiho a Kamapaka a otevřeně požádal: „Vezměte nás do chrámu.“

Král se uklonil hlavou. Jednomu z vyvolených se nesmělo nic odepřít. Pokynul šamanovi, který ihned vstal. „Kamapak vás povede.“

„Jdu s tebou,“ prohlásila Maggie.

„Já také,“ přidal se Norman, jenž se stále ještě potácel na zesláblých nohách. Zranění,

zázračné vyléčení a dlouhá noc plná otřesného napětí si od fotoreportéra vybraly svou daň.

Sam zavrtěl hlavou. „Normane, prosím, tebe potřebujeme tady. Ty jediný se s Inky domluvíš. Musíš lidi přimět, aby na nejvyšším hřbetu zapálili signální oheň. Jinak nás vrtulník nenajde.“ Sam sáhl do kapsy vesty a vytáhl vysílačku. „Vem si to. Spoj se se Sykesem. Ať znají nejnovější stav věcí. A hlavně... ze všeho nejdůležitější je, abys sem dostal strýčka Hanka! Včera bylo pozdě!“

Norman se na přidělený úkol zatvářil ustaraně, avšak s přikývnutím odevzdaně vysílačku převzal. „Udělám, co budu moct.“

Sam poplácal fotoreportérovi na rameno, kývl na Maggie a společně spěchali za průvodcem. Sam si cestou nezapomněl vyzvednout zabavenou winchestrovku.

„Buďte opatrní,“ zavolal za přáteli Norman. „Tam nahoře je něco moc divného!“

Sam žádné upozornění nepotřeboval. Stačilo podívat se na zlatého hada vyrůstajícího z jílce dýky, kterou svíral v ruce.

Samovi přeběhl po zádech mráz a v uších mu zazněla slova prastaré výstrahy: *Střezte se Hada z ráje.*

Henry rázně zamířil ke zřícenému chrámu. Už z dálky viděl, jak se vrcholek pahorku propadl po vlastní ose, aby vyplnil podzemní dutiny. Sodíkové výbojky žlutě osvětlovaly plochu u paty svahu, kde dělníci jako o závod vykopávali štolu do nitra pohřbených rozvalin.

Cestou Henryho provázely Philipovy nářky a líčení událostí uplynulých čtyř dnů. „... a potom se chrám začal bořit do hloubky. Nemohl jsem to nijak zastavit...,“ zadrnčelo jako kolovrátek snad po sté od chvíle, kdy se ztišily rotory vrtulníku a Henry vystoupil na pevnou zem. Philip Sykes se okamžitě přihnal s úsměvem, v němž se zračila panika, úleva a hanba. Doslova jako pes se staženým ocasem. Henry neutuchající vysvětlování neposlouchal. Hlavní motiv byl od prvopočátku jasný: *Mně nic nevyčítejte, pane profesore. Já to nezavinil!*

Henry konečně poplácal Philipa po zádech. „Odvedl jste skvělou práci, pane Sykesi. Vzhledem k okolnostem a zmatku tady jste si počínal obdivuhodně.“

Philip vysekl hlavou úklonu. „Udělal jsem vše, co bylo v mých silách.“ Schlemtal pochvalnou kaši naběračkou... a pak díky bohu zmlkl spokojen, že je zproštěn jakékoli viny na tragédii. Henry však poznal, že víc zůstalo skryto než vypovězeno. Když míjeli hloučky kečuánských dělníků, zaslechl nelichotivé poznámky, které si šeptali. Docela dobře mluvil místním indiánským nářečím, a jak vyrozuměl, chlapi jsou na Philipa pořádně dopálení. Vsadil by se, že kdyby se poptal u dělníků, dostal by zcela odlišný výčet událostí a na světlo by vyšla jiná pravda... a Philip by pak stěží vypadal tak křišťálově čistý.

Nyní měl však Henry mnohem důležitější starosti.

Po očku koukl na dva strážce, kteří je doprovázeli. Muži na levém a pravém křídle již netřímali samopaly, nicméně nespouštěli ruce z pistolí čouhajících z pouzder na opascích. Opat Ruiz kráčel v čele a hvízdavě dýchal nosem i ústy. Nadmořská výška a namáhavý výstup očividně dávaly tlusťochovi zabrat.

Jakmile došli na plac, kde v boční stěně pohřbeného chrámu zel černý chřtán chodby, jeden z mužů oděných do hnědých mnišských kuten jim vyšel v ústrety. Byl prototypem jižanské mužné krásy a měl chladné oči, které vše ostře sledovaly.

Opat Ruiz se rozezleně zadíval na vchod tunelu. „Faráři Otero, jak jste daleko?“

Mnich setrval v úkloně. „Do poledne prorazíme do chrámu, Vaše Eminence.“

„Dobře. Velmi dobře. Zvládáte to brilantně.“ Opat přezíravě prošel kolem uklánějícího se muže, jako by nestál za jediný pohled.

Když se mnich narovnal, Henry postřehl zákmit doběla rozžhaveného ostří hněvu v jeho očích, který však v mžiku vystřídala maska trpného nezájmu. Henry se vyznal v lidech. Ihned uhodl, že tohoto muže neuspokojí malá pochvala, tak jako Philipa. Zblízka rozeznal ve Španě-

lově obličeji příměs indiánských rysů: tmavší odstín pleti, širší nos a oči tak tmavě hnědé, že se zdály černé. Farář Otera byl nesporně mestic. Henry věděl, že lidé s cejchem nečistokrevný mají v Jižní Americe těžký život a často se z obou stran dočkají ponižování a zesměšňování.

Henry následoval opata, nicméně zůstal naladěn na farářově vlně. Instinkt mu napověděl, že musí být stále ve střehu. Vycítil, že hluboko pod slupkou zbožnosti, věrnosti a poslušnosti se skrývá nebezpečí, které nemá co do činění s opatovými plány. Rovněž zaznamenal, jak Philip pokorně vylezl na hromadu vyvezené zeminy, jen aby mnichovi udělal dost místa na pěšině vedoucí k chodbě.

Farář Otera se zařadil za Henryho.

Slunce právě cele vystoupilo nad vrcholky hor a blankytně modrá obloha slibovala horký den. K tunelu zbývalo pár metrů, když se ozvalo zapraštění. Všechny oči se upnuly na Philipa, který zalovil ve vnitřní kapse bundy a vytáhl vysílačku. „To bude Sam," oznámil. „Nějak si přivstal."

Henry přistoupil blíž. Synovec měl podle dohody volat kolem desáté, takže si opravdu pospíšil.

„Tady je základna," ohlásil se Philip se rty přitisknutými na mluvítko. „Povídej, Same."

Několik vteřin v přístroji šumělo a chrčelo a potom: „Philipe? Sam tu není. Tady je Norman."

Philip přes vysílačku pohlédl na ostatní a zvedl obočí. Henry docela chápal, že harvardská hvězda utrpěla šok. Z posledního Samova hlášení vyplývalo, že Normanovi hrozí, že poslouží za oběť. *Díky bohu, že dosud žije!*

Norman překotně pokračoval: „Kdy čekáte vrtulníky? Potřebujeme přepravu! Teď a hned!" Panika poznamenala fotoreportérův hlas.

„Jeden zrovínka přistál!" zařval Philip. „Abych to upřesnil, profesor Conklin stojí vedle mě." Philip natáhl ruku držící vysílačku.

Henry vysílačku převzal. Dobře si všiml, jak opat výhružně přivřel oči. Jen se neboj, však já si dám pozor, aby mi neuklouzl jazyk, pomyslel si Henry a věnoval se svému. „Normane, tady je Henry. Co se tam děje?"

„Denal je v nebezpečí! Sam a Maggie ho šli zachránit. Ale nutně potřebujeme pomoc. Do hodiny se na západním hřbetu sopky rozhoří signální ohně. Měly by být vidět skrz opar. Hoďte sebou!"

Henry pohlédl na opata, který již zamával na muže u vrtulníku, aby se všichni připravili na odlet. Malovali si, že mají poctivé tři hodiny na odpočinek, a patrně jen opat v duchu skákal radostí, že se operace uspíšila.

A obzvlášť zaplesal při Normanově následném sdělení: „Tam nahoře je něco nepřirozeného... co hraničí se zázraky, profesore. Musíte to vidět..." Zbytek pohltila porucha.

Opat a Henry na sebe pohlédli. Ruiz s očima zářícíma zbožným přáním a nadějí nadiktoval Henrymu další otázku: „Vypadá to jako zvláštní druh zlata?"

Z Normanovy přerušované odpovědi pochytili pouze: „... chrám. Nevím jak... léčí... žádné děti... přesto..."

Ty střípky nedávaly vůbec žádný smysl. Henry rozčileně přiblížil vysílačku až ke rtům. Nemohl doufat, že dostane další příležitost. Jestli má Sama varovat, musí to udělat teď.

„Normane, seďte tam jako přikovaní! Za minutku letíme. A Samovi vzkazuji, ať se neukvapuje. A nejedná na vlastní pěst! Však on ví, že nemám důvěru v jeho sólové hurá akce."

Philip se při tak odsuzujících slovech vyjevil. Henry se modlil, aby to kacířské prohlášení stejně šokovalo i Normana. Celý tým věděl, že k synovci chová nejvyšší úctu a nikdy by ani Sama, ani nikoho z nich takovým způsobem neshodil jenže opat Ruiz to nevěděl. Henry znovu stiskl knoflík. „Míním to vážně. Nic nedělejte! Nevěřím Samovu úsudku."

„Ale profesore?" Normanův hlas zněl velmi zmateně. Posléze převzala žezlo nová porucha a další slova se rozplynula.

Henry se snažil vysílačku vyladit, ale po několika bezúspěšných pokusech znovu navázat spojení ji vypnul. „Chcípla jim baterie," utrousil zasmušile. V hloubi duše doufal, že Norman zastřenému varování porozuměl, a kdyby ne, pak působilo zcela neškodně. Opat Ruiz přešel pokus vyslat tajnou zprávu bez povšimnutí. Henry podal vysílačku Philipovi.

Ten ji strčil zpátky do kapsy a posléze otevřel pusu. „Jak jste to myslel, profesore? Copak vy Samovi nedůvěřujete? A odkdy?"

Ve snaze dát harvardskému premiantovi znamení, aby sklapl, udělal Henry krok dopředu.

Bohužel, opat udivené otázky zaslechl a rychle se otočil k dvojici. „Copak se vám nezdá?" zeptal se Philipa a protáhl obličej plný podezření.

„O nic nejde," bleskurychle odpověděl Henry. „Znáte to. Tady pan Sykes a můj synovec spolu vytrvale soupeří o moji přízeň. A Philip se nemůže zbavit dojmu, že Sama upřednostňuji."

„To jsem si nikdy nemyslel, profesore!" vyjel Philip. „Vždycky jste nám všem rovnocenně důvěřoval!"

„A nyní?" zeptal se Ruiz a probodl oba očima. „Zdá se, že důvěra je něco, co v tomto okamžiku všichni ztrácíme."

Opat mávl rukou a za Philipovými zády se s obnaženým nožem vynořil farář Otera. „Ne!" vykřikl Henry. Vysoký, štíhlý muž drapl Philipa za vlasy a strhl mu hlavu dozadu, aby lépe nastavil krk. Philip začal kvičet, ale když uviděl čepel, ztichl. Jakmile se ostří dotklo jeho krku, zcepeněl hrůzou.

„Nepřichází v pořadí druhá lekce příliš brzy?" zeptal se opat.

„Nechte chlapce být," úpěnlivě zaprosil Henry. „Neví, co říká."

Opat přistoupil k Philipovi, avšak svá slova adresoval Henrymu: „Pokoušel jste se poslat varování? Nějaké smluvené tajné znamení?"

Henry tváří v tvář opatovi pevně řekl: „Ne. Philip se jen nesprávně vyjádřil."

Ruiz se obrátil na vyděšeného studenta: „Je to tak?"

Philip pouze zaúpěl a zavřel oči.

Opat se naklonil a polohlasem zašeptal Philipovi do ucha: „Chcete-li žít, očekávám od vás pravdu."

Philip zlomeně vyblekotal:, Já... já vůbec nevím, na co se ptáte."

„Mám jednu prostou otázku. Důvěřuje profesor Conklin svému synovci?"

Philipův pohled přeskočil k Henrymu a zase zpátky k Ruizovi. „Domnívám se, že ano."

Opat, zjevně neuspokojen neslanou nemastnou odpovědí, se zamračil a hrozivě pronesl: „Philipe.

Student scvrklý strachem ze sebe sípavě vyrazil: „Ano! Profesor Conklin důvěřuje Samovi víc než komukoli z nás. Vždycky to tak bylo!"

Opat přikývl a nůž zmizel z Philipova krku.

„Děkuji vám za upřímnost," řekl Ruiz a obrátil se na Henryho: „Zdá se že potřebujete další lekci, abyste se přesvědčil o ceně vaší spolupráce."

Henry pocítil, jak mu tuhne krev v žilách.

„Za to, že jste nás chtěl podvodně svést z Boží cesty, si zasloužíte přísný trest. Leč kdo by měl pykat?" Opat se na chvilku zadumal a poté velkoryse prohlásil: „Myslím, že rozhodnutí nechám na vás, profesore Conkline."

„Jak to myslíte?"

„Že máte právo volby. Sám určíte, kdo ponese kříž vašich hříchů Philip, nebo doktorka Engelová?"

„Pokud chcete někoho potrestat, pak potrestejte mě," odpověděl Henry.

„Ale vy nepřipadáte v úvahu, profesore Conkline. Vás potřebujeme živého. A mimochodem si dovedu představit, že učinit takové rozhodnutí je dostatečný trest."

Henry zbledl a kolena mu zeslábla.

„My nepotřebujeme dva rukojmí. Ten, koho vyberete, bude zabit. Vše závisí ryze na vás.“

Philip visel na Henrym očima, které žebraly o život. Henry byl s rozumem v koncích.

„Na rozhodnutí vám dopřeji deset vteřin. Jinak zemřou oba.“

Henry zavřel oči. Ve tmě vyvstal obraz Joan, jak se smála při večeři v Baltimoru a světlo svíček jí něžně barvilo tváře. Miloval ji. Už si to dál nemohl zapírat, avšak rovněž nemohl jednoduše odhodit zodpovědnost za zdejší věci. Třebaže se Philip často choval jako namyšlený osel, patřil mezi jeho žáky. Mít na svědomí mladý život by neunesl. Henry si kousal rty a po tvářích se mu koulely slzy. Vzpomněl si na Joaniny rty na uchu, její dech na krku, vůni jejích vlasů.

„Profesore?“

Henry otevřel oči a zuřivě pohlédl na opata. „Vy ničemo...“

„Vyberte. Nebo dám rozkaz, aby skončili s oběma.“ Ruiz zvedl ruku, připraven dát mnichovi povel. „Tak kdo zaplatí za vaše hříchy?“

Henry se zalkl a potom přiškrceně vyslovil: „Do... doktorka Engelová.“ Jakmile vyřkl rozsudek smrti nad Joan, zhroutil se. Měl snad jinou volbu? Ačkoli od zlatých studentských časů, kdy spolu chodili, uplynula hezká řádka let, Joan se nezměnila. Henry znal její srdce. Nikdy by mu neodpustila, že její záchranu vykoupil Philipovým životem. Přesto při těch slovech cítil, jak se mu do hrudi zabodla zubatá dýka, která se tam pomalu otáčí. Stěží dýchal.

„Budiž,“ prohlásil opat Ruiz milostivě a otočil se. „Ať vykonají ortel.“

Sam se nechal vést Kamapakem, jenž poklusem vyběhl na okraj pralesa zalitý ranním sluncem. Přestože oblohu halil mlžný závoj, po příšeří a chládku džungle zářivé sluneční paprsky bolestivě bodaly.

Sam v oslnění zakopl o kořen, svalil se a zastínil si oči. Maggie se natáhla vedle něj. Nutně potřebovali přestávku, neboť jogging v této nadmořské výšce dokázal člověka vysát. Samovi bušilo ve spáncích, když se rozhlížel po přírodní scenerii vpředu.

Ze zelené roviny, zhruba sto metrů od místa, kde leželi, vyrůstala téměř kolmá holá stěna kaldery, útes tvořený cimbuřím kamenů ostrých jako nůž a měděně červených jako čerstvá krev. Nad horním okrajem se přízračně vznášel černý kužel sousední sopky, jenž pyšně vystavoval na odiv svou impozantní výšku.

Na červenavé stěně kotle se rýsovala klikatá stezka, která končila u vchodu do podzemní chodby. Černá díra se nacházela asi sedmdesát metrů nad dnem údolí, což slibovalo namáhavý výstup. Po stezce sestupovali dva muži a nesli kopí, jejichž špice se blýskaly ve slunečním svitu. Denal s nimi nebyl.

„Pojďme!“ řekl Sam a ukázal proměněnou dýkou na dvojici ozbrojenců.

Maggie jen přikývla, neboť vysílením nemohla ani mluvit. Pomalu se vyškrábala na nohy, zavěsila Samovu winchestrovku na rameno a vykročila.

Kamapak, který cizincům dopřál krátký odpočinek, se znovu ujal vedení. Pokračovali po mezi na rozhraní pralesa a pole plané *kvinoy*, která horalům v andských výšinách nahrazovala pšenici. Za zeleným lánem se až k patě útesu prostíral široký pás zbrázděný lávovými krami a balvany a posetý trsy ostré trávy a zakrslými křovinami. Nedaleko dýmala pětice sopouchů obroubených krejzlíčky žlutých sírových skvrn. V horkém vzduchu prosyceném vlhkostí si připadali jako v zatuchlé, smradlavé sauně.

Na dolním konci stezky vedoucí k chodbě se trojice setkala se dvěma strážci, kteří se vraceli z chrámu. Zatímco Kamapak hovořil se soukmenovci, Sam si pozorně prohlížel kopí, která třímali. Měla zlaté hroty, což nasvědčovalo, že se nejedná o běžné válečné či lovecké zbraně. Avšak důležitější než zlato byl fakt, že hroty nebyly zkrvavené. Sam se snažil pochytit

co nejvíc z hovoru, ale stejně ničemu nerozuměl. Šaman konečně mužům pokynul, ať pokračují do vesnice, a beze slova zamířil po příkré pěšině nahoru.

Sam uchopil Kamapaka za rameno, aby alespoň na vteřinu zastavil. „Denal?“ zeptal se.

Šaman jen potřásl hlavou, ukázal k obloze a šel dál.

„Co myslíš?“ zeptala se Maggie.

„Topím se v prázdnotě. Ale odpověď zřejmě najdeme tam.“

Maggie s obavami vzhlédla k strašidelné černé díře. „V chrámu?“

Sam chmurně přikývl. Nezbývalo než vydat se v Kamapakových stopách po serpentinách krkolomné horské dráhy. Postupovali mlčky, neboť museli šetřit s dechem. Jílec dýky klouzal Samovi ve zpocené dlani. Sam slyšel, jak Maggie za ním supí jako lokomotiva. Svaly v jeho nohách se začínaly vzpírat další námaze.

Pouze Kamapak se jevil čilý. Organismus přizpůsobený vysoké nadmořské výšce, řídkému vzduchu a horkému vlhkému ovzduší snášel stoupání dobře. Šaman došel k otvoru ve skále a vyčkal, až se také cizinci doštrachají k prvnímu milníku cesty. Když na pokraji sil stanuli před ním, promluvil. Jediné slovo, jemuž rozuměli, bylo Inti, bůh Slunce.

Sam se rozhlédl. V hloubce se prostíralo pohádkově krásné údolí. Vesnice, napůl zakrytá pralesem, se dala stěží rozeznat. Nalevo se zčistajasna rozhořela řada ohňů, která se šplhala po skalnatém úbočí až k okraji sopečného kráteru. Signální ohně! „Jsi pašák, Normane,“ pochválil Sam přítele.

Maggie stojící vedle, rovněž s očima upřenýma na šňůru ohnivých perel, tiše poznamenala: „Doufejme, že se sem tvůj strýc dostane co nejdřív.“ Potom Sama pobídla: „Pospěšme si.“

Kamapak zapálil pochodeň a vešel do chodby, která mladé badatele překvapila. Zaprvé byla tak široká, že se tudy dalo pohodlně procházet ve čtyřstupu. Zadruhé byla rovná, nikde žádné zákruty či odbočky. A zatřetí měla obdivuhodně hladké stěny.

„Sopouch, lávové koryto,“ prohodila Maggie, když pohladila stěnu.

Sam přikývl a ukázal dopředu. Tma v tunelu se zpočátku zdála neproniknutelná, avšak jakmile si oči zvykly, všiml si matného světla linoucího se z dálky. Určitě sluneční svit.

„Norman měl pravdu,“ řekl Sam. „Chodba musí být buď spojnicí s druhým údolím, nebo ústí v otevřené jeskynní propasti.“

Dřív než se Maggie zmohla na odpověď, Kamapak zastavil. Poté zapálil dvě louče zasazené do pravé stěny. Světlo orámovalo vchod do malé jeskyně, který předtím dokonale zastírala opona temnoty. Kamapak poklekl před prahem.

Jakmile plameny vzplály, z postranní sluje pronikla do chodby zář, jako by se světlo pochodní odrazilo v obrovském zrcadle. Přitahováni jako můry se Sam a Maggie vrhli ke východu.

Sam uviděl ten obraz první a v ohromení strnul jako solný sloup. Vzápětí i Maggie spatřila, co leží v postranní sluji. Oněmělá úžasem sevřela Samovu pravou paži a zaryla prsty hluboko do kůže.

„Chrám,“ zašeptala.

Jeskyně skýtala pohled, který by každému pozemšťanovi vyrazil dech. Nebyla příliš prostorná: dovnitř by se vešly tak akorát dva kamiony. Avšak podlahu, strop a stěny měla celistvě pokryté zlatem. Skutečná přírodní zlatá komnata! Očarovaní diváci nevěděli, zda je to pouhá hra světla a stínu, ale zlatý plášť se vlnil, stáčel ve vírech a stékal po zvrásněném povrchu, aniž by odhalil sebemenší kousek sopečné skály. Ve středu ležela na podlaze velká zlatá cihla připomínající lože bezpochyby oltář. Velmi zvláštní bylo, že na horní ploše se jako vlys rýsoval obtisk lidského těla. Nad oltářem visela jako lustr zlatá filigránová koule podobná fantastické hvězdné sféře, v níž se svíjela, rozvíjela a proplétala hustá spleť pramenů a vláken. Samovi se vybavily kokony s pavoučími vajíčky, jichž se zděsili dole v jeskyních. Ta věc působila spíš organicky než jako kov. Ze by iluze tekoucího zlata přetrvávala? Nicméně,

zdálo se, že nitky v zašmodrchaném klubku se otáčejí za blikajícím světlem pochodně.

„Kde je Denal?“ zeptala se Maggie.

Sam, jenž se dosud neprobral z šoku, pouze pokrčil rameny a dýkou proměněnou v hada ukázal na oltář. „Žádná krev.“

„Díky bohu. Měli...“ Maggie bleskurychle uskočila dozadu.

Z klubka nad oltářem se vymotala spirálka zlatého drátku a natáhla se k Samovi. „Nehýbej se,“ zamumlal leknutím přimražený na místě.

Zlaté pérko šmátralo vzduchem jako chapadlo chobotnice pátrající po potravě. Bezesporu ho mocně přitahoval had v Samově ruce. Konečně se vymrštilo tak daleko, že zavadilo o zub zlatého hada. Ten v mžiku začal tát jako rozehřátý vosk a všechny typické rysy se rozplynuly. Potom rozpálený jílec v Samově dlani zchladl, čepel se smrštila a zploštila, břity se zaostřily a... opět držel původní dýku.

Slídivý drátek nehybně vyčkal na dovršení proměny a posléze se stáhl jako rybářský vlasec navinutý neviditelnou rukou na naviják.

Sam pozvedl dýku před oči. „Co se ksakru zase stalo?“

Maggie znovu našla řeč a vstoupila do Samova stínu, ponechávajíc jeho široká ramena mezi sebou a zlatou jeskyní. „To není zlato. To nemůže být zlato. Čepel dýky a celá chrámová nádhera jsou zhotoveny ze stejného materiálu. Močikové ten kov nazývali sluneční zlato. Pochází z posbíraných meteoritů.“

„Ale chová se jako živá hmota,“ namítl Sam a spolu s Maggie ustoupil do chodby.

Kamapak vstal, očima nanovo naplněnýma posvátnou úctou pohlédl na Sama, cosi zamumlal a uklonil se.

„Nemyslím, že bychom se v tom měli vrtat, Same. Především zjistěme, co se stalo s Denalem. Zdejší záhady přenechme zkušeným vědeckým kapacitám. Vždyť ten nejpovolanější již přilétá, ne?“

Sam trochu neochotně souhlasil. „Přesně toto viděl de Almagro. Tady máme našeho hada z ráje, který ubohého mnicha vyděsil natolik, že zapečetil přístupovou cestu do kaldery.“

„A zděšení dovršila Pačakutiho uťatá hlava,“ dodala Maggie tiše.

Sam se prudce otočil. Maggie se cestou sem přiznala, že tajně vyslechla rozhovor, který on a Norman vedli s králem u ohně v palácové zahradě. Znala tedy vykonstruovaný příběh o Inkarrim. „Přece jsi nespolkla všechny ty nesmysly o popraveném králi?“

Maggie se zadívala do země. „V poklusu a upřímně řečeno u konce s dechem jsem opominula jednu podstatnou maličkost, Same.“

„Jakou?“

„Neumím to přesně...“

Konec věty uťal výkřik, který se rozlehl chodbou. Sam a Maggie sebou trhli.

„Denal!“ vyjekla Maggie, když se výkřik ozval podruhé. „Žije!“

Sam rázně popošel dál do chodby, na jejímž konci se matně mihotalo denní světlo. „Jenže jak dlouho ještě bude žít? Jdeme!“

Kamapak napřáhl paži, aby jim zahradil cestu. Divoce zavrtěl hlavou a překotně vyblekotal jasné varování, z nějž rozuměli pouze slovům *janan pacha*. Sam si hned vzpomněl, jak vesničané na dotazy ohledně dětí odpovídali, že všechny dávají darem bohům inckého nebe. Takže tam odvedli Denala! Šaman hleděl na Sama velmi neústupně a dál jim bránil v průchodu.

„Seru na bohy!“ procedil Sam mezi zuby a výhružně zašermoval dýkou před Kamapakem. „My jdeme, kámo. Buďto uhneš, nebo do tebe vyřežu dveře!“

Mladíkovu tónu se podařilo zbořit jazykové bariéry. Kamapak ustoupil stranou. Oči plné strachu nespouštěl z dýky. Sam nečekal, až pozemský vrchní strážce *janan pacha* znovu změní názor, a ostře vykročil k vzdálenému světlému bodu. Kamapak se rychle přidal k dvojici a nepřestával tiše brebentit modlitby.

Zakrátko dospěli k druhému východu chodby, který ústil na dně další kaldery. Mlžný opar zde byl však mnohem hustší a sítem pronikala jen slabá sluneční zář. Těžké cáry mlhy zastíraly dokonce i okolní bujný porost. Výpary silně prosycené sírou pálily v očích a vedro přímo dusilo. Do pralesa vedla čistě proklestěná pěšina.

„Nejspíš jsme se dostali do sousedního kráteru," zašeptala Maggie.

Sam přikývl a vydal se po cestě. Ani Maggie neotálela a po krátkém zaváhání se připojil též Kamapak. Oproti jindy kráčel mírně přihrbený a neustále pokukoval nahoru, jako by se bál, že z podivně zatažené oblohy se spustí pařát, který ho drapne a vtáhne do neznáma. Sam a Maggie vytušili, že šaman sem nikdy nevkročil. Neodvážil se porušit přísný zákaz.

„Tohle se naprosto vymyká mé představě nebe," prohodil Sam a utřel si pot řinoucí se přes obočí. Jak postupovali pralesem, spolu s houstnoucím deštníkem korun přešlo příšeří ve večerní tmu.

Kolem panovalo ticho. Odnikud se neozývalo štěbetání ptáků ani šustot prozrazující zvířata. Sam v ponurém šeru spatřil několik opic schovaných v zeleném baldachýnu. Seděly bez hnutí, ani nehlesly a pouze očima sledovaly tvory, kteří se vetřeli na jejich výsostné území.

Maggie stáhla pušku z ramena a Sam doufal, že je opravdu tak dobrý střelec, jak tvrdila. Zvlášť když vedle winchestrovky měli už jen dýku. Skvělá výzbroj do džungle!

Nikdo si netroufl ani špitnout. Stále ve střehu a napjatí jako struny šlapali po pěšině, když se náhle vpředu začalo rozednívat. Sotva se dostali blíž ke světlině, Sam v čele zakrákal a zvedl ruku. Všichni zastavili. Potřebovali plán. Sam pohlédl na Maggie. Měla oči rozšířené strachem a Kamapak se bázlivě krčil za jejími zády.

Pralesem prolétl jako šíp další ostrý výkřik. Vycházel zpředu. „Pomoc!" Chlapcovým hlasem otřásala hrůza.

„Kašlem na opatrnost!" vybuchl Sam a zavelel: „Tempo!"

Rozběhl se ke konci stezky. Maggie a šaman se mu pověsili na paty. Z pralesa se vyřítili přímo na předměstí další incké osady. Také zde se po povlovných svazích táhly vzhůru terasy s kamennými domy napůl obrostlými bujnou zelení a ověnčenými přírodní květenou. Nicméně to byla jediná podobnost s domovem jejich hostitelů. Zdejší vesnici prales doslova spolkl. Všude se roztahoval plevel, který se usadil ve škvírách mezi žulovými stavebními kvádry a v puklinách dlažby roztrhané mocnými kořeny. Z nedalekého stavení vyrůstal strom, který proboural střechu a haluzemi obalil zdi.

Daleko odpudivěji než zanedbaný vzhled vesnice však působil příšerný zápach.

Ulice a uličky byly zanesené vrstvou smetí smíšeného se zvířecím trusem a kostmi. Většinu kostí již slunce vybělilo, ale na řadě čerstvých zdechlin dosud tlely zbytky masa a kůže pokryté zkrvavenou srstí, a pod nohama křupaly střepy rozbitých hliněných nádob.

„Panebože," vyhrkla Maggie a přikryla si nos a ústa. „To je přece třetí město."

„Cože?" šeptl Sam.

„Pamatuješ, jak jsme první noc při oslavě rozvíjeli teorie? Tehdy jsi usoudil, že nekropoli postavili jako hlavní město *uca pacha*, podsvětí. Sama vesnice představuje střední, pozemský svět *cay pacha*. Nuže, zde máme třetí vesnici... Středobod *janan pacha* neboli horního, nadpozemského světa."

Sam s odporem pohlédl na smrduté ruiny. Tak že vypadá incké Nebeské město? Přesto se nehodlal dát odradit prvním dojmem. Musí přijít záhadě na kloub. Pohodil hlavou a neohroženě vyrazil ulicí.

Kamapak se v běhu nevěřícně rozhlížel vpravo vlevo a v jeho vykulených očích se zračila hrůza.

Také sis takhle nepředstavoval Nebe, že? pomyslel si Sam.

Odněkud zpředu dolehlo k trojici nelidské vrčení a slabé zuřivé vřeštění, jímž pronikal zvuk, který v mžiku upoutal jejich pozornost. Vzlyky, zoufalé vzlyky. Určitě Denal!

U obydlí těsně před ústím ulice na hlavní náměstí Sam zpomalil a dal znamení, aby se přitiskli ke zdi. Potom nakoukl za roh a bleskurychle se stáhl zpátky. „Do háje!“

„Co se děje?“ zašeptala Maggie, připlížila se k rohu a vykoukla.

Samovi neušlo, jak sebou škubla. Potlačil prvotní otřes a přikradl se k Maggie. Ve středu náměstí stál úplně nahý Denal, klepal se a vyděšeně třeštil oči, z nich se lily potoky slz.

Důvod byl víc než jasný.

Náměstí se hemžilo bledými tvory. Někteří se velikostí blížili býkům, jiní vzrostlým telatům. Sam nestvůry poznal. Až příliš se podobaly sběři, která je pronásledovala v podzemní nekropoli. Zvířata v kruhu obklíčila chlapce. Lačně větřila ve vzduchu, syčela, oháněla se špičatými drápy a občas některé zezadu bojovně vyrazilo, aby oběti očichalo paty. Dosud nerozhodly, co s chlapcem provedou.

O jedné věci se však nedalo pochybovat. Smečka měla ukrutný hlad. Všem stékaly z huby sliny. Vyhlíželi vychrtle. Na vystouplých kostech visela kůže.

Jedno zvíře na kraji se náhle otočilo směrem ke stavení, za nímž se schovávali. Náleželo k rychlonožkám, které označili za zvědy. Sam a Maggie naštěstí zastrčili hlavy, dřív než je bestie zpozorovala.

Sam strhl Maggie za záda a tázavě pohlédl na šamana.

Tetovaný muž se tvářil zmateně a zděšeně. Až do teď neměl ani ponětí, co se skrývá v posvátném *janan pacha*. Sam bohužel na chvíli zaspal, takže už nestihl Kamapaka zastavit. Ten s pažemi vzpaženými k obloze vyšel zpoza rohu a se slzami v očích a písní na rtech zamířil ke zvířecí tlupě.

Z té písně vyzařovala vroucnost a nábožný zápal. Zvířata rázem ztichla.

Sam zatlačil Maggie dál do úkrytu a zašeptal jí do ucha: „Musíme využít výhodu, že šaman odpoutal jejich pozornost, a proklouznout naproti. Vezmeme to obloukem. Uvidíme, jestli můžeme Denala nějak vysvobodit.“

Maggie mlčky přikývla a společně vyběhli, aby se ponořili do příčných uliček, vedoucích rovnoběžně s náměstím. Vzdáleně naslouchali Kamapakově tklivé písni a ve snaze postupovat co nejtišeji se vyhýbali kostem a hliněným střepům.

„Tudy!“ sykla Maggie a jako šipka vlétla do uličky mezi dvěma domy.

Sam ji následoval a brzy se ocitli na opačné straně. Přikrčili se a zkoumali situaci. Mohli si blahopřát, že zůstali nezpozorováni. Denala měli teď o poznání blíž. Chlapec padl na kolena a očima visel na šamanovi, jenž se zastavil. Zpěv zvířata jednoznačně přivábil. Monstrózní dav si přestal všímat tetelícího se chlapce a pozvolna se přesunul k novému soustu. Cesta se otevřela.

Jestliže měli Denala zachránit, nesměli otálet.

„Teď, nebo nikdy,“ špitl Sam, zhluboka nadechl a přitisknutý k zemi se vyplížil z úkrytu. Maggie s puškou na rameně udělala totéž.

Na opačné straně náměstí se tyčil šaman, nyní obklopený bestiemi. Několik zakrslých bezpohlavních členů tlupy drzé chňapalo po šatu, který měl Kamapak na sobě. Ostatní, zejména vyšší a statnější lovci, si ostražitě udržovali odstup a naslouchali zpěvu. Jenže na jak dlouho píseň nestvůry ukolébá? Na jak dlouho ukojí hlad? Odpověď přišla okamžitě. Jeden lovec se vyřítil a strhl šamana na kamennou dlažbu. Sam napůl vstal, aby přispěchal na pomoc, avšak Maggie ho chytla za loket a strhla zpátky.

Kamapak se pomalu vysoukal na nohy a dotkl se krvácejícího čela. Smečka jen očarovaně civěla, když zvedl rudé prsty. Poté však zavětřila vůni čerstvé krve a vše ostatní bylo zapomenuto. Bledá těla se jedno přes druhé vrhla kupředu a sápala se na kořist. Mohutný útok doprovázely skřeky a vytí. Kamapak řval hrůzou a bolestí a až tam, kde Sam a Maggie leželi, bylo slyšet rvaní masa a praštění kostí.

Denal se odvrátil od příšerné podívané a konečně spatřil Sama. Malátně vstal a na podlamujících se nohách přeběhl k dvojici, která se mezitím doplazila do tří čtvrtin cesty. Oči měl

napuchlé od pláče a křídově bílý obličej stažený děsem. V pokusu něco říct otevřel ústa, avšak Sam si výstražně položil prst na rty. Denal zavřel pusu, nicméně neubránil se tenkému zaúpění. Byl zase se Samem a Maggie.

Sam přitáhl třesoucího se chlapce k sobě. Vrčení a syčení na strašlivých jatkách začala slábnout. Kamapakovy výkřiky již zcela utichly.

„Musíme kvapem vyklidit pole!“ zašeptala Maggie.

Na protější straně náměstí se usadily hloučky hodovníků s ukořistěnými kusy masa. Na kamenech se třpytila rozšlapaná kaluž krve a všude kolem se válely cáry látky z bývalého šamanova šatu. Z Kamapaka, rozsápaného a roztrhaného drápy a zuby krvelačných šelem nic nezbylo. Krutou bitvu připomínalo jen pár krvavých chuchvalců.

Naneštěstí jedno hubené sousto prázdná břicha nenasytilo. Několik zvířat už se slídivě rozhlíželo a protahovalo čenichy, zda nezavětří další zdroj obživy. Lačné pohledy padly na místo, z nějž zmizel chlapec. Chvilku rozzuřeně jezdily sem a tam a pak zpozorovaly skupinku.

„Ksakru,“ zaklel Sam.

Nevábnými skřeky upozornili pátrači ostatní, a tak dokonce i ti, kteří dosud nespořádali vlastní porci, zvedli zkrvavené tlamy, aby viděli, co se nabízí jako druhý chod.

„Denale, jak jsi se sem dostal?“ zeptal se Sam, když se dali na ústup ke kraji náměstí. Nyní již nemuseli mluvit potichu, nyní museli jen co nejrychleji utéct. „Je tady nějaká jiná úniková cesta?“

Chlapec pokrčil rameny. „Nevím. Strážci mě dovedli do chrámu. Poručili mi, abych si lehl na oltář. Probudil jsem se až tady... bez šatů a jako omámený.“ Denalovi se zlomil hlas. „Potom... přišli tihle!“

„Kdo jsou vůbec zač?“

Denal se zajíkl a vykoktal: „Je... jejich... bo... bohové.“

Jedno zvíře dlouhými skoky zamířilo k nim. Maggie zacílila, soustředila se a vystřelila. Útočník odlétl dozadu a s půlkou hlavy ustřelenou se rozplácl na kamenné dlažbě. „A helemese, ti ohavní bohové krvácejí!“

K mrtvému se bez meškání přihnal hlouček bratrů, aby se podělil o novou krmi. Zbytek smečky, který se neprobojoval k prostřené tabuli, se však nedal odradit. Hlad je dohánět téměř k šílenství.

Sam, Denal a Maggie pokračovali v ústupu, dokud docela zblízka nezaslechli zuřivé vrčení. Sam se rozhlédl. Kolem dokola se po střechách domů hnali k náměstí bílí tvorové, dozajista přilákaní rykem a vůní čerstvé krve, a cestou vyli hladem. Opozdilci spěchali na hostinu.

„Mám dojem, že zvony zazvonily k večeři,“ kysele poznamenal Sam.

Joan se v cele vrhla do práce. Dopoledne strávila pročítáním článků z různých vědeckých časopisů, výtahů a vytištěných poznámek, které jí tak ochotně poslal zanícený mladý mnich. Všechny se točily kolem nanotechniky. Joan zvlášť zaujala teoretická studie věnovaná biomimetickým systémům. Zabývala se sestrojením mikroskopických strojů, které by imitovaly již existující biologické modely: kupříkladu mitochondrie a viry. Autor dr. Eric Drexler navrhoval využít jako stavební částice mikrostroje neboli nanobota, nukleoproteiny tvořené bílkovinami a nukleovými kyselinami. Rozvíjel myšlenku, jak by mohla soudobá pokročilá biologie inspirovat vytvoření „umělých neživých tvorů“. Joan opřela záda a v duchu si vybavila obraz jedné z mikroskopických osmiúhelníkových molekul, z nichž se skládala substance Z. Ten tvar ji hned poprvé zarazil. Byl tak povědomý. Vypadal téměř jako věrná napodobenina fagocytu. Byly tyto jednotky skutečnými příklady biomimetických konstrukcí?

Joan se opět sklonila nad stůl a ze štosu papírů vyhrabala sjetinu mikroskopického rozboru s popisem složek podivné molekuly.

Pokus č. 134B12

Kvantitativní rozbor: použito fázové zobrazení, silová modulace, proudové impulzy elektronového mikroskopu (odkaz na křížovou kontrolu výsledků: spektrografický rozbor # 134B8)

Prvotní zjištění:

Složení obalu jádra: makromolekuly Si (křemíku) a H (vodíku), specificky kubosiloxan ($H_8S_{18}O_{12}$) plus tektosilikáty

Pohyblivá ramena: Si (křemíkové) nanotrubice se stykovými plochami z Au (zlata)

Jádro: nejsme schopni analyzovat

Joan poklepala tužkou na arch papíru. Takže ručičky nanočástic obsahují zlato, které dává substanci Z typický odstín. Nicméně mnohem zajímavěji působil obal, v jehož složení výrazně převládal křemík. V přírodě se téměř všechny biologické stavební látky zakládaly na uhlovodících molekulách vodíku, kyslíku a uhlíku. Uhlík však v této sloučenině nahrazoval křemík.

„Hydrosilikony?“ zamumlala Joan, čímž právě pojmenovala zbrusu novou třídu molekul. Třebaže v biologii na celé čáře vedl uhlík, v geologii obhajoval prvenství křemík coby prvek převládající v zemské kůře. Může být tato struktura jakýmsi spojovacím článkem mezi biologií a geologií? Anebo, jak naznačil mladý mnich, máme co do činění s prvním vynalezeným anorganickým nanobotem!

Joaniny oči ulpěly na poslední řádce zprávy. *Složení jádra... Nejsme schopni analyzovat.* Zde spočívala podstata záhady. Vnější slupka byla známá a dala se přesně určit, leč vnitřek představoval velké neznámo. Joan se v myšlenkách znovu vrátila k zásadním otázkám, které mnich vznesl v samém závěru svého osobního hodnocení: *Pro jaké účely byl mikroskopický stroj sestrojen? A kdo ho naprogramoval?*

Dřív než se Joan mohla nad vším hlouběji zamyslet, zaslechla zadrhnutí podpatku o kámen. Někdo přicházel chodbou. Letmo se podívala na hodinky a svraštila obočí. Na oběd, který jí donášeli do cely, bylo ještě příliš brzy. Skousla dolní ret. Ať se blíží kdokoli, pravděpodobně nejde za ní, i když na to se nedalo spoléhat.

Joan spěšně provedla úklid na stole. Změť vědeckých písemností srovnala do úhledné hromádky a pak bleskurychle složila papír s opisem zašifrovaného vzkazu mnicha de Almagro a vsunula ho do kapsy. Poté rozevřela jedinou knihu, kterou jí povolili vzít s sebou do cely: Bibli krále Jakuba. Písmo svaté teď přišlo velmi vhod, neboť báječně zakrylo díru, kterou v dubové desce propálila při včerejším večerním experimentu.

Nakonec ještě z okraje stolu sebrala cigaretu vylouděnou od přísného Carlose a zastrčila ji do náprsní kapsy. Potom naposled přehlédla výsledek uklízečské práce a spokojeně si oddechla. Po tajném pokusu se substancí Z nebylo ani památky.

Opět měla štěstí. Kroky se zastavily přesně přede dveřmi. Joan strnula napětím. Do zámku vklouzl klíč a otočil se. Sotva Joan vstala ze židle, dveře se rozlétly. Na prahu stál Carlos s devítimilimetrovým glockem v ruce. Joan jen tázavě zvedla obočí a udiveně se zeptala: „Co se děje?“

„Ven,“ rozkázal mnich a rázně mávl pistolí. „Pojďte se mnou.“ Joan, náhle zachvácená strachem, zaváhala. Cítila, jak jí po těle přejel mráz, při němž tuhla krev v žilách. „Hni sebou!“ vyštěkl Carlos.

Joan přikývla a vyšla na chodbu. Jednou rukou si sáhla na límec blůzy. V podložených rozích, tam kam se vkládá vyjímatelná plastová výztuž, se ukrývaly dvě ukradené perličky

substance Z. Chtěla mít vzorky raději stále u sebe. Schovat lup v cele představovalo značné riziko. Co kdyby se rozhodli udělat důkladnou domovní prohlídku, nebo ji přestěhovali jinam? Proto vynalezla způsob, jak zlaté perličky takříkajíc nepustit z hrsti.

Carlos posunkem hlavy zavelel, aby ho následovala. Joan poslušně vykročila za strážcem. Cekala, že půjdou dolů do laboratoří, avšak zabočili do novověké části opatství. Joan si s pocitem tísně pokradmu prohlížela neznámé prostředí. „Kam jdeme?“ odvážila se zeptat.

„To uvidíte, až tam budete.“

Mnich, jenž nikdy neoplýval srdečností, se dnes tvářil zvlášť nepřístupně. Kamenný výraz a upjaté chování notně zvyšovaly Joaninu nervozitu. *Co se tady chystá?* Křídlo, jímž procházeli, vyhlíželo velmi stroze a nehostinně. Holé kamenné podlahy osvětloval řetěz nekrytých žárovek. Dlouhou chodbu nelemovaly řady malých dveří vedoucích do mnišských příbytků. Cestou nepotkali živou duši.

Joan již nevydržela napětí a roztřeseným hlasem téměř zašeptala: „Přihodilo se... něco zlého?“

Carlos neodpověděl. Mlčky dovedl rukojmí k schodišti na konci chodby. Dolů směřovalo pouze šest schodů, které končily u masivních dubových dveří, okovaných železnými pásy a zdobených stříbrným krucifixem, nad nímž se skvěly dva zkřížené meče.

Joan si vzpomněla, že Henry se o podobném symbolu zmínil. Objevil ho na prstenu s rodovým erbem, jenž patřil Franciskovi de Almagro. Uvědomila si, co znamená. Byl to znak španělské inkvizice.

Nervozita se změnila v strach a na dlaních vyvstal studený pot, když ji Carlos hlavní pistole postrčil vedle sebe a zaťukal na dveře. To rytmické zaklepání bylo určitě heslo. Zaskřípění železa po dřevě, které se rozlehlo prázdnou holou chodbou, napovědělo, že uvnitř se odsunula závora.

Carlos ustoupil o krok a dveře se otevřely. Joan pocítila horko, které z vedlejší místnosti vyvanulo jako dračí dech. Hlaveň pistole přitisknutá na ledviny jí však nedovolila ustoupit ani o milimetr.

Ve dveřích stanula mohutná postava s obnaženou hrudí lesknoucí se potem. Mnišská kutna jednoduše svlečená z ramen visela přes opasek. Muž si rukou přejel po holé lebce rovněž zalité potem a promluvil španělsky. Carlos odpověděl. Mnich přikývl a pokynul, aby vešli dovnitř. „Jděte,“ přikázal Carlos.

Joan neměla na výběr. Rozlehlá místnost byla jako vystřižená ze starých hororových filmů. Podél levé stěny se táhla řada zamřížovaných cel či spíš klecí se slámou na podlaze místo lůžek. Na pravé stěně visely na hácích úhledně svinuté řetězy, kožené biče a různé nástroje. Ve středu se červenalo kulaté ohniště s poskakujícími plameny a ze žhavých uhlíků trčely tři železné tyče. Cejchovadla!

Joan se rozhlédla kolem. Nacházela se v dokonalé maketě středověké mučírny. Ne, opravila se, když ucítila důvěrně známý pach. Něco z dob, kdy coby chirurgická praktikantka sloužila na akutním příjmu. Krev a strach. To nebyla žádná kulisa, žádné muzeum voskových figurín. Toto bylo skutečné.

„Proč... proč tady jsem?“ zeptala se Joan, přestože odpověď už znala. Henry se dopustil nějaké chyby. Ať zdejší prostředí působilo sebeděsivěji, Joanina duše se zachvěla obavami o Henryho. Co se s ním stalo? Joan zpříma pohlédla na Carlose. „Mám snad být potrestána?“

„Ne,“ odpověděl mnich a ležérně, jako by mluvil o počasí, dodal: „Máte být zabita.“

Joan pocítila slabost v kolenech. Z vedra v místnosti se jí náhle udělalo na zvracení. Stěží mohla dýchat., Já... nerozumím... nechápu proč?“

„To ani nemusíte,“ odvětil Carlos a kývl na hromotluka. Muž si navlékl tlusté kožené rukavice, přistoupil k ohništi a ze zlatorudých uhlíků vytáhl železa, aby odborným zrakem posoudil rozžhavené špice. Spokojeně našpulil rty a prohodil cosi španělsky. Carlos mávl pistolí. „K zadní stěně!“ zavelel.

Joan nemohla věřit ani vlastním nohám. Znovu se zmateně rozhlédla a upřela oči na Carlose. „Proč to všechno? A proč takto?“ Malátně ukázala na pistoli. „Mohl jste mě zastřelit rovnou v cele.“

Carlos zlověstně sevřel rty. Vypadal jako zosobnění krutosti a nelítostnosti, když se zadíval na výstavu mučidel, pradávných nástrojů svaté inkvizice.

Jakmile se dostatečně pokochal, odpověděl: „Ale my potřebujeme praxi.“

Maggie zamířila dolů a stiskla spoušť. Bílý obličej s krvavou roztříštěnou tlamou odlétl o kus dál. Maggie se pootočila na špičkách a švihla hlavní vzhůru k novému terči. Výstřely ji už ohlušily natolik, že neslyšela skřeky a vytí. Jednala instinktivně. Znovu zmáčkla kohoutek, aby sestřelila ze střechy jednoho z bledých zvědů, který se zatoulal příliš blízko. Teprve ostré kvílení, které ze sebe vyrazil, když ho obklopili bratři, proniklo Maggiinými klapkami na uších.

Maggie sklonila winchestrovku, aby se nadechla skrz skřípající zuby. Skolila pět zvířat, což alespoň ve stávající chvíli kanibalskou smečku naplno zaměstnalo.

Vtom ucítila dotek na ramenu a hbitě se ohnala pažbou.

„Hej!“ křikl jí Sam u ucha. „Zadrž! To jsem já!“ A stiskl jí rameno pevněji.

Maggie si olízla suché rty a otřásla se. „Co si počneme?“ zaúpěla. Stále ještě se nacházeli v obklíčení, zatlačeni téměř do středu náměstí, a zvířata nejevila ochotu odtáhnout. Maggie ani jednou neminula, ale ať se snažila sebevíc, cestu na svobodu neprostřílela. Na každé zasažené zvíře se sesypala kupa hladovců, kteří okamžitě zaplnili mezeru.

Sam povolil stisk. „Jak jsem počítal, zbyl ti jediný náboj.“

Maggie pohlédla na pušku. „Ježíši!“ Potom pušku znovu pozvedla k líci. Teď musí mířit obzvlášť dobře. Donutila ruce, aby se přestaly třást.

Sam rychle stlačil hlaveň k zemi. „Počkej. Něco vyzkouším.“

„Co?“ sykla střelkyně.

Sam vytasil zlatou dýku. „Pamatuješ, jak zabrala na nestvůry v nekropoli?“

„Neblázni! Nemůžeme si je pustit tak blízko k tělu,“ namítla Maggie a trhnutím vyprostila pušku z kleští, které jí bránily v rozletu.

„Možná to nehrozí.“ Sam pokročil dopředu a smekl stetson. Poté v jedné ruce dýku a v druhé klobouk vzpřáhl obě paže k obloze a mocně zahalekal, jako by celou armádu vyzýval k boji.

Stovky očí se zvedly od jídla a spočinuly na Samovi.

Ten si nasadil klobouk a nechal jen dýku zářit vysoko jako znamení zkázy. Jakmile se pohledy stočily k dýce, vrčení a mlaskání utichlo. Zleva se ozvalo tenké lstivé zakňourání, které Sam naštěstí zaslechl. Bleskurychle se otočil za zvukem, několikrát se široce ohnal dýkou jako mečem a zuřivě vyštěkl, aby odvážlivce zastrašil.

Hradba bledých těl začala couvat a rozestupovat se.

„Přilepte se na mě,“ zašeptal Sam.

Maggie strčila Denala před sebe a otočila se, aby Samovi kryla záda. Sevřela winchestrovku a připomněla si: jeden náboj!

Sam zahájil pomalý postup kupředu a přitom výhružně šermoval a bodal do vzduchu dýkou a divoce vrčel. Několik zvířat s plačtivým kňučením odskákalo a část tlupy, která dosud stála v cestě, se roztrhla na dvě poloviny. Stále víc a víc tvorů však raději utíkalo a táhlo s sebou krvavé pahýly, které se jim podařilo ukořistit.

„Myslím, že to funguje,“ utrousil tiše Sam.

Vtom se nečekaně vrhl vpřed jeden lovec se zakrslými křídly, jimiž bojovně tloukl do hřbetu. Sam uskočil dozadu, přičemž povalil Denala.

Maggie, která postupovala pozadu a nestačila postřehnout, co se děje, zakopla o chlapce

a zapotácela se. Udržela se však na nohou, švihem se otočila a rozmáchla se puškou.

Bohužel jednala příliš pomalu.

Sam ztratil rovnováhu, padl na Denala a útočník skočil na vrch hromady. Denal řval hrůzou. Sam vytasil svou jedinou zbraň dýku. Vřeštící bestie se nabodla na čepel. V porovnání s ostrými zahnutými drápy a vyceněnými tesáky představovala dýka pouhé párátko, avšak účinek byl víc než překvapivý.

Malá křídla se znenadání roztřepotala, útočník se vznesl kolmo do vzduchu a s vřeštěním, při němž napadené trojici naskočila husí kůže, odlétl. Uletěl necelých pět metrů a zřítil se na kamennou dlažbu náměstí. Pár vteřin se svíjel a pak zůstal ležet na hřbetu. Mezi paráty svírajícími ránu na břiše mohli vidět vyšlehující plamínky.

Bledé stádo jako by zkamenělo a nehybnýma očima hypnotizované zíralo na druha.

Plameny se šířily z břicha rychlostí ohně založeného na mezi, jenž nenasytně stravuje suchou trávu. Brzy zachvátily celé tělo. Zvíře prohnulo páteř do oblouku, křečovitě sebou škublo a široce rozevřené čelisti vyrazily v agónii poslední němý výkřik. Plameny vyšlehly z krku, zavlnily se jako přízračný ohnivý jazyk a rozlily se po hlavě. Tvor se zhroutil na zem mrtvý. Plameny, které stále ještě tančily po ohořelé kostře, připomínaly uhasínající pohřební hranici.

Sam a Denal mezitím vstali a spolu s Maggie ohromeně sledovali příšerné divadlo.

„Pojďme," řekl Sam.

Znovu výhružně pozvedl dýku, avšak tentokrát vynechal hlasité varování. Zvířata se trojici sama klidila z cesty, a tak se zatajeným dechem a přitisknuti těsně k sobě postupovali ke kraji náměstí.

Maggie pokradmo pohlédla na doutnající pozůstatky útočníka. Samovznícení... V duchu se pokusila zasadit tento dílek do rozrůstající se skládačky. Zavrtěla hlavou. Ne, ne, na luštění hádanek teď není čas.

Raději obrátila pozornost dopředu.

Sam nepřestával dýkou zastrašovat jedince, kteří doráželi z řad lemujících průchod. Zvlášť nebezpečně vyhlíželo monstrum samý sval a kost, které je provázelo po pravé straně. Z jeho přivřených očí sršela nenávist. Oproti ostatním se jevilo dobře živené. Hrozilo pěstí jako gorila, nicméně gorila bez srsti a s nepřirozeně bílou kůží. Maggie se vybavil tvor, jehož v podzemí označila za „vůdce stáda". Všimla si, že i tomuto na první pohled samci chybějí vnější genitálie. Přesně jako Pačakutimu, uvědomila si.

Maggie ucítila tik v oku, když jí pozvolna začínalo svítat. Silně otřesena příšerným poznáním hned nezaznamenala, co hrozící zvíře drží v druhé pěsti. „Same!" vyjekla opožděně.

Monstrum se rozmáchlo a vrhlo na Sama balvan velikosti zralé dýně. Sam nebezpečí zpozoroval, avšak nestačil včas uhnout. Žulový kámen trefil ruku, z níž vyrazil dýku. Ta odlétla a přistála uprostřed chumlu zvířat.

Obří vrhač kamenů triumfálně zařval, postavil se na zadní a jal se bít pěstí do holé hrudi. Na vítězný řev nadšeně odpovědělo celé shromáždění. Trojice ztratila poslední obranný štít.

Maggie pozvedla pušku a zamířila na hulákající gorilu. „Drž hubu, hovado!" A stiskla spoušť. Obr jak široký tak dlouhý padl na záda. Ve smrtelných křečích chroptivě zalapal po dechu a poté zůstal bezvládně ležet.

Jakmile dozněla ozvěna výstřelu, kolem zavládlo hrobové ticho. Nikdo se nepohnul. Se smrtí vůdce se z tlupy stala bezprizorná dobytčata.

Maggie konečně špitla: „Same, to byl poslední náboj."

„Pak raději návštěvu neprotahujme."

Jako by zvířata Sama slyšela, začala se pomaloučku plížit k trojici.

Texasan se obrátil na Denala: „Jak rychle můžeš běžet?"

„Jenom sledujte!" A Denal se jako vítr rozběhl k prázdné ulici přímo před nimi.

Sam a Maggie vyrazili za chlapcem a společně uháněli smrdutou vesnicí.

Vzadu propukla kakofonie vzteklých skřeků a zuřivého vytí. Schylovalo se k honu. Kořist utíkala a tlupu opustila obezřelost. Krvelačnost překonala strach. Zvědové prchající brzy dostihli a jako bílé šmouhy se míhali mezi domy v souběžných uličkách. Nesměli ztratit stopu. Jako druzí v pořadí se do štvanice zapojili lovci, kteří poplašnými sirénami vyzývali ostatní, aby se přidali.

Maggie se snažila udržet krok a za úprku se potýkala s winchestrovkou, kterou ne a ne navléct na rameno.

„Zahoď ji," zavolal přes rameno Sam.

„Ale..."

Sam zpomalil, vytrhl Maggie pušku, roztočil ji nad hlavou a hodil daleko za sebe. Drahocenná památka po dědečkovi se zařinčením dopadla na kamennou dlažbu. „Radši zachráním tebe než nějakou předpotopní flintu."

Bez břemena a zázračně posílená Samovými slovy zvýšila Maggie tempo. Srovnaným krokem běželi dál bok po boku. Brzy vyběhli z vesnice na stezku vedoucí napříč pralesem. Kořeny a sklánějící se větve stromů bránily v rychlejším postupu, avšak oni se probíjeli dál a nedbali na škrábance.

Denal měl několikametrový náskok a nahý se jako malý Tarzan hbitě proplétal mezi překážkami.

„Leť k tunelu!" zavolal Sam.

„K jakému tunelu?" zavolal Denal, ohlédl se a málem klopýtl.

Maggie si uvědomila, že chlapec nemá ponětí, jak se sem dostal. „Pokračuj po stezce. Dovede tě přímo tam!"

Denal zrychlil a dvojici dalo pořádně zabrat, aby příliš nezaostávala. Kdesi vzadu slyšela praskání větví a bujaré štěkání lovců. Už se ani nepokoušeli mluvit a jen sípavě lapali po dechu. Maggiino vidění se zúžilo v tečky a rozklepané nohy odmítaly poslušnost. Začala umdlévat. Sam ji duchapřítomně podepřel v podpaží.

„Ne... Same... běž!" Maggie však byla příliš slabá, než aby se bojovně vzepřela.

„Taky že poběžím!"

Sam Maggie napůl táhl. Cesta zpátky jim připadala nekonečná. Když tudy procházeli s Kamapakem, vůbec se nezdála tak dlouhá. Konečně se vpředu rozbřesklo a z temného pralesa vběhli do náruče slunečních paprsků. K černému oku chodby zbývalo nanejvýš dvacet metrů. Denal už stál u vchodu a nakukoval do tmy.

Po krátké, mírně stoupající cílové rovince musel Sam Maggie téměř vléct. „Padej dovnitř!" křikl na chlapce.

Maggie se ohlédla přes rameno. Bílí tvorové se prodírali na kraj pralesa, trhali obrovské listy a rvali liány. Někteří se klátili na zadních, jiní hopkali po čtyřech.

„Zalez! Ihned, Denale!"

„Já... nemůžu!" zaúpěl chlapec.

Když Maggie viděla, jak nejistě přešlapuje, udělá krok do temné chodby a zase ven, vzchopila se a s vypětím všech sil se vrhla kupředu.

Jakmile doběhli k cíli, Sam ji postrčil k chodbě. „Jdi!"

Maggie se dopotácela těsně za práh a zarazila se. Před očima měla kruhy a tma uvnitř úplně oslepovala. Otočila se právě v okamžiku, kdy Sam chlapce zezadu objal, aby mu spoutal ruce.

Denal vřeštěl a házel sebou, nicméně Sam ho nadzvedl a donesl k Maggie. Ani pak nepovolil v obavách, že chlapec, který nepřestával zápasit a kopat nohama, uteče vstříc jisté záhubě.

„Proč tak jančí?" zeptala se Maggie, když se ponořili hlouběji do černého chřtánu.

Denalovo hubené tělo se křečovitě prohnulo do oblouku. „Myslím, že dostal nějaký zá-

chvat,“ odpověděl Sam a dál chlapce pevně držel.

Zezadu k nim ozvěnou dolehly děsivé skřeky. Maggie se ohlédla. Zvířata se hromadila u vchodu a v záři slunce se rýsovaly jejich znetvořené siluety. Žádné však nevstoupilo do tunelu. Žádné si netrouflo pronásledovat unikající kořist. „Sem se jasně neodváží,“ zamumlala Maggie. Vzápětí strnula. *Jako Denal,* chmurně dodala v duchu.

Samovi se třásly nohy. Vyčerpáním se svezl na kolena a zalehl zmítajícího se chlapce. Tomu vylézaly oči z důlků a kolem úst pěnily sliny. Chroptěl a dávil se.

„Nechápu, co se s ním děje,“ procedil Sam skrz zuby.

Maggie znovu pohlédla na srocení povykující před vchodem a pak zamyšleně potřásla hlavou.

Denal se rozkašlal a jeho tělo se konečně uvolnilo. Maggie přiklekla a sklonila se, aby si ověřila, jestli chlapec dýchá. Jakmile se ho dotkla, vytřeštil oči. Pár vteřin zmateně zíral a poté se prudce posadil, jako by se probral z hrůzného snu. „*Que paso?*“ vypravil ze sebe španělsky.

„Musel jsem tě dovnitř dovléct násilím,“ řekl Sam. „Čeho ses polekal?“

Denal svraštil obočí a chvilku úporně přemýšlel, než se opět vrátil k angličtině. „Ono mi to nedovolí jít dál.“

„Co znamená ono! Co ti brání? A proč?“

Denal si přitiskl prst na čelo a přivřel oči v úzké štěrbiny. „Já nevím.“

Maggie tušila odpověď. „Ten chrám,“ hlesla.

Sam se na ni upřeně zadíval přes chlapcovu hlavu. „Cože?“ vyhrkl.

Maggie vstala. „Vypadněme odtud.“

Sam pomohl chlapci na nohy. Spolu se vydali za Maggie, která tápavě postupovala k vzdálenému východu. Vpředu blikaly dvě hořící louče zasazené do záseků ve skalní stěně a mihotavá zář rámovala vstup do zlatistého inckého chrámu Slunce.

Když Maggie došla k postranní jeskyni, zastavila se, aby si pozorně prohlédla zlatý oltář a kouli spředenou ze změti zlatých drátků.

Také Sam se nechal zlákat úchvatnou podívanou, ale jedním okem nepřestával ostražitě sledovat, zda se někdo nevydal po jejich stopě. Žádné známky pronásledování však nezachytil. Nanovo ohromený oslnivou nádherou trpce poznamenal: „Jestli tam za námi je incké Nebe, pak bych se nerad seznámil s inckou představou Pekla.“

Maggie pohodila hlavou k třpytnému chrámu. „Mám dojem, že to leží přímo před námi.“

Denal se schoulil a držel se co nejdál od zářící sluje.

Sam přistoupil k Maggie. „Já vím. Člověk stěží uvěří, že Inkové krmí ty nestvůry vlastními dětmi.“

„Ne, Same. Tys mi nerozuměl. Ty nestvůry jsou jejich děti.“ Maggie pohlédla na Sama, který se tvářil jako nevěřící Tomáš. Nedala se však odradit. Potřebovala právě uzrálou teorii vyslovit nahlas. „Vesničané nám řekli, že všechny děti darují chrámu, který je promění v bohy a pošle do *janan pacha*.“ Maggie ukázala zpátky ke vchodu, kde dosud skotačila a kňučela poslední zvířata. „Tamti jsou děti, které jsme v osadě postrádali.“

„Jak... proč...?“

Maggie pohladila Sama po ramenu. „Už párkrát jsem to nakousla, leč nikdy nedořekla. Víš, viděla jsem Pačakutiho nahého. Tam u ohně spustil královské roucho na zem. Má úplně bílou kůži a nemá žádné ochlupení ani genitálie. Když si vybavím jeho postavu, pak vypadá téměř jako ten obr, kterého jsem zastřelila. Jako jeden z vůdců smečky.“

Sam svraštil čelo a blýskl očima. Stále ještě nemohl uvěřit. Rozčileně pohlédl do chrámu. „Ty říkáš, že ta věc doopravdy přidělala hlavě nové tělo?“

„Jak nejlíp byla schopná. Měla stvořit vládce, a tak dala králi tělo vůdce tlupy.“

„Ale to je nemožné!“

Maggie se zamračila. „Tak nemožné jako Normanovo zahojené koleno? Tak nemožné jako Normanův spravený zrak? Nebo Normanova schopnost zčistajasna se dorozumět s Inky? Obratem ruky se naučit jazyk, který ve světě pořádně nezná ani hrstka odborníků? Kapku přemýšlej, Same!“ Ukázala do chrámu a zaníceně pokračovala: „Ta věc je něco jako biologický regenerátor. Udržuje Inky naživu po stovky let... postará se, aby jejich sťatému králi dorostlo nové tělo. Ale proč? Proč to dělá?“

Sam zavrtěl hlavou.

Maggie znovu ukázala zpátky ke kaldeře působící jako hnízdo netvorů. „To je cena za věčný život zde na zemi! Děti! Ta věc si bere ratolesti zbytku inckého národa a... nevím... možná s nimi experimentuje. Kdo ví? Ale ať už je účel jakýkoli, chrám prostě používá incké děti jako biologický materiál. A vesničané nepředstavují v celém reprodukčním procesu nic víc než chov, který dodává pokusná mláďata.“

„A co Denal?“ zeptal se Sam.

Maggie se podívala na chlapce. Na povrch vypadal nezměněný. Jenže co se udalo v nitru? Proč se tak nesmyslně zuby nehty bránil vstoupit do chodby? „Myslím, že chrám potřebuje tvárnější materiál. Buňky na počátku vývoje, jaké poskytují třeba novorozenci. Denal je příliš starý. Chrám zachoval stejný postup jako ve všech předchozích případech. Jakmile skončil, k tělesné proměně sice nedošlo, avšak zakotvil v chlapcově mysli rozkaz přejít do sousedního kráteru a zároveň fobii, která zabraňuje návratu do pozemského světa. Viděl jsi, jak se chlapec až chorobně bál vkročit sem. Přesně jako ti tvorové... A domnívám se, že zvířata, na která jsme před dvěma dny narazili v nekropoli, možná ve snaze přestěhovat se na hojnější loviště hledala cestu ven z vyjedeného kotle a jinými štolami pronikla do podzemí, kde uvízla. Myslím, že mají dovoleno jít kamkoli s výjimkou vesnického údolí. To mají jednou provždy zakázáno.“

„Ale proč?“

„Protože chrám chrání trvalé dodavatele před vlastními živými zmetkovými výrobky. Nemůže riskovat, aby cokoli poškodilo budoucí zdroj genetických surovin. A tak vesničany ochraňuje.“

„Ale jestliže ti tvorové představují riziko, proč chrám s pokusy jednoduše nepřestane, anebo nepovedené výtvory ihned nezničí? Proč ty chudáky nechává naživu?“

Maggie pokrčila rameny. „To také nechápu. Jen mě napadlo, že vedlejší kaldera tvoří součást experimentu, že slouží jako přírodní ověřovací půda. Chrám řízené sleduje, jak se zvířata přizpůsobují a fungují ve skutečném prostředí.“

„A jak to, že po bodnutí dýkou shořela?“

„Živelné vzplanutí. Bezpečnostní pojistka. Všiml sis, že Denalovi strážcové měli kopí s hroty ze stejného zlata? Vsadila bych se, že při zásahu, a dokonce i při škrábnutí vypálí ty zbraně dávku nějakého energetického proudu. Jedná se o další stupeň ochrany vesničanů.“

Sam hleděl na chrám s rostoucí hrůzou. „Stejně to zní potrhle. Ale když zvážím, co se stalo s Normanem, musím uznat, že asi nejsi daleko od pravdy.“ Podíval se na Maggie. „A pokud máš pravdu, proč chrám provádí všechny ty kejkle? Co je jeho konečný cíl? A kdo ho postavil?“

Maggie si promnula čelo. Nenacházela žádnou odpověď. Nerozhodně potřásla hlavou připravena cosi nanést, když do chodby pronikly nové zvuky.

Tatatata... tatatata...

Sam a Maggie se jako na povel otočili ke konci tunelu, za nímž se rozkládalo malebné, úrodné údolí.

„Pojďme,“ řekl Sam vzrušeně, velitelsky kývl na Denala a ostrým klusem zamířil za září slunce.

Jakmile trojice doběhla k východu omývanému dopoledními paprsky, Sam ukázal na oblohu. „Koukněte! Kavalerie přijíždí!“ V mlžném oparu kroužil nezaměnitelný tmavý stín.

Když sestoupil níž, rozpoznali zelenočerný trup vojenského přepravního vrtulníku. „Strýček Hank! Díky bohu!“

Rovněž Maggie vydechla úlevou. „Moc ráda si poslechnu, co na kupu zdejších zázraků řekne profesor.“

Sam ji objal kolem ramen. Nevzpírala se.

Z hloubky se nahoru vznesl nový zvuk, který jako by chtěl soupeřit s klapotem rotorů. To rytmické bušení bylo mnohem rychlejší: víření bubnů). Inkové pravděpodobně spatřili podivného ptáka, jenž se snášel na jejich výsostné území. Vzápětí se údolím rozlehly ostré údery provázené rachocením gongů, které působilo velmi zlověstně.

Maggie pohlédla na Sama. „Válečné bubny.“

Samovi klesla ruka objímající její ramena a úsměv mu zvadl. „To nechápu. Norman určitě Inky upozornil a přesvědčil, že se profesora a záchranářů nemusejí bát.“

„Nejspíš došlo k nedorozumění. Tohle nevypadá dobře.“

Sam se zamračil. „Musím strýce varovat. Snad se tam dostaneme, dřív než něco vypukne.“ A pustil se dolů po stezce, která se jako klikatá stužka vlnila po příkré stěně.

Vrtulník klesal směrem k rovnému poli *kvinoy*, táhnoucímu se podél pralesa. Klasy se ve vichru rozvířeném rotory položily na zem jako posekaná tráva.

„A co Norman?“ zařvala zezadu Maggie, aby překřičela rachot vrtulníku.

Sam místo odpovědi přidal do kroku.

Norman se skrýval na kraji pralesa a pozoroval, jak vrtulník přistává na zelené pláni. Krčil se za trnitým keřem hustě obaleným listy. Po haluzi přímo před jeho očima pochodovali nahoru dolů zelení mravenci, příliš zaměstnaní na to, aby se nechali vyrušovat hřmotem vrtulníku, který usedl do pole.

Norman však každé klapnutí vrtule cítil až hluboko v hrudi. Schoulený do klubíčka se modlil, aby se mýlil, a nepřestával doufat, že si profesorova slova špatně vyložil. „Po všem, co se udalo minulý týden, jsem už patrně paranoidní,“ zamumlal pro sebe. Přesto setrval v úkrytu, když se dveře kabiny pro cestující klouzavě otevřely. Část Normanova já věděla, že se nemýlil. Profesor Conklin se ho snažil před něčím varovat. Jenže před čím?

Brzy dostal naprosto zjevnou odpověď. Z břicha vrtulníku se vyrojila nesourodá směsice mužů přibližně půl napůl oděných do vojenských maskáčů a hnědých mnišských kuten. Dokonce i mnichové se na běžný záchranný tým pohybovali až příliš zkušeně a trénované. Skupina se jala vykládat z nákladního prostoru bedny, které bez meškání odklápěla. Po skončení vykládky utvořila spořádaný řad a Norman nevěřil vlastním očím, když z ruky do ruky putovaly vojenské pušky a další arzenál. Někteří muži poklekli, aby si na přidělené zbraně připevnili granátomety.

Norman se přikrčil téměř k zemi. *Ach, bože! Nebyl jsi dostatečně paranoidní, hochu,* pomyslel si.

V dálce za pásem pralesa utichlo víření bubnů a rachocení gongů, které sem doléhalo z incké vesnice. Norman zatajil dech. Teď si blahopřál, že Pačakutiho přesvědčil, aby kmen vzburcoval. Přirozeně chtěli předejít zbytečnému krveprolití. Proto se domluvili, že pokud nebude hrozit žádné nebezpečí, Norman doprovodí profesora zpátky do vesnice a představí králi.

Norman zvažoval, jestli se okamžitě nemá vrátit sám. Inkové se vždy uměli postavit nepříteli, avšak na novodobé žoldáky s moderní výzbrojí připraveni nebyli. Měl by lidi přimět, aby uprchli. V duchu však věděl, že Pačakuti odmítne. Ráno spolu vedli dlouhý rozhovor, z něhož jasně vyplynulo, že král by se nikdy dobrovolně nevzdal výsostného území kmene. Pačakuti zkrátka neutíká z boje.

Norman tedy zůstal na místě a z listím zamaskované pozorovatelny vykukoval na pole.

Velitelem ozbrojené skupiny byl dozajista muž, jenž připomínal soudek naditý do safari obleku, doplněného stylovou hučkou. Soudek rázně vydával rozkazy a ostatní poslušně šlapali jako hodinky. Byli vážně rychlí. Uplynulo pouhých deset minut od okamžiku, kdy ližiny pevně dosedly na zem, a ukázkový bojový útvar se vydal na pochod. Operovali s přesností vzorně vycvičených armádních jednotek.

Dva muži se jako před voj vydali na průzkum. Přihrbení vyběhli zpod listů vrtule a zamířili k pěšině vedoucí do vesnice. Norman si byl jist, že si z ptačí perspektivy předem důkladně zmapovali spleť cest křižujících údolí. Druhý sled tvořila čtveřice, která postupovala pomaleji a obezřetněji, se zbraněmi přichystanými ke střelbě. Do čela zadního voje se postavil zavalitý vůdce s brunátným obličejem zalitým potem. Ten třímal jen pistoli, nicméně po jeho boku kráčel po zuby ozbrojený tělesný strážce.

Norman vyčkal, dokud se celá skupina neponořila do pralesa, a teprve potom se nadechl. Sklesle tam seděl a nevěděl, co si počít. Vůbec netušil, co je se Samem. Občas vyhlédl směrem ke skalní stěně, na níž se jako okénko černal vchod do chodby, a pokoušel se vyčíst, jestli se tam něco nehýbe. Výhled mu bohužel zakrýval výběžek pralesa, takže veškerá snaha vyšla naplano.

Kdyby se krytý zelenou oponou proplížil o kus dál...

Právě zahájil přesun, když ho na místě nanovo přimrazily hlasy. Jak dřepěl na bobku, celý se roztřásl. Upnul oči na vrtulník. Vzápětí spatřil čtyři nohy. Dvojice vystupovala na odvrácenou stranu. Jakmile vyšla zpoza vrtulníku, Norman okamžitě poznal profesora. Byl neoholený, jeho oblek vypadal, jako by v něm několik dní spal, avšak vzpřímený postoj prozrazoval, že neztratil ani špetku hrdosti.

Henry vykročil kupředu, pobídnut hlavní pistole svého průvodce. Strážce, oblečený do mnišské kutny, měl černé vlasy a ještě temnější pohled a na hrudi se mu třpytil stříbrný kříž.

Normanovi nešly na rozum všechny ty církevní hávy. *Pěkně uhozené přestrojení,* pomyslel si.

Dvojice se přiblížila tak zrovna na doslech a zastavila se. Norman pochytil mnichovu výstrahu: „Nebudete-li s námi plně spolupracovat, toho studenta na vykopávkách potká stejný osud jako vaši přítelkyni.“

Normanovi neuniklo, jak Henry svěsil ramena a odevzdaně přikývl. Sám se v úkrytu cítil zoufale bezmocný. Zuřivě sevřel pěsti. Tím studentem pistolník bezpochyby mínil Philipa, kterého podle všeho drží jako rukojmí v táboře.

„Zajatce podrobíme výslechu, při němž budete nápomocen. Potřebujeme tlumočníka,“ pokračoval muž. „Prozatím vyčkáme tady.“

„Rozumím,“ řekl Henry a ustoupil o krok. „Ale jestli mému synovci a komukoli z mého týmu zkřivíte vlásek na hlavě, můžete si jít vylízat prdel.“

Muž se zamračil jako noc, ale potom rovněž ustoupil a volnou rukou vylovil z neviditelné kapsy cigaretu.

Normana už ve zkroucené poloze braly křeče. Pomalu se vzpřímil a přitom pravačkou zvedl ze země lávový balvan, který se sice vešel přesně do hrsti, ale zato vážil nejméně kilogram. Pohlédl zpátky k profesorovi střeženému jediným mužem. Kdyby proklouzl za vrtulník, mohl by zaútočit zezadu. Opatrně se začal po kraji pralesa sunout směrem k červenočerné stěně kráteru. Všiml si, že pilot odešel s přepadovým oddílem, nicméně nemohl vyloučit, že ve vrtulníku číhá další strážný. Uvědomoval si, že se vrhá do velmi riskantní akce, která však při troše štěstí mohla všechny zachránit. Kdyby se podařilo profesora vysvobodit, společně by našli Sama a utekli.

Norman se prodral k rozeklanému hřebenu čedičových ker, k němuž zbývaly tři čtyři metry volného prostranství. Vykoukl z krytu, zhluboka se nadechl, po dvou skocích rozběhu se šipkou vymrštil a ve vteřině se ponořil do vítané záštity ochranného valu. Téměř s jistotou by řekl, že profesorova gorila ho viděla. Strnulý napětím čekal, kdy do skály zabuší sprška

kulek. Nic se nestalo. S úlevou na chvíli opřel záda o skálu. Potěžkal kámen, který svíral v pěsti, a náhle se zeptal sám sebe, zda si počíná moudře. Dřív než ho strach stačil odzbrojit, vyrazil kupředu a jako krab se kradl dál podél čedičové hradby. Jakmile usoudil, že se dostal dostatečně blízko k cíli, odvážil se vykouknout přes okraj valu. Odhadl to správně. Mezi ním a vyhlédnutou kořistí se tyčil vrtulník. Norman co nejtišeji přelezl skalní hřbet. Přesto nezabránil slabému zachřestění kamínku, které mu v uších zaznělo jako výbuch. Naštěstí věděl, že to všechno se odehrává pouze v jeho hlavě. A mimochodem teď, vystavený jako na střelnici, se musel hlavně dostat z bezprostředního ohrožení.

Rozběhl se s kamenem přitisknutým k hrudi. Srdce mu bušilo tak hlasitě, že to museli slyšet i Inkové ve vesnici. V duchu děkoval měkké půdě, že tak milosrdně tlumí dusot kroků. Zvládl to. Ve stínu vrtulníku se spustil na kolena. Na protější straně viděl nohy dvou mužů. Zdálo se, že nezaznamenali, že mají společnost.

Kolem vyložených barelů rezervního paliva se Norman doplížil pod břicho obřího stroje. Stébla *kvinoy* příšerně šimrala do paží, ale hrdinně se dosoukal k druhé ližině. Pak zůstal ležet bez hnutí. Zadíval se před sebe. Oba muži k němu stáli zády. Mnich vyfoukl dlouhý proužek kouře a vzápětí dvojice loudavě vykročila k pralesu.

Norman tajil dech a kousal se do rtu. Musel se rychle rozhodnout. Buďto se hlemýždím tempem poplazí po stopě a tak se vyhne střetu..., nebo se šíleným výpadem vrhne na kořist. Norman nevěřil, že by své roztřesené nohy přinutil k sprinterskému výkonu. Proto velmi ostražitě vstal a v předklonu krok za krokem pomalu, ale jistě postupoval ke střelci.

Přiblížil se na délku paže, když v údolí propuklo peklo.

Celý kotel se otřásl výbuchy. Ze středu pralesa se vznesl vysoko k obloze ohňostroj, který rozerval mlžný závoj a jako déšť ohnivých prskavek se snesl k zemi. Norman, zaskočený úžasnou podívanou, se neovládl a překvapením sípavě zalapal po dechu.

Mnich to zaslechl. Otočil se na podpatku a přikrčil se.

Norman zčistajasna zjistil, že civí přímo do hlavně pistole.

„Zahoď to!“ rozkázal muž.

Slov nebylo zapotřebí, neboť kámen samovolně vypadl z Normanových bezvládných prstů. Pralesem se nesly výkřiky, sténání a především rachocení samopalů, které znělo jako chřestění zubů ve sklenici. Přes mužovu hlavu spatřil Norman Henryho, jenž měl v obličeji vepsanou beznaděj a porážku.

Normanovi vypověděly nohy. Sesul se na zem a se zhrouceným výrazem ze sebe vypravil: „Je mi líto, profesore.“

Když ticho údolí prořízl první výbuch, Sam se zastavil a instinktivně podřepí před deštěm ohnivých rachejtlí, přestože tak daleko nemohly dolétnout. „Kterej čert se žení?“

Také Denal si v mžiku sedl na bobek a oběma rukama si přikryl hlavu.

Maggie přiklekla k Samovi a s očima rozšířenýma leknutím vyhrkla: „Oni napadli vesnici!“

Sam zůstal při zemi. „Strýček Hank by takovou zrůdnost nikdy neudělal.“

„A co když tam dole nepřistál profesor s pomocí?“ zeptala se vyděšeně Maggie. „Co když signální ohně zpozorovali zloději? *Huaqueros*. Možná dokonce banda, která se minulý týden pokoušela provrtat na naše vykopávky v chrámu. Není vyloučeno, že zachytili naši vysílačku. Odposlouchávali nás a tvého strýce jednoduše předběhli.“

Sam klesl na kamenitou stezku a opřel se o stěnu. „Co budeme dělat?“

Maggie zuřivě zaplály oči. „Zastavíme je!“ Pohodila hlavou k vrtulníku, který seděl v poli napůl zakrytý výběžkem pralesa. „Obsadíme mašinu, čímž zlodějíčkům sebereme vítr z plachet. A zavoláme profesorovi, aby zmobilizoval policii nebo armádu.“

Sam přikývl. „Máš pravdu. Musíme to alespoň zkusit.“ Vstal. „Jdu prozkoumat terén.

Uvidím, co se dá dělat.“

„Ne,“ vzepřela se Maggie. „Nesmíme se rozdělit.“

Sam se zamračil, avšak Maggie se nenechala odstrašit. Rovněž Denal se přihlásil: „Já jdu taky.“ Sam postřehl, jak chlapec cestou neustále pokukuje nahoru ke vchodu do chodby. Denal nebyl hrdina, pouze se nahý a úplně bezbranný nechtěl někde potloukat sám samotinký.

Sam chvíli pozoroval údolí.

Střelba z automatů se ozvěnou nesla z pralesa. Občas zahromovaly další výbuchy, které vymrštily k obloze gejzíry kamenů a roztříštěných větví. Mezi střelbou pronikal jako šepot válečný pokřik Inků smíšený s výkřiky umírajících. Nad pralesem i napříč ním se valil dým.

„Dobře,“ rozhodl Sam. „Jdeme všichni. Musíme se držet pohromadě a ani nemuknout. Proklouzneme na kraj džungle a doplížíme se co nejblíž k vrtulníku. Ověříme si, jestli tam nechali stráž.“

Maggie kývla na souhlas a pobídla je ke spěchu.

Sam v čele poklusem zdolal poslední zátočiny stezky a přímou čarou zamířil přes mírně se svažující pás posetý lávovými balvany a zakrslými křovinami. Brzy pohltil trojici stín pralesa. Sam výstražně položil prst na rty a dál používal pouze znamení rukou. Válečný ryk v nitru pralesa pozvolna slábl.

Sam se shrbený do předklonu prodíral bujným porostem. Museli se k vrtulníku dostat, dřív než lupiči dokončí porobu vesnice. Sam doufal, že ve vrtulníku zanechali nějakou zásobu zbraní a munice. Mají-li údolí udržet do příletu strýčka Hanka, budou nutně potřebovat vlastní palebnou sílu.

Vpředu se začalo rozjasňovat. Blížili se ke kraji pralesa. Sam trochu zpomalil. Teď je nesmějí chytit. Dal dvojici znamení, aby vyčkala na místě, a poslední metry se sám plazil k polní mezi. Právě když odhrnoval orosený list mohutné kapradiny a chystal se vykouknout ven, zaslechl důvěrně známý hlas.

„Nechte chlapce na pokoji, Otero! Nemáte důvod ubližovat mu.“

Strýček Hank!

Sam opatrně nadzvedl list, aby lépe viděl na otevřenou pláň. Vrtulník trčel nad polem kvinoy jako monstrózní saranče. O kus blíž se však odehrávala scéna, z níž Samovi ztuhla krev v žilách. Henry stál před mužem oblečeným do mnišského hábitu, nicméně nepůsobil jako sluha boží. V pravé pěsti svíral velkou pistoli. Sam se ve střelných zbraních vyznal. Okamžitě poznal španělskou Astru 357, která by hladce skolila útočícího býka a teď mířila na strýcovu hruď.

Nad Henryho ramenem vyčuhovala třetí osoba v hloučku. *Proboha! Norman!* Fotoreportérův bledý obličej prozrazoval strach.

Muž jménem Otera probodl Henryho očima. „Odkdy tady rozkazujete vy?“ Rozmáchl se a zbraní prudce udeřil Normana do obličeje. Ten padl na kolena a z roztrženého obočí se vylila krev.

„Už se ho nedotknete ani prstem!“ vyrazil ze sebe Henry a stoupl si před Normana jako štít.

Otera, který nyní stál zády, se pootočil bokem. Sam spatřil, jak zvedá pistoli. „Myslím, že jste se již stal neužitečným, starouši. Ze zpráv vyplývá, že vaši drazí žáci vědí, kde je schováno zlato. Takže když mám tady vašeho kamaráda, nevidím nutnost nadále si vás držet.“ Sam zaslechl příznačné cvaknutí.

Ach, bože! Jako smyslů zbavený vyrazil z úkrytu a hnal se přes mokré pole.

Henry synovce zpozoroval a údivem se mu rozšířily oči. Sam postřehl, jak strýc bojuje, aby na sobě nedal nic znát. Bohužel, prvotní reakce nezůstala bez povšimnutí.

Otera se se zbraní na úrovni hrudi pohotově otočil ve chvíli, kdy Sam doběhl k cíli. Sam zařval a skočil na mnicha. Vzápětí mu uši probodl výstřel, mocná síla ho odhodila dozadu a posléze přistál na zádech v zeleném lánu.

Pak slyšel, jak strýc vykřikl: „Nééé!“

Sam se pokusil nadzvednout na loktech, avšak nemohl se hnout. Nemohl ani dýchat. Na hrudi cítil těžké, těžké závaží. Z toho místa vystřelovala všemi směry strašná bolest. Koutkem oka zahlédl, jak strýc zběsile skočil střelci na záda, srazil ho k zemi a začal do něj bušit pěstmi.

Sam se usmál. Tak divokého strýce neznal. *Jsi pěknej rváč, strýčku Hanku,* pomyslel si. Potom všechno kolem zčernalo.

Z úkrytu o pár metrů dál Maggie spatřila, jak Sam znenadání vyrazil na volné prostranství. Co ten zatracený blázen zase provádí? S Denalem po boku se doplížila ke kapradině, kde se ještě před chvílí Sam schovával. Vtom vpředu na poli třeskl jediný výstřel.

Maggie v záchvatu paniky rozhrnula vějíř krajkových listů přesně v okamžiku, kdy se Sam zhroutil na podušku slehlého obilí a jeho paže sebou křečovitě škubly. I ze vzdálené pozorovatelny viděla, jak z rány v hrudi vytryskl pramen krve. Slepá ke všemu ostatnímu vyběhla z úkrytu. Nevydržela se déle ukrývat jako tam v belfastském příkopu, zatímco přítel umíral. „Same!“

Teprve když se rozběhla, zaznamenala bitku, která probíhala kousek od raněného. Nic nedávalo smysl. Profesor seděl na zádech mnicha, jenž se zuřivě bránil a šmátral po zbrani. Ta odlétla o půl druhého metru dál do vlhké trávy a z hlavně se dosud kouřilo. Zčistajasna se jako ve snu odněkud vynořil Norman. Zvedl nad hlavu ruku svírající velký červený kámen. Švihl dolů a udeřil mnicha do hlavy, až to zadunělo. Muž zůstal bezvládně ležet a profesor Conklin se vysoukal na nohy.

Nastal závod, kdo bude u Sama první.

Profesor zvítězil a přiklekl k synovci. „Ach, ne... ach, ne... ach, bože!“

Norman a Maggie doběhli zároveň.

Norman padl na čtyři a rychle sáhl Samovi na krk, aby zkontroloval tep. Maggie klesla na kolena mnohem pomaleji. Hleděla do skelných očí upřených k obloze a věděla, že tam už nikdo není. Ty oči byly prázdné.

Norman jen nahlas potvrdil krutou pravdu: „Je mrtvý.“

Poháněna pistolí se Joan jako v mátohách sunula ke stěně s okovy. Věděla, že jakmile dovolí, aby ji připoutali, je mrtvá. Všechny naděje na únik se rozplynuly. V hlavě o překot spřádala šílené plány a scénáře. Pouze jediná myšlenka se zdála alespoň trochu plodná.

Zatímco ji Carlosova pistole rýpala do žeber, Joan žmoulala límec. Konečně se jí podařilo vysunout z růžku plastovou výztuž a vyškrábnout do dlaně jednu měkkou perličku substance Z. Vzorek má, takže teď zbývá správně načasovat praktický pokus.

Cestou k mučicí zdi musela projít kolem do půl těla svlečeného mnicha, jenž se neustále točil kolem otevřeného ohniště. Nakláněl se nad nástroje a jedním vypalovacím železem prohraboval žhavé uhlíky. Joan si všimla bubliny v koutku mužových úst. Ten brutální svalovec slintal blahem a už jasně prahnul po tom, až vyzkouší želízka na jejím mase. Mistr kat zachytil Joanin zděšený pohled a toužebně se ušklíbl.

Joan náhle necítila žádné výčitky ze zločinu, který hodlá spáchat.

Jakmile ustoupila od mnicha, nepozorovaně vhodila do ohniště zlatou kuličku, otočila se zády a schoulila se. Ještě štěstí, že to udělala. Výbuch byl mocnější, než očekávala. Tlaková vlna odhodila Joan dopředu a srazila na kamennou podlahu. Dopadla na kolena a dlaně. Záda měla jako v ohni. Teprve pak ucítila zápach škvířícího se hedvábí. Překulila se a přitiskla bolavá záda na chladivý kámen.

Ohniště se proměnilo v hromadu sutě a doutnajících uhlíků, z níž trčela zkroucená mříž roštu. Rozmetaná cejchovadla se válela po zemi a jedno skončilo zabodnuté do dřevěného opěrného trámu. Když v Joaniných uších pozvolna utichla ozvěna výbuchu a zvonění, zaplni-

ly se žalostným vytím. Joan se zmateně rozhlédla. Pak spatřila mohutného mnicha. Ležel na zádech o několik metrů dál. Holou hruď měl rozsekanou a kůži spálenou na uhel. Zvedl ruku, zašmátral po břiše a vzápětí se zaúpěním vyrval z rány uhlík. Poté se s námahou posadil a vystavil na odiv úplně zčernalou půlku obličeje. Joan si nejprve pomyslela, že jsou to jenom saze. Potom však raněný vykřikl, popálená kůže odpadla a z rudého fleku se na krk vyvalila krev. Joan, strnulá hrůzou, se odvrátila.

Carlos, který vyvázl bez zranění, už stál na nohách. Vrhl se k telefonu upevněnému na stěně a vyštěkl cosi španělsky. Bezpochyby přivolával pomoc. Jakmile domluvil a zavěsil sluchátko, přistoupil k svíjejícímu se muži. Mnich se prosebně chytl Carlosovy kutny, ale ten raněného hrubě setřásl a přešel k Joan. Mávl pistolí. „Vstaňte.“

Joan se mátožně postavila a vzápětí se syknutím zalapala po dechu, když se zbytky ohořelé blůzy odlepily od zad. Carlos se zamračil a jedním trhnutím Joan otočil, aby mohl posoudit, jak vážné zranění utrpěla. „Z toho se neumírá,“ uzavřel. „Budete žít.“

„Jak dlouho?“ zeptala se Joan trpce. „Do chvíle, kdy se znovu rozhodnete mě zabít?“ Potom rukou opsala půlkruh a nechápavě zakroutila hlavou. „Co se tady, probůh, stalo?“

Carlos zpražil znechuceným pohledem mnicha, jenž sténal na podlaze. „Je to teprve učeň. Právě dokázal, že se musí ještě hodně učit.“

Joan sklonila hlavu, aby zakryla jiskřičku ďábelského uspokojení. Carlos vinil z výbuchu nezralého inkvizitora. Skvělé. Nastal čas přikročit k pokusu číslo dvě. Joan nenápadně vklouzla prstem do růžku límce a odškrábla z druhé zlaté kuličky malé zrnko, které přilnulo pod špičkou nehtu. Posléze sáhla do kapsy a vytáhla nedokouřenou cigaretu, kterou včera vyloudila od Carlose. Prsty se jí třásly, když vkládala cigaretu do úst. „Nebude vám to vadit?“ zeptala se a andělsky vzhlédla k rádoby zavilému odpůrci kouření.

Carlos znovu s odporem pohlédl na úpícího mnicha. „Dělejte. Máme několik minut, než pro něj přijdou.“ Opět odkudsi záhadně vylovil zapalovač a připálil dámě.

Joan úklonou poděkovala, dlouze potáhla a s výrazem neskonalé vděčnosti vyfoukla kouř Carlosovi přímo pod nos. „Hned se cítím líp,“ vydechla.

Postřehla, jak se Carlos dívá na žhnoucí konec cigarety. Jakmile ucítil vůni nikotinu, jeho zorničky se rozšířily. Ještě jednou labužnicky potáhla, pomalu vydechla kouř a podala mu cigaretu. „Děkuji. Po tak dlouhém půstu mám dost.“

Carlos přijal nabídku s velmi upjatým úsměvem. „Začínáte se bát o zdraví?“

Joan pokrčila rameny. Pod tlakem přílišného napětí nevěřila vlastnímu hlasu. Jen mrkla na miniaturní zlatou kapičku přilepenou na spodní straně cigarety zhruba sedm milimetrů od hořícího konce. „Vychutnejte doušek,“ vypravila ze sebe konečně.

Carlos na znamení díků cigaretu pozvedl a pak s úsměvem vsunul mezi rty. Joan o krůček ustoupila a mírně se natočila bokem.

Pozorovala, jak mnich dlouze potáhl a do ruda rozžhavená špička se nezadržitelně prodloužila blíž k filtru. Jakmile bílý papírek dohořel k zlaté tečce, Joan uskočila.

Výbuch tentokrát nebyl tak mocný, avšak přesto ji srazil na kolena.

Joan nevěděla, jestli má hlavu na krku, ale pokusila se ohlédnout. Carlos tam stál, nicméně jeho obličej připomínal dýmající kráter. Po pár vteřinách se převážil dozadu a padl rovnou na raněného, který řval hrůzou.

Joan se překulila a sebrala z podlahy Carlosovu pistoli. Potom po čtyřech popolezla ke kvílícímu mnichovi a sklonila se, aby zběžně prohlédla, v jakém je stavu. Popáleniny třetího stupně... zasaženo přes šedesát procent těla. Muž sebou při každém lehounkém doteku trhl a vykřikl. Joan vstala. Byl už mrtvý, což dosud nevěděl. Nikdo by takové popáleniny nepřežil.

„Hrát si ohněm není žádná legrace, že?“ zamumlala.

Pozvedla pistoli a zamířila raněnému mezi oči. Mnich hrůzou vytřeštil oči a vzápětí omdlel. Joan si povzdechla a nechala ruku volně klesnout. Nedokázala zabít člověka, třebaže by to znamenalo rychlý konec utrpení. Poodstoupila.

Neměla času nazbyt. Měla zbraň a zbývající špetku zlata. Nic jí nesmí zabránit v úniku. Pevně sevřela pistoli a prošla kolem dvou těl bez duše. Na okamžik spočinula zrakem na svém mrtvém strážci.

„Měl jsi pravdu, Carlosi," řekla, než vykročila rázně ke dveřím, „kouření zabíjí."

Maggie položila Henrymu ruku na rameno. Klečel nad synovcem a vzlyky se mu otřásala záda. Maggie věděla, že od takové bolesti neuleví žádná slova. To ji naučila léta v Belfastu. Na obou bojujících stranách, irské a britské, katolické a protestantské, byla řada truchlících matek a otců. A přitom všechno bylo tak nesmyslné, tak stupidní.

V hloubi pralesa pokračovalo štěkání samopalů, i když nyní se zmírnilo v řídké salvy. Nejlítější bitva již zcela jasně skončila. Proti moderní výzbroji neměli Inkové žádné modlitby.

Maggie neodtrhla oči od Samova obličeje. Neměla sílu byť jen letmo pohlédnout na rozervanou krvácející ránu. Stetson při pádu slétl Samovi z hlavy. Bez klobouku vypadal téměř nahý. Jeho husté pískově žluté vlasy se rozcuchaly a rozprostřely po zeleném polštáři, takže se zdálo, že spí. Maggie natáhla ruku a jemně mu zastrčila jeden nepořádný pramen za ucho. Slzy, které dlouho zadržovala, začaly téct proudem a rozmazaly všechno kolem.

Henry vzal Maggie za ruku. Cítil její bolest a sám potřeboval oporu. Chladnými prsty objal její dlaň. Tam, kde slova selhávala, působil lidský dotek jako pohlazení přinášející útěchu. Maggie se opřela o profesorovo rámě a zlomeným hlasem zalkala: „Ach, Same..."

Norman klečel naproti u Samova boku. Zůstal jen ve spodkách sahajících ke kolenům, neboť pončo, do nějž se ve vesnici převlékl kvůli volnosti pohybu, přehodil přes nahého chlapce. Nad Normanem stál tiše Denal. Norman si odkašlal a řekl jemně: „Maggie, co takhle zkusit chrám? Třeba... by mohl..." A pokrčil rameny.

Maggie zvedla oči zalité slzami. „Cože?"

Norman kývl hlavou k Samovi. „Vzpomeň si na Pačakutiho příběh."

Žal nahradila hrůza. Maggie vytřeštila oči. Z mlhy vyvstal obraz bílého těla inckého vládce a všeho, co leží v sousední kaldeře. Pomalu zavrtěla hlavou. Chrám nezaručoval spásu. Nedokázala si představit, že by mu svěřili Sama, třebaže už nebyl mezi živými.

Henry se skrz slzy rozechvěle zeptal: „Jaký... chrám?"

Norman ukázal ke stěně kráteru. „Tam nahoře! Inkové tam našli něco, co léčí." Vstal, vystavil na odiv koleno a v krátkosti profesorovi pověděl o vlastním zranění.

Profesor se tvářil nevěřícně a nakonec se otočil k Maggie, jako by žádal potvrzení.

Maggie jen přikývla.

„Jenže Sam... je mrtvý," řekl sklesle Henry.

„A krále sťali," připomněl Norman a pohlédl na Maggie s němou prosbou o podporu. „Stojí to za pokus. Dlužíme to Samovi."

Další výbuch granátu přiměl Henryho vstát. Vzápětí se za zelenou oponou znovu rozpoutala střelba, která zaznívala z větší blízkosti. „Nemůžeme nic riskovat," řekl rozhodně. „Potřebuji vás všechny dostat do úkrytu. Naše jediná naděje na přežití je útěk."

Po slově úkryt přestala Maggie poslouchat. Část její bytosti chtěla s profesorem souhlasit. *Ano, uteč, schovej se, nedej se chytit.* Avšak v jejím srdci se udalo něco nového, co nedovolovalo myslet pouze na sebe. Pohlédla na Samův nehybný obličej. Na jeho pravé tváři se třpytila slza. Maggie tu slzu něžně setřela prstem. *Patrick Dugan, její rodiče, Ralph... a teď Sam.* Pohár přetekl. Měla už po krk schovávání se před smrtí.

„Ne," hlesla, natáhla se a sebrala stetson, který opuštěně ležel na vlhkých stéblech. Potom se prudce obrátila k ostatním. „Ne," zopakovala mnohem pevněji. „Zaneseme Sama do chrámu. Já těm zločincům nedovolím, aby vyhráli."

„Ale..." Henry nechápal.

Maggie vstala. „Nezlobte se, profesore, ale toto je naše rozhodnutí. Jestliže existuje se-

bemenší šance na Samovu záchranu, musíme to zkusit!“

Norman, který mezitím doběhl k vrtulníku a vrátil se s provazem, vehementně přikývl. „Viděl jsem v kabině polní nosítka. Svážeme mnicha a jde se na věc.“

Maggie se teprve nyní podívala ha muže, jenž Sama zastřelil. Mnich tam ležel v bezvědomí, tvář měl mrtvolně zsinalou a dýchal přerývaně. Bylo velmi pravděpodobné, že z úderu do hlavy zemře. Přesto spíš jako bezpečností opatření spoutali raněnému ruce a nohy. Jelikož plíce dosud pracovaly, roubík po krátkém rozmýšlení zavrhli.

Když skončili, Maggie se vztekem stáhla hruď. Naposled se podívala na vraha a odvrátila se. Ukázala na vrtulník. „Přineste nosítka!“

Norman a Denal se rozběhli k otevřeným dveřím kabiny. Henry přistoupil ke své žačce. „Maggie, Sam je mrtvý. Už to je příliš strašné. Tak strašné, jako zabití každého nevinného člověka. Nechci mít na svědomí další životy.“

Maggie se obrátila k profesorovi. „A já už se nadále nechci schovávat v příkopech,“ odpověděla. Vzpomněla si na Samova ohnivá slova, když se včera večer zpěčovala špehovat šamana a krále. Snažila se svou váhavost a odmítavý postoj ospravedlnit, avšak v hloubi duše věděla, že Sam byl blíže pravdě. Přesto dopustila, aby strach zvítězil. *Nikdy víc!* Tváří v tvář Henrymu neoblomně prohlásila: „Uděláme to.“

Jako na zavolanou přiklusali Norman s Denalem a jali se rozkládat khaki zelená nosítka, čímž uťali další plané hovory. Henry se zamračil, nicméně pomohl Sama opatrně naložit. Brzy se vydali na cestu. Henry nezapomněl sebrat mnichovu pistoli, kterou zastrčil za opasek.

Pro čtyři lidi představovalo drahocenné břemeno vcelku únosnou zátěž. Navzdory tomu se stoupání po zátočinách stezky zdálo nekonečné. Zvlášť Maggie v duchu šílela. Dojem, že se vlečou už půl dne, ve skutečnosti umocňoval sílící strach a vědomí, že úspěch závisí na rychlosti. Jakmile stanuli před vchodem do chodby, Maggie mrkla na hodinky. Uplynulo pouze dvacet minut od chvíle, kdy vyrazili. *Stejně nám to trvalo příliš dlouho,* pomyslela si. Střelba dole ustala a v pralese se rozprostřelo zlověstné ticho.

„Pospěšme si,“ pobídla Maggie muže. „Ať už jsme z dohledu!“ Paže a nohy se znovu napjaly a čtveřice se ponořila to temnoty podzemního průchodu.

„Je to jenom kousek,“ prohodila povzbudivě Maggie. „Tempo, tempo...“

Vpředu stále ještě hořely louče označující vstup do zlaté jeskyně, třebaže nyní již vydávaly jen mdlou zář. Jakmile doklopýtali k chrámu, Maggie zaslechla, jak se profesor vzadu sípavě nadechl. Když pozvolna složili nosítka na zem, plná obav se otočila.

Henry však nelapal po dechu vyčerpáním. Henrymu doslova vyrazila dech oslnivá sluj. Téměř zelený v obličeji po pár vteřinách vyblekotal: „El Sangre del Diablo.“

Maggie strnula. Španělsky mluvila bídně, nicméně těm slovům rozuměla. „Ďáblova krev?“

„Přesně po tomto opatovi muži pátrají. Proto sem přišli. Mateřské lůno... pravá zlatá žíla.

Norman profesora přerušil: „Musíme přenést Sama dovnitř. Mám dojem, že v našem oživovacím podniku hraje podstatnou roli čas.“

Henry přikývl. „Jenže co máme dělat? Jak tohle zařízení uvedeme do chodu?“

Všichni se na sebe podívali. Nikdo neznal odpověď.

Fotoreportér ukázal do chrámu. „Nemám sice příručku s návodem k použití, ale tamhle stojí oltář. Řekl bych, že nejprve tam Sama musíme uložit.“

Henry se zamyslel. „Dobrá,“ řekl.

Každý uchopil mrtvého za jednu končetinu, pomalu ho nazvedli a přenesli na zářivý oltář. Sotva vstoupili do sluje, Maggie naskočila husí kůže. Měla pocit, jako by se na ni upíraly tisíce očí. Když Sama položili, prsty přejela po zlatém povrchu a hned ucukla rukou. Ta hmota byla teplá a na omak působila jako živá.

Maggie pokrčila rameny a spolu s ostatními opustila chrám. Zůstali stát v chodbě, oči-

ma viseli na Samovi a čekali, co se stane. Zázrak se nekonal. Tělo prostě leželo na pohádkovém loži. Z rány v hrudi kapala krev a pomalu stékala po boční stěně oltáře.

„Asi jsme moc dlouho otáleli," řekla konečně Maggie v touze zlomit zlé kouzlo podzemní komnaty.

„Ne," ozval se Norman. „Nemyslím. Kamapakovi trvalo půl dne, než sem dopravil useknutou hlavu, a chrám se přičinil, aby Pačakutimu dorostlo nové tělo."

„Něco takového," utrousila Maggie a obrátila se k Normanovi. „Co Kamapak udělal poté, co sem hlavu přinesl? Neexistuje nějaké zaklínadlo?"

Norman rozmrzele odpověděl: „Zmínil se, že se modlil k Intimu, a bůh prosbu vyslyšel."

Maggie svraštila obočí.

Henry znenadání ztuhl a pak se praštil do čela. „Ach, samozřejmě!"

Všichni udiveně pohlédli na profesora.

„Modlitby! Touhy! Tajná přání! Koncentrace lidské mysli!" Henry se na trojici podíval, jako by právě vše podrobně vysvětlil. „To zlato... Satanova krev či co to k čertu je... reaguje na lidské myšlenky. Tvaruje se a mění se dle vašich utkvělých představ, dle vaší vůle."

Maggie v ohromení zvedla obočí. Vybavila si, jak se proměňovala dýka v Samově ruce. Vzpomněla si, jak se čepel vytvarovala, když sama svírala dýku a zoufale toužila po klíči ke dveřím do zlaté sochy v podzemní nekropoli. Ta zbraň se měnila tak, jak potřebovali, jak vlastní vůlí nadiktovali. „Modlitby?" zašeptala.

Henry přikývl. „Stačí jediné. Soustředit se. Musíme... ten chrám žádat... prosit, žadonit o Samovo vyléčení."

Norman se spustil na kolena a sepjal ruce. „Já osobně nejsem povznesený nad ponížené prosby."

Rovněž ostatní poklekli. Maggie zavřela oči, avšak její myšlenky vířily a bloudily v temných vodách. Z podvědomí se vynořily bledé nestvůry, které je pronásledovaly v inckém podsvětí. Co když se něco podobného stane ze Sama? Sevřela pěsti. To nedovolí! Jestliže modlitby opravdu zabírají, pak nechť Henry a Norman a Denal prosí boha o zahojení rány a Samovo zmrtvýchvstání. Ona se soustředí na to, aby chrám samovolně neprovedl nějaká „dodatečná vylepšení".

Sklonila hlavu a v duchu neustále opakovala, vyléč *Samovo zranění, jenom zranění. Nic víc!* Napnutá jako struna zatínala pěsti tak silně, že jí zbělely klouby. *Nic jiného! Zatraceně! Slyšíš mě?* Denal náhle u jejího ramena vyhrkl: „Koukněte!" Maggie rázem otevřela oči.

Sam stále ležel na oltáři nehybný, bez života. Avšak nad oltářem se děly divy. Klubko spředené páté přes deváté ze zlatých drátků se začalo rozvíjet. Na tisíce nitek se vyrojilo ven jako právě vylíhlá háďata a svíjelo se ve vzduchu. Tenké pramínky se rozpletly v ještě tenčí vlákna, která se nadále dělila v tenoulinké řasy. Vnitřek sluje brzy vyhlížel jako prostoupen zlatou mlhou. Těžká mlha posléze sedla a stáhla se v zlatý mrak, jenž klesl na Samovo tělo. V několika vteřinách Sama od hlavy po paty pokryl záhadný kov, který ho proměnil v zlatou sochu. Přitom se zdálo, že podivné zlato neustále teče. Zhruba uprostřed se utvořil silný pnoucí se šlahoun nápadně připomínající pupeční šňůru a spojil zlatou sochu s uzlem nad oltářem. Vzápětí se spustila neviditelná pumpa a šlahoun začal pulzovat jako živá struktura.

Maggie se při tom pohledu zvedl žaludek. Rychle vstala a mužská trojice ji brzy následovala.

„Co o tom soudíte?" zeptal se Henry. „Zabere to?"

Nikdo neodpověděl.

„Mě spíš zajímá, jak dlouho to potrvá," poznamenal Norman. „Nemyslím, že by nám armáda tam dole dala celodenní lážo plážo."

Henry souhlasil. „Musíme založit obranu. Je tady druhý východ?" A zahleděl se ke konci chodby, který ústil v hororové kaldeře.

„Tudy ne," vyděšeně prohlásila Maggie.

Henry se ohlédl zpátky a promnul si unavené oči. „A také bychom potřebovali zbraně," zamumlal. „Jak jsem viděl, nechali ve vrtulníku bednu granátů, jenže..." Rozmrzele potřásl hlavou.

Norman se přihlásil o slovo. „Granáty... přednostně hromada granátů mi zní jako rajská hudba, profesore."

„Ani nápad!" řekl Henry. „Vrátit se do údolí považuji za příliš nebezpečné."

„Nebezpečné je neudělat to," namítl Norman. „Musíme to risknout. Když budu dost rychlý a ostražitý..."

Denal se přidal. „Já jdu také. Pomůžu nést. Bedna je těžká."

Norman se zakřenil. „Spolu to na beton zvládneme." Položil chlapci ruku na rameno a bok po boku zamířili tam, odkud zcela nedávno přišli.

„Buďte moc opatrní," zavolala Maggie.

„S tím můžeš stoprocentně počítat," prohodil Norman. „National Geographic nehradí újmy utrpěné v dobrovolných bojových akcích." Potom přidal do kroku a dvojice brzy zmizela ve tmě.

Henry se vrátil ke zkoumání chrámu. „Ta stavba zřejmě využívá jako energetický zdroj zemské teplo. Asi jako geotermální elektrárny. To je úžasné!"

„Spíš příšerné. Dovedu si představit, proč páter de Almagro nazval tuhle věc Had z ráje. Láká, svádí, avšak za vším kouzlem se skrývá cosi shnilého."

„Had z ráje?" Henry svraštil obočí. „Kde jste k tomu výrazu přišla?"

„To je dlouhá historie."

Profesor pohodil hlavou k oltáři. „Máme dost času."

Maggie přikývla a pokusila se shrnout celou trnitou cestu. Vylíčit některé části včetně Ralphovy smrti bylo nesmírně bolestné. Henryho tvář v průběhu vyprávění potemněla. Maggie na závěr popsala zrůdné zvířecí bytosti, které je honily v sousedním údolí, a vysvětlila, k čemu po dlouhé úvaze dospěla. „Proto chrámu nevěřím. Nepopírám, že léčí, ale stejnou měrou svou nadpřirozenou moc zvráceně zneužívá."

Henry se zahleděl k vzdálenému východu, kde se mihotal sluneční svit. „Takže mnich měl pravdu. Pokusil se lidstvo varovat před zlem, které zde leží." Přišla řada na Henryho, aby vypověděl vlastní pouť a zážitky v opatství Santo Domingo. Při zmínce o soudní patoložce Joan Engelové se mu zlomil hlas. Další mrtvý ve staleté válce o uchvácení podivného zlatého pokladu. Maggie vycítila bolest skrytou za profesorovými slovy a pochopila, že část příběhu zůstala nedořečena, avšak nenaléhala.

Jakmile Henry skončil, utřel si nos a znovu se otočil k chrámu. „Takže Inkové zde postavili zázračnou svatyni, o níž opat celá léta snil. S takovým množstvím materiálu by jedinec snadno získal nadpozemskou moc."

„Ale je to Boží mince?" zeptala se Maggie s pohledem upřeným na Sama. „Nebo Satanova krev?" a zabloudila očima směrem k sopečnému kotli, připomínajícímu peklo na zemi. „Co je konečným cílem chrámu, pokud se tomu vůbec dá takto říkat. Z jakého důvodu a pro jaké účely vyrábí takové nestvůry?"

Henry potřásl hlavou. „Experiment? Pokus zaměřený na rozmnožení živočišných druhů na zeměkouli? Anebo na naši zkázu?" Pokrčil rameny. „Kdo ví, jaký mozek řídí činnost chrámu. Možná se to nikdy nedozvíme."

Pozornost dvojice vzápětí upoutaly tlumené hlasy a cvakání podpatků po kamenné podlaze. Zvuky přicházely od vchodu do chodby. Norman s Denalem by se nestihli vrátit za tak krátkou dobu. Potom je oslepilo ostré světlo baterek a kdosi vykřikl: „Nehýbejte se!"

Maggie a Henry stáli jako přimražení. Co jiného mohli dělat? Druhý východ nenabízel bezpečnou únikovou cestu. Nicméně hlavní bylo, že ani jeden z nich nechtěl opustit Sama. Bez hnutí čekali, až se neviditelní přiblíží.

„Udělejte všechno, co rozkážou," špitl varovně Henry.

To si pište, že udělám! pomyslela si Maggie, ale ani nemukla.

Mohutný muž, který se vynořil ze světelné opony, nemohl být nikdo jiný než ústřední postava profesorova příběhu, opat Ruiz. Maggie věnoval jen zběžný pohled a přistoupil k Henrymu. „Profesore Conkline, opět jste prokázal obdivuhodnou pohotovost a duchapřítomnost. Porazil jste nás." Zamračil se a probodl očima Maggie. „Přirozeně že jazyky, které jste potřeboval rozvázat, se poddaly mnohem snadněji než ty na naší straně. Inkové nám předvedli, že umějí být velice tvrdohlaví. Výsledek vyšel nastejno. Jsme zde!"

Opat dvojici obešel a nahlédl do chrámu. Chvíli stál jako očarovaný. Poté se celý roztřásl. Nakonec padl na kolena. „Zázrak!" vykřikl španělsky a spěšně udělal znamení kříže. „Ta socha na stolci vypadá jako sám Kristus! Jako Kristus v kryptě našeho opatství! To je znamení!"

Maggie a Henry na sebe mrkli. Nehodlali opravit opatovu mylnou představu.

„Pohleďte, jak se zlatý pramen řine ze stropu. Staré incké báje hovoří o ložisku na vrcholu hory, z nějž zlato vytéká jako voda. Jsme na místě!"

Maggie postoupila o krok blíž ke klečícímu opatovi. Věděla, že dříve či později odhalí vlastní omyl. Nesmí dovolit, aby zločinci nějak narušili Samovu léčbu. Odkašlala si a zašvitořila: „Ta sluj je pouhá troška."

Opat vzhlédl. V rozzářených očích mu tančily zlatavé plaménky. „Co tím míníte?"

„Před sebou máte chrám. Oslavnou vstupní bránu," ochotně vysvětlila mladá odbornice. „Pravá žíla se nachází ve vedlejším údolí. Inkové je nazvali *janan pacha*."

„Incké nebe?" zeptal se opat.

Maggie přikývla a potěšeným úsměvem vyjádřila tlouštíkovi uznání za znalost incké kultury. Podívala se na Henryho, jenž se mračil jako noc. Nesporně uhodl, co kuje. Leč zarytě mlčel a metal blesky. Maggie se otočila k opatovi. „Tento chrám je poslední modlitební sloup. Celou řadu jste museli vidět podél cesty. Otevírá dveře ke skutečným divům, které skrývá sousední kráter."

Opat se namáhavě zvedl. „Tak mi ty divy ukažte."

Maggie ustoupila. „Jedině pod podmínkou, že nám všem zaručíte bezpečí."

Ruiz se zadíval k druhému konci chodby. V podezření přimhouřil oči a váhal.

„Nebe čeká," připomněla se Maggie. „A bez mé pomoci pravou žílu nenajdete."

Opat se zakabonil. „Dobrá. Zaručuji vám bezpečí."

„Odpřísáhněte to."

Ruiz, stále zachmuřený, položil pravou ruku na zlatý křížek, který měl zavěšený kolem krku. „Přísahám na krev Ježíše Krista, našeho Spasitele." Spustil ruku. „Spokojená?"

Nyní Maggie nerozhodně váhala, avšak nakonec přikývla. „Tudy," řekla a bez meškání vykročila.

„Počkat!" zadržel ji opat a mávnutím přivolal jednoho z šestice mužů, která ho doprovázela. „Vy zůstaňte zde a dejte pozor na našeho drahého profesora." Přistoupil k Maggie. „Abychom jednali čestně, že?"

Maggie pocítila svírání v břiše. Dělalo se jí špatně a bála se, že omdlí. Zatímco postupovala kupředu, nutila nohy, aby se přestaly klepat. Nesmí dát najevo strach. „Není to daleko," prohodila.

Opat Ruiz, s obličejem rudým jako červená řepa, šel vedle Maggie a ze strany jí hvízdavě dýchal přímo na krk. Přitom nepřestával mumlat modlitby.

„Tam, vidíte?" řekla Maggie, jak se blížili k světlému okénku.

Opat průvodkyni odstrčil a předběhl. Nemohl si nechat ujít příležitost překročit práh nebes jako první. Jakmile vyšel ven, zastavil se, pokrčil nos a ucouvl zaskočen silným zápachem síry. „Tady nic není."

Maggie opata dostihla a hbitě ukázala směrem k pralesu. „Musíme pokračovat po té

stezce.“

Opat se naježil. Maggie se lekla, že snad praskne. Srdce mu bušilo tak silně, že ho cítila ve vlastním krku. Přesto si zachovala chladnou hlavu. „*Janan pacha* leží uprostřed pralesa. Zbývá, nám přibližně sto metrů. Ta podívaná se nedá popsat slovy.“

„Nebe...“ Ruiz udělal jeden krok dopředu, pak druhý... V duchu se nepřestával nabádat k opatrnosti. Pokynul pětici ozbrojenců. „Prozkoumejte terén. Prověřte, jestli na nás nečíhají nepřátelé.“

Mužstvo jako na povel sejmulo zbraně z ramen a rozběhlo se k džungli. Opat posečkal a poté v bezpečné vzdálenosti vykročil za předvojem. Maggie nezbylo než připojit se, pokud nechtěla odhalit lest. Zatajila dech, když znovu vstoupila do smrdutého hnízda netvorů. *Kam se ksakru poděli?*

Byla tři kroky za hranicí chodby, když za sebou zaslechla zachřestění kamene. Otočila se jako na obrtlíku. Na skalním výčnělku nad východem z tunelu seděl bílý tvor. Bezpochyby zvěd. Chytl se drápy za okraj nezvyklého bidýlka a svěsil se hlavou dolů. Věděl, že byl spatřen. Zasyčel, zaskřehotal a chňapl po vetřelci.

Maggie zcepeněla. V odpověď propukl řev po celém kraji pralesa. *Oni nastražili past a sem postavili hlídku!* Maggie se schoulila, avšak zvěd se pohyboval rychlostí blesku. Zhoupl se a vrazil do ní tak prudce, že upadla. Maggie využila okamžiku, kdy se vyhoupl na pozorovatelnu a po svahu se jako po skluzavce spustil dolů. Na nic nečekala. Vyškrábala se na nohy a zapadla zpátky do chodby.

Za zelenou oponou se spustil ryk. Střelbu provázely výkřiky hrůzy a bolesti, nad nimiž se vznášelo vytí a skřeky zvířat.

V bezpečí chodby se Maggie otočila, aby viděla, co se venku děje. Zahlédla opata, jak pozvedl pistoli a téměř naslepo prostřelil hlavu bestii, která ji napadla. Zvíře se vymrštilo do vzduchu a rozpláclo se na zemi. Opat pohlédl k džungli, kde jeho muži dosud bojovali o život. Dlouho se nerozmýšlel. Jednoduše svým věrným ukázal záda a rozběhl se k chodbě. Jakmile zahlédl Maggie, oči mu naplnila nenávist a vztek. *Nikdo nezkříží plány španělské inkvizici!*

Jakmile opat s funěním zamířil k chodbě, Maggie se dala na ústup. Slyšela, jak těžce bojuje s dechem. Přesto ze sebe sípavě vyrazil: „Ty čubko!“ Posléze zvedl pistoli a vrazil dovnitř.

Proboha! Nebylo kam utéct. Nebylo kde se schovat.

„Budeš trpět. To ti zaručuji...“ Znenadání opat s překvapeným vyjeknutím pozadu doslova vylétl ven. Přitom stiskl spoušť a pistole vystřelila do prázdna. Kulka zasvištěla Maggie kolem ucha.

Muž, vyvlečený z kraje chodby na volné prostranství, sebou mlátil a řval hrůzou. Mohutný bílý tvor, nesporně další vůdce smečky, vytasil drápy a rval z kořisti drahý safari oblek. Druhou tlapou ji chňapl za krk. Brzy se přihnalo více zvířat a do práce se pustilo více ostrých drápů a zubů, aby se podělily o potravu. První útočník vyrazil opatovi pistoli z ruky. Opat nepřestával přerývaně křičet o pomoc. Ve východu chodby se objevila bledá tvář se zkrvavenou tlamou, zasyčela na Maggie a poté zmizela, aby se opět připojila k hodovníkům.

Maggie uskočila, otočila se a pádila pryč od příšerných jatek. Šílené výkřiky bolesti tam vzadu skomíraly, až přešly v chroptění, které téměř naráz utichlo. Maggie utíkala za matnou září loučí, provázena vzdalujícím se vytím.

U chrámu viděla jen osamělého strážce. Jakmile se dopotácela k cíli, muž k ní přistoupil s namířenou zbraní. „*Que hiscites?*“ vyštěkl španělsky. Maggie pochopila, že se ptá, co provedla. V jeho očích spatřila zděšení.

Náhle se za strážcem vynořil Henry a přitiskl mu na zátylek hlaveň pistole. Teď si blahopřál, že Oterovu zbraň nenechal nečinně válet u vrtulníku. „Slečna pouze vynesla smetí do popelnice,“ odpověděl a přitiskl hlaveň pevněji. „Něco se vám snad nezamlouvá?“

Muž upustil pušku a zvolna klesl na kolena. „Ó, ne.“

„To už je lepší.“ Henry přešel před muže a odkopl pušku k Maggie. „Umíte s tím zacházet?“ zeptal se.

„Jsem přece z Belfastu,“ odpověděla Maggie a zvedla zbraň. Natáhla kohoutek, zkontrolovala podavač a nahodila si pušku na rameno.

Henry se obrátil na zajatce. „A co vy? Umíte řídit vrtulník?“

Muž přikývl. „Jsem pilot.“

„Pak zůstanete naživu.“

Z nitra chrámu se ozvalo tenké zaúpění. Henry a Maggie okamžitě zbystřili pozornost a s napětím sledovali, jak se zlatý plášť začíná svlékat ze Samova těla, jakoby odsáván přízračnou pupeční šňůrou. Jakmile se příkrov zvedl, rozpojil se ve zlaté nitky, které se samovolně svinuly v čarovnou kouli.

Z oltáře, kde nyní ležel Sam, dolehl do chodby další ston. Klečící strážce zíral do chrámu s pusou dokořán a nepřestával žasnout. Když zázrak skončil, spěšně se pokřižoval.

„Dýchá,“ vyhrkl Henry a postoupil ke vchodu.

Maggie uchopila profesora za loket. „Buďte opatrný. Já nevím, jestli už můžeme dovnitř. Abychom něco nepřekazili,“ vypravila ze sebe přerývaně. Rozčilením sotva dýchala. *Smí doufat...?*

Sam se vzepřel na jednom loktu. Omámeně těkal očima. Zvedl druhou ruku, ohmatal si obličej a potom dlaní zašmidlal po čele a po tvářích a po nose, jako by stíral pavučiny. Škubl sebou a tence zaúpěl.

Henry vztáhl paži. „Same?“

Hlava se mátožně otočila za hlasem a poté se Sam rozkašlal, aby si pročistil plíce. „Strý... ček Hank?“ Sam se posadil. Trochu sebou klátil, avšak zdálo se, že prohlédl a už se dokáže soustředit. „Aú, bože... moje palice!“

„Hýbej se pomalu,“ řekla naléhavě Maggie. „Hlavně klídek.“

Sam spustil nohy na podlahu a znovu zaúpěl. „Potřeboval bych vědro aspirinu.“ Teprve nyní si uvědomil, kde je. Natáhl krk a vytřeštěně se zadíval na klubko nepořádně svinutých zlatých nití. „Co tady dělám?“

„Ty si nic nepamatuješ?“ zeptala se Maggie, kterou nanovo přepadly obavy. Sam vypadal na povrchu nezměněně, mluvil zřetelně a podle všeho měl i jasnou mysl, jenže nedošlo tam uvnitř k nějakému trvalému poškození?

Sam koukl dolů na hruď a zamračil se. Pravou rukou zabloudil k vestě a nechápavě prostrčil jeden prst roztřepenou dírou po kulce. Vzápětí vestu prudce rozevřel. Na prsou nebyla ani známka po zranění. „Střelili mě,“ oznámil, ačkoli na konci větičky se vznášel otazník.

Maggie hned upřesnila: „Zemřel jsi, ale chrám tě vyléčil.“

„Zemřel?“

Maggie a Henry souhlasně přikývli.

Sam se vysoukal na nohy, udělal jeden nemotorný krůček a zakymácel se. „Juj.“ Dál se šinul pomaleji a pozorně se soustředil na každý pohyb. „Myslím, že bych si neměl stěžovat. Všude mě píchá a bolí, ale na mrtvolu jsem ve skvělé formě,“ prohlásil a hrdinně se šoural k chrámové bráně.

Na prahu čekal Henry, který k sobě synovce přivinul. Vzhledem k pistoli v profesorově ruce působilo to objetí kapku rozpačitě. „Ach, Same, já si myslel, že jsem tě ztratil,“ řekl Henry, jemuž se z očí řinuly slzy.

Sam v hlubokém dojetí strýce divoce objímal a mačkal.

Maggie se smála a přitom si utírala tváře zalévané slzami štěstí. Potom přiklekla k nosítkům a sebrala Samův stetson.

Henry se odtrhl a promnul si oči. „Tvou ztrátu bych už neunesl.“

„Netrap se, jsem tady!“ zajásal Sam a rukou si prohrábl vlasy.

Maggie mu podala klobouk. „Na! Tohle ti ulétlo.“

Sam se zatvářil napůl rozpačitě napůl zahanbeně, ale jako mávnutím kouzelného proutku nasadil darebácký úsměv, klobouk vzal a narazil na hlavu. „Dík.“

„Jenom nám znovu neumři.“ Maggie mu pohrozila a pak narovnala pokřivenou krempu širáku.

„Vynasnažím se nepokoušet osud.“ Sam se sklonil a pohlédl jí do očí.

Maggie se ani neodtáhla, ani nepostoupila blíž. Byla si příliš vědoma profesorovy přítomnosti a pušky, která jí tížila levé rameno. Dívali se na sebe dlouho. Samova tvář se začala rozplývat. Maggie zaskřípala zuby. *Zatracené slzy!* Vztáhla ruku, avšak Sam se rázem odvrátil.

Vzápětí z temnoty chodby vykřikl dosud neznámý hlas: „Odhoďte zbraně!“ Muž stanul na hranici světla a tmy. Tiskl k sobě Denala coby ochranný štít. Chlapec měl pevně sevřené rty a u krku dlouhou vojenskou dýku. V lesklé ocelové čepeli se jako v zrcadle odrážela zář loučí. V chlapcových očích se zračila hrůza. „Otera!“ vyrazil ze sebe Henry.

Norman se v běhu prodíral hustým pralesním podrostem. Skrz slzy viděl všechno kolem rozmazaně. Snažil se postupovat co nejtišeji, aby se neprozradil, avšak větve a suché listí přesto hlasitě praštěly pod nohama. Popravdě řečeno v hloubi duše mu vůbec nezáleželo na tom, jestli ho někdo uslyší.

Na zeleném plátně houštiny se znovu promítl obraz mnicha, který zčistajasna vstal, jako by vyrostl ze země. Ten ničema hrál jen odporné divadlo. Ležel a pozoroval, jak se s Denalem kradou k vrtulníku. Vyčíhal si vhodný okamžik a drapl chlapce, dřív než mohl Norman zareagovat. Pak v mžiku vytasil dýku schovanou v pouzdru na zápěstí a zaútočil. Norman včas uskočil a dál se nechal vést ryze zvířecím pudem. Otočil se a zběsile prchal.

Teprve když se ponořil do pralesa a zpanikařené srdce zpomalilo o pár tepů, uvědomil si, jak zbaběle se zachoval. Opustil Denala. Nechal chlapce na pospas Samovu vrahovi, aniž se pokusil osvobodit ho.

Rozumem mohl Norman svůj čin ospravedlnit. Neměl žádnou zbraň. Jakýkoli pokus o záchranu by dozajista skončil fiaskem a smrtí jich obou. Leč Normanovo srdce vědělo své. Útěk byla čirá zbabělost. Norman si vybavil Denalovy vytřeštěné oči plné děsu. Co jen to udělal?

Čerstvé potoky slz ho málem oslepily.

Džungle se znenadání rozestoupila a Norman vyrazil z přítmí rovnou do sluneční záře. Zapotácel se a musel zastavit. Promnul si oči. Chvíli trvalo, než se zrak rozjasnil. Při podívané, která se vpředu naskytla, Norman strnul a zalapal po dechu.

Stál na kraji mýtiny, kterou zde proklestily granáty a salvy ze samopalů a pušek. Všude ležela roztrhaná, prostřílená a rozlámaná těla. Muži a ženy. Všichni Inkové. Z odporného zápachu, v němž se mísila krev, výkaly a strach, ze zvedal žaludek. Norman ucouvl.

„Ach, bože...,“ zaúpěl.

Teprve nyní si uvědomil protivné bzučení. Mrtvoly i prosáklou půdu už hustě obsypaly mouchy a další hejna kroužila ve vzduchu.

Po Normanově levici náhle vyrostl přízračný stín. Smrt si pro mě přišla, pomyslel si, a otočil se tváří v tvář nové hrozbě. Nedal se na útěk. Už nadále nemohl utíkat. Vyčerpaný a naplněný beznadějí padl na kolena.

Vzhlédl. Dlouhé silné kopí se pozvedlo a jeho zlatá špice se oslnivě zaleskla ve slunečních paprscích.

Norman nehnul brvou.

Odpusť mi, Denale.

Henry postoupil o krok blíž k Oterovi a pozvedl zbraň. „Pusťte ho!“ přikázal.

Chlapci se neovladatelně roztřásly paže a nohy, když se hrot dýky ještě tvrději přitiskl na jeho ohryzek. Na tenkém krku se objevil pramínek krve, který líně stékal dolů. „O nic se nepokoušejte, profesore. Ustupte! Nebo kluka rozpářu od krku po břicho.“

Henry spolkl zaklení a poslušně zacouval.

Farářovy oči divoce blýskaly. „Udělejte, co řeknu, a budete žít. Všichni! Včetně chlapce. Nemám zájem na vaší smrti. Mně jde jedině o to zlato. Vezmu si, co chci, a vy zůstanete naživu. Férový obchod, nezdá se vám?“

Skupinka zaváhala. Henry pohlédl na Maggie, potom na Sama. „Asi bychom měli nabídku přijmout,“ zašeptal.

Maggie přimhouřila oči, vystoupila z řady a ohnivě mnicha vyzvala: „Odpřísáhněte to. Přísahejte na kříž, že nás necháte volně odejít.“

Otera svraštil obočí a položil ruku na svůj stříbrný krucifix. „Přísahám.“

Maggie dlouhé vteřiny zkoumala mužovu tvář a posléze zvolna položila pušku na zem. Henry učinil totéž s pistolí. Potom společně ustoupili z cesty.

Otera přešel ke složeným zbraním a postrčil chlapce dopředu.

Denal vydechl úlevou a bez meškání se vrhl k Maggie.

Farář zasunul dýku do pouzdra na zápěstí, dokonale krytého širokým rukávem mnišské kutny. Henry se v duchu pořádně kopl do zadku. Teď už chápal, jak se Oterovi podařilo vyklouznout z pout. Nikdo nepomyslel na to, aby muže prohledali, dokud byl v bezvědomí.

Otera se ušklíbl, sklonil se, vzal si zpátky ukradenou pistoli a pušku podal strážci, jenž stále ještě klečel stranou dění. Ten se zbraně ani nedotkl. Dál tupě zíral do chrámu a jen pohybující se rty svědčily o tom, že neustává v modlitbách.

Otera tiše položil pušku vedle muže, vzpřímil se a konečně sám pohlédl do sluje. Strnul v ohromení a pak zcela přemožen úchvatnou vyhlídkou ucouvl. Jeho obličej, zalitý zlatistým svitem, přímo zářil. Jeho rty se roztáhly v široký úsměv. „*Dios mio...!*“ Když se obrátil ke skupince, stejně jiskřivá zář sálala z jeho očí.

„Působivé, že?“ prohodil Sam.

Farář zamžoural do světla loučí. Teprve nyní poznal mladého Texasana. „Já... si byl jist, že jsem vás zabil,“ řekl, když se vzpamatoval ze šoku.

Sam pokrčil rameny. „Špatná trefa.“

Otera letmo pohlédl do zlaté jeskyně, potom na skupinku a pozvedl pistoli. „Nechápu, jak jste mohl přežít. Ale tentokrát se postarám, abyste zemřel. Abyste všichni zemřeli!“

Maggie vstoupila mezi střelce a Sama. „Složil jste svatou přísahu! Přísahal jste na kříž!“

Otera levou rukou sevřel stříbrný krucifix, mocně trhl a kříž i s řetízkem hodil za sebe. „Opat byl blázen,“ vybuchl. „Stejně jako vy. Všechny ty vznešené řeči o doteku Boží ruky, mysli, duše... farizejské kecy, hovno! On nikdy nepochopil pravý potenciál zlata.“

„Což podle vás je?“ zeptal se Henry a přistoupil k Maggie.

„Učinit mě bohatým! Po celá léta jsem trpěl opatovým záměrným přezíráním. Neustále prosazoval čistokrevné členy řádu. S tímto zlatem už nadále nebudu poloviční indián a poloviční Španěl. Už se nadále nebudu pokorně klanět a hrát roli podřadného mestice. Znovu se narodím! Bude ze mě nový člověk!“

Při vidině slibující splnění dávného snu Oterovi jasně zaplály oči.

Henry se odvážil postoupit blíž k rozvášněnému muži. „A kdo myslíte, že budete? Kým se stanete?“

Otera namířil zbraní na Henryho. „Jedním z všeobecně uctívaných boháčem!“ Zachechtal se a stiskl spoušť.

Henry se schoulil, zasípal a padl na záda.

Střela však určený cíl nezasáhla. Odražena neviditelnou pálkou změnila dráhu, zamířila šikmo vzhůru, v doprovodu modrých jiskřiček se odrazila od stropu a odlétla do tmy.

Jakmile dozněl výstřel, ozval se nový zvuk. „Aaakkk...“ Otera se zalykal bolestí a držel se za hruď. Mezi žebry mu trčel zkrvavený zlatý hrot kopí. Kopí nadzvedlo faráře do vzduchu. Otvíral a zavíral ústa jako dusící se ryba, zatímco se hrdlem klokotavě valila ven krev. Pistole mu vyklouzla z ochablých prstů a s třesknutím dopadla na kamennou podlahu.

Potom svěsil hlavu, která se bezvládně zaklimbala na krku. Byl mrtvý. Kopiník jedním máchnutím setřásl a odhodil tělo stranou. Ze tmy za mrtvým vstoupila do světla vysoká, mohutná postava oděná do špinavého a potrhaného roucha.

„Pačakuti!“ vykřikl Sam.

Muž beze slova vykročil kupředu. Před inckým chrámem se zastavil a padl na kolena. Jeho snědé tváře zkropily slzy. „Můj lid...,“ zamumlal anglicky, „zahynul.“

Ze tmy se vynořila druhá postava. Vysoká, hubená jako tyčka.

„Normane!“ Maggie se rozběhla k fotoreportérovi. „Co se přihodilo?“

Norman zavrtěl hlavou a pohlédl na zkroucené tělo faráře. „Narazil jsem na Pačakutiho na stezce. Nebo spíš přímo na jatkách. Šel do chrámu, aby ulovil katy, kteří chtěli zneuctít jeho boha. Přesvědčil jsem ho, že nepatřím k nepřátelům. Přísahal jsem, že mu pomohu.“ Ve fotoreportérově hlasu však nezaznívalo uspokojení.

Obličej měl popelavě bledý a tvářil se, jako by se propadal hanbou. Zabloudil očima k Denalovi. Chlapec, jako by čekal na vyzvání, k Normanovi přiběhl a pevně ho objal. „Tys nás zachránil,“ zamumlal dlouhánovi do hrudi.

Norman objetí opětoval a z očí mu vyhrkly slzy. Pačakuti nevnímal okolí. Zachmuřený přešel zpátky do rodné řeči, kolébal se dopředu dozadu a modlil se. Modlitby však nepřinášely útěchu. Zpod králova rozedraného šatu vytékala krev a jako červená stužka stékala na zlatou podlahu chrámu. Velký Inka vyhlížel, jako by se potácel na prahu smrti.

Henry popošel blíž ke králi. Pokud byla Maggiina historka pravdivá, pak zde klečí jeden ze zakladatelů Incké říše. Jako archeolog, jenž věnoval celý život studiu Inků, náhle nenacházel slova. Zde klečí živý incký vládce, jehož paměti měly cenu tisíce zlatých jeskyní. Henry se ohlédl na Sama. Prosil očima. *Král nesmí zemřít!*

Sam porozuměl. Poklekl vedle Pačakutiho a dotkl se jeho roucha. „Sapa Inko,“ řekl a uctivě sklonil hlavu. „Chrám mi zachránil život tak, jako kdysi vám. Svěřte se znovu do Intiho rukou.“

Pačakuti se přestal kolébat, avšak hlavu měl stále svěšenou mučivým hořem. „Můj lid zahynul.“ Vzhlédl k Samovi a poté k ostatním. „Možná to tak mělo být. My nepatříme do vašeho světa.“

„Nemělo to tak být! Vyléčte se, prosím. Dovolte mi, abych vám ukázal náš svět.“

Henry přistoupil k Samovi a na znamení podpory mu položil ruku na rameno. „Můžete se s námi podělit o mnoho vzpomínek, mnoho moudrostí, Inko Pačakuti. Můžete nás tolik naučit.“

Pačakuti zvolna vstal a obrátil se čelem k Henrymu. Zvedl ruku a prstem zlehka přejel po vrásce na jeho tváři. Znovu spustil paži a odvrátil se. „Vaše tvář je stará, leč ne tak stará jako mé srdce.“ Zahleděl se do chrámu a celý se rozzářil. „Inti nyní vede můj lid do *janan pacha*. Přeji si jít s nimi.“

Henry se přes královo rameno podíval na Sama. Co mohli říct? Ten muž ztratil celý kmen, celý národ.

Slzy stékaly Pačakutimu po tvářích, když zpod šatu vytáhl zlatou dýku. „Jdu za svými věrnými.“

Henry vykřikl: „Ne!“ A vztáhl ruku, aby sebevraždě zabránil, avšak bylo už příliš pozdě.

Pačakuti zabodl dýku do prsou a předklonil se, aby vrazil čepel co nejhlouběji. Pak se napjaté tělo uvolnilo a z hrdla se vydral vzdech naplněný úlevou. Král se pomalu vzpřímil a prsty sklouzly ze stříbrného jílce.

Henry v leknutí uskočil, když kolem zabodnuté dýky jako ohnivý prstenec vyšlehly plameny. „Co to k čertu...?“

Pačakuti vratkým krokem vešel do chrámové síně. „Jdu k Intimu.“

„Živelné vzplanutí,“ zašeptal Sam zděšeně. „Přesně jako u těch jeskynních tvorů.“

Maggie přikývla. „Tělo má stejné jako ti tvorové.“

„Co se stalo?“ zeptal se Henry neschopen odtrhnout oči od plamenů.

Maggie v krátkosti vysvětlila: „To zlato vyvolává jakousi řetězovou reakci.“ Ukázala na Pačakutiho, jehož trup postupně pohlcoval oheň. „Sebezkáza.“

Vtom si Henry vzpomněl na poslední rozhovor s Joan těsně předtím, než vrtulník přistál. Naléhavě se snažila sdělit, jak lze zničit substanci Z. Už to má! Darem, který pro lidi ukradl Prométheus. Ohněm!

Henry sebou trhl a otočil se k Pačakutimu, který právě padl na kolena a vzpřáhl paže k zlatému stropu, aby dal plamenům možnost šplhat se vzhůru k nebesům.

„Utíkejte!“ zařval Henry a kopl do stále klečícího strážce. „Vy také! Rychle!“

„Proč?“ zeptal se Sam.

„Nemáme času nazbyt!“ Henry postrčil Normana a Denala, kteří vyrazili, jako když střelí. Sám pomohl Maggie podepřít Sama, jemuž se dosud podlamovaly nohy. Za úprku si matně vybavil Joanino závěrečné varování: *Prométheův dáreček hada rozmetal... jako plastická trhavina!*

Brzy se ukázalo, že Joan trefila hřebíček na hlavičku. Sotva doběhli na konec chodby, půdou pod jejich nohama otřásl mohutný výbuch. Tlaková vlna žhavého vzduchu se raketovou rychlostí prohnala tunelem a srazila je na zem. Za ní se valil mrak dýmu a kamenné tříště.

„Vstaňte! Fofrem!“ zavelel Henry a vyškrábal se na nohy. „Kupředu! Vydržte!“

Potlučená a napůl omráčená skupinka se s nadávkami znovu zvedla a rozběhla dolů po stezce. Skála se nepřestávala otřásat.

„Nezastavujte!“ zavolal Henry.

Z výšin sopečné stěny se valily balvany. Půdou zmítaly stále silnější záchvěvy. V hlubině se nad baldachýn džungle vznesly stovky vřískajících papoušků.

Co se děje?

Jakmile doběhli na pustý pás u paty útesu, Henry se odvážil podívat nahoru. Od vchodu do chodby k okraji kráteru se vytvořila obrovská trhlina, která rozťala čelní stěnu vedví.

Sam se opřel o Maggie. Oba potřebovali notně nabrat dech. Norman, Denal a pilot se potáceli opodál.

Sam náhle vytřeštil oči a vyjekl: „Ach, bože! Koukněte!“ A ukázal přes údolí.

Henry zcepeněl. Z původních sopouchů, které prozatím jen vydechovaly páru, vytryskly gejzíry vařící vody. Ve dnu kaldery se však objevily i nové pukliny, které k obloze chrlily horkou vodu a mlžný opar. V jednom místě se v doprovodu hromového rachotu roztrhla stěna kotle. „Kráter se rozpadá!“ vyslovil Henry nahlas to, co si právě uvědomil.

Maggie ukázala na sopku tyčící se na jihu. Z vrcholu stoupal černý sloup kouře. Údolí zaplnil zápach síry a rozpálených kamenů.

Sam se vzpřímil. „Výbuch patrně stiskl kohoutek. Řetězová reakce. K vrtulníku! Pospěšme si!“

Norman se vmísil do hovoru s novou povzbudivou zprávou: „Máme společnost, kamarádi!“ A ukázal k dýmající průrvě, kde ještě před deseti minutami byla chodba.

Z černoty rozeklaného klínu jako démoni z pekel vyskakovali bílí tvorové. Venku se shromažďovali v hloučky, vřeštěli, vyli a drápy škrábali do skály.

„Výbuch je vyděsil,“ řekla Maggie. „Zpanikařili a překonali strach z tunelu, který už stejně neexistuje.“

Černé oči se z výšin upřely přesně do místa, kde stáli uprchlíci, a kňučení a vytí se změnilo ve vřískot.

Henry se zhrozil pohledu, jenž se mu naskytl, a vykřikl: „Padáme! Hned!“

Skupina se znovu rozběhla. Zbrázděný terén posetý úlomky čediče, které chřestily pod nohama jako cvakající zuby, velmi znesnadňoval postup. Henry upadl a rozřízl si dlaň o ostrý kámen. Sam přiskočil a pomohl strýci vstát.

„Zvládneš to, strýčku Hanku?“ zeptal se udýchaně.

„Co jiného mi zbývá?“ odpověděl Henry a vyrazil, přestože mu před očima tančily černé tečky.

Sam podepřel strýce v podpaží, ale to už se z druhé strany přidala Maggie, a společně pomohli profesorovi překonat namáhavý úsek. Konečně dorazili na rovné, měkké pole. Norman vpředu už postrkoval Denala a opatova pilota do břicha vrtulníku. Pak očima přeměřil vzdálenost, která opozdilcům zbývala, a ustaraně zavolal: „Přidejte! Jsou vám v patách!“

Henry udělal chybu, že se ohlédl. Nejrychlejší pronásledovatelé je již na obou křídlech dostihli a hrozilo, že se ocitnou v obklíčení. Nedaleko za nimi se hnali mohutnější tvorové, kteří třímali kyje a házeli na prchající kameny.

Henry zakopl a téměř strhl Maggie a Sama na zem. Jako celek se naštěstí udrželi na nohou a pokračovali. Henrymu se začínalo zatmívat před očima. Brzy ho dvojice mezi sebou napůl nesla a napůl vlekla.

„Nechte mě... zachraňte se,“ zaprosil Henry.

„Jo, to určitě,“ odsekl Sam.

„Kdo myslíte, že jsme?“ dodala Maggie, aby zdůraznila rovnost obou pohlaví.

Pak na několik vteřin všechno kolem zčernalo.

Henry se probral, když ho čtyři ruce vtahovaly do vrtulníku. Pocítil silný závan větru. Vzápětí si uvědomil, že rotory se už točí. Kousek od jeho hlavy něco třesklo a kovový plášť zaduněl.

„Vrhají balvany,“ objasnil Norman.

„Ale zachovávají si odstup,“ oznámila Maggie, která od otevřených dveří sledovala venkovní dění. „Bojí se helikoptéry.“

Trupem otřásl další dunivý zásah a celý stroj se zakymácel.

„Na můj vkus jsou až moc blízko!“ zakřičel Norman a obrátil se na pilota: „Ráčíte už odlepit ptáčka od země?“

Jakmile dveře s klapnutím zapadly, Henry se vysoukal do sedu. „Same...?“

Ucítil poklepání na rameno a posléze ho pásy připoutaly k sedadlu. „Jsem tady.“

Henry se ohlédl. Stál tam Sam a Maggie a oba se usmívali. „Díky bohu,“ hlesl Henry a oddechl si.

„Bohu? A kterému?“ zeptal se Norman s úšklebkem, když se usazoval.

Vrtulník se znenadání znovu zakymácel, což tentokrát nezpůsobilo bombardování balvany, nýbrž příliš kvapný vzlet. Rozkýval se, ale potom se srovnal a hladce pozvolna stoupal. Zvenčí třeskla do břicha kabiny poslední rána kamenem.

„Polibek na rozloučenou,“ poznamenal Norman a vyhlédl okénkem na zelený lán, kde hopsala a povykovala rozběsněná tlupa.

Vrtulník, který unikl z dosahu kamenů, nyní stoupal rychleji.

Henry se naklonil k fotoreportérovi a společně přehlíželi sopečný kotel. Prales byl v plamenech. Výhled téměř úplně zastřel dým a pára. Mezi cáry husté mlhy probleskovaly ohnivé jazyky. Krásné zelené údolí nyní skýtalo živý obraz Danteho Pekla.

Henry se mlčky díval a v jeho duši se mísila úleva a hoře. Tolik zde bylo ztraceno.

Konečně se vznesli nad okraj kaldery a klouzavě zamířili pryč od místa katastrofy.

Dokázali to!

Když se vrtulník ponořil mezi dvojici sousedních štítů, Henry se naposled ohlédl. Náhle kabinou otřásl hromový výbuch. Vrtulník poskočil a rotory zařvaly. Henry odlétl dozadu. Stroj se divoce rozhoupal, zmítal se a vrtěl sebou.

Pilot zaklel a rozčileně se potýkal s kontrolkami. Ostatní cestující svírali pásy tak drtivě, až jim zbělely klouby na rukou.

Potom se pták uklidnil a srovnal a ladně letěl dál.

Henry se doštrachal zpátky k sedadlu a vrátil se k pozorování. Sotva vyhlédl, zalapal po dechu nikoli však zděšením, nýbrž úžasem. „Tohle musíte všichni vidět!“ vykřikl nadšeně.

Ostatní se hned přihrnuli k okénku. Sam se předklonil a položil strýci ruku na rameno. Henry poplácal synovce po ruce a na okamžik ji vděčně stiskl.

„To je neuvěřitelná krása!“ vyhrkla Maggie.

V dálce se na pozadí odpolední oblohy rýsovala sopečná dvojčata, z jejichž jícnů vyrostla dvojice vysokých štíhlých zářivých věží, postavených z roztaveného zlata. Byla to skutečná pohádka.

Henry se konečně odtrhl od zázračné podívané a opřel se v sedadle. Zavřel oči a pomyslel na mnicha Franciska de Almagro a jeho úpěnlivá varování. Ten muž položil život za to, aby zastavil ďábla, jenž se zde skrýval.

Henry dojatě zašeptal k planoucímu nebi: „Tvoje poslední modlitba, která tě provázela ve smrti, byla vyslyšena, můj drahý příteli. Odpočívej v pokoji.“

SEDMÝ DEN
CUZCO

Neděle 26. srpna, čas 15:45 Mezinárodní letiště
Cuzco, Peru

MALÉ JEDNOMOTOROVÉ LETADLO, starý Piper Saratoga, klesalo k širokému makadamovému koberci. Dole pod křídly se prostíralo město Cuzco se spletí ulic a směsicí blýskajících se mrakodrapů, dobových domů, z nichž mnohé pamatovaly koloniální éru, a nuzných chudinských čtvrtí. Přestože to byl vítaný pohled, Sam se odvrátil od okénka. Měli za sebou dlouhý den poletování, podnikání nezbytných kroků a plánování, což se samozřejmě dělo za letu.

Cestou z kaldery využil Samův strýc rádio vrtulníku, aby vzburcoval příslušné úřady a varoval archeologickou základnu před sopečnými erupcemi. I na vlnách éteru bylo slyšet, jak Philip panikaří. Zdálo se, že kečuánští dělníci již sami začali vyklízet tábor. Henry harvardskému premiantovi přikázal, aby odešel s indiány, neboť jejich dopravnímu prostředku zbylo příliš málo paliva. Nemohli si dovolit další mezipřistání. Philip téměř plakal a prosil o záchranu, avšak Henry byl neústupný. Potřeboval se dostat co nejrychleji do Cuzka.

Během letu zařídil, aby jim povolili přistát na malém obchodním letišti poblíž Machu Picchu, a zároveň si hned pronajal aerotaxi na přepravu do Cuzka. Přestože všechno klapalo, celá vzdušná operace včetně přestupu trvala téměř čtyřiadvacet hodin.

Zatímco letadlo pozvolna snižovalo výšku a chystalo se na přistávací manévr, Sam se posadil trochu pohodlněji. Dal si dobrý pozor, aby nevzbudil Maggie, jejíž hlava spočívala na jeho ramenu. Spala stejně jako zbytek cestujících v těsné kabině. Sam přátelům záviděl, že mohli tak klidně usnout. Osobně nebyl schopen zamhouřit oko. V mysli se stále vracel k včerejším událostem.

Takže on zemřel.

To byla představa, s níž se doposud nestačil vyrovnat. Ať se snažil sebevíc, nemohl si vybavit nic z hodiny, která v jeho životě chyběla. Nevzpomínal si na žádné bílé světlo ani nebeský chór. Vše, co si pamatoval, bylo pole *kvinoy*, výstřel, strašná bolest v hrudi, poté všechno zčernalo a pak se probral na zlatém oltáři. Mezi tím zela prázdnota bílé místo.

Sam svraštil obočí. Upřímně řečeno si kvůli krátkému výpadku paměti nemohl stěžovat na osud. Byl naživu, a navíc měl vedle sebe půvabnou rusovlasou irskou archeoložku. Pohlédl stranou a něžně odsunul dlouhou kudrlinu, která Maggie spadla do obličeje. Asi by měl ženu svého srdce vzbudit. Brzy přistanou. Jenže nerad by se připravil o její kouzelnou blízkost, třebaže sloužil jen jako nouzový polštář. Spustil ruku do klína a rychle zahnal další myšlenky. Odteď zůstávalo ve hvězdách, kde on a ona skončí.

Letadélko s nárazem přistálo na makadamové ranveji letiště. Drncání podvozku a hvízdání hydraulických brzd vytrhlo spáče ze sladké náruče snů. S leknutím zamžourali kolem sebe a posléze kalnými zraky vykoukli okénky ven.

„Už jsme tady?“ zamumlala Maggie a stěží potlačila zívnutí. „Přísahala bych, že jsem právě usnula.“

Sam zakoulel očima. Jemu připadal let nekonečný. „Jo. Vítej v Cuzku.“

Zatímco rolovali k letištní hale, otupěle poslouchali, jak si pilot povídá s věží. Henry si netrpělivě odepnul pás, protáhl se, protřepal ztuhlé nohy a prodral se mezi stísněnými sedadly ke dveřím. *Běží vyřizovat další naléhavé záležitosti*, pomyslel si Sam. Předtím se strýce vyptával, proč tolik spěchá do Cuzka, avšak ten ho taktně odpálkoval. Sam se přesto tvrdošíjně pokusil něco vymámit, ale Maggie ho zpražila pohledem a zavrtěla hlavou. „Dej mu pokoj,“ zašeptala výstražně.

Sam nyní znovu pohlédl na Maggie. Pokradmo pozorovala strýce s bolestí v očích.

Stalo se něco zlého? Co zůstalo nedořečeno?

„Kdopak je celý ten národ venku?“ zeptal se Norman.

Sam se naklonil zpátky k okénku. Bokem od vchodu do haly se shromáždil dav. Polovina čekajících měla na sobě zelené uniformy místní policie a pušky na ramenech. Víc než čtvrtina zastupovala média, což naznačovaly televizní kamery, mikrofony a fotoaparáty v nedočkavých rukách. Zbytek tvořila směs zvědavců a mužů v oblecích, které byly na zdejší klima příliš teplé. Posledně zmínění nezapřeli státní úředníky.

Zdálo se, že profesorovo volání píchlo do vosího hnízda a podnítilo lokální autority k horečné činnosti.

Jakmile letadlo zastavilo, pilot se odpoutal, vysoukal se z kokpitu a přešel ke dveřím. Henry se sklonil k pilotovi a prohodili spolu pár slov. Drobný štíhlý chlapík potom trhnutím otevřel dveře a spustil schůdky. Dokonce i v kabině Sam jasně slyšel kulometné cvakání spouští fotoaparátů a překřikující se hlasy.

Henry se zastavil před východem, otočil se ke skupince a řekl: „Nadešel čas stanout tváří v tvář tisku, přátelé. Nezapomeňte, na čem jsme se domluvili... a jak ve stávající chvíli odpovídat na otázky.“

„Bez komentáře,“ pronesl Norman a zasalutoval.

„*Sin comentario,*“ jako ozvěna potvrdil Denal španělsky.

„Přesně tak,“ pochválil učenlivé žáky Henry. „Dokud se celá věc nevyjasní, mluvíme pouze s úřední mocí.“

Všichni horlivě přikývli. Obzvlášť Sam netoužil probírat vlastní zmrtvýchvstání s mezinárodními médii.

„Pak tedy jdeme.“ Henry sklonil hlavu a vystoupil na nejvyšší schůdek. Ostatní ho v řadě následovali.

Jak Henry sestupoval na letištní plochu, musel mhouřit oči. Světelná záplava reflektorů, videokamer a blesků fotoaparátů oslepovala i v jasné záři odpoledního slunce. Z chodníku se ozývaly výkřiky v angličtině, španělštině, portugalštině a francouzštině. Řetěz policistů udržoval netrpělivé hejno v patřičných mezích.

Henry nejistě kráčel kupředu a očima pátral v davu. *Joan, Joan, kde jsi!* V hloubi duše tajně doufal, že jeho žádost o pomoc přišla včas. Během letu zachytili útržky rozhlasového zpravodajství, nicméně dozvěděli se jen to, že vládní ozbrojené složky provedly zásah, při němž na opatství vypukl mohutný požár. Řada lidí tam zahynula, avšak podrobnosti teprve čekaly na zveřejnění.

Henry zatínal pěsti a očima nepřestával probodávat chumel reportérů, úředníků a čumilů. Důvěrně známou tvář však nespatřil.

S vypětím všech sil potlačoval slzy. *Prosím. Ať se to neopakuje.* Zatímco zoufale hledal Joan, v hrudi pocítil rostoucí palčivou bolest, podporovanou vědomím viny. To sžíravé hlodání velmi dobře znal. Pomyslel na muka, která prožíval před a po manželčině smrti. Strach o Joan to vše znovu probudil. I když si musel přiznat, že ta bolest nikdy nezmizela. Pouze ji zahnal do komůrky a zazdil horou cihel a cementu, aby mohl pečovat o Sama. *Ale co teď?*

Henryho srdce se měnilo v popel a prach. Joan tam nebyla.

Výhled zakryl Henrymu muž v konzervativním šedém obleku, který mu s napřaženou paží vyšel v ústrety. „Profesore Conkline, jsem Edward Gerant, konzulární zástupce amerického velvyslanectví. Máme spoustu věcí k prodiskutování.“

Henry donutil pěst, aby povolila, a malátně zvedl ruku. Vzápětí pronikl brebentěním davu jasný hlas: „Henry!“ Henry strnul.

Edward Gerant ani nestačil podávanou rukou potřást, neboť profesor hbitě ustoupil stranou a natáhl krk. Konečně zahlédl štíhlou postavu, která se prodírala barikádou policejního kordonu. Henrymu se zlomil hlas, když zavolal: „Joan...?“

Usmála se a pomalu vystoupila z davu. Potom se už neubránila slzám a rozběhla se.

Henry ji přivítal s otevřenou náručí. Objali se a dočista zapomněli na svět. Donedávna si Henry myslel, že již nikdy nezažije takovou radost a štěstí. „Ach, bože, Joan... domníval jsem se, že tě zabili. A modlil jsem se... doufal...," mumlal pořád dokola.

„Strýčku Hanku?" ozvalo se za jeho zády. Vždyť zapomněl i na Sama, který navíc o Joan vůbec nic nevěděl. Henry se cítil příliš vinný, než aby se synovci svěřil, jakou volbu z donucení učinil. Výčitky svědomí a strach ho přiměly mlčet, dokud osobně neodhalí, jaký osud Joan potkal. Když Sam přistoupil k objímající se dvojici, Joan a Henry se od sebe mírně odtáhli, avšak jeden z druhého nespustili oči. Aniž se ohlédl, představil Henry synovce doktorce Joan Engelové. Hřejivě se usmála a stiskla Samovi ruku. Jakmile potřásání skončilo, Henry se znovu majetnicky zmocnil její dlaně.

„Co se tady dělo? Jak jsi vyvázla?" vychrlil ze sebe.

Joanin úsměv zchladl o několik stupňů. „Utekla jsem, právě když začala razie. Měla jsem neuvěřitelné štěstí. Jakmile policie a armáda vtrhly do opatství, mniši spustili bezpečnostní zařízení, které zabudovali v laboratořích. Celý výzkumný komplex shořel... včetně krypty se Sangre."

A ukázala ke vzdálenému obzoru.

Henry a Sam se zadívali k obloze proťaté mohutným, hustým sloupem kouře. Málem se zdálo, že uprostřed Cuzka vybuchla další sopka.

„Výsledná exploze doslova rozmetala opatství. Stále ještě dýmá. Jediné, co se zachovalo, jsou pozůstatky inckého chrámu v podzemí."

„Úžasné," poznamenal Sam.

Henry se naklonil k Joan. „Díky bohu, že jsi unikla. Nevím, zda bych dokázal žít s..."

Joan se k němu přivinula. „Nikam se nechystám, Henry. Už jednou jsi se vypařil z mého života. Nedopustím, aby se to opakovalo."

Henry se vesele ušklíbl a přitiskl ji k sobě ještě pevněji. „Ani já."

Sam se smutným úsměvem ustoupil, aby jim dopřál soukromí. Ještě nikdy neviděl, že by se strýc takto zhlížel v někom jiném. A city byly na první pohled vzájemné. Zatímco se těšil ze strýcova štěstí, v nitru pociťoval podivnou prázdnotu.

O kousek dál se Norman věnoval zástupci amerického velvyslanectví, jenž od Henryho dostal nediplomaticky košem. Fotoreportér naježeného chlapíka na udobřenou oblažil pár střípky z jejich dobrodružství, a jeho chlapecký smích se nesl daleko přes ranvej. Denal postával v Normanově stínu. Norman chlapci nabídl, že se postará, aby dostal stálé místo v *National Geographic*, pro začátek jako jeho osobní asistent. Po matčině smrti Denala doma nic nedrželo. V Peru ho nejspíš čekal život v bídě, a tak se dva noví kamarádi dohodli, že do New Yorku odletí spolu.

Naproti nepřestávaly příst kamery a cvakat fotoaparáty. Sam se otočil k davu zády a zamířil ke křídlu letadla. Potřeboval se projít. Potřeboval chvíli na přemýšlení. Od ztráty svých nejbližších byli se strýčkem Hankem nerozluční. Společný žal upevnil pouta, která svázala jejich srdce, a nikomu nedovolil vklouznout dovnitř. Sam po očku pohlédl na strýce. Tak tomu bylo až dosud.

Sam se topil v nejistotě. Nedokázal si utřídit, co přesně cítí. V posledním týdnu se stalo příliš mnoho věcí a navrch ještě tohle. Cítil se zbaven pout, svobodný, nadále nespoutaný truchlením, v němž dřív nacházel bezpečí. A cítil se vydaný na pospas, bezmocný. Staré vzpomínky se znovu vynořily: skřípění pneumatik, zmačkaná kapota, řinčení skla, sirény, klimbající ruka jeho matky, když ji vyprostili z vraku a zadem nakládali do ambulance.

Náhle mu z očí vytryskly slzy. Proč právě teď všechny ty děsy vyhrabává? Neměl však sílu pláč zastavit.

Potom vycítil, že není sám. Otočil se.

O pár kroků dál stála Maggie a dívala se na něj.

Tam, kde by očekával výsměch nebo pohrdavý úšklebek, nalezl jen starostlivý výraz.

Jeden z lékařů záchranky dal Maggie zářivě žlutou deku. Stála tam zabalená a trochu se chvěla v chladném podvečerním vánku. Chvíli váhala, než promluvila. „To kvůli tvému strýci a té ženě, že? Máš pocit, že ho ztrácíš.“

Sam se usmál a rázně si utřel oči. „Já vím, že se chovám hloupě,“ řekl se staženým hrdlem. „Ale není to jenom kvůli strýčkovi Hankovi. Je to všechno dohromady. Moji rodiče... a Ralph... a všichni ostatní, které nám ukradla smrt.“

Sam zápasil se slovy, aby co nejvěrněji vyjádřil niterné pocity. Vzhlédl k obloze. Maggie přišla jako na zavolanou. Nutně potřeboval nějakého posluchače. „Proč mi bylo dopřáno žít?“ A zeširoka se rozmáchl směrem k vzdáleným Andám. „Tam nahoře... a dávno, když moji rodiče při bouračce zahynuli...“

Maggie přistoupila tak blízko, že se téměř dotýkali špičkami bot. „A co já tam v příkopu v Belfastu?“

Sklonil se k ní. Věděl, že ona chápe jeho bolest lépe než kdokoli jiný. „Proč?“ zeptal se tiše a zadržel vzlyk. „Ty víš, o čem mluvím. Tak jak mi odpovíš? Vždy já opravdu zemřel... a zase vstal z mrtvých! A pořád nemám ani páru proč!“

„Na některé otázky zkrátka neexistují odpovědi.“ Maggie zvedla ruku a dotkla se jeho tváře. „Ale řečeno na rovinu, Same, ty jsi neunikl smrti. Nikdo z nás nemůže uniknout smrti. Ta je všudypřítomná. Ani Inkové nakonec neunikli jejím spárům.“ Přitáhla Sama blíž k sobě. „Léta jsem se před ní snažila utéct, zatímco ty a tvůj strýc jste proti ní stáli společně, bok po boku, vzájemně jste si chránili záda. Ale žádná z cest není zdravá, protože smrt stejně vždycky zvítězí... až uzná, že přišel pravý čas. A odplatou za to, že jsme se pokoušeli o nemožné, skončíme hůř.“

„A co tedy uděláme?“ Sam úpěnlivě prosil očima.

Maggie smutně pokývala hlavou. „Ze všech sil se vynasnažíme žít tak plně, jak dokážeme.“ Vzhlédla a upřeně se mu zadívala do tváře. „Jednoduše žijme, Same.“

Cítil, jak se ven hrnou nové slzy. „Ale já nerozumím. Nechápu, jak...“

„Same,“ přerušila ho Maggie a položila mu prst na rty. Žlutá záchranářská deka jí sklouzla z ramen a s měkkým zašustěním se svezla na zem.

„Co?“

„Sklapni a polib mě.“

Sam prudce zamrkal a vzápětí se přistihl, jak se sklání... veden jejíma rukama nachází vlahé rty... plně se odevzdává a noří do jejího žáru... a začal chápat.

Zde je důvod žít.

Zpočátku ji líbal něžně a pak vášnivěji a vášnivěji. V uších mu hučela krev. Objímal ji pevněji a pevněji. Ona ho hladila vzadu po krku, po zátylku, prsty vjela do vlasů a shodila stetson na zem. Tiskli se k sobě tak těsně, že mezi těly nezůstala sebemenší skulinka.

V okamžiku souznění Samovi píchlo u srdce a on s konečnou platností porozuměl.

V tom polibku nebylo žádné hoře... žádná stopa provinilosti... žádná smrt.

Pouze život a to je dost pro každého člověka.

Doslov

O dva roky později. Čtvrtek 19. října, čas 22:45
Výzkumný ústav genetiky Stanford, Kalifornie

O TŘI PODLAŽÍ NÍŽ, než se nacházelo hlavní výzkumné centrum, muž středního věku oděný do dlouhého bílého pláště přistoupil ke vchodu do soukromých laboratoří. Přitiskl dlaň na modře zářící desku a pozoroval, jak tlakový senzor bystře čte každičkou rýhu a otisky prstů. Světelný panel změnil barvu v zelenou a v okénku nahoře se malými zelenými písmeny objevilo jméno: DR. DALE KIRKPATRICK.

Klapání západek zámku oznámilo, že počítačová monitorovací stanice návštěvníka přijala. Muž sejmul dlaň z panelu a stiskl kliku. Vzduchotěsné dveře se pootevřely s téměř neslyšným zasyčením, jako by dovnitř vcucly lok životodárného vzduchu. Vědec musel škubnout a zatáhnout silněji, aby dveře povolily, neboť v sousedních místnostech byl z bezpečnostních důvodů udržován slabý podtlak, který měl zabránit možnému úniku biologických znečišťujících látek z laboratoře. Na tento projekt nevydal ústav z vlastního rozpočtu ani cent. Vládní mozkové centrum, zaštítěné Pentagonem, přisunulo Daleovi na uskutečnění projektu něco málo pod miliardu dolarů, z čehož vskutku tučný podíl připadl přímo na jeho osobní plat. Kdykoli na to Dale pomyslel, musel se potěšené usmát.

Nyní mu ostře křuplo v rameni, jak se mermomocí snažil otevřít dveře dokořán. Vklouzl dovnitř a nechal dveře, aby za ním samy hladce zapadly. Promnul si citlivé místo nad lopatkou. Střelná rána, kterou utržil na chodbě Hopkinsovy univerzity, si vyžádala čtyři operace. Chirurgové ho naštěstí spravili, avšak dodnes měl občasné bolesti. Ale jinak si nestěžoval: zaprvé útok přežil a zadruhé si s sebou odnesl malé množství substance Z přesněji pokusné vzorky, které s Joan zkoumali elektronovým mikroskopem.

Jakmile dobře mířené slůvko o převratném nálezu dospělo k správným uším, vlivné kruhy umožnily doktoru Kirkpatrickovi zmizet ze světa. Vydali oficiální zprávu o jeho smrti a jeho osobně v tichosti dopravili na Západní pobřeží, do Výzkumného ústavu genetiky v Stanfordu. Přidělili mu laboratoř a čtrnáctičlenný tým odborníků, kteří prošli nejvyšší prověrkou pro státní tajemství.

Dale zamířil podél řady laboratoří ke své kanceláři. Když procházel kolem počítačového oddělení, zaslechl bzučení čtveřice počítačů, které právě zpracovávaly sekvenci dnešních dat, shromážděných v rámci projektu *Human Genome*. Souborná genetická informace člověka - to byla skládanka pro děti ve srovnání s tím, na čem pracovala Daleova laboratoř. Osobně odhadoval, že na vyřešení a nalezení přesného kódu potřebují ještě další čtyři roky, avšak neměli žádná časová omezení. Dale si cestou hvízdal, aby trochu oživil ticho liduprázdného pracoviště. Elektronickou kartou otevřel dveře svého výsostného území a vešel dovnitř.

Svlékl bílý plášť, který pověsil na věšák v rohu, uvolnil kravatu a vyhrnul si rukávy košile až k loktům. Přešel k psacímu stolu a s povzdechem se uvelebil v koženém manažerském křesle.

Chtěl nadiktovat poslední z ročních zpráv, aby ji Marcy mohla zítra přepsat pro očekávanou inspekci. Otevřel zásuvku a vytáhl diktafon. Stiskl tlačítko a zvedl mikrofon k ústům.

„Zpráva o stávajícím stavu. Závěry a zjištění," začal diktovat a pak si odkašlal. „Nanotechnologie se od počátku pohybovaly na teoretické rovině, spíš na poli dohadů nežli na poli exaktní vědy. Avšak s objevením substance Z jsme nyní připraveni přenést manipulaci s atomy do praktické oblasti vědy a výroby. V uplynulých dvou letech jsme zkoumali účinky ‚nanobiotických´ jednotek nalezených v substanci Z na ranou zárodečnou tkáň. Odhalili jsme, že manipulace se jeví nejúčinnější na konci rýhovacího stadia lidské zygoty, během nějž jsou buňky nejnerozlišenější a nejtvárnější. Na základě pozorování našich nanobotů při práci a ověření procesu reverze doufáme, že budeme schopni sestrojit první prototypy v blízké bu-

doucnosti. Pro současnost jsme však učinili vlastní významný objev, jenž je prvním krokem v proměnění nanotechnologie ve skutečnost: již dnes známe naprogramovaný cíl nanobotů nalezených v substanci Z.“

Dale svraštil obočí, vypnul diktafon, protáhl se a promasíroval si ztuhlý krk. Byl na výsledky svého výzkumu hrdý, ale hlodaly v něm určité pochybnosti a někdy také svědomí. Sebral diktafon ze stolu a zamířil k neprodyšně zasklenému oknu, zabírajícímu polovinu zadní stěny.

Jakmile stanul na místě, stiskl knoflík. Spuštěné žaluzie se zasvištěním vyjely vzhůru a odhalily obsah inkubátoru v sousední laboratoři. Nažloutlá tekutina bublala a vířila. Ve směsi se jako poletující světlušky vznášely zlatavé jiskřičky. Vločky nanobotové kolonie. Substance Z.

Nebyl to však speciální výživný roztok, co sem Dalea táhlo.

Na dvou stojanech viselo v líhni dvanáct vyvíjejících se lidských plodů. Dale se naklonil blíž ke sklu a studoval je. Dvojici v druhém trimestru se již vytvářely pupeny budoucích křídel. Hlavy, baňaté a příliš velké na drobounké kostry, jako by se otočily k pozorovateli. Nyní to nebylo pouhé zdání: obrovské černé oči, dosud bez víček, se opravdu upřely na Dalea. Malé paže s dvojitými klouby se pomalu pohnuly. Jeden plod si cucal miniaturní palec. Dale spatřil první výčnělek ostrého zubu.

Znovu pozvedl a zapnul diktafon. „Dospěl jsem k závěru, že zlaté meteory nalezené Inky byly ve skutečnosti určitou formou mimozemských semen. Jelikož mimozemská civilizace nebyla schopna přepravovat se fyzicky, vysadila do hvězdného prostoru nanobotové sondy, podobně jako pampeliška vypouští vlastní semena. Rozsela sondy do vesmíru v naději, že na některé z nespočetných planet najdou úrodnou půdu. Uzpůsobené vzorku vnímavého živého tvora měly zlaté sondy vzbudit zvědavost přirozenou schopností měnit tvar, a tak přivábit kořist. Jakmile by se nanoboti uchytili, začali by manipulovat surovinou na molekulární úrovni. Tak by nakonec zkonzumovali vnímavou biomasu dosažené planety a znovu vytvořili vlastní mimozemskou rasu, aby svoji civilizaci dále rozšiřovali po hvězdách.“

Dale vypnul diktafon. „Avšak ne zde,“ zamumlal.

Opět se naklonil ke sklu okna a pozorně zkoumal největší vyvíjející se plod. Ten zjevně vycítil jeho pozornost a vztáhl k němu malinké pěstičky s drápky. Dale s povzdechem opřel čelo o sklo.

Copak se asi jeden od druhého naučíme? Co spolu objevíme?

Pysky malého tvorečka se stáhly v tichém zasyčení a vystavily na odiv řadu ostrých zoubků. Dale, spokojený s úspěchem své mravenčí práce, mávl rukou nad dětinskou ukázkou bojovnosti. Položil dlaň na sklo okna.

„Vítejte,“ zašeptal k přistěhovalcům. „Vítejte na Zemi.“